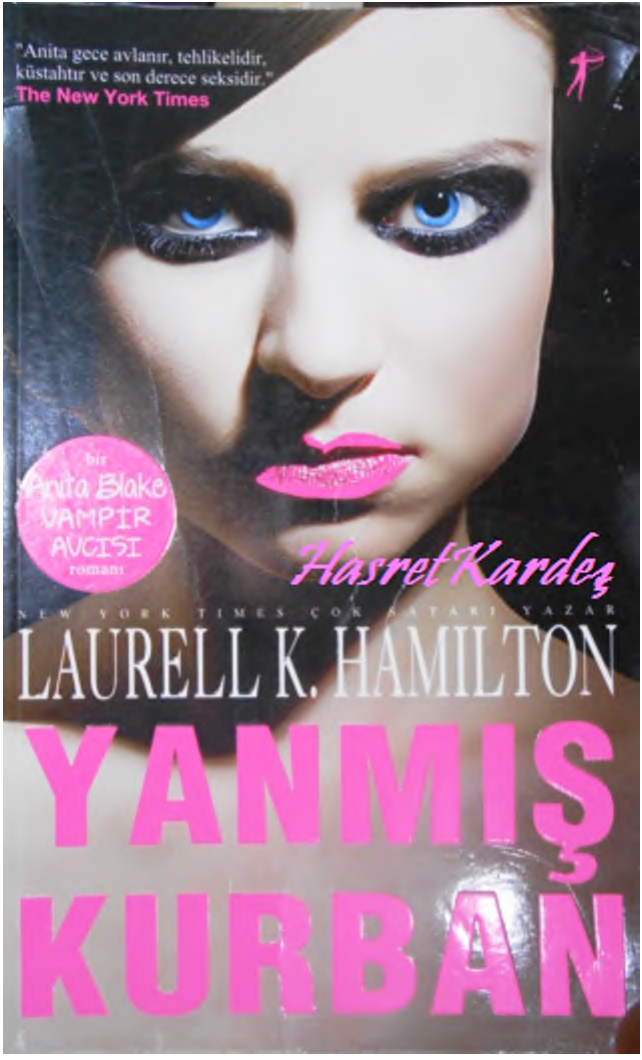

"Anita gece avlanır, tehlikelidir, küstahtır ve son derece seksidir."
The New York Times
bir
Anita Blake
VAMPİR AVCISI
romanı
Hasret Kardeş
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZAR
LAURELL K. HAMILTON
YANMIŞ KURBAN

"İyi kızlar evlenmeden önce seks yapmazlar, özellikle de ölümsüzlerle. Ben yapıyorum. Ve yazık ki haklısınız... Canavarlarla yatan kimseye güvenemezsiniz."
Anita Blake

YANMIŞ KURBAN

Vampir Avcısı Serisi'nin bu bölümünde Anita elinde bir silahla şunu düşünüyor. Soru sormak güzeldir. Tabii cevaplarını biliyorsan... Cevabı seni şaşırtan sorularsa aptal görünmene sebep olur.
Anita kurtadamları aynı zamanda medyum olan bir kundakçıdan korumaya çalışıyor. Oysa kurtadamların başı olan Richard'la kısa bir süre önce ayrıldılar. Sonra birden Jean-Claude arıyor. Jean-Claude kim mi? Tabii ki Anita'nın kan emici sevgilisi. Aramasının sebebiyse ancak birlikte karşı koyabilecekleri bir tehlikenin söz konusu olması. Anita, aynı anda iki sevgilisini de idare edebilecek mi? Hadi idare etti diyelim, iki tehlikeyi de atlatabilecek mi?

"Büyülendim. Klasik vampir romanlarından farklı, korkudan titretirken eğlendirebiliyor."
Andre Norton

"Sert, sivri, doğaüstü bu gerilim okuyucuları büyülemeyi başarıyor."
Locus

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'ın yazdığı gizem, fantezi, büyü, korku ve romantizm temalı seri "Anita Blake", her bölümüyle *New York Times* Best Seller listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında beş milyondan fazla basılıp satıldı. Hamilton, eşi, kızı, dört kedisi ve sayısı onuncu değişen bakıcıları ile St.Louis Missouri'de yaşıyor.
www.laurellkhamilton.org / www.a[illegible].com sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

AB/226
ABG/67
A/55

YANMIŞ KURBAN

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı : *Burnt Offerings*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Mert Süğlün
Son Denetim : Deniz Evliyagil
Yaratıcı Yönetim : photoRepublic
Grafik : Nurhan Sezgin
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : 2005
2. Basım : Mart 2010
ISBN : 975-8733-65-6
Sertifika No : 10905

Laurell K. Hamilton© 1998

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

YANMIŞ KURBAN

LAURELL K. HAMILTON

1

Pek çok insan yara izlerine gözünü dikip bakamaz. Yani tabii ki bakarlar ama sonra gözlerini kaçırırlar. Hani şu hızlıca bakıp sonra göz kaçırmaları bilirsiniz. Hemen ardından, çabucak ikinci bir kaçamak bakış daha atılır. Sözünü ettiğim yara izleri, hilkat garibesi gösterisi gibi değil elbette ama yine de ilginç bir görsel malzeme olduğu kesin.

İtfaiyeci ve aynı zamanda kundakçılık müfettişi olan Yüzbaşı Pete McKinnon ise karşımda oturuyor, iri elleriyle sekreterimiz Mary'nin ikram ettiği buzlu çay bardağını tutuyor ve açıkça kollarıma bakıyordu. Erkeklerin çoğunun bakacağı bir yer değildi ama onun bakışlarında da cinsellik yoktu zaten. Tamamen yara izlerine odaklanmıştı ve hiç de utanmış görünmüyordu.

Sağ kolum iki kere bıçakla kesilmişti. Biri artık beyazlaşmıştı, yani eskiydi. İkincisi hala pembe, yani yeniydi. Sol kolum daha kötü haldeydi. Dirseğimde beyaz bir yara izi öbeği vardı. Yara izlerinin sertleşip kolumun hareketini engellememeleri için hayatım boyunca ağırlık kaldır-

mak zorundaydım ya da en azından fizik tedavi uzmanım böyle öğütlemişti. Haç şeklinde bir yanık izim de vardı ama tam üzerinden geçen, şekil değiştirmiş bir cadının pençe izi yüzünden biraz deforme olmuştu. Tişörtümün altında iki yara izi daha vardı ama en kötüsü kolumdakilerdi.

Patronum Bert, ofiste ceket ya da uzun kollu tişört giymemi istemiş, bazı müşterilerin benim, eee... *Mesleki yara izlerim* yüzünden randevularını iptal ettiğini söylemişti. Benden bunu istediğinden beri uzun kollu tişört giymemiştim. Her gün havalandırmayı biraz daha soğuğa ayarlıyordu. Bugün o kadar soğuktu ki kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Diğerleri işe gelirken kazak getiriyordu, bense sırtımdaki yara izlerini bile gösterecek kıyafetleri tercih ediyordum.

McKinnon'a beni, polis arkadaşım Çavuş Rudolph Storr tavsiye etmişti. Üniversitede beraber Amerikan futbolu oynamışlardı ve o zamandan beri arkadaşlardı. Dolph 'arkadaş' kelimesini hafife almazdı, yani yakın olduklarını anlamıştım.

"Koluna ne oldu?" diye sordu McKinnon sonunda.

"Ben yasal bir vampir avcısıyım. Bilirsin, bazen can sıkıcı olabiliyorlar." Kahvemden bir yudum aldım.

"Can sıkıcı," dedi ve gülümsedi.

Bardağını masanın üzerine bırakıp ceketini çıkardı. Omuzları neredeyse benim boyum kadar genişti. Dolph'un iki onluk boyuna kıyasla kısaydı ama aralarında çok da fark yoktu. Daha kırklı yaşlarında olmasına rağmen saçları tamamen kırlaşmıştı, favorileri bembeyazdı. Bu onu daha olgun gösteriyordu.

Yara izleriyse benimkileri solluyordu doğrusu. Ellerinden başlayıp yukarı çıkan yanık izleri, beyaz gömleğinin kısa kollarının altında kayboluyordu. Derisi pembe, beyaz ve sık deri değiştiren hayvanlarda görünen, garip bronz renkte lekelerle doluydu.

"Acımış olmalı," dedim.

"Acıdı." Oturduğu yerde gözlerini benimkilere dikip uzun süre baktı. "Sen de kendininkiler için hastanede uzun süre geçirmiş gibisin."

"Evet." Bluzumun sol kolunu yukarı sıyırıp vurulduğum yerdeki parlak izi gösterdim. Gözleri biraz açıldı. "İkimiz de sert ve cesur çocuklar olduğumuzu kanıtladığımıza göre, şimdi işe geçebilir miyiz? Neden buradasın Yüzbaşı McKinnon?"

Gülümsedi ve ceketini sandalyesinin arkasına astı. Masanın üzerindeki buzlu çayını alıp yudumladı. "Dolph, sana değer biçilmesinden hoşlanmayacağını söylemişti."

"Test edilmekten hoşlanmam. Sonuçta testi geçmiş bile olsam."

"Geçtiğini de nereden çıkardın?"

Gülümseme sırası bendeydi. "Kadınlık içgüdüsü diyelim. Şimdi, ne istiyorsun?"

"Ateşböceği teriminin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Kundakçı," dedim. Bana beklenti dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Bir pyrokinetik, fiziksel olarak ateş yaratan biri."

Başıyla onayladı. "Hiç gerçek bir pyro gördün mü?"

"Ophelia Ryan'ın filmlerini seyretmiştim," dedim.

"Eski siyah-beyazları mı?" diye sordu.

"Evet."

"O öldü, biliyorsun."

"Hayır, bilmiyordum."

"Yatağında yanarak öldü, bir anda alev almış. Pek çok ateşböceği bu şekilde ölür. Yaşlandıkça kontrollerini kaybediyorlar sanırım. Hiç onlardan biriyle şahsen karşılaştın mı?"

"Hayır."

"Filmleri nerede gördün?"

"İki dönem Psişik Araştırmalar dersi almıştım. Pek çok psişik derse gelip bizimle konuşur ve yeteneklerini sergilerdi. Ama pyrokinezi nadir rastlanan bir yetenek. Profesörümüz derse getirecek bir pyro bulamadı."

Başını salladı ve buzlu çayını büyük bir yudumla bitirdi. "Ölmeden önce Ophelia Ryan'la bir kere karşılaşmıştım. Hoş bir kadındı." Buz dolu bardağı büyük ellerinde döndürmeye başladı. Konuşurken bana değil bardağa bakıyordu. "Başka bir ateşböceğiyle daha karşılaştım. Gençti, yirmili yaşlardaydı. Pek çok pyromanyak gibi işe boş evleri yakarak başlamış, sonra içinde insan olanlara geçmişti. İlk işlerinde, neyse ki insanlar kaçabilmişti. Derken eski bir binayı yaktı, bina adeta bir ateş kapanıydı. Bütün yangın çıkışlarını tutmuştu. Altmışın üzerinde insan öldürdü, çoğu kadın ve çocuktu."

McKinnon bana baktı. Gözlerindeki bakış kederliydi. "Bugüne dek bir yangında gördüğüm en büyük kayıp bu. Aynı şekilde bir işyerini de yaktı ama birkaç çıkışı kaçırmış. Orada da yirmi üç kişi öldü."

"Onu nasıl yakaladınız?" diye sordum.

"Gazetelere ve televizyonlara yazmaya başladı. Ölümlere onun sebep olduğunun bilinmesini istiyordu. Yakalanmadan önce birkaç polis de yaktı. Gerçi biz petrol rafinerilerindeki yangınlarda kullanılan, gümüş renkli kıyafetlerden

giyiyorduk ve tabii onları yakamamıştı. Onu polis merkezine götürdük ama bu bir hataydı. Orayı ateşe verdi."

"Başka nereye götürebilirdiniz ki?" diye sordum.

Kocaman omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, başka bir yere. Ben hala kıyafetin içindeydim ve onu tuttum. Eğer durmazsa beraber yanacağımızı söyledim. Güldü ve kendini ateşe verdi." McKinnon bardağını dikkatli bir şekilde masanın üzerine koydu.

"Ateş, gaz ateşi gibi maviydi ama tonu daha açıktı. Alevler onu yakmıyordu ama bir şekilde benim kıyafetimi yaktı. O lanet elbisenin 3300 dereceye kadar dayanabilmesi gerekiyordu ama erimeye başladı. İnsan derisi 49 derecede yanar. Bir şekilde ben yanmamıştım, sadece kıyafetim eriyordu. O gülerken kıyafeti çıkarmak zorunda kaldım. Kapıdan yürüyüp gitti. Hiç kimsenin onun üzerine atlayacak kadar aptal olmayacağını düşünüyordu."

Zaten bariz olan şeyi söylemedim. Konuşmasına izin verdim.

"Holde ona çelme taktım ve onu birkaç kere duvara vurdum. İşin komik yanı, onu tuttuğum yerlerim yanmıyordu. Sanki ateş havada oluşuyordu ve sadece kollarımı yakıyordu. Ellerim yanmadı."

Başımla onayladım. "Pyro'ların auralarının onları koruduğuna dair bir teori var. Ona dokununca aurasına girdin ve yanmaya karşı kendi korumasından faydalanmış oldun."

Bana baktı. "Belki de öyle bir şey olmuştur çünkü onu tekrar tekrar duvara çarptım. 'Seni canlı canlı yakacağım', diye bağırıyordu. Sonra ateşin rengi değişti. Normal, sarı renge döndü ve pyro da yanmaya başladı. Onu bırakıp yangın söndürücüyü aldım. Üzerindeki ateşi söndüremiyorduk.

Yangın söndürücüler duvarın üzerindeki alevlerde, diğer her şeyde işe yaradı ama onun üzerindeki alevleri söndüremedi. Ateş içinden çıkıyordu sanki. Alevleri azaltabilmiştik ama o sanki ateşten yapılmış gibi giderek daha fazla yanıyordu."

McKinnon'un gözleri olay anını yeniden görüyormuş gibi sabitleşmiş ve korkuyla dolmuştu. "Ölmesi gerektiği gibi ölmedi Bayan Blake. Çok uzun süre çığlık attı ve biz ona yardım edemedik. Ona yardım edemedim." Sesi azaldı. Öylece oturmuş boşluğa bakıyordu.

Bekledim ve sonunda nazikçe sordum. "Neden buraya geldin Yüzbaşı?"

Gözlerini kırpıştırıp kendine geldi. "Sanırım elimizde başka bir ateşböceği var Bayan Blake. Storr, eğer can kaybını azaltacak biri varsa bunun sen olacağını söyledi."

"Psişik yetenekler teknik olarak olağandışı sayılmaz. Bu çok iyi falsolu top atabilmek gibi bir yetenek."

Başını iki yana salladı. "O gece merkezde, yerde ölüşünü seyrettiğim şey insan değildi. İnsan olamazdı. Rudolph senin bir canavar uzmanı olduğunu söyledi. Birilerini öldürmeden önce bu canavarı yakalamama yardım etmelisin."

"Henüz hiç kimseyi öldürmedi mi? Sadece mülke mi zarar veriyor?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Sana gelmekle işimi kaybedebilirim. Bunu rapor edip üstlerimden izin almam gerekirdi. Şimdiye kadar sadece birkaç bina yandı. Ben bu şekilde kalmasını istiyorum."

Derin bir nefes alıp verdim. "Yardım etmek hoşuma gider Yüzbaşı ama ne yapabileceğimi gerçekten bilemiyorum."

Kalın bir dosya çıkardı. "Elimizdeki her şey burada. Bir göz at istersen ve beni bu gece ara."

Dosyayı aldım ve masamın üzerinde koydum.

"Numaram dosyada var. Beni ara. Belki de bir ateşböceği değildir. Belki de başka bir şeydir. O şey her ne ise Bayan Blake, yakmayan alevler oluşturabiliyor. Binanın içinde dolaşıp su gibi akan alevler yaratıyor. Hiç gaz yok Bayan Blake ama evler sanki bir şeye bulanmış gibi yanıyor. Ahşabı laboratuarda incelttirdik, hiçbir şey çıkmadı. Bu yaratık her ne ise, sanki alevlere olağandışı şeyler yaptırabiliyor."

Saatine baktı. "Geç kalıyorum. Bu işi resmi bir soruşturmaya dönüştürmek istiyorum ama korkarım bunun için insanların ölmesini beklemem gerek. Ben beklemek istemiyorum."

"Seni bu gece ararım ama geç olabilir. Ne kadar geç arayabilirim?"

"İstediğin kadar, Bayan Blake, istediğin kadar..."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Elimi uzattım. O da sıktı. Tutuşu sıkıydı ama çok da değil. Yaralar hakkında daha çok şey bilmek isteyen pek çok erkek müşteri, elimi sanki beni zorluyormuş gibi sıkardı. Ama McKinnon kendine güveniyordu. Ne de olsa onun da kendi yara izleri vardı.

Tam oturmuştum ki telefon çaldı. "Ne oldu Mary?"

"Benim. Mary bağlamasının bir sakıncası olmayacağını düşündü," dedi Larry. Larry Kirkland vampir avcılığı stajı yapıyordu ve şu anda da morgda, vampirlere kazık saplamakla meşgul olması gerekiyordu.

"Yok zaten. Ne oldu?"

"Beni birinin eve bırakması gerek." Sesinde hafif bir tereddüt vardı.

"Nasıl yani?"

Güldü. "Karşında kurnazlık edemeyeceğimi bilmeliydim. Dikiş atıldı. Doktorlar iyi olacağımı söyledi."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Gel beni al, ben de sana her şeyi anlatayım." Hemen ardından telefonu yüzüme kapattı adi herif.

Benimle konuşmamasının bir tek sebebi olabilirdi. Aptalca bir şey yapmıştı ve yaralanmıştı. Kazık saplanacak iki ceset vardı. En azından bir gece daha dirilmeyecek iki ceset. Ters giden ne olmuş olabilirdi ki? Öğrenmenin tek yolu vardı.

Randevularımı yeniden ayarladım. Üst çekmecede, omuz askısındaki kılıfı içinde duran Browning Hi-Power'ı alıp taktım. Ofiste ceket giymekten vazgeçtiğimden beri silahı çekmecede tutuyordum ama hava kararıktan sonra ofis dışında daima silah taşıyordum. Yara izlerimi bana veren yaratıkların çoğu ölmüştü. Çoğunu kendim, bizzat halletmiştim. Gümüş kaplı mermiler harika şeylerdi.

2

Larry cipimin yolcu koltuğuna dikkatle oturdu. Sırtınızda yeni atılmış dikişler varken arabaya binmek kolay değildir. Yarayı görmüştüm. Derin bir oyuk ve uzun, kanlı bir sıyrıktı. Aslında iki yara vardı. Sabah giydiği mavi tişörtün arka tarafı şimdi kanlı ve yırtıktı. Hemşirelerin onu kesip atmamasına şaşırmıştım. Genelde önlerine çıkan her tür kıyafeti kesmeye meyillidirler.

Larry emniyet kemerinin altında gerildi, rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. Kısa kızıl saçları, kıvırcık olduklarını farketmeyeceğiniz kadar kısa kesilmişti. Boyu bir altmış beşti, benden biraz uzundu. Geçen mayısta olağandışı biyoloji diplomasını almıştı. Çilleri ve gözlerindeki acı dolu bakışla, yirmi birden çok on altısında gibi görünüyordu.

Onu seyretmekle o kadar meşguldüm ki I-270'e dönüşü kaçırdım. Olive'e ulaşıncaya kadar Ballas trafiğinde sıkıştık. Öğle yemeği saatiydi. Olive, midesini yemekle doldurup işe geri dönme telaşı içindeki insanlarla dolup taşıyor olmalıydı.

"Ağrı kesici aldın mı?" diye sordum.

Hareketsiz oturmaya çalıştı, bir kolunu koltuğun kenarına dayamıştı. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü haplar beni uyuşturuyor. Uyumak istemiyorum."

"İlaçla uyumak, normal uyku gibi olmaz," dedim.

"Evet, rüyalar daha kötü olur," dedi.

Haklıydı. "Ne oldu Larry?"

"Sormak için bu kadar beklemene şaşırmıştım zaten."

"Ben de. Ama doktorun önünde başlamak istemedim. Hastaya soru sorulduğunda, doktorların uzaklaşmak, gidip başkalarını tedavi etmek gibi bir alışkanlıkları var. Önce doktorundan, senin durumunun ne kadar kötü olduğunu öğrenmem gerekiyordu."

"Sadece birkaç dikiş," dedi.

"Yirmi," dedim.

"On sekiz," dedi.

"Yuvarlamıştım."

"İnan bana, yuvarlamana gerek yok." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu. "Neden bu kadar çok acıyor?" diye sordu.

Bu öylesine sorulmuş bir soru olabilirdi ama ben yine de cevap verdim. "Kolunu ya da bacağını her oynatışında sırtındaki kasları kullanıyorsun. Onu kaybedinceye kadar sırtının kıymetini bilmezsin.

"Harika," dedi.

"Beni oyaladığın yeter Larry. Ne olduğunu anlat." Olive'e dönen ışıkların önündeki uzun kuyrukta durduk. İki sıra mağazanın arasında sıkışmıştık. Sol tarafımızda fıskiyeler ve bir V. J.'s Tea and Spice dükkanı vardı. Kahvemi genellikle oradan alıyordum. Sağ tarafımızdaysa Streetside Records ve Çin yemeği satan bir büfe bulunuyordu.

Gülümsedi, sonra ciddileşti. "İki cesede kazık saplamam gerekiyordu. İkisi de vampir olarak dirilmek istemeyen vampir saldırısı kurbanlarıydı."

"Hatırlıyorum sanki, öldürülmek istediklerini belirten vasiyetleri vardı, değil mi? Son günlerde bu işlerin çoğunu sen yapıyorsun."

Başını salladı ve sonra hareketin ortasında durdu. "Başımı sallayınca bile acıyor."

"Yarın daha çok acıyacak."

"Of, sağol patron. Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Omuz silktim. "Yalan söylemek acını hafifletmez."

"Berbat bir hemşire olduğunu söyleyen olmuş muydu?"

"Pek çok kişi."

Hafif bir *hıh* sesi çıkardı. "İnanırım. Her neyse, cesetlerle işimi bitirmiş, toparlanıyordum. Bir kadın başka bir ceset getirdi ve üzerinde mahkeme emri olmayan bir vampir olduğunu söyledi."

Yan gözle ona baktım, kaşlarımı çatmıştım. "Evrakları olmayan bir cesedin icabına bakmadın değil mi?"

Larry de kaşlarını çattı. "Elbette hayır. Mahkeme emri yoksa vampirin ölmeyeceğini söyledim onlara. Mahkeme emri olmadan vampir öldürmek cinayettir ve biri evrakları karıştırdı diye cinayetle suçlanmak istemiyordum. İkisine de belgesi yoksa bu işin olmayacağını söyledim."

"İkisine de mi?" diye sordum. Trafik biraz ilerledi, ışığa biraz daha yaklaşmıştık.

"Diğer morg görevlisi de gelmişti. Sonra kayıp evraklara bakmaya gittiler. Ben vampirle yalnız kaldım. Sabahtı. Hiçbir yere gidecek gibi görünmüyordu." Gözlerini kaçırıp benimkilere bakmamaya çalıştı ama canı yandı. Sonunda bana baktığında kızgındı.

"Bir sigara içmeye çıktım."

Trafik bir anda durunca frene asılmak zorunda kaldım. Larry öne fırladı ama kemer onu tuttu. İnledi ve koltukta kıvranması geçince, "Bunu bilerek yaptın," dedi.

"Hayır, bilerek yapmadım ama belki de yapmalıydım. Bir vampiri tek başına bıraktın. Mahkemeden infaz emri çıkarılacak kadar çok kişi öldürmüş olabilecek bir vampiri morgda yalnız bıraktın."

"Sadece sigara içmek için değildi Anita. Ceset orada sedyede yatıyordu. Zincirli ya da bağlı değildi. Hiçbir yerde haç yoktu. Bu benim ilk işim değil, daha önce de vampir hakladım. Vampirin her tarafını gümüş zincirlerle bağlayıp üstünü o kadar çok haçla dolduruyorlar ki kalbini bulmak bile mesele oluyor. Bu işte bir iş vardı. Tıbbi uzmanla görüşmek istedim. Bütün infazları o onaylıyordu ya da birinin onaylaması gerekiyordu. Ayrıca uzman da sigara içiyordu. Ofisinde beraber içeriz diye düşünmüştüm."

"Ve?" dedim.

"Ofisinde değildi. Ben de morga geri döndüm. Oraya gittiğimde kadın hademe vampirin göğsüne kazık saplamaya çalışıyordu."

Trafik durduğu için şanslıydım. Eğer hareket halinde olsaydık öndeki arabaya çarpardım. Ona baktım. "Vampir teçhizatını orada mı bırakmıştın?"

Aynı anda hem utanmış hem de kızgın görünmeyi başardı. "Çantamda seninkinde olduğu gibi çifteler yok, o yüzden kimsenin ilgilenmeyeceğini düşündüm."

"Pek çok insan o çantadan bir şeyleri sırf anı olsun diye aşırır Larry." Trafik ilerledi, ben de yola bakmak zorunda kaldım.

"Peki, peki, hatalıydım. Hatalı olduğumu biliyorum. Onu bileğinden yakaladım ve vampirin üzerinden aldım." Gözleri aşağıya kaydı, bana bakamıyordu. Onu asıl rahatsız eden kısma gelmiştik ya da beni rahatsız edeceğini düşündüğü kısma gelmiştik. "Vampire bir göz atmak için kadına arkamı döndüm. Vampire zarar vermediğinden emin olmak istemiştim."

"Sırtını kadın yaraladı," dedim. Biraz ilerlemiştik. Şimdi bir tarafımızda Dairy Queen ve Kentucky Fried Chicken, diğer tarafımızda Infinity arabalarının satıldığı bir galeri ve bir benzin istasyonu vardı. Manzara iyiye gitmiyordu.

"Evet, evet. İşimi bitirdiğini zannetmiş olmalı ki beni bırakıp vampire yöneldi. Onu tutup elindeki silahı aldım ama diğer görevli içeri girdiğinde bile hala vampire ulaşmaya çalışıyordu. Delirmiş gibiydi."

"Neden tabancanı kullanmadın Larry?" Şimdi tabancası, vampir teçhizatının olduğu çantada duruyordu çünkü silahın omuz askısını yaralı sırtına asamazdı. Ama oraya giderken silahlıydı. Yanlışlıkla kendi ayağını vurmayacağına emin oluncaya kadar onu atış poligonuna ve vampir avlarına götürmüştüm.

"Eğer silahımı çekseydim onu vurmam gerekebilirdi."

"Amaç da bu zaten Larry."

"Kesinlikle. Ama ben onu vurmak istemiyordum," dedi.

"Seni öldürebilirdi Larry."

"Farkındayım."

Direksiyonu ellerim beyazlaşıncaya kadar sıktım. Derin bir nefes alıp bağırmamaya çalıştım. "Demek ki tam olarak farkında değildin, yoksa daha dikkatli olurdun."

"Ben hayattayım ve o ölmedi. Vampirde bir çizik bile yok. Hey şey yolunda gitti."

Olive'e döndüm ve 270'e doğru ilerlemeye başladık. St. Charles'a doğru kuzeye gitmeliydik. Larry'nin evi oradaydı. Yaklaşık yirmi dakikalık bir yoldu. Oturduğu apartman dairesi göle bakıyordu. Kazların ilkbaharda yuva yaptığı ve kışın göç ettiği yerleri görebiliyordu. Buraya taşınmasına, ortaokulda öğretmenlik yapan bir alfa kurtadam ve bir zamanlar erkek arkadaşım olan Richard Zeeman yardım etmişti. Balkonun hemen altındaki kaz yuvası Richard'ın çok hoşuna gitmişti. Benim de.

"Larry, bu yufka yürekliliği aşman gerek, yoksa biri hesabını kesecek!"

"Ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum Anita. Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez."

"Lanet olsun Larry. Seni gömmek istemiyorum."

"Sen olsan ne yapardın? Kadını vurur muydun?"

"Sırtımı ona dönmezdim Larry. Büyük ihtimalle silahlarını elinden alır ve diğer görevlinin gelmesini beklerdim. Onu vurmam da gerekmezdi."

"İşlerin kontrolden çıkmasına engel olamadım," dedi.

"Sen öncelikleri karıştırmışsın. Kurbana bakmadan önce tehdidi etkisiz hale getirmen gerekiyordu. Hayatta kalırsan vampire yardım edebilirsin. Ölürsen, sen de artık kurbanlardan birisin demektir."

"Şey, en azından sende olmayan bir yara izim oldu."

Başımı iki yana salladım. "Eğer bende olmayan bir yara izi istiyorsan daha çok uğraşman gerekecek."

"Birinin, senin kazığını sırtına saplamasına izin mi verdin, işte buna inanmam."

"Birkaç vampir ısırığı olan iki insan! Onlara 'insan hizmetkar' diyordum, o zamanlar terimin tam anlamını bilmi-

yordum. Birini tutmuş, tam ona kazığı batırmak üzereydim ki kadın arkamdan saldırdı."

"Yani seninki bir hata değildi."

Omuz silktim. "Onları görür görmez vurabilirdim ama o zamanlar insanları kolay öldürmüyordum. Dersimi aldım. Sivri dişlerinin olmaması, seni öldürmeyecekleri anlamına gelmiyor."

"Eskiden insan hizmetkarlara karşı yufka yürekli miydin?" diye sordu Larry.

270'e döndüm. "Kimse mükemmel değildir. Kadın neden vampiri öldürmek istiyormuş?"

Sırıttı. "Buna bayılacaksın. Önce İnsanlar'ın üyesiymiş. Vampir de hastanede çalışan doktorlardan biriymiş. Dolapların birinin içinde uyuyormuş. Eve dönemeyecek kadar geç kalınca hastanede kalmış. Kadın da onu bir sedyeye yatırmış ve morga getirmiş."

"Adamı doğrudan güneş ışığına çıkarmamasına şaşırdım. Günün son ışıkları da öğlen güneşi kadar etkilidir."

"Biri yanlışlıkla kapıyı açar diye, vampir bodruma yakın dolaplardan birini kullanıyormuş. Pencere yokmuş. Kadın, asansöre gelmeden yakalanmaktan korkmuş."

"Gerçekten senin ona kazık saplayacağını mı sanıyordu?"

"Galiba öyle. Bilmiyorum Anita. Kadın deliydi, gerçekten deliydi. Vampire tükürdü. İkimize de tükürdü. Hepimizin cehennemde yanacağımızı söyledi. Dünyayı canavarlardan temizlememiz gerekiyormuş. Canavarlar hepimizi esir edecekmiş." Larry titredi, sonra kaşlarını çattı. "Vampirlere Karşı İnsanlar'ın kötü olduğunu zannediyordum ama bu yeni grup, Önce İnsanlar da gerçekten korkutucu."

"VKİ yasal sınırlar içinde çalışıyor. Önce İnsanlar ise kanunlara aldırıyormuş gibi bile yapmıyor. Michigan'daki vampir valiyi öldürdüklerini iddia ediyorlar mesela."

"İddia mı ediyorlar? Onlara inanmıyor musun?"

"Bence sevdiği, ona çok yakın biri yaptı."

"Neden?"

"Polisler bana tanıkların ifadelerini ve güvenliğin çektiği fotoğrafları yolladı. Önce İnsanlar radikal olabilir ancak o kadar organize değil. O vampiri gündüz vakti öldürmek için çok iyi bir planının olması ve çok şanslı olman gerek. Kadimlerden biriydi ve gündüz güvenliği konusunda çok dikkatliydi. Bence bunu yapan her kimse, muhafazakar radikallerin suçu üstelenmesinden çok hoşlanmış olmalı."

"Ne düşündüğünü polise söyledin mi?"

"Elbette, zaten bu yüzden sormuşlardı."

"Gidip şahsen bakmamana şaşırdım."

Omuz silktim. "Bütün olağandışı suç mahallerine gidip bakamam. Ayrıca, teknik olarak ben sivilim. Polisler, sivilleri davalarına karıştırmak konusunda biraz hassastır. Daha da önemlisi, basın bu işin üzerine giderdi. Cellat, Vampir Cinayetini Çözdü."

Larry sırıttı. "Bu senin için hafif bir başlık."

"Maalesef. Üstelik katil sadece bir insan ve bence çok yakın olduğu biri. Kurbanın vampir olması dışında, iyi kurgulanmış, sıradan bir cinayet davasıyla aynı sayılır."

"Sadece sen, kapalı kapılar ardında işlenmiş bir vampir cinayetini sıradan bulabilirsin," dedi.

Kendimi tutamayıp gülümsedim. "Sanırım." Çağrı cihazım öttü ve yerimden sıçradım. Lanet şeyi eteğimin cebinden çıkarıp numarayı görebileceğim bir yerde tuttum. Kaşlarım çatıldı.

"Ne oldu? Polis mi?"

"Hayır. Numarayı tanımıyorum."

"Çağrı cihazı numaranı yabancılara vermezsin ki."

"Farkındayım."

"Tamam, kızma."

İçimi çektim. "Özür dilerim." Larry beni sakinleştirmenin yollarını yavaş yavaş öğreniyordu. Büyük bir sabırla, bana daha kibar olmayı öğretiyordu. Başka biri olsa kafasını keser, bir sepete koyup eline verirdim. Ama Larry doğru düğmelere basmayı başarıyordu. Beni kibar olmam için kibarca uyarıyordu ve ben de ona çıkışamıyordum. Ki pek çok başarılı ilişkinin temelinde bu yatar.

Larry'nin dairesine birkaç dakika mesafedeydik. Onu yatırıp ondan sonra çağrıya cevap verecektim. Ve eğer polis ya da zombi diriltme işi değilse buna çok kızacaktım. Önemli olmayan konularda çağrı almaktan nefret ederim. Çağrı cihazı sadece önemli işler için değil midir? Eğer önemli bir şey değilse, birinin gecesi daha da kararacaktı. Larry uyuduğunda, canımın istediği kadar kaba olabilirdim. Bu neredeyse rahatlatıcıydı.

3

Larry'ye Demorol verdim, deprem dışında hiçbir şeyin onu uyandıramayacağı kadar derin uyuduğundan emin olduktan sonra telefona sarıldım. Hala arayanın kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ve bu çok can sıkıcıydı. Bir yabancıya benim kişisel numaramı kim, niye verirdi ki?

Telefon ilk çalışında açıldı. Diğer taraftaki ses panik içindeki bir erkeğe aitti. "Alo, alo!"

Rahatsızlığım, korkuya çok yakın bir hisle birlikte akıp gitti. "Stephen, ne oldu?"

Telefonun diğer ucundaki endişeli adamın yutkunduğunu duydum. "Tanrı'ya şükür."

"Ne oldu?" Sesim çok net, çok sakindi çünkü aslında bağırmak, bana bir an önce ne olup bittiğini anlatması için onu zorlamak istiyordum.

"St. Louis Üniversite Hastanesi'ne gelebilir misin?"

Meraklanmıştım. "Yaran ne kadar kötü?"

"Yaralı olan ben değilim."

Yüreğim ağzıma geldi, sesim inceldi ve gergin çıktı. "Jean-Claude." Daha söylerken bunun ne kadar aptalca olduğunu farkettim. Öğle zamanı henüz geçmişti. Jean-Claude'un doktora ihtiyacı olsaydı, doktorlar ona giderdi. Vampirler gün ışığında etrafta dolaşmaz. Hem ben neden bir vampir için endişeleniyordum? Çünkü onunla çıkıyordum. Bu koyu Katolik olan ailemi çıldırtmıştı. Aslında bundan ben de utandığım için, kendimi nasıl savunacağımı bilememiştim.

"Yaralanan Jean-Claude değil, Nathaniel."

"Kim?"

Stephen uzun bir iç çekişle nefesini verdi. "Gabriel'in adamlarından biri."

Bu onun bir leoparadam olduğunu söylemenin başka bir yoluydu. Gabriel leoparların lideriydi ve ben onu öldürünceye kadar onların alfasıydı. Onu neden öldürmüştüm? Bende açtığı yaraların çoğu iyileşmişti; vampir izlerimin faydalarından biri de buydu, artık eskisi kadar kötü yara izi kalmıyordu. Ama sırtımın alt kısmından popoma uzanan belli belirsiz pençe izleri bana daima onu hatırlatacaktı. Bunlar, ben onun adını haykırırken bana tecavüz etme, sonra da beni öldürme fantezisinin bir hatırasıydı. Gerçi Gabriel'i tanıdığım kadarıyla, ne zaman öldüğüme aldırmazdı, o her şekilde işini görürdü. Vücudum sıcak olduğu sürece... Likantropların çoğunun leşlerle işi olmaz.

Bu meseleden sıradan bir şeymiş gibi bahsediyordum, kendi kendimle konuşurken bile. Ama parmaklarım sanki yara izlerini hissedebilecekmişim gibi sırtımda dolaştı. Sıradanmış gibi davranmalıydım. Öyle olmalıydı. Yoksa çığlık atmaya başlardım ve durduramazdınız.

"Hastanedekiler Nathaniel'in şekil-değiştirici olduğunu bilmiyor değil mi?"

Stephen sesini alçalttı. "Biliyorlar. Gözden kaçıramayacakları kadar hızlı iyileşiyor."

"O zaman niye fısıldıyorsun?"

"Çünkü bekleme odasındaki ankesörlü telefondan konuşuyorum." Hattın diğer ucundan, sanki ahizeyi ağzından uzaklaştırmış gibi bir ses geldi. "Birazdan bitecek," diye mırıldandı. Konuşmaya geri döndü. "Buraya gelmen gerekiyor Anita."

"Neden?"

"Lütfen."

"Sen bir kurtadamsın Stephen. O kediciklere neden bebek bakıcılığı yapıyorsun?"

"Nathaniel'in cüzdanındaki, acil durumlarda aranacaklar listesindeki isimlerden biri bana ait Anita. Ve Nathaniel, Suçlu Zevkler'de çalışıyor."

"Striptizci mi?" Sormuştum çünkü garson da olabilirdi ama büyük ihtimalle değildi. Suçlu Zevkler'in sahibi Jean-Claude'du ve hiçbir şekil-değiştiriciyi sahneden uzak tutarak harcamazdı. Sahnede olmamak için fazla egzotiklerdi.

"Evet."

"Şoföre mi ihtiyacınız var?" Galiba bugün bu tip işlere ayrılmıştı.

"Evet ve hayır."

Sesinde hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Bir rahatsızlık, bir gerginlik. Gizemli davranmak Stephen'a göre değildi. Oyunlar oynamazdı. Sadece anlatırdı. "Nathaniel nasıl yaralandı?" Belki de daha iyi sorular sorarsam daha iyi cevaplar alabilirdim.

"Müşterilerinden biri sertleşmiş."

"Kulüpte mi?"

"Hayır. Anita, lütfen, zaman yok. Buraya gel ve eve Zane'le gitmesine engel ol."

"Zane de kimin nesi?"

"Gabriel'in adamlarından biri. Gabriel öldüğünden beri onları pazarlıyor. Ama Gabriel gibi koruyamıyor. Alfa değil."

"Onları pazarlıyor mu? Sen neden bahsediyorsun?"

Stephen'ın sesi yükselip gereğinden fazla neşelendi. "Selam Zane. Nathaniel'i gördün mü?"

Cevabı tam olarak duyamadım, bekleme odasında çok gürültü vardı. "Onu henüz bırakacaklarını sanmıyorum. Kötü yaralanmış," dedi Stephen.

Zane telefona ve Stephen'a çok yaklaşmış olmalıydı. Hattan kalın, hırıltılı bir ses geldi. "Ben ne zaman gideceğini söylersem, evine o zaman gidecek."

Stephen'ın sesi panikle inceldi. "Bunun doktorların hoşuna gideceğini hiç zannetmiyorum."

"Umrumda bile değil. Sen kiminle konuşuyorsun?"

Sesin bu kadar temiz duyulabilmesi için Stephen'ı duvara dayamış olması gerekiyordu. Kesinlikle onu tehdit ediyordu.

Hırlama bir anda çok netleşti. Ahizeyi Stephen'ın elinden almıştı. "Kimsin?"

"Anita Blake ve sen de Zane olmalısın."

Güldü, sesi sanki boğazı şişmiş gibi kalındı. "Kurtların insan Lupa'sı! Ah, çok korktum."

Lupa, kurtadamların liderinin eşine verilen isimdi. Ben bu şerefe ulaşan ilk insandım. Oysa Ulfrik'leriyle artık çıkmıyordum bile. Onun birini yediğini gördüğümde ayrılmıştık. İyi kızların bazı sınırları olmalıydı.

"Gabriel de benden korkmuyordu. Bak bu ona neye mal oldu," dedim.

Zane bir an için sessiz kaldı. Telefona bir köpek gibi soludu ama sanki bunu isteyerek yapmıyordu. Kendini tutamıyormuş gibiydi. "Nathaniel bana ait. Ondan uzak dur."

"Stephen seninkilerden biri değil," dedim.

"Sana mı ait?" Kumaş sesi duydum. Telefonun diğer ucundaki hareketlenme hoşuma gitmemişti. "O çoook tatlı. Yumuşak dudaklarının tadına baktın mı? Uzun sarı saçları yastığına saçıldı mı?"

Görmesem bile Stephen'a dokunduğunu anlamıştım, sözlerine uygun olarak onu okşuyordu. "Ona dokunma Zane."

"Çok geç."

Ahizeyi sıkıca kavrayıp sesimi sakin tutmaya çalıştım. "Stephen benim korumam altında Zane. Beni anlıyor musun?"

"Evcil kurdunu güvende tutmak için ne yapacaksın Anita?"

"O düğmeye basmak istemezsin Zane. Gerçekten istemezsin."

Sesini kısıp fısıltıyla konuştu. "Güvende olsun diye beni öldürür müsün?"

Genelde birini ölümle tehdit etmeden önce onunla şahsen tanışırdım ama anlaşılan bir ayrıcalık yapacaktım. "Evet."

Güldü, sesi kalın ve gergin çıkıyordu. "Gabriel'in senden neden hoşlandığını anlıyorum. Çok sertsin, kendinden çok eminsin. Çoook tehlikelisin."

"Sense Gabriel'in kötü bir taklidi gibisin."

Tıslama ile *hah* arası bir ses çıkardı. "Stephen'ın bu işe karışmaması gerekiyordu."

"O sadece Nathaniel'in arkadaşı."

"Nathaniel'in ihtiyacı olan tek arkadaş benim."

"Hiç sanmam."

"Nathaniel'i yanımda götürüyorum Anita. Stephen beni durdurmaya çalışırsa ona zarar veririm."

"Stephen'ın canını yakarsan ben de senin canını yakarım."

"Öyle olsun." Telefonu kapattı.

Resmen sıçmıştım. Öyle olmuştu. Cipime koştum. Otuz dakikalık bir mesafeydi, çok zorlarsam yirmi. Yirmi dakika. Stephen dominant değildi. O bir kurbandı. Ama sadıktı. Eğer Nathaniel'in Zane'le gitmemesi gerektiğini düşünüyorsa, şansını deneyip engellemeye çalışırdı. Onun için dövüşmezdi ama kendini bir arabanın önüne atardı. Ve Zane'in de onun üzerinden geçeceğinden hiç şüphem yoktu. Bu en iyi senaryoydu. En kötü senaryo ise Zane'in Nathaniel'le birlikte Stephen'ı da alıp götürmesiydi. Gabriel'in konuşmasını taklit ettiği gibi hareketlerini de taklit edebiliyorsa, arabayı tercih ederdim.

4

Bugün, iki saatten daha az bir süre içinde acil servise ikinci gidişimdi. Bu, benim için bile hatırlanmaya değer bir gündü. İşin iyi yanı, yaraların bana ait olmamasıydı. Kötü yanı, bunun değişebileceğiydi. Alfa olsun olmasın Zane bir şekil-değiştiriciydi. Şekil-değiştiriciler orta boy filleri kaldıracak kadar güçlüdür. Onunla dövüşemezdim. Sadece kavgayı kaybetmekle kalmazdım, beni yendikten sonra büyük ihtimalle kolumu da koparıp yerdi. Pek çok likantrop insan gibi görünmeye çalışırdı ama Zane'in böyle detaylarla ilgilendiğini zannetmiyordum.

Yine de Zane'i öldürmek istemiyordum. Ona acıdığımdan değil, bu işi halkın gözü önünde yapmak zorunda kalma ihtimali yüzünden. İşleyeceğim suçtan çok alacağım cezadan endişeleniyor olmam, son zamanlarda içinde bulunduğum ahlaki seviyeyi gösteriyordu. Bazı günler bir psikopata dönüştüğümü, bazı günler de zaten öyle olduğumu düşünüyordum.

Silahımda her zaman gümüş mermi taşıyordum. Gümüş pek çok olağandışı yaratığın yanı sıra insanlar üzerinde de

işe yarıyordu. Neden sadece insanlar ve birkaç yaratıkta işe yarayan sıradan mermileri takıp çıkaracaktım ki? Fakat birkaç ay önce bir periyle karşılaşmıştım ve müthiş kurşunlarıma rağmen neredeyse beni öldürüyordu. Perilerde gümüş işe yaramıyordu ama kurşun mermiler işe yarıyordu. O yüzden artık arabanın torpido gözünde, içinde kurşun mermiler olan yedek bir şarjör de bulunduruyordum. Gümüş şarjördeki ilk iki mermiyi de çıkarıp yerine kurşun koymuştum. Yani Zane'i öldürmeden önce, ikna etmek için iki el ateş edebilirdim. Ama bu sizi yanıltmasın. Eğer ona canını çok yakacak iki tane Glazer güvenlik mermisi gönderdikten sonra bile üzerime gelmeye devam ederse, sıradaki ilk gümüş mermi yaralamak için ateşlenmeyecekti.

Hastane kapısından içeri girinceye kadar Zane'in soyadını bilmediğimin farkında bile değildim. Bekleme odası doluydu. Bebekleri ağlayan kadınlar, merdivenlerde koşuşturan, kime ait olduğu belli olmayan çocuklar, eli boynundaki askıya asılı bir adam, görünürde yarası olmayıp boşluğa belirsiz bir şekilde bakan insanlar vardı. Stephen ortalıkta görünmüyordu.

Çığlıklar ve cam kırılması sesi duyuldu, ardından yere düşen metallerin sesi geldi. Bir hemşire uzaktaki koridora doğru koştu. "Güvenlikten daha fazla adam isteyin, hemen!" Danışma masasının ardında bekleyen hemşire telefonu kaldırıp tuşlara basmaya başladı.

Bir içgüdü diyebilirsiniz ama Stephen ve Zane'in nerede olduğunu anlamıştım. Hemşireye kimliğimi gösterdim. "Ben Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'yla çalışıyorum. Yardım edebilir miyim?"

Hemşire koluma yapıştı. "Polis misin?"

"Polisle çalışıyorum, evet." İyi kıvırmıştım. Polisle çalışan bir sivilseniz, bu işleri çok iyi beceriyordunuz.

"Tanrı'ya şükür." Beni seslerin geldiği yere doğru sürüklemeye başladı.

Kolumu kurtarıp silahımı çektim. Emniyeti açtım, namluyu tavana doğrulttum, gitmeye hazırdım. Normal mermileri, üst katta hastalar olduğunu bilerek tavana doğrultmazdım ama Glazer güvenlik mermilerine boşuna güvenlik mermisi denmiyordu.

Arka taraf, gördüğüm diğer bütün acil servisler gibiydi. Metal borulardan sarkan perdeler, bir sürü özel muayene alanı oluşturmuştu. Perdelerin bir kısmı kapalıydı ama hastalar doğrulmuş, perdelerin arkasından kafalarını uzatarak gösteriyi görmeye çalışıyordu. Bir duvar, odayı koridora kadar ikiye ayırmıştı. Yani görülecek pek fazla bir şey yoktu aslında.

Duvarın ardından, üzerinde yeşil ameliyat kıyafetleri olan bir adam uçtu. Karşıdaki duvara çarpıp yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Yanımdaki hemşire onun yanına koştu ve ben de gitmesine izin verdim. Doktorları oyuncakmış gibi fırlatan, duvarın arkasındaki o şey, bir tıp elemanının uğraşacağı türden bir şey değildi. Bu benim işimdi. Yerde ameliyat kıyafetli iki kişi daha vardı. Biri erkek, diğeri kadındı. Kadının şuuru yerindeydi, gözleri kocaman açıktı. Bileği 45 derecelik açıyla ters duruyordu, kırılmıştı. Ceketime iliştirdiğim kimliğimi gördü. "Şekil-değiştirici. Dikkatli ol," diye inledi.

"Ne olduğunu biliyorum," dedim. Silahı biraz indirdim.

Gözleri titredi, sadece acı yüzünden değildi. "Travma merkezinde ateş etme."

"Denerim," dedim ve yanından geçtim.

Zane koridora atladı. Gerçi onu daha önce görmemiştim ama başka kim olabilirdi ki? Kucağında birini taşıyordu. Önce kadın zannettim çünkü saçları uzundu ve parlak bir kahverengiydi ama çıplak sırtı çok kaslı, çok erkeksiydi. Nathaniel olmalıydı. Ondan daha uzun olan Zane'in kucağına rahatça sığmıştı.

Zane'in boyu neredeyse bir doksandı. Zayıftı. Vücudunun soluk üst tarafına sadece siyah deri ceket giymişti. Pamuk gibi beyaz saçlarının yanları kısa kesilmiş, üstü jöleyle dikleştirilmişti.

Ağzını açıp bana hırladı. Sivri dişleri vardı. Üsttekiler de, alttakiler de, tıpkı büyük bir kedininkiler gibi sivriydi. Yüce Tanrım.

Silahı ona doğrulttum ve vücudumdaki havayı, hareketsizleşip sakinleşinceye kadar boşalttım. Nathaniel'in hareketsiz vücudunun üst tarafına, Zane'ın omzuna nişan aldım. Bu mesafeden ıskalamazdım.

"Sadece bir kere söyleyeceğim Zane. Onu bırak."

"O benim, benim!" Koridora doğru iki adım attı ve ateş ettim.

Mermi onu sarstı ve dizleri üzerine düşürdü. Vurulan omzu hareket kabiliyetini yitirdi ve Nathaniel elinden kaydı. Zane ayağa kalktı, daha ufak tefek olan Nathaniel'i tek elinde, oyuncak gibi tutuyordu. Omzundaki yara şimdiden kapanmaya, bir çiçeğin açılışının hızlı gösterimi gibi iyileşmeye başlamıştı.

Zane hızını kullanıp yanımdan geçmeyi deneyebilirdi ama öyle yapmadı. Sanki bu işin devamını getireceğime inanmıyormuş gibi üzerime yürümeye devam etti. İnansa

iyi ederdi. İkinci mermi onu göğsünden vurdu. Soluk teninden kan fışkırdı. Sırtüstü düştü, omurgası büküldü, göğsünde yumruk büyüklüğünde bir delik varken nefes almaya çalışıyordu. Ona doğru ilerledim. Koşmuyordum ama acele ediyordum.

Etrafında dolaştım, uzanamayacağı bir mesafede, arka çaprazında bir yerde durdum. Vurduğum omuz hala hareketsizdi, diğer kolu Nathaniel'in altında kalmıştı. Zane bana bakarken nefes nefeseydi. Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı.

"Gümüş, Zane, mermilerin geri kalanı gümüş. Kafana ateş eder ve lanet beynini bu tertemiz zemine saçarım."

Sonunda nefesini toparladı. "Yapamazsın." Ağzı kanla doldu ve çenesine aktı.

Silahı yüzüne doğrulttum, namlu kaşlarının hizasındaydı. Eğer tetiği çekersem işi biterdi. Daha önce hiç görmediğim adama baktım. Gençti, otuzuna daha çok vardı. İçimi büyük bir boşluk doldurdu. Sanki belirsiz bir sisin içinde duruyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Onu öldürmek istemiyordum ama eğer öldürürsem de umrumda olmazdı. Benim için farketmezdi. Sadece onun için ederdi. Bu hissin gözlerimi doldurmasına izin verdim. Öyle ya da böyle olmasının benim için farketmediğini gösterdim. Görmesine izin verdim çünkü o bir şekil-değiştiriciydi ve ona ne gösterdiğimi anlardı. Pek çok insan anlamazdı.

"Nathaniel'i rahat bırakacaksın. Polis geldiğinde, onların yapmanı söylediği her şeyi yapacaksın. Tartışma yok, kavga yok. Yoksa seni öldürürüm. Beni anladın mı Zane?"

"Evet," dedi, artık ağzından kan akmıyordu. Ağlamaya başladı. Kana bulanmış yüzünden yaşlar akıyordu.

Ağlıyor muydu? Kötü adamların ağlamaması gerekirdi.

"Gelmene çok sevindim. Onlara göz kulak olmaya çalıştım ama olamadım. Gabriel gibi olmaya çalıştım ama onun gibi olamadım," dedi. Omzu, ben ağladığını görmeyeyim diye elleriyle yüzünü kapatacak kadar iyileşmişti ama sesi kan ve gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

"Bizim için gelmene çok minnettarım Anita. Artık yalnız olmadığımız için minnettarım."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Etraf yerde yatan vücutlarla doluyken onların lideri olacağımı reddetmek iyi bir fikirmiş gibi görünmüyordu. Eğer teklifini reddedersem tekrar delirebilirdi ve o zaman onu öldürmem gerekirdi. Sanki fiziksel bir darbe yemişim gibi onu öldürmek istemediğimi hissettim. Gözyaşları yüzünden miydi? Belki. Ama bundan fazlası vardı. Geri kalan leoparadamların onsuz ne yapacağını düşünmeden, onların alfasını, liderlerini öldürmüştüm. Liderin bir yardımcısı olmadığı, Gabriel'in yerine geçecek birinin olmadığı hiç aklıma gelmemişti. Elbette ben onların alfası olamazdım. Ayda bir tüylenmiyordum. Ama eğer Zane'in daha fazla doktoru yere sermesini engelleyecekse, bir süreliğine bu rolü oynayabilirdim.

Polisler geldiğinde Zane iyileşmişti. Nathaniel'in baygın vücudunun yanına, bir oyuncak ayıymış gibi sokulmuş yatarken hala ağlıyordu. Nathaniel'in saçlarını okşayıp tekrar tekrar, "Bizi koruyacak. Bizi koruyacak," diyordu.

Sanırım onları koruyacağını söylediği kişi bendim. Bu iş çoktan boyumu aşmıştı.

5

Stephen dar hastane yatağında yatıyordu. Benimkinden daha uzun, kıvırcık sarı saçları beyaz yastığa yayılmıştı. Narin yüzünde, haşin kırmızı ve pembe çizikler vardı. Bir pencereden geçmiş gibi görünüyordu ve tam olarak öyle olmuştu. Stephen benden en fazla on kilo daha ağırdı ve mücadele etmişti. Zane sonunda onu tel destekli güvenlik penceresine fırlatmıştı. Bu, birini rendeden geçirmek gibi bir şeydi. Eğer Stephen bir insan olsaydı ölürdü. Ki o bile çok kötü yaralanmıştı. Ama iyileşiyordu. Yara izlerinin yok oluşunu takip edemiyordum. Bir çiçeğin açışını seyretmek gibiydi. Olduğunu biliyordunuz ama tam olarak göremiyordunuz. Yan gözle ona baktım, yara izlerinden biri daha eksilmişti. Bu çok rahatsız ediciydi.

Diğer yatakta da Nathaniel yatıyordu. Saçları Stephen'ınkilerden uzundu. Beline kadar geldiğine bahse girerdim. Onu sadece yerde yatarken görmüşken bunu söylemek zordu. Saçları çok koyu kestane rengiydi, neredeyse kahverengiydi ama kahverengi denemezdi, maun renginin

koyu bir tonuydu. Beyaz örtüler üzerinde hayvan tüyü gibi görünüyordu, gür ve parlaktı.

Yakışıklı olmaktan çok güzeldi ve boyu bir altmış beşten fazla değildi. Saçları kadınsı görüntüsünü güçlendirmişti. Ama omuzları, biraz ağırlık kaldırmaktan, sanırım biraz da genetik olarak dengesiz bir şekilde genişti. Harika omuzları vardı ama otuz santim daha uzun birine aitmiş gibi duruyordu. Suçlu Zevkler'de striptiz yapmak için on sekiz yaşından büyük olmak gerekiyordu. Yüzü ince, çenesi pürüzsüzdü. On sekizinden büyük olmalıydı ama çok da üzerinde görünmüyordu. Belki bir gün omuzlarına uyacak kadar büyürdü.

Karantina koğuşundaki yarı özel odadaydık. Hastanenin bu katında daha çok likantroplar, vampirler ve diğer olağandışı yaratıklar tutuluyordu. Tehlikeli olabileceğini düşündükleri her şeyi buraya koyarlardı. Zane tehlikeli olabilirdi ama yaraları neredeyse iyileştiğinden, polisler onu götürmüştü. Eti, ona sıktığım mermileri, reddedilen bir organ gibi dışarı atmıştı. Stephen ve Nathaniel'in karantina koğuşunda olmaları gerektiğini düşünmüyordum. Nathaniel hakkında yanılıyor olabilirdim tabii ama yine de pek tehlikeli görünmüyordu. Stephen'ın hislerine güveniyordum.

Nathaniel henüz kendine gelmemişti. Doktorlara yaralarının durumunu sorduğumda bana cevap vermişlerdi çünkü hala bir polis olduğumu düşünüyorlardı ve kıçlarını kurtarmalarına yardım etmiştim. Minnet harika bir şeydi.

Biri Nathaniel'in karnını çok kötü deşmişti. Bu sadece karnını bıçakla kestikleri anlamına gelmiyordu. Onu kesip iç organlarını yere saçtıkları anlamına geliyordu. Bağırsaklarının bir kısmı yere saçılmıştı. Vücudunun diğer yerlerin-

de de travma belirtileri vardı. Cinsel tacize uğramıştı. Ve evet, bir fahişe de cinsel tacize uğrayabilirdi. Bunun için tek gereken 'hayır' demesiydi. Hiç kimse, bir likantrop bile, iç organları yere saçılmışken tecavüze uğramayı kabul etmezdi. Belki de tecavüz önce olmuştu, sonra onu öldürmeye çalışmışlardı. Bu sıralama biraz daha az iğrençti. Biraz.

El ve ayak bileklerinde, sanki zincirlenmiş gibi izler vardı. İzler debelendiğini gösterir biçimde kanlıydı ve yaralar iyileşmiyordu. Bu da zincirlerde yüksek gümüş oranı olduğunu ve onu sadece tutmayı değil canını da yakmayı amaçladıklarını gösteriyordu. Bunu ona yapan her kimse, onun bir likantrop olduğunu biliyordu. Hazırlıklıydı. Bu da akla bazı ilginç sorular getiriyordu.

Stephen, Gabriel'in leoparadamları pazarladığını söylemişti. İnsanların leoparadam gibi egzotik bir şeyi neden istediklerini anlayabiliyordum. Sadomazoşizmin ne olduğunu biliyordum. Şekil-değiştiriciler en kötü yaralara bile dayanabilir. Yani bu kombinasyon hiç de mantıksız değil. Ama bu, cinsel oyunların ötesinde bir şeye benziyordu. Bu çeşit bir vahşeti, seri katil vakaları dışında bir olayda duymamıştım.

Onları yalnız ve korumasız bırakamazdım. Sapık katiller bir tehdit oluşturmasa bile, diğer leoparadamlar vardı. Zane ağlayıp elimi ayağımı öpmüş olabilirdi ama başkaları da vardı. Eğer sürü hiyerarşisi yoksa, alfa yoksa, onlara Nathaniel'i rahat bırakmalarını söyleyecek hiç kimse yok demekti. Liderlerinin yokluğunda, hepsini tek tek sindirmeli ya da öldürmeliydim. Hoş bir düşünce değildi. Gerçek leoparlar kimin lider olduğuna pek aldırmazdı, onlar sürü oluşturmazdı. Ama şekil-değiştiriciler hayvan değildi, onlar insandı.

Yani hayvan formları ne kadar yalnız ve basit bir hayat sürüyor olursa olsun, insan olan parçaları işleri karıştırıyordu. Eğer Gabriel adamlarını kendisi seçtiyse, onların Nathaniel'i almaya yeniden gelmeyeceklerinden emin olamazdım. Gabriel hastalıklı bir kedicikti ve Zane de beni pek etkileyememişti. Destek için kimi arayabilirdim? Yerel kurtadam sürüsünü tabii. Stephen sürünün bir üyesiydi. Onu korumaları gerekirdi.

Kapı çalındı. Browning'i çıkarıp okuduğum derginin altına soktum. İçinde Kodiak ayılarıyla ilgili makale olan, üç ay önceki National Wildlife sayısını bulmuştum. Dergi, silahı gayet güzel gizlemişti.

"Kim o?"

"Benim, Irving."

"İçeri gel." Silahı yerine koymadım, arkasında başka biri olabilirdi. Irving Griswold bir kurtadam ve bir muhabirdi. Bir muhabir olarak iyi bir insandı ama benim kadar dikkatli değildi. Yalnız olduğunu görünce silahı kaldırırdım.

Irving kapıyı itti, gülümsüyordu. Seyrek kahverengi saçları başının etrafını hale gibi çevirmişti, tepedeki kel bölüm parlıyordu. Küçük burnunun üzerinde gözlükleri duruyordu. Kısa boyluydu ve şişman olmamasına rağmen tıknaz bir havası vardı. Büyük, kötü bir kurttan başka her şeye benziyordu. Bir muhabire bile benzemiyordu ama onu bu kadar iyi bir röportajcı yapan da buydu zaten. Aynı zamanda bu, büyük ihtimalle onu her zaman kamera arkasında tutacak bir özellikti. St. Louis Postası'nda çalışıyordu ve benimle de pek çok kereler röportaj yapmıştı.

Kapıyı arkasından kapattı.

Silahı yerine koydum.

Gözleri büyüdü. Kısık sesle konuştu ama fısıldamıyordu. "O nasıl?"

"Sen nasıl içeri girdin? Kapıda bir polis olması gerekiyordu."

"Of, Blake, ben de seni gördüğüme sevindim."

"Benimle uğraşma Irving. Orada bir koruma olması gerekiyordu."

"Bankodaki hoş hemşireyle konuşuyor."

"Lanet olsun." Ben gerçek bir polis değildim, yani gidip ona bağırıp çağıramazdım ama yine de bu çok cazip bir fikirdi. Washington'da vampir avcılarına rozet verecek bir yasa dolaşıyordu. Bazen bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum. Bazen düşünmüyordum.

"Ben dışarı atılmadan önce durumu anlat. Stephen nasıl?"

Ona anlattım. "Nathaniel'in nasıl olduğuna aldırmıyor musun?"

Rahatsız göründü. "Biliyorsun, Richard şehir dışında master tezi üzerinde çalışırken sürü lideri bilfiil Sylvie."

İçimi çektim. "Hayır, bilmiyordum."

"Ayrıldığınızdan beri Richard'la pek konuşmadığınızı biliyorum ama belki başka biri söylemiştir diye düşündüm."

"Diğer bütün kurtlar benim yanımdayken sanki biri ölmüş gibi davranıyor. Kimse bana Richard hakkında bir şey söylemiyor Irving. Sanırım onların benimle konuşmasını yasakladı."

"Bildiğim kadarıyla yasaklamadı."

"Buraya gelip bir haber çıkarmaya çalışmamana şaşırdım."

"Bu hikayeyi yapamam Anita. Bana çok yakın."

"Stephen'ı tanıdığın için mi?"

"Çünkü işin içindeki herkes şekil-değiştirici ve ben mülayim bir muhabirim."

"Durumun ortaya çıkarsa işini kaybedeceğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"İşi boşver. Ya annem ne der?"

Gülümsedim. "Yani onlara korumalık yapamazsın."

Kaşlarını çattı. "Bunu düşünmemiştim. Sürüden biri halk içinde bir yerde yaralandığında, yardıma daima Raina giderdi. O öldükten sonra, ne olduğunu gizlemeyen bir alfamız kalmadı sanırım. En azından benim, Stephen'ı koruyacağına güveneceğim kimse yok."

İşi ben devralmadan önce sürünün Lupa'sı Raina'ydı. Teknik olarak Ulfric'likte, yani Kurt Kral pozisyonunda olduğu gibi, unvanını kaybeden eski Lupa'nın ölmesi gerekmiyordu. Ama Raina, Gabriel'in yatak arkadaşıydı. Ortak hobileri vardı, mesela şekil-değiştirici ve insanların rol aldığı porno filmler çekmek gibi. Gabriel bana tecavüz ederken filmin çekilmesine de Raina yardımcı oluyordu. Ah, evet, Raina da onun biletini kesmekten mutlu olmam için elinden geleni yapmıştı.

"Bu, Nathaniel'i ikinci defa görmezden gelişin. Ne oluyor Irving?"

"Richard geri gelinceye kadar yetkinin Sylvie'de olduğunu söylemiştim."

"Ne olmuş?"

"Bizim leoparadamlara yardım etmemizi yasakladı."

"Neden?"

"Raina porno filmlerde kurtadamlarla birlikte sık sık leoparadamları da kullanırdı."

"Filmlerden birini görmüştüm. Çok etkilenmedim. Dehşete düştüm ama etkilenmedim."

Irving çok ciddi görünüyordu. "Ayrıca Raina, Gabriel ve kedilerinin kurt sürüsünün üyelerini çeşitli yollarla cezalandırmasına da izin veriyordu."

"Cezalandırmak?" Bunu soru şeklinde söylemiştim.

Irving başıyla onayladı. "Sylvie cezalandırılanlardan biriydi, hem de birkaç kere. Hepsinden nefret ediyor Anita. Eğer Richard yasaklamasaydı, kurt sürüsünü bütün leoparları avlayıp hepsini öldürmek için kullanırdı."

"Gabriel ve Raina'nın eğlence ve oyun anlayışına ben de şahit oldum. Sanırım bu seferlik Sylvie'nin yanındayım."

"Ortalığı bizim için sen temizledin. Richard, Marcus'u öldürdü ve Ulfric, sürü lideri oldu. Bizim için Raina'yı da sen öldürdün ve artık Lupa'mız sensin."

"Onu vurdum Irving. Sürü kanunlarına göre, silah kullanmak meydan okumayı geçersiz kılıyor. Hile yaptım."

"Raina'yı öldürdüğün için Lupa değilsin, Richard seni eşi olarak seçtiği için Lupa'sın."

Başımı iki yana salladım. "Artık çıkmıyoruz Irving."

"Ama Richard yeni bir Lupa seçmedi Anita. Richard yeni birini buluncaya kadar bu senin işin."

Richard uzun boylu, esmer, yakışıklı, dürüst, doğru ve cesurdu. Kurtadam olması dışında mükemmeldi. Bu bile affedilebilirdi ya da ben öyle düşünüyordum, ta ki onu iş üstünde görünceye kadar. Ekmek arasında ne yediğini görünceye kadar. İçindeki et çiğdi ve hareket ediyordu, sosu da biraz kanlıydı.

Artık sadece Jean-Claude'la çıkıyordum. Kurtadamların lideriyle karşılaştırınca, şehrin vampir lideriyle çıkmak bir gelişme sayılmazdı ama tercihimi yapmıştım. Şimdi vücudumda gezinen Jean-Claude'un soluk elleriydi. Yastığıma onun siyah saçlarının kıvrımları dökülüyordu. Sevişirken bana onun gece mavisi gözleri bakıyordu.

İyi kızlar evlenmeden önce sevişmezdi, özellikle de yaşayan ölülerle. İyi kızların erkek arkadaş B'yi seçtikten son-

ra, eski erkek arkadaş A'yı aradıklarını da zannetmiyordum. Belki de ben hatalıydım. Artık Richard'la mümkün olduğu kadar birbirimizden uzak duruyorduk. Bu neredeyse altı haftadır böyle sürüyordu. Şimdi şehir dışındaydı ve böylece birbirimizden uzak durmamız kolaylaşmıştı.

"Ne düşündüğünü sormayacağım. Galiba biliyorum," dedi Irving.

"Bu kadar akıllı olamazsın," dedim.

Ellerini iki yana açtı. "Mesleki tecrübe."

Bu beni güldürdü. "Sylvie leoparadamlara yardım etmenizi yasakladıysa, Stephen'ın durumu ne olacak?"

"Bir emre doğrudan karşı çıktı Anita. Sürü hiyerarşisinde Stephen kadar aşağıda olan biri için, bu çok büyük bir cesaret ister. Ama Sylvie'nin onun cesaretini takdir edeceğini sanmam. Onu parçalar ve hiç kimsenin gelip onlara bebek bakıcılığı yapmasına da izin vermez. Onu tanırım."

"Bu işi yirmi dört saat yapamam Irving."

"Birkaç gün içinde iyileşirler."

Ona kaşlarımı çattım. "İki gün boyunca burada oturamam."

Gözlerini benden kaçırdı ve gidip Stephen'ın yatağının yanında durdu. Uyuyan adama bakıyordu, ellerini önünde kavuşturmuştu.

Yanına gidip Irving'in koluna dokundum. "Bana anlatmadığın şey ne?"

Başını iki yana salladı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Onu çevirip yüzüme bakmaya zorladım. "Konuş benimle Irving."

"Sen şekil-değiştirici değilsin Anita. Artık Richard'la da çıkmıyorsun. Bizim dünyamızın daha fazla içine girmek yerine, dışına çıkman gerekiyor."

O kadar ciddi ve katı görünüyordu ki beni korkutmuştu. "Irving, ne oldu?"

Sadece başını iki yana salladı.

Onu iki kolundan yakaladım, sarsmamak için kendimi zor tutuyordum. "Ne saklıyorsun?"

"Stephen'ı, hatta Zane'i korumaya sürüyü ikna etmenin bir yolu var."

Bir adım geriledim. "Dinliyorum."

"Sen Sylvie'nin üstüsün."

"Ben şekil-değiştirici değilim Irving. Sürü liderinin kız arkadaşıydım, hepsi bu. Ve artık bu bile değilim."

"Bundan daha fazlasısın Anita ve bunu biliyorsun. İçimizden bazılarını öldürdün. Kolayca ve acımasızca öldürüyorsun. Sürü buna saygı gösterir."

"Vay, Irving, ne de güzel ifade ediyorsun!"

"Raina'yı öldürünce kendini kötü hissettin mi? Gabriel için uykuların kaçtı mı?"

"Raina'yı beni öldürmeye çalıştığı için öldürdüm. Gabriel'i de aynı sebepten öldürdüm. Kendimi koruyordum. Yani, hayır, hiç uykum kaçmadı."

"Sürü sana saygı gösteriyor Anita. Eğer şekil-değiştirici olduğu ortaya çıkmış sürü üyeleri bulursan ve onları Sylvie'den daha korkutucu olduğuna ikna edersen, ikisini de korurlar."

"Ben Sylvie'den daha korkutucu değilim Irving. Onları pelte haline getirinceye kadar dövemem. Sylvie yapabilir."

"Ama sen onları öldürürsün." Bunu çok sessizce söylemişti. Yüzüme bakıyor, ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

Ağzını açıp geri kapattım. "Bana ne yaptırmaya çalışıyorsun Irving?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Söylediğimi unut. Söylememem gerekirdi. Buraya daha fazla polis getir ve evine git Anita. Yapabiliyorken buradan git."

"Neler oluyor Irving? Sylvie problem mi çıkaracak?"

Bana baktı. Genelde neşeli olan gözleri şimdi katı ve düşünceliydi. Başını iki yana salladı. "Gitmem gerek Anita."

Kolundan yakaladım. "Bana ne olduğunu anlatmadan hiçbir yere gidemezsin."

Bana doğru yavaşça, isteksiz bir şekilde döndü. Kolunu bırakıp bir adım geriledim. "Konuş."

"Sylvie sürüde kendisinden üstte olan herkese meydan okudu ve kazandı."

Ona baktım. "Ne olmuş?"

"Bir kadının sürüde ikinci sıraya yükselmesinin ne kadar alışılmadık olduğunu anlamıyor musun? Boyu bir altmış beş, narin kemikli. Nasıl kazandığını sorsana."

"Oyun oynuyorsun Irving. Sen böyle değildin. Seninle soru-cevap oynamayacağım. Anlat bana."

"Dövüştüğü ilk iki kişiyi öldürdü. Buna gerek yoktu. O öyle yaptı. Meydan okuduğu diğer üç kişi onun dominant olduğunu kabul etti. Öldürülme riskini göze almak istemediler."

"Çok pratik," dedim.

Başıyla onayladı. "Sylvie her zaman böyledir. Sonunda üst düzeydekilerden birine meydan okudu. Korumalardan biri olamayacak kadar ufak tefek, ayrıca Jamil ve Shang-Da'dan korkuyor sanırım."

"Jamil mi? Richard onu kovmadı mı? Ama Jamil, Marcus ve Raina'nın adamlarından biriydi."

Irving omuz silkti. "Richard eski korumaları yerinde tutarsa geçiş döneminin daha rahat geçeceğini düşündü."

Başımı iki yana salladım. "Jamil'in ölmesi ya da kovulması gerekiyordu."

"Belki. Aslında görünüşe göre Jamil, Richard'ı destekliyor. Sanırım Richard'ın onu anında öldürmemesi Jamil'i şaşırttı. Richard onun bağlılığını kazandı."

"Jamil'in bağlılığı diye bir şey olduğunu zannetmiyordum," dedim.

"Hiçbirimiz zannetmiyorduk. Sylvie hiyerarşide ikinci sırada olmak için dövüştü ve kazandı."

"Bunun için de öldürdü mü?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır."

"Tamam, yani Sylvie sürüyü parçalıyor. Yönetimdeyse ikinci sırada. Harika! İyi de ne olmuş yani?"

"Bence Sylvie, Ulfric olmak istiyor Anita. Bence Richard'ın yerini istiyor."

Ona baktım. "Ulfric olmanın bir tek yolu var Irving."

"Eski kralı öldürmek. Evet, Sylvie bunu biliyor," dedi Irving.

"Onu dövüşürken görmedim ama Richard'ı gördüm. Richard ondan elli kilo daha ağır ve bunun ellisi de kas. Ayrıca Richard çok iyi. Sylvie, Richard'ı adil bir dövüşte yenemez, değil mi?"

"Richard yaralı gibi Anita. Kalbi kırılmış. Bence Richard'a meydan okursa ve yeterince istekli olursa kazanabilir."

"Sen ne diyorsun? Richard depresyonda mı?" diye sordum.

"Bundan daha fazlası. Richard'ın bir canavara dönüşmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Marcus'a kadar hiç kimseyi öldürmemişti. Kendini affedemiyor."

"Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Ben dinlerim. İyi muhabirler iyi dinleyicilerdir."

Birbirimize baktık. "Bana gerisini de anlat."

Irving önce yere, sonra yukarı baktı. "Artık benimle senin hakkında konuşmuyor. Tek söylediği, olduğu şeyi kabullenemediği. Cellat, yani sen bile onu görünce dehşete düşmüşsün."

Yere bakma sırası bendeydi. "Öyle olmasını istemedim."

"Hislerimizi değiştiremeyiz," dedi Irving.

Gözlerine baktım. "Yapabilseydim yapardım."

"Sana inanıyorum."

"Richard'ın ölmesini istemiyorum."

"Hiçbirimiz istemiyoruz. Eğer onu durduracak biri olmazsa, korkarım Sylvie bunu yapacak." Başıyla diğer yatağı işaret etti. "Yapacağı ilk iş de leoparadamları avlamak olacak. Onları katledeceğiz."

Derin bir nefes alıp verdim. "Gördüklerim hakkındaki hislerimi değiştiremem Irving. Richard'ı, Marcus'u yerken gördüm." Küçük odada volta atarken başımı iki yana salladım. "Nasıl yardım edebilirim?"

"Sürüyü çağır ve seni Lupa olarak kabul etmelerini iste. Bazılarını buraya çağır ve şu ikisini de Sylvie'nin vereceği ani kararlara karşı koru. Ama onlara koruyuculuğunu vermen gerek. Onlara, Sylvie'nin hiçbir şekilde onlara zarar vermeyeceğine söz vermen gerek. Bunu yapmasını engellemelisin."

"Eğer ben bunu yaparsam ve Sylvie de bundan hoşlanmazsa, onu öldürmek zorunda kalırım. Sanki ölümünü planlıyor gibiyim. Bunun benim için bile fazla kasıtlı bir hareket olduğu söylenebilir."

Başını iki yana salladı. "Senden Lupa'mız olmanı istiyorum. Richard'ın Lupa'sı. Sylvie zorlamaya devam ederse,

Richard onu öldürmese bile, bunu senin yapacağını ona göstermeni istiyorum."

İçimi çektim. "Hassiktir."

"Özür dilerim Anita. Bunu söylememem gerekirdi ama..."

"Bilmem gerekiyordu," dedim. Ona sarıldım. Önce şaşkınlıkla gerildi, sonra o da bana sarıldı.

"Bu ne içindi?"

"Bana söylediğin için. Richard'ın hoşuna gitmeyeceğini biliyorum."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Richard başa geçtiğinden beri sürüden sadece iki kişiyi cezalandırdı. Onun otoritesine meydan okumuşlardı, büyük bir şeydi ve Richard ikisini de neredeyse öldürüyordu."

"Ne?" diye sordum.

"Onları parçaladı Anita. Sanki başka biri, başka bir şeydi."

"Richard böyle şeyler yapmaz."

"Artık yapıyor ama her zaman değil. Çoğunlukla son derece normal ama kendini kaybedince öfkesi sınır tanımıyor. Kendini kaybettiğinde yakınlarında olmak istemem."

"Durumu ne kadar kötü?" diye sordum.

"Ne olduğunu kabul etmek, içindeki hayvanı kucaklamak zorunda Anita. Yoksa delirecek."

Başımı iki yana salladım. "İçindeki hayvanı sevmesine yardım edemem Irving. Ben bile onu kabul edemiyorum."

Irving omuz silkti. "Tüylü olmak o kadar da kötü değil Anita. Daha kötü şeyler var... Mesela yürüyen ölü olmak gibi."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, artık git Irving. Bana bunları anlattığın için sana minnettarım."

"Umarım bu hafta sonunda da bana minnettar olmaya devam edersin."

"Ben de öyle umarım."

Irving bana bazı telefon numaraları verip gitti. Kimsenin burada fazla uzun kalmasını istemiyordum. İnsanlar onun bir muhabirden daha fazlası olduğunu düşünebilirdi. Diğer yandan benim kişisel itibarımı düşünen yoktu. Gerçi zombileri diriltiyor, vampirleri öldürüyor ve Şehrin Efendisi'yle çıkıyordum. Bunların üstüne insanlar bir de şekil-değiştirici olduğumu düşünmeye başlasa ne farkederdi ki?

Irving koruma olacak kadar sağlam ama bana karşı koyamayacak kadar zayıf olduğunu düşündüğü, itaatkar sürü üyelerinden üçünün ismini vermişti. Bunu yapmak istemiyordum. Sürü, itaat üzerine kuruluydu. Ceza ve ödül vardı. Çoğunlukla da ceza. Çağırdığım üyeler beni reddederse onları cezalandırmam gerekecekti, aksi halde Lupa olamazdım. Richard için yeterince güçlü de olamazdım. Tabii o da büyük bir ihtimalle bunu hoş karşılamazdı. Artık benden nefret ediyor gibiydi. Onu suçlamıyordum. İşlerine müdahale etmemden hoşlanmazdı.

Ama bu sadece Richard'la ilgili değil. Stephen'la da ilgiliydi. Hayatımı kurtarmıştı ve ben henüz ona bunun karşılığını ödeyememiştim. Ayrıca Stephen daima kurban olan tiplerdendi. Bugüne kadar. Evet, Zane onu neredeyse öldürecekti ama konu bu değildi. Bu defa arkadaşlığı, sürü sadakatinin üstünde tutmuştu. Bu da Sylvie'nin, onun üzerindeki sürü korumasını kaldırabileceği anlamına geliyordu. Tıpkı leoparadam gibi, o da kimin eline düşerse onun malı olacaktı. Bunun olmasına izin vermezdim. Bunun olmaması için elimden geleni yapmalıydım en azından.

Stephen'ın sonu ölüm olabilirdi. Richard'ın da öyle. Ya da ben Sylvie'yi öldürmek zorunda kalabilirdim. Konumu-

mu kabullenmeleri için birkaç sürü üyesini sakatlamam veya öldürmem gerekebilirdi. İhtimaller, ihtimaller... Kahretsin!

Kendimi korumak veya intikam almak dışında, daha önce kimseyi öldürmemiştim. Eğer bu işe girersem, bu planlı bir eylem, soğukkanlı bir cinayet olacaktı. Belki teknik olarak doğru sayılmazdı ama iş başındayken neler yapabileceğimi biliyordum. Domino taşları gibiydi. Birine dokunana kadar hepsi dizili, sakin dururdu, sonraysa onları durdurmaya imkan yoktu. Sonuçta kazanan ben olabilirdim. Richard yerini sağlama alır, gücü elinde tutmaya devam ederdi ve Stephen'la leoparadamlar da güvende olurdu. Sylvie pes ederdi veya ölebilirdi. Sylvie'ye ne olacağı, onun seçimine bağlıydı. Acı ama gerçek. Elbette bir ihtimal daha vardı. Belki de Sylvie beni öldürürdü, ki bu da onun için işleri bayağı değiştirirdi. Sylvie tam olarak insafsız biri sayılmazdı ama kimsenin yoluna çıkmasına da izin vermezdi. İkimizin ortak noktası buydu. Hayır, tabii ki ben insafsız değilim. Öyle olsaydım, onu benimle buluşmaya çağırır ve haklardım. Ama o kadar da psikopat değilim. Merhamet insanı öldürebilir ama bizi insan yapan da bu duygudur.

Numaraları aradım. İlk olarak bir erkek ismi seçtim. Kevin. Soyadı yoktu. Sesi uykusuzluktan ya da sigaradan kalınlaşmıştı, boğuktu.

"Sen de kimsin?"

"Hoş, çok hoş," dedim.

"Kimsin?"

"Ben Anita Blake. Kim olduğumu bilmiyor musun?" Tehdit tonu iyidir.

Neredeyse otuz saniye hiç ses çıkarmadan durdu ve ben de sessizliğin uzamasına izin verdim. Nefesi hızlandı. Neredeyse telefondan, nabzının koşmaya başladığını hissedecektim.

Sonunda, sanki garip telefonlara ve sürü işi için aranmaya alışkınmış gibi cevap verdi. "Sen bizim Lupa'mızsın."

"Çok güzel, Kevin. Çok güzel." Küçümseme de iyi bir taktik sayılır.

Boğazını temizler gibi öksürdü. "Ne istiyorsun?"

"St. Louis Üniversite Hastanesi'ne gelmeni istiyorum. Stephen ve Nathaniel yaralandı. Onları benim için korumanı istiyorum."

"Nathaniel mi, o bir leoparadam."

"Doğru."

"Sylvie, leoparadamlara yardım etmemizi yasakladı."

"Lupa'nız Sylvie mi?" Soru sormak da harika bir yöntemdir ama sadece cevapları biliyorsanız. Eğer soru sorarsanız ve cevap sizi şaşırtırsa aptal gibi görünürsünüz. Yanlış bilgi sahibiyken tehditkar görünmek kolay sayılmaz.

Bir süre sessiz kaldı. "Hayır."

"Peki kim?"

Yutkunduğunu duydum. "Sensin."

"Ben onun üstü müyüm?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"O zaman kızını kaldırıp buraya gel ve söylediğimi yap."

"Sylvie canımı yakar Lupa. Gerçekten yakar."

"Bunu yapmasını engelleyeceğim."

"Sen sadece Richard'ın kız arkadaşısın. Sylvie'yle dövüşemezsin. Dövüşsen bile canlı çıkamazsın."

"Haklısın Kevin. Sylvie'yle dövüşemem ama onu öldürebilirim."

"Ne diyorsun?"

"Eğer bana yardım ettiğiniz için size zarar verirse, onu öldürürüm."

"Böyle demek istemiyorsundur."

İçimi çektim. "Bak Kevin, Sylvie'yle tanıştım. Güven bana, başına silahı dayar, tetiği çekerim. Sylvie'yi öldürebilirim. Eğer beni zorlarsa bunu yaparım. Şaka yok, blöf yok, oyun yok." Bunu söylerken kendi sesimi dinledim. Yorgun, neredeyse bıkkın geliyordu ve o kadar ciddiydi ki korkutucuydu.

"Tamam, bunu yapacağım ama eğer bana arka çıkmazsan beni öldürebilir."

"Korumam altındasın Kevin ve bunun sürü için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Senin dominant olduğunu kabul ettiğim anlamına geliyor," dedi.

"Ayrıca, eğer biri sana meydan okursa, dövüştüğünüzde sana yardım edeceğim anlamına geliyor. Ne dersin, iyi bir anlaşma gibi, değil mi?"

Telefon hattında yine bir sessizlik oldu. Nefes alıp verişi yavaşlayıp güçlendi. "Beni öldürtmeyeceğine söz ver."

"Buna söz veremem Kevin ama eğer Sylvie seni öldürürse, bunun için onu öldüreceğime söz veririm."

Bu sefer sessizlik daha kısa sürdü. "Sana inanıyorum. Kırk beş dakikadan daha kısa bir sürede hastanede olurum."

"Sağol, bekliyorum."

Telefonu kapatıp iki görüşme daha yaptım. İkisi de gelmeyi kabul etti. Kuma bir çizgi çizmiştim; bir tarafta ben vardım, diğerinde Sylvie. Bundan hiç hoşlanmayacaktı, hem

de hiç. Ve bunun için onu suçlayamazdım. Yerinde olsaydım ben de çok kızardım. Ama Richard'ı rahat bırakması gerekiyordu. Irving, Richard'ın yaralı gibi davrandığını söylemişti, kalbi kırık demişti. Bu yaranın açılmasında benim de payım vardı. Hatta kalbini küçük parçalara ayırıp üzerinde dans etmiştim. İsteyerek yapmamıştım, iyi niyetliydim ama iyi niyet hakkında ne dendiğini siz de bilirsiniz.

Richard'ı sevemezdim ama onun için öldürebilirdim. Öldürmek, bu iki yetenek arasında daha pratik olanıydı. Ve son zamanlarda giderek daha pratik biri olmaya başlamıştım.

6

Çavuş Rudolph Storr, bebek bakıcılığı yapacak kurtadamlardan önce geldi. Onu ben aramıştım. Dolph, Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'nın başıydı. Boyu iki ondu ve profesyonel güreşçiler gibi yapılıydı ama onu etkileyici yapan şey sadece fiziği değildi. Liberalleri mutlu etmek için kurulmuş, şaka gibi bir ekibin idaresini üstlenip bu işi gayet düzgün bir şekilde kıvırmıştı. BOST, son üç yılda diğer bütün polis birimlerinden daha fazla olağandışı dava çözmüştü. Buna FBI da dahildi. Dolph konferans vermek için Quantico'ya bile davet edilmişti. Yönetim görevinin ceza olsun diye verildiği biri için hiç de fena bir başarı değildi. Dolph tam olarak iyimser biri sayılmazdı -zaten çok az polis öyleydi- ama eğer eline limon verirseniz çok güzel limonatalar yapardı.

Kapıyı arkasından kapatıp bana baktı. "Doktor bana içeride dedektiflerimden birinin olduğunu söyledi. Bense sadece seni görüyorum."

"Asla dedektif olduğumu söylemedim. Ekipten olduğumu söyledim. Gerisini onlar tamamladı."

Başını iki yana salladı. Siyah saçları kulaklarının üstünü kapatmaya başlamıştı. Saç tıraşı zamanı geçeli çok olmuştu. "Madem polisçilik oynuyorsun, neden kapıda beklemesi gereken üniformalıyı azarlamadın?"

Gülümsedim. "Bu işi sana bırakmayı uygun gördüm. Sanırım artık kötü bir çocuk olduğunu biliyor."

"Doğru, hallettim," dedi Dolph.

Kapının önünde ayakta durdu. Ben hala sandalyede oturuyordum. Ona silah çekmemeyi başarmıştım. Bu beni memnun etmişti. Fakat silahımı çekmediğim halde, bana canımı yakacak kadar sert gözlerle bakıyordu.

"Neler oluyor Anita?"

"Benim bildiğim her şeyi sen de biliyorsun," dedim.

"Olay yerinde olmayı nasıl başardın?"

"Stephen aradı."

"Anlat," dedi.

Anlattım. Pazarlama işinden bile bahsettim. Artık içinde bulunduğum bu durumun sona ermesini istiyordum. Eğer onlara doğruyu söylerseniz, polisler suçları engellemekte iyidir. Yine de birkaç detayı atlamak zorundaydım. Mesela leoparadamların alfasını öldürdüğüm gibi şeyleri. Aslına bakarsanız söylemediğim tek şey buydu. Ki bu da benim için, tamamen dürüst olmakla aynı şey sayılırdı.

Dolph gözlerini kırpıştırdı ve söylediklerimin hepsini not defterine yazdı. "Yani kurbanın, kendisine bunların yapılmasına razı olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Bu kadar basit olduğunu zannetmiyorum. Sanırım giderken onu zincirleyeceklerini biliyordu. Orada seks ve acı olacağını biliyordu ama onu neredeyse öldüreceklerini bildiğini sanmıyorum. Doktorlar ona

kan vermek zorunda kalmış. Vücudu, kendini iyileştirebileceğinden daha hızlı bir şekilde şoka girmiş."

"Hayvana dönüşenlerin bundan daha kötü yaralardan kurtulduklarını duymuştum," dedi Dolph.

Omuz silktim. "Bazı şekil-değiştiriciler diğerlerinden daha çabuk iyileşir. Bana söylendiğine göre, Nathaniel güç hiyerarşisinde çok altlardaymış. Belki zayıf olmak, çabuk iyileşmemek anlamına da geliyordur." Ellerimi iki yana açtım. "Bilmiyorum."

Dolph notlarını gözden geçirdi. "Biri onu bir çarşafa sarıp acil sevis kapısının önüne atmış. Hiç kimse bir şey görmemiş. Öylece ortaya çıkıvermiş."

"Hiç kimse, hiçbir şey görmez. Kural böyle, değil mi?"

Bu tespit, bana bir gülümseme kazandırdı. Gülümsediğini görmek güzeldi. Dolph son zamanlarda benden pek memnun değildi. Kısa süre önce, Şehrin Efendisi'yle çıktığımı öğrenmişti. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Canavarlarla sosyalleşenlere güvenmiyordu. Onu suçlayamazdım.

"Evet, kural böyle. Bana bu olay hakkında bildiğin her şeyi anlattığından emin misin?"

Elimi izci yemini yapar gibi kaldırdım. "Sana yalan söyler miyim?"

"Eğer işine geliyorsa söylersin."

Birbirimize baktık. Sessizlik üzerinde yürünecek kadar yoğunlaştı. Orada kalmasına izin verdim. Eğer Dolph önce benim pes edeceğimi düşünüyorsa yanılıyordu. Gerginlik dava yüzünden değildi. Çıktığım adamı onaylamaması yüzündendi. O zamandan beri benimle ilgili büyük bir hayalkırıklığı yaşıyordu. Özür dilemem ya da sadece şaka yaptığımı söylemem için bastırıyor, yükleniyor, bekliyordu.

Anlıyordum. İki ay önce, hatta daha kısa bir zaman öncesine kadar ben de onunla aynı şekilde hissediyordum. Ama sonuçta kiminle çıktığım ortadaydı. Dolph da, ben de bununla baş etmek zorundaydık.

Bütün bunlara rağmen o benim arkadaşımdı ve ona saygı duyuyordum. Hatta onunla aynı fikirdeydim. Ama eğer bu lanet hastaneden kurtulabilirsem, bu gece Jean-Claude'la dışarı çıkacaktık. Richard hakkındaki şüphelerime, genel ahlak kurallarıma ve onun yürüyen bir ceset olduğunu bilmeme rağmen hala onunla çıkmak istiyordum. Jean-Claude'un beni beklediğini düşünmek bile vücudumu gerip ısıtıyordu. Bu çok utandırıcıydı ama gerçekti. Jean-Claude'u terketmem dışında hiçbir şeyin Dolph'u tatmin edeceğini zannetmiyordum. Pek çok sebepten, bu artık benim için bir seçenek değildi. Bu yüzden öylece durup birbirimize baktık. Sessizlik saatin her tıkıyla biraz daha arttı.

Kapının çalınması kurtuluşumuz oldu. Şimdi kapıda daha dikkatli bir şekilde görev yapan memur, Dolph'a bir şey fısıldadı. Dolph başıyla onayladı ve kapıyı kapadı. Sanki mümkünmüş gibi, yüzündeki ifade daha da düşmanlaşmıştı.

"Memur Wayne, dışarıda Stephen'ın üç akrabasının olduğunu söyledi. Ayrıca, eğer onlar gerçekten akrabalarıysa silahını yiyeceğini de söyledi."

"Onları içeri almasını söyle. Gelenler sürü üyeleri. Kurtadamlar bunu akrabalıktan bile daha yakın bir bağ olarak görür," dedim.

"Ama yasal olarak ailesi değiller," dedi Dolph.

"Başka şekil-değiştiriciler kapıdan içeri girebilsin diye kaç adamını kaybetmek istersin?"

"Biz de senin kadar isabetli atışlar yapabiliriz Anita."

"Yine de ateş etmeden önce uyarıda bulunmanız gerek, değil mi? Onlara canavar gibi değil de insanmış gibi davranmanız gerek, yoksa kendinizi üstlerinize rapor verirken bulursunuz."

"Şahitler senin Zane'i uyardığını söylüyor."

"Bir an içimde bir merhamet hissettim."

"Tanıkların önünde ateş ediyordun. Nedense bu seni her zaman daha merhametli biri yapıyor."

Birbirimize yeniden düşmanca baktık. Belki de sadece bir vampirle çıktığım için değildi, belki de sebep Dolph'un ideal bir polis olması ve benim insanları öldürdüğümden, cinayet işlediğimden şüphelenmeye başlamasıydı. Bana zarar veren ya da beni tehdit eden insanlar ortadan yok oluyordu. Sayıları çok değildi ama yeterince kalabalıktı. İki aydan kısa bir süre önce cesetlerini saklamamın mümkün olmadığı bir şekilde, iki kiralık katil öldürmüştüm. İkisi de nefsi müdafaaydı. İkisi için de mahkemeye bile çıkmamıştım. İki kiralık katilin de benim boyumu aşan suç dosyaları vardı. Kadının parmak izleri, Interpol'ün de içinde bulunduğu bazı politik davalarla bağlantılı çıkmıştı. İkisi de hiç kimsenin, en azından polislerin, ardından gözyaşı dökmeyeceği azılı suçlulardı.

Ama onları öldürmem, Dolph'un önceki şüphelerini beslemişti. Kahretsin! Yaptığım her şey onu şüphelendiriyordu ama elinde bana karşı kanıt yoktu.

"Neden beni Pete McKinnon'a tavsiye ettin Dolph?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Artık cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım ki, "Çünkü yaptığın işte çok iyisin Anita," dedi sonunda. "Yöntemlerini her zaman onayla-

mıyor olabilirim ama hayat kurtarıyor, kötü adamları içeri tıkmamıza yardım ediyorsun. Cinayet mahallerinde de, ekibimdeki pek çok dedektiften daha iyisin."

Bu konuşma, Dolph için bir nutuk sayılırdı. Ağzımı açıp kapadım. "Sağol Dolph. Sen söyleyince, bu büyük bir iltifat oldu," dedim.

"O lanet canavarlarla çok vakit geçiriyorsun Anita. Sadece içlerinden biriyle çıkmandan bahsetmiyorum. Her birini kastediyorum. Çok uzun süredir onların kurallarıyla oynuyorsun. Bazen normal olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğunu düşünüyorum."

"Beni senin için değerli kılan asıl şey, benim o canavarlarla oynamam Dolph. Eğer senin deyişinle normal olsaydım, olağandışı suçları çözmende sana bu kadar faydam dokunmazdı."

"Evet, bazen eğer seni kendi haline bıraksaydın, bize sadece danışmanlık yapmanı istemeseydim daha mı... Yumuşak olacağını düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Yaşadıklarımdan kendini sorumlu tuttuğunu mu söylüyorsun?" Gülmeye çalıştım ama yüzündeki bakış beni durdurdu.

"Bizim davalarımız yüzünden kaç kez onlarla temas kurdun? Kaç kez kötü adamı yakalamak için onlarla işbirliği yaptın? Eğer seni rahat bıraksaydım..."

Ayağa kalktım. Ona uzandım ama dokunmadan önce elimi indirdim. "Ben senin kızın değilim Dolph. Sen de benim bakıcım değilsin. Polise yardım ediyorum çünkü bu iş hoşuma gidiyor. Bu işte iyiyim. Hem başka kimi arayabilirsin ki?"

Başıyla onayladı. "Doğru, başka kimi arayabilirim? Dışarıdaki şekil-değiştiriciler içeri gelip hastaları... Ziyaret edebilir."

"Sağol Dolph."

Derin bir nefes alıp pof diye geri saldı. "Arkadaşın Stephen'ın içinden geçtiği canı gördüm. Eğer insan olsaydı işi bitmişti. Neyse ki hiç sivil ölmemiş."

Başımı iki yana salladım. "Bence Zane insanlara karşı oldukça dikkatli davranmış. Sahip olduğu güçle onları öldürmek, bayıltmaktan daha kolay olurdu."

"Bunu neden umursasın ki?"

"Çünkü hapiste ve kefaletle çıkabilir."

"Bırakmazlar," dedi Dolph.

"Kimseyi öldürmedi Dolph. Ne zamandan beri saldırı ve hırpalamadan tutuklanan biri kefaletle çıkamıyor?"

"Polis gibi düşünüyorsun Anita. Seni iyi yapan bu."

"Hem polis hem de canavar gibi düşünüyorum. Beni iyi yapan da bu."

Başıyla onayladı, not defterini kapatıp ceketinin iç ceplerinden birine koydu. "Evet, seni iyi yapan bu." Başka bir şey söylemeden çıktı. Üç kurtadamı içeri aldım ve kapıyı kapadım.

Kevin uzun boylu, esmer ve hırpani görünüşlüydü ve sigara kokuyordu. Lorraine bir ilkokul öğretmeni gibi düzenli ve ciddiydi. Parfümü beyaz leylak gibi kokuyordu ve bana doğru tedirgin bir şekilde gözlerini kırpıştırıyordu. Teddy, kendisini böyle tanıtmıştı, neredeyse yüz elli kiloydu ve kilolarının çoğu kastı. Saçlarını siyah bir iz halinde görünecek kadar kazıtmıştı. Kafası, iri vücuduna oranla küçük kalmıştı. Korkutucu görünüyorlardı ama el sıkıştığımızda tenimi en çok Lorraine'inki huylandırdı. Korkmuş bir tavşan gibi görünse de büyük ve kötü bir kurdun gücüne sahipti.

Yirmi dakika içinde gitmeye hazır olacaktım. Üç kurda görev dağılımını verip onları yatakta yatan çocukların başında devamlı birinin kalacağı şekilde vardiyalara ayırdım. Yeni kurtların onları koruyacağına inanıyor muydum? Evet. Çünkü eğer görev yerlerini terkeder ve Stephen'ın ölümüne sebep olurlarsa onları gerçekten öldürürdüm. Eğer ellerinden geleni yapıp beceremezlerse bunu kabul edebilirdim ama eğer vazgeçerlerse... Stephen'a ve şimdi de Nathaniel'e koruyuculuğumu vermiştim. Şaka yapmıyordum. Hepsinin bunu anladığından emin oldum.

En iyi lafı Kevin etti. "Eğer Sylvie gelirse onu sana yollarız."

"Öyle yapın."

Başını iki yana salladı, yakmadığı sigarasıyla oynuyordu. Ona burada içemeyeceğini söylemiştim ama sigaraya sadece dokunmak bile onu rahatlatıyor gibiydi. "Onun çöplüğüne işiyorsun. Umarım temizleyebilirsin."

Gülümsedim. "Anlamlı, Kevin, çok anlamlı."

"Anlamlı ya da değil, eğer Sylvie bir fırsatını bulursa kıçına tekmeyi basar."

Gülümsemem genişledi. Kendimi tutamamıştım.

"Bırak da kendi kıçımı ben düşüneyim. Benim işim sizin kıçınızı güvende tutmak, kendiminkini değil."

Üç kurtadam bana baktı. Hepsinin yüzünde bir şey vardı, neredeyse aynı ifadeydi ama anlayamamıştım. "Lupa olmak sadece üstün olmak için dövüşmek değildir," dedi Lorraine ince sesiyle.

"Bunu biliyorum," dedim.

"Biliyor musun?" diye sordu. Soruş şeklinde çocukça bir yan vardı.

"Öyle zannediyorum."

"Eğer sana itaat etmezsek bizi öldüreceksin ama bizim için ölür müsün? Bizden istediğin bedeli, sen de öder misin?" diye sordu Kevin.

Bu kadar mantıklı konuşmasa, Kevin'dan daha fazla hoşlanabilirdim. Üç yabancıya baktım. Onlarla daha yeni tanışmıştım. Onlar için hayatımı tehlikeye atar mıydım? Eğer ben aynı şeyi yapmayacaksam, onlardan hayatlarını tehlikeye atmalarını nasıl isteyebilirdim?

Onlara baktım, gerçekten baktım. Lorraine'in küçük elleri çantasını o kadar sıkı tutuyordu ki titriyorlardı. Teddy bana sakin, kabullenmiş gözlerle bakıyordu ama bu bakışın ardında bir meydan okuma vardı. Sadece bedenine bakarsanız gözden kaçırabileceğiniz bir zekaya sahip olduğu ortadaydı. Kevin, tıpkı bir ara sokakta mal arayan ya da bir barda, önündeki viskisini içen biri gibi görünüyordu. Umursamaz halinin altında bir şey vardı. Korkuydu. Benim de diğerleri gibi olacağımdan korkuyordu. Onlara hiç aldırmayan, sadece onları kullanmaya çalışan biri olmamdan korkuyordu. Raina bu şekilde davranıyordu, şimdi de Sylvie aynı konumdaydı. Oysa sürünün onların sığınağı, korunağı olması gerekiyordu; en çok korktukları şey değil.

Ilık, elektriğe benzeyen güçleri üzerlerinden akıp odayı doldurarak tenimde dans etti. Gerilmişlerdi ve korkuyorlardı. Güçlü duygular, pek çok likantropta güç akışına neden olur. Eğer buna hassasiyetiniz varsa hissedersiniz. Ben bunu yıllar boyunca pek çok kez hissetmiştim. Fakat şu andaki biraz değişik gelmişti. Sadece gücü hissetmekle kalmıyordum, vücudum buna tepki de veriyordu. Tenimdeki bir titremeden ya da tüylerimin diken diken olmasından daha

derin bir şeydi. Neredeyse cinseldi diyebilirim ama tam olarak öyle de değildi. Sanki güçleri, orada olduğunu bilmediğim bir parçamı yakalamıştı ve okşuyordu.

Güçleriyle doldum. İçimdeki o şeye dokundu... Ben de fazlasıyla hissettim, her ne ise, sanki bir düğmeye basılmış gibi açılmıştı. Sıcak enerji akımı vücudumun içine dolup tenimde yayıldı, sanki vücudumdaki her gözenekten sıcak hava çıkıyordu. Nefesim kesildi. Bu gücün tadını tanıyordum. Jean-Claude değildi, Richard'dı. Richard'ın gücüne ulaşmıştım bir şekilde. Onun da benim gibi, bulunduğu yerde, eyalet dışında, beni hissedip hissetmediğini merak ettim.

Altı hafta önce, her ikisinin de hayatını kurtarmak için Jean-Claude'un üçümüzü birleştirmesine izin vermiştim. Ölüyorlardı ve onları bırakamazdım. Richard yanlışlıkla rüyalarıma girmişti ama çoğunlukla Jean-Claude bizi ayrı tutuyordu çünkü diğer türlüsü çok acı vericiydi. O zamandan beri ilk defa Richard'ın gücünü farketmiştim. İlk defa aramızdaki bağın hala güçlü olduğunu hissetmiştim. Büyüydü bu. Nefret bile onu yok edemiyordu.

Bir anda aklıma bazı kelimeler geldi, bilmediğim kelimeler... "Ben Lupa'yım, ben hepinizin annesiyim, ben sizin koruyucunuzum, sizin sığınağınızım, sizin huzurunuzum. Bütün kötülüklere karşı yanınızda olacağım. Sizin düşmanlarınız, benim de düşmanım. Sizinle kanı ve eti paylaştım. Bizler lukoiyiz, bizler sürüyüz."

Sıcaklık garip bir şekilde yok oldu. Sendeledim Teddy'nin eli beni yere düşmekten kurtardı. "İyi misin?" diye sorarken sesinin de görünüşü gibi etkileyici olduğunu farkettim.

Başımı salladım. "İyiyim, iyiyim." Doğrulabilmeyi başardığım anda geri adım attım. Richard çekimi yüzlerce kilometre öteden hissetmiş ve beni kesip atmıştı. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmeden, bir kapıyı yüzüme çarpar gibi bağı kesmişti. Başımın içinde sessiz bir çığlık gibi bir öfke akımı dolaşıyordu. Çok kızgındı.

İkimiz de Jean-Claude'a bağlıydık. Ben onun insan hizmetkarıydım ve Richard da kurduydu. Bu çok acı verici bir beraberlikti.

"Sen lukoi değilsin, bir şekil-değiştirici değilsin. Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Lorraine.

Gülümsedim. "Meslek sırrı." İşin doğrusu şuydu: Ben de bilmiyordum. Bu gece Jean-Claude'a sormam gerekiyordu. Onun açıklayabileceğini umuyordum. Vampirlerin uzun tarihinde, bir ölümlüyle bir şekil-değiştiriciye tek izle bağlanan üçüncü başvampirdi. Bu iş için bir kılavuz kitap olup olmadığını merak ediyor ve Jean-Claude'un da bilmek istediğimden daha çok yalpaladığından şüpheleniyordum.

Teddy dizleri üzerine çöktü. "Sen Lupa'sın." Diğer ikisi de onu takip etti. Küçük şirin kurtlar gibi eğildiler ama Kevin bundan pek hoşlanmamıştı. Bu benim de hoşuma gitti diyemem. Ama bunun ne kadarının gösterişe tekabül ettiğini, ne kadarının gerekli olduğunu bilmiyordum. İtaatkar olmalarını istiyordum çünkü kavga etmek ya da onları öldürmek zorunda kalmak işime gelmiyordu. O yüzden yerde sürünmelerine ve ellerini bacaklarıma sürmelerine, tenimi köpek gibi koklamalarına izin verdim. Tam o anda hemşire içeri girdi.

Herkes ayağa kalktı. Ben açıklamaya çalıştım ve sonunda durdum. Hemşire öylece kalakalmış bize bakıyordu,

yüzünde garip bir gülümseme vardı. Sonunda hiçbir şey yapmadan geri çekildi. "Ben hastalara bakması için Doktor Wilson'ı çağırayım," dedi. Başını birkaç kez hızla aşağı yukarı sallayıp kapıyı arkasından kapattı. Eğer topuklu giyiyor olsaydı, koştuğunu duyabilirdik.

Canavarlardan biri olmamak, buraya kadardı.

7

Refakatçi kurtadamlarla oyalanınca randevuma geç kalmıştım. McKinnon'un bıraktığı dosyayı okurken iyice geciktim ama eğer bu gece bir yangın çıkarsa hazırlıksız yakalanmam utanç verici olurdu. Dosyadan iki şey öğrendim. Birincisi, bütün yangınlar güneş battıktan sonra çıkmıştı, ki bu da aklıma hemen vampirleri getirmişti. Ama vampirler ateş oluşturamazdı, ateş oluşturmak onların yeteneklerinden biri değildi. İşin aslı, en çok korktukları şeylerin başında ateş geliyordu. Ah, ateşi bir ölçüde kontrol edebilen vampirler görmüştüm tabii. Ama onlarınki sadece mum ateşini canlandırmak ya da söndürmek gibi basit numaralardı. Sonuçta ateş saftı ve saflık ile vampirlik pek birbirine uymuyordu. Dosyadan öğrendiğim ikinci şey ise yangınlar ve kundakçılık hakkında pek bir şey bilmediğimdi. Bir kitaba ya da iyi bir öğretmene ihtiyacım vardı.

Jean-Claude, Demiche's'te yer ayırtmıştı. Hoş bir restorandı. O yüzden evime, yeni kiraladığım eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyordu. Bu da beni onunla restoranda buluşmak zorunda bırakacak kadar geciktirmişti. Şık rande-

vuların sıkıntısı, silahlarımı nereye koyacağımı bilememem-di. Kadın kıyafetlerinin altına silah gizlemek her zaman bir meseleydi.

Aslına bakarsanız gece elbiseleri silahı aslında gayet iyi gizliyordu ama çekmesi zor oluyordu. Dar kıyafetler de ayrı bir dertti. Bu gece spagetti askılı, iki yanında da derin yırtmaçlar olan, siyah bir elbise giyiyordum. Naylon çorabım da siyahtı. Tabii iç çamaşırlarım da dantelli ve siyahtı. Kendimi, gecenin bir noktasında dalıp iç çamaşırı firikiği vereceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum. Ve eğer silahıma uzanmam gerekirse kesinlikle iç çamaşırımı sergileyecektim. Cevap: İç kılıfında bir 9 mm'lik Firestar tabanca taşıyordum.

İç kılıf, iç çamaşırı üzerine giyilen elastik bir kemerdi ama kıyafetlerin altında kalıyordu. Takım elbise gömleklerinin altına takılmak üzere dizayn edilmişti. Gömleği tek elle pantolonun içinden çıkarıp silahı çekiyordunuz ve oley, ateşe başlayabilirdiniz. Gece elbiselerinin çoğunda iç kılıf işe yaramıyordu çünkü silaha ulaşmadan önce çekmeniz gereken metrelerce kumaş oluyordu. Hiç yoktan iyiydi ama sadece kötü adamlar yeterince sabırlıysa işe yarardı. Ama bu elbiseyle tek yapmam gereken elimi yırtmaçtan içeri sokmaktı. Silahı çıkarmak için, elimi elbisenin içine uzatmam yetiyordu. Hala yeterince hızlı değildi ama kötü de sayılmazdı. İç kılıf ne yazık ki insanın üzerine oturan kıyafetlerde iyi görünmüyordu. Hiç kimse silah şeklinde kilo almazdı.

Siyah külotumla uyumlu askısız bir sutyen bulabilmiştim bir şekilde. Sonuçta silahı ve elbiseyi çıkarınca dantelli iç çamaşırlarımla kalacaktım. Ayakkabının topukları normalde kabul edebileceğimden daha yüksekti ama ya onları giyecektim

ya da elbisenin eteğine basıp duracaktım. Elbiseyi kısaltmakla uğraşmayı reddettiğim için topukluları tercih etmiştim.

İnce askılı elbisenin kötü yanı, yara izlerimin çoğunu gösteriyor olmasıydı. Biraz olsun kapatmak için üstüme bir ceket almayı düşünmüştüm ama elbisem ceket için uygun değildi. En iyisi hiç aldırmamaktı. Jean-Claude yara izlerini daha önce de görmüştü ve çok az insan ikinci kez bakıp beni rahatsız edecek kadar kabalaşırdı.

Makyajda giderek kendimi geliştiriyordum. Rimel, allık ve ruj sürmüştüm. Ruj kırmızıydı. Çok ama çok kırmızıydı. Buna uygun bir yapım vardı. Açık renk tenim, siyah kıvırcık saçlarım, koyu kahverengi gözlerim... Tamamen zıtlıklarla bir araya gelmiş güçlü renklerden ibarettim ve parlak kırmızı da bana yakışmıştı. Jean-Claude'u görünceye kadar kendimi çok şık hissediyordum.

Masada oturmuş beni bekliyordu. Onu girişten görmüştüm. Rezervasyon masasında önümde iki kişi vardı ama aldırmamıştım. Manzara çok güzeldi.

Jean-Claude'un saçları siyah ve kıvırcıktı ama bir şeyler yapıp düzleştirmişti. Saçları şimdi omuzlarına dökülmüştü ve uçları kıvrılmıştı. Yüzü çok narin görünüyordu; güzel bir porselen bebek gibi. Yakışıklı olmaktan çok güzeldi. Onun nasıl olup da kadınsı görünmediğini bilmiyordum; yanağındaki bir hat, çenesinin kıvrımı ya da öyle bir şeydi. Çok güzeldi, yine de onu erkekten başka bir şeye benzetemezdiniz. Üzerindeki kıyafet koyu maviydi. Daha önce hiç bu renk bir şey giydiğini görmemiştim. Kısa ceketi parlak, neredeyse metale benzeyen bir kumaştandı ve üzerine siyah iplikle çiçek şekilleri işlenmişti. Gömleği her zamanki gibi 1600'lerin fırfırlı gömleklerine benziyordu. Rengi koyu ve

parlak bir maviydi. Fırfırları boynuna kadar yükselip yüzünü çerçevelemiş ve ceketinin kollarından fırlayıp narin, beyaz ellerinin üzerini örtmüştü.

Elinde boş bir şarap kadehi vardı. Kadehi parmakları arasında döndürüyor, kristalden yansıyan ışığa izliyordu. Bir seferde bir yudumdan fazla şarap içemezdi ve buna çok üzülüyordu.

Şef garson beni masaların arasından geçirip ona götürdü. Jean-Claude başını kaldırıp bana baktı ve yüzünü tamamen gördüğümde göğsüm sıkıştı, bir an nefes alamadım. Gömleğinin mavisi yüzüne bu kadar yakın olunca, gözlerinin maviliği daha belirginleşmişti. Gözleri şimdi gece mavisi değil de kobalt mavisiydi. Değerli birer safir gibi. Ama hiçbir mücevherde onun sahip olduğu karanlık bilginin ve zekanın pırıltısı olamazdı. Ben ona doğru yürürken o da beni seyrediyordu. Gözlerindeki bakış içimi titretti. Soğuktan ya da korkudan değildi. Bu sadece beklentiydi.

Topuklu ayakkabılar üzerinde ve iki yandan yırtmaçlı uzun elbiseyle yürümek bir sanattı. Bir şekilde kendinizi rahat bırakıp azıcık salınmalı, biraz kıvırmalıydınız, yoksa elbise bacaklarınıza dolanırdı ve topuklar yüzünden bileğinizi burkardınız. Giydiğiniz şeyin farkında olduğunuzu ve harika göründüğünüzü bildiğinizi gösteren bir şekilde yürümeliydiniz. Kendinizden şüphe eder ya da tereddüt ederseniz yere düşüp rezil olurdunuz. Bunca yıl boyunca neredeyse hiç topuklu ayakkabı ve elbise giymemiş olmama rağmen Jean-Claude, büyükannemin yirmi yılda öğretemediği şeyleri bana bir ayda öğretmişti.

Ayağa kalktı; lise mezuniyet balosunda, kızlar her ayağa kalktığında ayaklanan kavalyeme çıkışmıştım ama bu defa

umursamadım. Öncelikle, o zamandan bu yana bir hayli sakinleşmiştim. Ayrıca, bu sayede Jean-Claude'un kıyafetinin geri kalanını da görebilecektim.

Siyah keten pantolonu vücuduna mükemmel oturmuştu. O kadar iyi oturmuştu ki pantolonun içine bir şey giymediğini görebiliyordum. Siyah çizmeleri bacaklarından yukarıya, dizlerine kadar yükseliyordu. Çizmeler yumuşak, pamuğa benzeyen bir deridendi. Kırışık ve okşanmayı bekler gibi.

Bana doğru süzülür gibi yaklaştı, ben de öylece durup gelişini seyrettim. Hala biraz ürkütüyordu beni. Onu bu kadar çok arzuladığım için korkuyordum. Farlara yakalanmış bir tavşan gibiydim. Donakalmış, ölümün bana gelmesini bekliyordum. Acaba böyle durumlarda tavşanın kalp atışları da gitgide hızlanır mıydı? Onun da nefesi, boğazını düğümleyen bir şeye dönüşür müydü? Korkuya doğru heyecanlı bir çekim hisseder miydi, yoksa tavşan için sadece ölüm mü vardı?

Kollarını dolayıp beni kendine yaklaştırdı. Kollarımda gezinen soluk ellerinin sıcak olduğunu farkettim. Bu gece beslenmiş, birilerinin sıcaklığını ödünç almıştı. Elbette onun besini buna istekli, hevesli kişilerdi. Şehrin Efendisi asla gidip kanını emeceği birini aramazdı. Kan, benim onunla değiştokuş etmediğim tek vücut sıvısıydı. Ellerimi ipek gömleği üzerinde, kısa ceketinin altında gezdirdim. Vücudumu onun çalıntı sıcaklığına yaslamak istiyordum. Ellerimi ketenin sertliği üzerinde gezdirip ipekle olan zıtlığını hissetmek istiyordum. Jean-Claude her zaman bir duyu ziyafetiydi; baştan aşağı, kıyafetine kadar.

Dudaklarımı hafifçe öptü. Diğer şekillerde rujun bulaştığını daha önce tecrübe etmiştik. Sonra başını yana çevirdi,

gözleri yüzümden boynuma kaydı ve nefesini verdi. Nefesi tenimin üzerinde akan ateş gibiydi. Dudakları boynumun üzerindeki atardamarın üzerindeyken konuştu. "Bu gece çok hoşsun *ma petite*." Dudaklarını hafifçe tenime değdirdi. Nefesimi verirken göğsüm titredi ve ondan uzaklaştım.

Boyundaki şahdamarı öpmek vampirler arasında bir selamlaşmaydı. Yakın dostluğu gösteren bir hareketti. Güveni ve bağlılığı gösteriyordu. Bunu reddetmek kızgın ya da güvensiz olmak anlamına gelirdi. Açıkçası bu bana, topluluk içinde yapılmayacak kadar samimi bir hareket gibi geliyordu ama Jean-Claude'u bunu başkalarına yaparken de görmüştüm ve reddettikleri için kavga çıktığı bile olmuştu. Şu sıralar yeniden moda olan çok eski bir jestti aslında ama gösteri dünyasındakiler ve onların çevresindekiler arasında da yaygın bir selamlaşma olmaya başlamıştı. Birinin yüzünün yanındaki havayı öpmekten daha iyiydi sanırım.

Şef garson sandalyemi tutmaya yeltendi, elimi hafifçe sallayıp onu gönderdim. Feministlikten değil, yeterince zarif olamadığım için. Sandalyem tutulurken oturma işini, bacaklarımı masaya çarpmadan ya da masaya uzak kalmadan halletmeyi hiç becerememiştim. Bu yüzden de artık bununla uğraşmaktan vazgeçmiş ve kendi başıma oturmayı tercih eder olmuştum.

Jean-Claude sandalyeyle mücadelemi gülümseyerek seyretti ama yardım teklif etmedi. Sonunda onu da bu alışkanlıktan kurtarmayı başarmıştım. Kendi sandalyesine oturdu. Neredeyse sarsak bir hareketti, yine de bir kedi gibi zarif görünmeyi başarıyordu. Gevşek durduğunda bile teni altında bir kas hareketi varmış gibiydi, onu tamamen erkekleştiren bir fiziksel varlığı vardı. Önceleri bunun bir vampir

numarası olduğunu düşünmüştüm. Ama zamanla gördüm ki bu sadece onda olan bir şeydi.

Başımı iki yana salladım.

"Ne oldu *ma petite*?"

"Seni görünceye kadar kendimi çok şık hissediyordum. Şimdiyse çirkin üvey kardeşlerden biriymişim gibi geliyor."

Yaramaz bir çocukmuşum gibi bana parmağını salladı. "Ne kadar hoş göründüğünü biliyorsun *ma petite*. Sana iltifat yağdırarak kibrini artırmamı ister misin?"

"İltifat istemiyorum." Elimle onu işaret edip yeniden başımı iki yana salladım. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

Gülümsedi, başını bir yana yatırdı ve saçları öne düştü. '*Merci ma petite.*"

"Saçlarının şekli kalıcı mı?" diye sordum. "Çok hoş görünüyor," diye ardından hemen ekledim. Gerçekten öyleydi. Yine de kalıcı olmasını istemezdim. Saçının kıvırcıklığına bayılıyordum.

"Eğer öyle olsaydı ne düşünürdün?"

"Eğer öyle olsaydı bunu böyle söylerdin. Şimdi benimle alay ediyorsun."

"Kıvırcıklığın gittiği için yas tutar mıydın?" diye sordu.

"Ben de aynı şekilde karşılık verebilirim," dedim.

Gözlerini açıp korkmuş gibi yaptı. "Seni taçlandıran şanına bunu yapamazsın *ma petite, mon Dieu.*" Beminle alay ediyordu ama artık alışmıştım.

"Bu kadar dar kesim keten pantolonlar olduğunu bilmiyordum," dedim.

Gülümsemesi genişledi. "Ve ben de bu kadar... Şık bir elbiseye silah saklanabileceğini bilmiyordum."

"Birilerine sarılmadığım sürece kimse farketmez."

"Çok doğru."

Bir garson gelip ne içeceğimizi sordu. Ben su ve kola istedim. Jean-Claude bir şey istemedi. Eğer bir şey sipariş edebilecek olsaydı, bu kesinlikle şarap olurdu.

Sandalyesini şimdilik benim yanıma çekmişti, yemek geldiğinde eski yerine geçecekti ama gecenin asıl eğlencesi yemeği seçmekti. Jean-Claude'un ne istediğini; hayır, aslında neye ihtiyacı olduğunu anlamam için birçok kez yemeğe çıkmamız gerekmişti. Ben Jean-Claude'un insan hizmetkarıydım. Onun üç izini taşıyordum. İkinci izin yan etkilerinden biri, benim aracılığımla beslenebilmesiydi. Eğer birlikte uzun bir deniz yolculuğuna çıkarsak, gemideki insanlarla beslenmesi gerekmeyecekti. Bir süreliğine benim aracılığımla karnını doyurabilirdi. Hatta benim aracılığımla yemeklerin tadını bile alabiliyordu.

Dört yüz seneden sonra, neredeyse ilk defa yemeklerin tadına bakıyordu. Yemeğin tadını alabilmesi için benim onun yerine yemem gerekiyordu. Birleşmemiz sonucunda elde ettiği diğer büyük güçlerin yanında çok hafif kalsa da görünüşe göre onu en çok memnun eden şey buydu. Yemeği bir çocuk gibi hevesle sipariş edip benim yememi seyrediyor ve benimle beraber tadına bakıyordu. Beraberken bir kedi gibi sırtüstü yatıp sanki her tadı emiyormuş gibi ellerini ağzına bastırıyordu. Yaptığı en şirin şeydi. Jean-Claude harika biriydi ve çok duygusaldı ama nadiren şirin oluyordu. Onunla yemek yemeye başladığım son altı hafta içinde iki kilo almıştım.

Kolunu sandalyemin arkasına uzattı ve mönüyü beraber okuduk. Saçları yanağıma değecek kadar yakındı. Parfümü –ah, özür dilerim, losyonu- tenimi okşuyordu. Eğer Jean-

Claude'un sürdüğü şey losyonsa, Brut neydi? Bunun yanında böcek ilacı gibi kalıyordu.

Başımı saçlarının temasından uzaklaştırdım. Asıl sebep, ona bu kadar yakınken ondan başka bir şey düşünemememdi. Belki onun Lanetliler Sirki'ne taşınma teklifini kabul edersem bu ateşin bir kısmı sönerdi. Ama rekor denecek kadar kısa bir sürede, etrafta vurulma tehlikesi yaşayacak komşuların olmadığı ıssız bir yerde, iki katlı bir ev kiralamayı başarmıştım. Ki son dairemden taşınmamın sebebi buydu. Evden nefret etmiştim. Ben 'ev kızı' değildim ki. Ben bir apartman kızıydım. Fakat apartman demek, komşu demekti.

Ceketin üzerindeki işlemeler, çıplak omzumu kaşındırıyordu. Elini omzuma koydu, parmakuçları tenimin üzerinde gezindi. Bacağını baldırıma sürttü ve söylediği hiçbir şeyi duymadığımı farkettim. Bu çok utanç vericiydi.

Konuşmayı kesip bana baktı. Sıradışı gözlerindeki bakış benden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Sana mönüdeki tercihlerimi açıklıyordum. İçlerinde duyduğun oldu mu?"

Başımı iki yana salladım. "Kusura bakma."

Güldü ve sesi tenimin üzerinde, tıpkı nefesi gibi asılı kaldı. Sıcaktı ve vücudumun üzerinde kayıyordu. Bu bir vampir numarasıydı ama diğerlerine göre çok önemsizdi ve bizim için, halk arasında yaptığımız bir çeşit ön sevişmeydi. Yalnız kaldığımızda daha başka şeyler yapıyorduk.

Yanağıma doğru fısıldadı. "Özür dileme *ma petite*. Biliyorsun, beni... Baş döndürücü bulman hoşuma gidiyor."

Yeniden güldü ve ben de onu ittim. "Git yerine otur. Ne istediğini anlayacağım kadar yanımda durdun."

Sandalyesini özenli bir şekilde önceki yerine çekti. "İstediğim şeye sahibim *ma petite*."

Bakışlarımı yere kaydırdım, gözlerine bakamadım. Boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yükseldi. Buna engel olamamıştım.

"Eğer yemek için ne istediğimi soruyorsan başka tabii," dedi.

"Başımın belası mısın?" dedim.

"Vücudunun her noktasının belasıyım," dedi.

Daha fazla kızaramayacağımı düşünüyordum, yanılmışım. "Kes şunu."

"Seni utandırmayı seviyorum. Çok sevimlisin."

Sesinin tonu beni gülümsetti. "Bu sevimli olunacak bir kıyafet değil. Ben seksi ve karmaşık olmaya çalışıyordum."

"Hem seksi hem karmaşık hem de sevimli olunamaz mı? Bu üçü için belli kurallar mı var?"

"Kurnazca, çok kurnazca," dedim.

Gözleri büyüdü, masum ve şaşırmış görünmeye çalışıyordu. Pek çok şey olabilirdi ama masum değildi.

"Şimdi, ne yiyeceğimize karar verelim," dedim.

"Külfetmiş gibi söyledin."

İçimi çektim. "Senden önce ben yemeğin sadece hayatta kalmak için yendiğini düşünürdüm. Yemekten senin kadar zevk almıyorum. Bu senin için neredeyse bir fetiş."

"Bunun fetişle hiç alakası yok *ma petite*."

"Bir hobi, o zaman."

Başıyla onayladı. "Belki."

"O zaman mönüde neleri beğendiğini söyle ve karar verelim."

"Tek yapman gereken sipariş ettiklerimin tadına bakmak. Hepsini yemene gerek yok."

"Hayır, artık bu tadına bakma saçmalığı yok. Kilo aldım. Ben hiç kilo almazdım."

"İki kilo almışsın, en azından bana öyle söylendi. Malum iki kiloyu didik didik aradım ama bulmadım. Bu seni toplamda eli beş kilo yapıyor değil mi?"

"Doğru."

"Ah, *ma petite*, devleşiyorsun."

Ona hiç de dostça olmayan bir ifadeyle baktım. "Bir kadının kilosuyla asla alay etme Jean-Claude. En azında yirminci yüzyıl Amerikan kadınının kilosuyla."

Ellerini iki yana açtı. "Çok özür dilerim."

"Özür dilerken sırıtmamaya çalış. Etkisini yok ediyor," dedim.

Sivri dişleri hafifçe görünecek kadar gülümsedi. "Bunu ileride hatırlamaya çalışacağım."

Garson içeceklerle geri geldi. "Bir şey sipariş etmek ister misiniz, yoksa bir-iki dakikaya daha mı ihtiyacınız var?"

Jean-Claude bana baktı.

"Birkaç dakika daha."

Seçim başlamıştı.

Ancak yirmi dakika ve bana yeni bir kola geldikten sonra ne istediğimize karar verebildik. Garson, kalemi elinde hazır, umutlu bir şekilde masada dikildi.

Aperatifi ben kazanmıştım, yani yenilmeyecekti. Salatadan vazgeçip onun çorba sipariş etmesine izin vermiştim. Patatesli çorbaydı, zaten çok ağır değildi. İkimiz de biftek istemiştik.

"Küçük doğranmış olsun," dedim garsona.

"Nasıl olmasını istersiniz?"

"Yarısı iyi pişmiş, yarısı az pişmiş."

Garson bana doğru gözlerini kırpıştırdı. "Pardon madam?"

"İki yüz elli gramlık, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"İkiye bölün ve yarısını iyi pişirin, yarısını da az pişirin."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapabileceğimizi zannetmiyorum."

"Bu fiyatlarla, ineği buraya getirip masada ayinle kesmeniz gerekir. Sadece söylediğimi yapın." Ona mönüyü uzattım. O da aldı.

Hala kaşları çatıktı. Jean-Claude'a döndü. "Ya siz efendim?"

Jean-Claude hafifçe gülümsedi. "Ben bu gece yemek sipariş etmeyeceğim."

"O halde, yemekle birlikte şarap ister misiniz efendim?"

Jean-Claude fırsatı kaçırmadı. "Ben içmem... Şarap içmem."

Kolamı masaya püskürttüm. Garson bana Heimlich masajı yapmak dışında her şeyi denedi. Jean-Claude gözlerinden yaş gelinceye kadar güldü. Bu ışıkta göremezdiniz ama gözyaşlarının kırmızı bir tonda olduğunu biliyordum. Gözlerini silme işi bittikten sonra peçetesinde kırmızı lekeler kalacağını da. Garson espriyi anlayamadan masamızdan uzaklaştı. Karşımda gülümseyen vampire bakarak oturuyordum; ben espriye gülen kişi miydim, yoksa espri konusu ben miydim, emin değildim. Bazı geceler mezar toprağının hangi yöne dökülecğini de kestiremiyordum.

Elini masanın üzerinden uzatınca tuttum. Kesinlikle espri konusuydum.

8

Tatlı olarak ahududulu ve çikolata soslu cheesecake geldi. Nereden baksan bütün diyetler için zararlıydı. İşin doğrusu, cheesecake'i sade severdim. Çilek dışındaki meyveler ve çikolata sosu, peynirin tadını bozuyordu. Ama Jean-Claude böyle tercih ediyordu. Ben yemekle şarap içmeyi reddettiğim için tatlı sipariş etmiştik. Alkolden nefret ederim. Tatlıyı da Jean-Claudé seçmişti. Zaten restoranda sade cheesecake de yoktu. Yeterince fiyakalı değildi sanırım.

Tatlının hepsini yedim, son çikolata kırıntısına kadar sıyırıp tabağı önümden ittim. Doymuştum. Jean-Claude kollarını masa örtüsü üzerine uzatmış, başını kolunun üzerine dayamıştı. Gözleri kapalı, kendinden geçmiş bir halde her tadı iyice hissetmeye çalışıyordu. Bana bakıp sanki transtan çıkmaya çalışıyormuşcasına gözlerini kırpıştırdı. Başı hala kolunun üzerindeyken konuştu. "Kremanın birazını bırakmışsın *ma petite*."

"Doydum," dedim.

"Bu gerçek krema ama. Dilinde erir ve boğazından kayar gider."

Başımı iki yana salladım. "Doydum. Eğer biraz daha yersem kusarım."

Acı çeker gibi uzun bir iç geçirdi ve doğruldu. "Bazı geceler senden ümidimi kesiyorum *ma petite*."

Gülümsedim. "Ne komik, bazen ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum."

Başını salladı ama bu sanki hafif bir selamlama gibiydi. "*Touché, ma petite, touché*." Omzumun üzerinden arkaya baktı ve birden gerildi. Yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Şimdi yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü. Daha arkamı dönmeden, orada biri olduğunu anlamıştım. Ve arkamdaki her kimse, Jean-Claude'un korktuğu biriydi.

Peçetemi düşürmüş gibi yapıp eğilerek sol elimle onu yerden aldım. Sağ elimleyse Firestar'ı çektim. Doğrulduğumda, silah elimde, kucağımdaydı. Gerçi Demiche's'te ateş etmek pek iyi bir fikir sayılmazdı. Ama hey, bu benden çıkan ilk kötü fikir olmayacaktı.

Arkamı döndüğümde, masaların ve kristallerin arasından bize doğru yürüyen çifti gördüm. Kadın, giydiği topuklular gözünüze ilişene kadar uzun boyluymuş gibi görünüyordu. Ökçeler ince ve en az on santim yüksekliğindeydi. Ben onlarla yürümeye kalksaydım bileklerimi kırardım. Elbisesi beyaz, dekoltesi kare kesimdi. Kıyafet vücuduna oturmuştu ve fiyatı, silahım da dahil, üzerimdeki her şeyin toplamından daha pahalıydı. Beyaz elbisesi, açık sarı saçlarıyla uyumluydu. Omuzlarına beyaz ve sade bir mink kürk atmıştı. Saçlarını başının üzerinde toplamıştı ve parlak gümüş rengi taşlarla elmaslar, saçlarını taç gibi sarmıştı. Teni tebeşir gibi bembeyazdı. Ustalıkla yapılmış makyajına rağmen bu gece beslenmediğini anlamıştım.

Adam insandı ama üzerinden, insan tanımını geri almayı isteyeceğim bir güç akımı yayıyordu. Sadece esmer tenlerin yanınca dönüşebileceği, kahverengiye yakın, harika bir bronzluğu vardı. Kahverengi, gür saçlarının favorileri kısa kesilmişti ama bukleleri gözlerinin önüne düşecek şekilde taranmıştı. Gözleri koyu kahverengiydi ve doğrudan, neşeli bir şekilde Jean-Claude'a bakıyordu. Bu pek hayra yorulamayacak türden bir neşeydi. Beyaz keten takımını ipek kravatla tamamlamıştı.

Tahmin ettiğim gibi masamızın yanında durdular. Adamın yakışıklı yüzü, ben sanki orada değilmişim gibi Jean-Claude'a kitlenmişti. Çıkık elmacık kemiklerinden neredeyse bir kancayı andıran burnuna kadar tüm yüz hatları son derece güçlüydü. Yüz çeperi bir santim daha geniş olsa evcimen birine dönüşebilirdi. Ama bu haliyle çarpıcı, çekici ve tamamen erkeksi bir biçimde yakışıklıydı.

Jean-Claude ayağa kalktı, ellerini iki yana bıraktı, yüzü güzel ve boştu. "Yvette! Görüşmeyeli çok zaman oldu."

Yvette'in yüzünde harika bir gülümseme belirdi. "Evet, çok uzun zaman oldu Jean-Claude. Balthasar'ı hatırlıyor musun?" Yanındaki adamın koluna dokundu, o da itaatkar bir şekilde elini Yvette'in beline dolayıp yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Sonra dönüp bana baktı. Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı. Kadın olsaydı, beni kıskandığını söylerdim. Yvette dilimizi mükemmel konuşuyordu ama Fransız aksanı çok belirgindi.

"Elbette onu hatırlıyorum. Balthasar'la geçen zaman asla unutulmaz," dedi Jean-Claude.

Adam tekrar Jean-Claude'a döndü. "Görünen o ki seni aramızda tutabilecek kadar unutulmaz değilmişim." Onun

da aksanı Fransızdı ama başka bir lisanın da etkisi vardı. Sanki mavi ve kırmızıyı karıştırıp mor elde etmek gibiydi.

"Ben kendi bölgemin efendisiyim. Hepimizin rüyası buydu, değil mi?"

"Bazılarımız da Konsey'de bir yer edinmeyi istiyordu," dedi Yvette. Sesi hala biraz alaycıydı ama şimdi altında bir şeyler daha vardı; içinde köpekbalıkları olduğunu bildiğiniz karanlık sularda yüzmek gibi.

"Gözüm o kadar yükseklerde değil," dedi Jean-Claude.

"Öyle mi?" dedi Yvette.

"Gerçekten," dedi Jean-Claude.

Yvette gülümsedi ama şimdi gözleri boş ve uzak bakıyordu. "Göreceğiz."

"Görecek bir şey yok Yvette. Ben bulunduğum yerden memnunum."

"Eğer öyleyse, bizden korkmana da gerek yok."

"Bizim korkacak hiçbir şeyimiz yok," dedim. Gülümsüyordum.

İkisi de bana, sanki çok ilginç bir numara yapmışım gibi baktı. İkisinden de hoşlanmamaya başlamıştım.

"Yvette ve Balthasar, Konsey'in elçileridir *ma petite*."

"Çok etkilendim!" dedim.

"Öyle görünmüyor," dedi Yvette. Tamamen bana döndü. Gözleri griye yakın bir yeşildi, gözbebeklerinin etrafında amber noktacıklar uçuşuyordu. Beni gözlerinin içine çekmeye çalıştığını hissettim ama işe yaramadı. Gücü tüylerimi diken diken etti ama beni gözleriyle etkisi altına alamıyordu. Güçlüydü ama bir başvampir değildi. Yaşını kafatasımın içinde bir ağrı gibi hissediyordum. En az bin yaşındaydı. Bu kadar yaşlı bir vampirle son karşılaştığımda, neredeyse işi-

mi bitiriyordu. Ama Nikolaos, Şehrin Efendisi'ydi, Yvette ise asla bu işi beceremezdi. Eğer bir vampir bin yıl içinde başvampir statüsüne yükselemediyse, bir daha asla yükselemezdi. Vampirlerin gücü yaşlandıkça gelişirdi ama bunun da bir sınırı vardı. Yvette de kendi sınırına çoktan dayanmıştı. Gözlerine baktım, gücünün tenimin üzerinde dolaşmasına izin verdim. Etkilendiğimi söyleyemem!

Kaşlarını çattı. "Hayranlık uyandırıcı."

"Sağol," dedim.

Balthasar etrafımda dolaştı ve önümde tek dizi üzerine çöktü. Bir elini sandalyemin arkasına koydu ve bana doğru eğildi. Eğer Yvette başvampir değilse, o da onun hizmetkarı olamazdı. Sadece başvampirler insan hizmetkar edinebilirdi. Demek ki başka birine aitti. Tanışmadığım biri daha vardı. Acaba neden yakında onunla da tanışacağım hissine kapılmıştım?

"Benim efendim, Konsey üyesidir. Onun ne çeşit bir gücü olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok," dedi Balthasar.

"Umrumda değil."

Yüzünden bir kızgınlık geçti, gözleri karardı, sandalyeyi tutuşu sıkılaştı. Diğer elini bacağıma, dizimin biraz üzerine koydu ve sıkmaya başladı. Canavarlarla, olağandışı gücün nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek kadar çok birlikte olmuştum. Parmakları etime battı. Eğer devam ederse kaslarımı patlatıp kemik dışarı çıkıncaya kadar sıkabileceğini biliyordum.

İpek kravatından yakaladım, onu kendime doğru çektim ve Firestar'ın namlusunu göğsüne dayadım. Yüzünden yayılan şaşkınlığı birkaç santim mesafeden seyrediyordum.

"Sen daha fazla bacağımı sıkamadan, göğsünde koca bir delik açacağımdan emin ol."

"Cesaret edemezsin."

"Neden olmasın?"

Yüzünde bir korku ifadesi belirir gibi oldu. "Ben bir Konsey üyesinin insan hizmetkarıyım."

"Hiç etkilenmedim. İki numaralı kapıyı denemek istiyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Anlamadım."

"Seni öldürmemek için daha iyi bir sebep istiyor," dedi Jean-Claude.

"Eğer beni burada, şahitlerin önünde vurursan hapse girersin."

İçimi çektim. "Doğru." Onu biraz daha kendime çektim, yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. "Elini dizimden yavaşça çek ve ben de tetiği çekmeyeyim. Canımı yakmaya devam edersen, şansımı polisle denerim."

Bana baktı. "Yaparsın, gerçekten yaparsın!"

"Blöflerle zaman kaybetmem Balthasar. Bunu ileride de hatırla, o zaman belki seni öldürmek zorunda kalmam."

Eli gevşedi, sonra yavaşça benden uzaklaştı. Ben de onun geri gitmesine izin verdim. Kravatı elimden misina gibi kaydı. Sandalyeme yaslandım. Silah masa örtüsünün altından hiç çıkmamıştı. Tedbiri elden bırakmamıştık.

Yine de garson yanımıza geldi. "Bir problem mi var?"

"Problem yok," dedim.

"Hesabı getirir misin lütfen?" dedi Jean-Claude.

"Hemen," dedi garson. Doğrulan Balthasar'a gergin bir şekilde baktı. Balthasar keten pantolonundaki kırışıkları düzeltti ama yapabileceği fazla bir şey yoktu. Pantolonunun kumaşı, diz çökmek için uygun değildi.

"İlk raundu sen kazandın Jean-Claude. Dikkatli ol da bu galibiyet sana büyük bir mağlubiyet getirmesin," dedi Yvette. Sonra Balthasar'la birlikte, bir masaya oturmadan çıkıp gittiler. Galiba aç değillerdi.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Jean-Claude yerine oturdu. "Yvette, Konsey'in dalkavuklarından biri. Balthasar'sa en güçlü Konsey üyelerinden birinin insan hizmetkarı."

"Neden buradalar?"

"Bay Oliver yüzünden galiba."

Bay Oliver karşılaştığım en yaşlı vampirlerden biriydi. Söylentilerini duyduklarım arasında bile en yaşlı olanıydı. Bir milyon yaşındaydı. Şaka değil; belki biraz daha az ya da biraz daha çok ama bir milyon küsur! Tarih öncesi bilgisi olanlar için, evet, bu onun Homo Sapiens olmadığı anlamına geliyordu. Homo Erectus'tu ve gündüz dolaşabiliyordu ama onu hiç güneş ışığı altında görmemiştim. Birkaç dakikalığına da olsa beni insan olduğuna inandırabilen tek vampirdi, ki bu kendi içinde çok ironikti çünkü gerçekte insan soyundan bile değildi. Jean-Claude'u yenip bölgedeki vampirleri ele geçirmeyi ve onlara insanları öldürtmeyi planlıyordu. Oliver bu katliamın yetkilileri harekete geçireceğini ve vampirlerin yeniden yaşadışı ilan edileceğini umuyordu. Vampirlerin, yasal haklar sayesinde çok hızlı üreidiğini ve yakında insanların soyunu kurutacaklarını düşünüyordu. Bir bakıma, ben de onunla aynı fikirdeydim aslında.

Eğer onu öldürmeseydim planı işe yarardı belki. Gerçi öldürmeyi başarmam da uzun hikaye. Sonunda ben de komaya girmiş ve bir hafta boyunca kendime gelememiştim. Neredeyse öteki tarafa intikal edecektim, hatta ölüme o ka-

dar yaklaşmıştım ki doktorlar nasıl hayatta kaldığımı çözememişti. Asıl anlayamadıklarıysa nasıl komaya girdiğimdi tabii. Hiç kimseye vampir izlerini ve Homo Erectus vampirleri açıklamaya hevesli değildim.

Jean-Claude'a baktım. "Cadılar Bayramı'nda hallettiğimiz şu kaçık orospu çocuğu değil mi?"

"Oui."

"Ona ne olmuş?"

"Konsey üyesiydi."

Neredeyse gülecektim. "İnanmıyorum. Yaşlıydı, günahtan bile yaşlıydı ama o kadar güçlü değildi."

"Güçlerini sınırlaması konusunda onunla anlaştığımızı sana söylemiştim *ma petite*. İlk başta kim ya da ne olduğunu bilmiyordum, sonra öğrendim, Konsey üyesiymiş ve adı da Yersarsıcı'ymış."

"Efendim?"

"Gücünü kullanarak yeri sarsabiliyordu."

"Mümkün değil," dedim.

"Mümkün. Yeri yarıp tüm şehri toprağa gömmedi çünkü o zaman herkes bunu deprem zannedecekti. Oysa o, akan kanın suçunun vampirlere yüklenmesini istiyordu. Hatırlarsan vampirleri yeniden yasadışı ilan ettirmeyi planlıyordu. Bir depremle bunu başaramazdı. Sadece kan dökerek başarırdı. Hiç kimse, sen bile, bir vampirin depreme sebep olabileceğine inanmazdın."

"Çok doğru, inanmıyorum." Ciddi yüzüne baktım. "Ama sen ciddisin."

"Çok ciddiyim *ma petite*."

Bütün bunlar bir anda kaldıramayacağım kadar ağırdı. Eğer bir şeyin doğruluğundan şüphe ediyorsan, görmezden

gel ve çok etkilenmiş görünme. "Eee, yani bir Konsey üyesinin işini bitirdik, ne olmuş ki?"

Başını iki yana salladı. "İçinde hiç korku yok *ma petite*. Hepimizin içinde bulunduğu tehlikeyi anlamıyor musun?"

"Hayır ve 'hepimizin içinde bulunduğu tehlike' derken ne kastediyorsun? Bizim dışımızda başka kim tehlikede?"

"Bütün adamlarımız," dedi.

"*Bütün* derken?"

"Bütün vampirlerim ve Konsey'in *bizim* kabul ettiği herkes."

"Larry de mi?" diye sordum.

İçini çekti. "Belki."

"Onu aramalı mıyım? Uyarmalı mıyım? Ne kadar tehlikede?"

"Emin değilim. Daha önce hiç kimse bir Konsey üyesini öldürüp yerini boş bırakmamıştı."

"Onu ben öldürdüm, sen değil."

"Sen benim insan hizmetkarımsın. Konsey bunun sorumlusunun ben olduğumu düşünüyor."

Ona baktım. "Yani benim öldürdüklerim de senin mi sayılıyor?"

Başıyla onayladı.

"Oliver'ı öldürürken senin insan hizmetkarın değildim."

"Bu bilgiyi kendimize saklasak iyi olur."

"Neden?"

"Beni öldürmeyebilirler *ma petite* ama Konsey üyesini öldüren bir vampir avcısı hemen infaz edilir. Bir mahkeme kurulmaz ya da en ufak bir tereddüt söz konusu olmaz."

"Şimdi senin insan hizmetkarın olsam bile mi?"

"Bu seni kurtarabilir. Başkasının insan hizmetkarını yok etmemek en sıkı kurallarımızdan biridir."

"Yani senin insan hizmetkarın olduğum için beni öldüremezler."

"Ama sana zarar verebilirler *ma petite*. Sana öyle şeyler yaparlar ki ölmüş olmayı dilersin."

"Yani işkence mi?"

"Bildiğin anlamda değil. Ama onlar en çok korktuğun şeyi bulup bunu sana karşı kullanmak konusunda uzmandır. Arzularını sana karşı kullanır, seni olduğun şeyden istedikleri şeye dönüştürürler."

"Kalbinin en derin arzusunu hissedip bunu sana karşı kullanan bir vampirle karşılaşmıştım."

"Şimdiye kadar gördüğümüz her şey, bunun yanında soluk bir rüya gibi kalır *ma petite*. Konsey gerçektir. Onlar hepimizin türediği kabusun kendisidir. Bizim bile korktuğumuz bir şeyden söz ediyorum."

"Yvette ve Balthasar bana pek korkutucu görünmedi."

İfadesiz gözlerle bana baktı. Yüzünde pürüzsüz, hoş bir maske vardı. Hislerini sakladığı zamanlarda bu yüzü takınırdı. "Eğer seni korkutmadılarsa *ma petite*, sadece onları tanımadığından, bundan emin ol. Yvette Konsey'in dalkavukluğunu yapıyor çünkü Konsey ona ihtiyacı olan kurbanları sağlıyor."

"Kurbanlar mı? İnsan avlamaktan bahsetmiyorsun değil mi?"

"İnsan da olabilir. Ama Yvette, vampirler arasında bile sapık olarak kabul edilir."

Bilmek istediğimden çok emin değildim ama... "Ne gibi bir sapıklıkmış bu?"

İçini çekti ve ellerine baktı. Masa örtüsünün üzerinde hareketsiz duruyorlardı. Benden uzaklaşmaya başlamış gibiy-

di. Duvarların yeniden yükseldiğini görebiliyordum. Kendini yeniden Şehrin Efendisi Jean-Claude'a dönüştürüyordu. Değişimi görmek beni şaşırtmıştı. O kadar yavaş olmuştu ki benimle çıkarken değiştiğini farketmemiştim. Kendisi gibi mi, yoksa olmasını istediğim gibi mi davrandığını bilmiyordum ama benim yanımda daha 'rahat', daha açıktı. Karşımda oturup halk içinde büründüğü ifadesine geri dönüşünü seyretmek neredeyse iç bunaltıcıydı.

"Yvette ölülerden hoşlanır."

Kaşlarımı çattım. "Ama o bir vampir. Bu çok anlamsız."

Bana baktı ve bu dostça bir bakış değildi. "Burada oturup seninle tartışmayacağım *ma petite*. Sen benimle yatağını paylaştın. Eğer zombi olsaydım, bana dokunmazdın bile. Bunu düşün."

"Doğru." Tam olarak ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürdü. "Yvette'in zombilerle, çürüyen cesetlerle sevişmekten gerçekten hoşlandığını mı söylüyorsun?"

"Diğer şeylerin yanında bu da var, evet."

Yüzümde beliren tiksintiye engel olamadım. "Yüce Tanrım, bu..." kelimeler yetersiz kalmıştı. Sonunda aradığımı buldum. "O bir nekrofil."

"Eğer başka bir şey bulamazsa ölü insan vücudu kullanır ama gerçek eğlencesi çürümüş hayvan cesetleridir. Senin yeteneklerini çok cazip bulur herhalde *ma petite*. Onun için sınırsız partner üretebilirsin."

"O eğlensin diye ölü diriltecek değilim!"

"İsteyerek yapmazsın," dedi.

"Hayır, hiçbir koşulda yapmam."

"Konsey'in, hemen her şeyi yaptırmanın yollarını bulmak konusunda seni zorlayacak gelişmiş becerileri vardır."

Ona baktım ve yüzündeki ifadeyi çözmeye çalıştım. Ama anlamıyordum. Daha şimdiden onlardan saklanıyordu. "İçine düştüğümüz çukur ne kadar derin?"

"Eğer Konsey'in istediği buysa, hepimizi gömecek kadar derin."

"Belki de silah çekmemeliydim," dedim.

"Belki de," dedi.

Hesap geldi, ödedik, kalktık. Çıkarken kızlar tuvaletine uğrayıp silahımı çıkardım. Jean-Claude arabamın anahtarını aldı, böylece silahım dışında bir şeyle ilgilenmem gerekmeyecekti. Tuvaletten kapıya kadar kısa bir mesafe vardı. Siyah elbise üzerinde siyah silah. Ya hiç kimse farketmemişti ya da hiç kimse bulaşmak istememişti. Kurcalamanın manası yoktu, nasılsa sonuç aynıydı.

9

Otopark, arada parlak arabaları aydınlatan ışık hareleri dışında karanlıktı. Jaguar'lar, Volvo'lar ve Mercedes'ler otoparkın popüler sakinleriydi. Sıranın sonunda kendi cipimi gördüm. Arabamın anahtarları Jean-Claude'daydı, ses çıkarmasınlar diye avcuna almıştı. El ele tutuşma ya da ona benzer samimi şeylerin hiç sırası değildi. İki elimle Firestar'ı tutmuş, namluyu yere doğrultmuştum ama her şeye hazırdım. Otoparkı inceliyordum. Gözlerim bir o yana, bir bu yana kayıyordu. Hareketlerimi gizlemeye çalışmıyordum. Bir polis ne yaptığımı metrelerce öteden farkederdi. Tehlike arıyordum, bir hedef arıyordum.

Kendimi hem aptal gibi hem de gergin hissediyordum. Çıplak sırtımın ortasındaki deri, sanki omurgamın içine kaçmaya çalışıyordu. Salakçaydı ama kendimi kot ve tişört içinde daha iyi, daha güvende hissederdim.

"Burada olduklarını zannetmiyorum," dedim sessizce.

"Haklı olabilirsin *ma petite*. Yvette ve Balthasar mesajı bize ulaştırdı. Çoktan efendilerinin yanına dönmüşlerdir."

Dikkatimi yeniden otoparka vermeden önce yan gözle ona baktım. "O zaman ben niye savaş modundayım?"

"Çünkü Konsey maiyetiyle dolaşır. Deminki, onlardan birini bu gece son görüşümüz değildi *ma petite*. Bana güven."

"Aman ne harika!"

Ciple aramızdaki son arabanın yanına gelmiştik. Cipime yaslanan bir adam vardı. Firestar bir anda ona döndü. Hiç düşünmemiştim, sadece paranoyaydı; ah, özür dilerim, sadece tedbirdi.

Jean-Claude yanımda donup kaldı. Tamamen hareketsizdi. Yeterince yaşlı vampirler böyle kıpırtısız durmayı becerebilir. Nefes alıp vermeyi bile keserek hiç kıpırdamadan, hiçbir şey yapmadan durabilirler. Böyle zamanlarda, siz başka tarafa baktığınız anda, birdenbire ortadan yok olacakmış gibi görünürler.

Cipime dayanan adam bize göre yan duruyordu. Sigarasını yakmak üzereydi. Bizi görmediğini zannedebilirdiniz ama öyle olmadığını biliyordum. Kesinlikle bizi farketmişti. Kibrit parladı ve ben hayatım boyunca gördüğüm en mükemmel profillerden birini gördüm. Omuzlarına dökülen saçları, ışıkta altın rengi parladı. Yüzünü gür dalgalar çevreliyordu. Kibriti yere tecrübeli bir hareketle fırlattı. Sigarayı ağzından çıkarıp başını hafifçe yukarı kaldırdı. Sokak lambaları, yüzünün ve altın rengi saçlarının üzerinde gezindi. Havaya mükemmel yuvarlaklıkta üç duman halkası üflerken güldü.

O gülüş, sanki bana dokunmuş gibi omurgamda gezindi. İçimi titretti ve nasıl olup da onu insan zannedebildiğime şaştım.

"Asher," dedi Jean-Claude. Bu ismi, ses tonuna hiçbir anlam katmadan, hissizce söylemişti. Tek yapabildiğim, Jean-

Claude'un yüzüne bakmamak için kendimi tutmak oldu. Asher'ın kim olduğunu biliyordum ama onu daha önce görmemiştim, sadece onun hakkında anlatılanları dinlemiştim. Asher ve insan hizmetkarı Julianna, Jean-Claude'la birlikte Avrupa'da yirmi yıl kadar dolaşmıştı. Üçlü bir ilişki yaşıyorlardı ve bu, vampir olduktan sonra Jean-Claude'un aile hayatına en yaklaştığı dönemdi. Jean-Claude ölüm döşeğindeki annesinin yanına çağrıldığı sırada, Asher ve Julianna, Kilise tarafından yakalanmıştı. Kilise'yi, Cadı Avcıları olarak da okuyabilirsiniz.

Asher dönüp bize sağ profilini gösterdi. Yüzünün sol tarafının mükemmelliğini okşayan sokak lambaları, şimdi çok sert geliyordu. Yüzünün sağ tarafı erimiş mum gibi görünüyordu. Yanık izleri, asit izleri, kutsal su izleri... Vampirler kutsal maddelerden aldıkları yaraları iyileştiremezdi. Rahipler, Asher'ın içindeki şeytanı çıkarmak için üzerine kutsal su dökmüşlerdi.

Silahı hala, hiç titremeden, ona doğrultuyordum. Kısa bir süre önce ondan daha kötü durumda olan birini görmüştüm. Yüzünün bir yanı tamamen çürümüş bir vampirdi. Gözü, boş oyuğunda dönüp duruyordu. Onunla kıyaslanınca Asher, GQ kapak yakışıklısı sayılırdı. Yara izlerini daha kötü gösteren şey, diğer bölümlerin çok mükemmel oluşuydu. Bu, durumu daha kötü, daha rahatsız edici bir hale getirmişti. Gözlerini ve burnunu sağlam bırakmışlardı. Yani burnu ve dudakları, bir yara izi denizi arasında kalmıştı. Fanatikler öldürmeden önce Jean-Claude onu kurtarmıştı ama Julianna bir cadı olarak yakılmıştı.

Asher, ikisinin de sevdiği kadının ölümü yüzünden Jean-Claude'u asla affetmemişti. Aslında, duyduğuma göre be-

nim de öldürülmemi istiyordu. Jean-Claude'dan, insan hizmetkarını öldürerek intikam alacaktı. Konsey şu ana kadar bu isteğini reddetmişti.

"Cipten uzaklaş, yavaşça," dedim.

"Sadece arabana dayandığım için beni vuracak mısın?" Sesi neşeli ve hoş geliyordu. Ses tonu, kelimeleri seçişi, bana Jean-Claude'un ilk tanıştığımızdaki halini hatırlatmıştı. Doğruldu, dumandan halkaları bana doğru savurarak güldü.

Sesi, tenimde yumuşak bir kürk gibi kaydı. Yumuşaktı ve -ah, çok hafif bir şekilde- ölüm gibiydi. Jean-Claude'un kahkahası duyuldu ve bu çok sinir bozucuydu.

Jean-Claude derin, göğsünü titreten bir nefes alıp bir adım ilerledi. Ama görüş alanımı kapatmamıştı ve silahımı indirmemi söylememişti. "Neden buradasın Asher?" Sesinde çok nadir duyduğum bir şey vardı. Pişmanlık.

"Beni vuracak mı?"

"Kendin sor. Silahı tutan ben değilim."

"Yani anlatılanlar doğru. Kendi hizmetkarını kontrol edemiyorsun."

"En iyi insan hizmetkarlar sana kendi gelenlerdir. Bunu bana sen öğrettin Asher. Sen ve Julianna."

Asher sigarasını fırlatıp yere doğru hızla iki tekme savurdu.

"Yapma," dedim.

Kolları yanına düştü ve yumruklarını sıktı. Kızgınlığı geceye, yakınlarda çakan bir şimşek gibi yayıldı. "Asla, asla onun adını ağzına alma. Onun adını söylemeyi haketmiyorsun."

Jean-Claude hafifçe eğildi. "Nasıl istersen. Şimdi, ne istiyorsun Asher? Anita ha sıkıldı ha sıkılacak."

Asher bana baktı. Beni baştan aşağı süzdü. Sadece cinsellik yüklü bir bakış değildi ama bakışında cinsellik de vardı. Almayı düşündüğü bir arabaymışım gibi bakıyordu bana. Gözleri açık mavinin garip bir tonuydu. "Beni gerçekten vurur mu?" Başını yara izlerini göremeyeceğim bir şekilde çevirdi. Gölgelerin tam olarak nereye düşeceğini iyi biliyordu Beni ayaklarıma kadar eritmesi gereken bir şekilde gülümsedi. İşe yaramadı.

"Beni etkilemeye çalışmayı kes ve bana seni öldürmememem için bir sebep ver."

Başını çevirdi ve altın rengi saçları yüzünün yan tarafına döküldü. Eğer gece görüşüm bu kadar iyi olmasaydı, yara izlerini göremeyebilirdim.

"Konsey, St. Louis'nin Şehir Efendisi Jean-Claude'a ve insan hizmetkarı Anita Blake'e davetlerini sunuyor. Bu gece sizinle görüşmek istiyorlar."

"Silahı indirebilirsin *ma petite*. Konsey'i görünceye kadar güvendeyiz."

"Öyle mi? Asher'ın beni öldürmek istediğini duydum," dedim.

"Konsey bu isteği reddetti. İnsan hizmetkarlarımız, Konsey'in bu tür istekleri onaylamayacağı kadar değerlidir," dedi Jean-Claude.

"Çok doğru," dedi Asher.

İki vampir birbirine baktı. Birbirlerinin üstünde vampir güçlerini denemelerini bekledim ama yapmadılar. Öylece durdular ve sadece baktılar. Yüzlerinden hiçbir şey belli olmuyordu ama eğer canavar değil de insan olsalardı, onlara sarılıp barışmalarını söylerdim. Havadaki acıyı hissedebiliyordunuz. Daha önce farketmediğim bir şeyi farketmiştim.

Bir zamanlar birbirlerini sevmişlerdi. Sadece sevgi bu kadar acı bir pişmanlığa dönüşebilirdi. Julianna onları birbirine bağlıyordu ama sevdikleri sadece o değildi.

Silahı ortadan kaldırma zamanı gelmişti ama bunu yapmak için otoparkta iç çamaşırlarımı sergilemem gerekecekti. Pantolon giymekte daha fazla ısrar etmeliydim. Elbiseler silah taşıma konusunda hakikaten hiç kullanışlı değildi.

Ortalıkta bizden başka kimse yoktu. İkisine de arkamı dönüp elbisemi silahı yerleştirecek kadar kaldırdım.

"Lütfen, benim yanımda namuslu davranmana gerek yok," dedi Asher.

Dönmeden elbisemin önünü düzelttim. "Kendini bu kadar önemseme."

Gülümsedi. Yüzündeki ifade neşeli ve küçümseyiciydi. Ama bir şey daha vardı. O 'bir şey daha' beni rahatsız etmişti. "Mütevazılık, ha. Bizim hızlı Jean-Claude seni bulmadan önce de böyle iffetli miydin?"

"Bu kadar yeter Asher," dedi Jean-Claude.

"Senden önce bakireydi?" Bunu soru şeklinde söylemişti, sonra başını geriye atıp güldü. Dengede durmak için cipe dayanmasını gerektirecek kadar çok güldü. "Senin gibi biri, bir bakireyle harcanıyor. İşte bu harika."

"Bakire değildim ve bu seni hiç ilgilendirmez."

Kahkahası garip bir şekilde kesildi, ki bu da en az gülüşü kadar rahatsız ediciydi. Yere kaydı, koyu renkli asfalta oturdu. Bana altın rengi saçlarının arasından baktı. "Bakire değil ama iffetli."

"Bu gece yeterince oyun oynadım," dedim.

"Oyunlar daha yeni başlıyor," dedi.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Bu, *ma petite*, Konsey bizi bekliyor demek. Eminim bizim için pek çok oyun hazırlamışlardır ve hiçbiri hoş değildir."

Asher, ipleri çekilmiş bir kukla gibi ayağa kalktı. Doğrulup üstünü temizledi. Paltosunu omzuna attı. Hava uzun palto giyilmeyecek kadar sıcaktı. Onun için pek farketmezdi gerçi ama yine de garipti. Vampirler genelde kıyafetler söz konusu olduğunda ortama uyum göstermeye çalışırdı. Paltonun altında bir şey saklayıp saklamadığını merak etmiştim. Ayak bileğine kadar uzanan bu bol paltonun altında büyük bir silah olabilirdi mesela. Daha önce silah taşıyan bir vampirle karşılaşmamıştım ama her şeyin bir ilki vardı.

Jean-Claude, Konsey'le görüşmeye gidinceye kadar güvende olduğumuzu söylemiş olsa da Asher'ın silah çekip bizi vurmayacağı ne malumdu. Onun üstünü aramadan silahımı kaldırmakla çok büyük tedbirsizlik etmiştim.

İçimi çektim.

"Ne oldu *ma petite*?"

Asher bir vampirdi. Silahı olsun olmasın, zaten tehlikeliydi. Yine de bunu göze alamazdım. "Şimdi anladıklarımı şöyle bir özetleyelim. Asher arabada bizimle gelecek ve bizi buluşma yerine götürecek, öyle mi?"

"Yolu tarif edebilmek için böyle yapmam gerek," dedi Asher.

"O halde cipe yaslan."

Bana küçümser ve neşeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Efendim?"

"Sen Anti-İsa'nın dünyaya ikinci gelişi olsan bile umrumda değil. Benim arabamda, üzerinde silah olup olmadığını bilmediğim birinin arkamda oturması mümkün değil."

"*Ma petite*, o bir vampir. Arabanda arkanda oturduğunda, silahı olmasa da seni öldürebilir."

Başımı iki yana salladım. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum ama burada önemli olan mantık değil Jean-Claude. Önemli olan, arabamda paltosu altında silah olup olmadığını bilmediğim birini oturtmayacak olmam. Bunu yapamam." Doğruydu da. Saçma, evet. Yine de doğru.

Jean-Claude benimle tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Pekala *ma petite*. Asher, cipe dönme inceliğini gösterir misin?"

Asher ikimize de harika bir şekilde gülümsedi, sivri dişleri görünmüştü. "Üzerimi mi aramak istiyorsun? Seni ellerimle parçalara ayırabilirim ve sen benim tabancam olduğundan mı endişeleniyorsun?" Kalın, ten gıdıklayan bir sesle güldü. "Çok şirin."

Şirin mi? Ben mi? "Sadece söylediğimi yap lütfen."

Jean-Claude'a döndü, hala hafifçe gülüyordu.

"Ellerini kaputa koy ve bacakların aç." Silahı bir kere daha çıkardım, belki de onu boynuma zincirle assam daha pratik olurdu. Namluyu sırtına dayadım. Gerildiğini hissediyordum.

"Bu işte çok ciddisin."

"Kesinlikle. Bacaklarını biraz daha aç," dedim.

Açtı ama yeterince değil.

Bacaklarını denge merkezi bozuluncaya kadar ayağımla araladım ve tek elimle üzerini aramaya başladım.

"Dominant, çok dominant. Yukarıda olmayı mı seviyor?"

Cevap vermedim. Şaşırtıcı bir şekilde Jean-Claude da onu duymazdan geldi.

"Yavaş, daha yavaş. Jean-Claude sana acele etmemeyi öğretmedi mi?" Tam zamanında nefesini içine çekti. "Oooh, bu güzeldi."

Evet, utandırıcıydı ama onu baştan aşağıya aradım. Üzerinde silah yoktu. Artık kendimi daha iyi hissediyordum. Onun bana erişemeyeceği bir mesafeye çekildim ve silahımı yerine koydum.

Omzu üzerinden beni seyretti. "Sutyenin külotuna uyuyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Artık doğrulabilirsin."

Arabanın üzerinde kaldı. "Beni soyup aramaya devam etmeyecek misin?"

"Rüyanda görürsün," dedim.

Doğruldu, paltosunu düzeltti. "Rüyalarım hakkında en ufak bir fikrin bile yok Anita." Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum ama bakışı yeterliydi. Şafak sökerken gözlerini kapattığında ne gördüğünü bilmek istemiyordum.

"Gidelim mi?" dedi Jean-Claude.

"Hayatını harcamaya bu kadar mı heveslisin?" diye sordu Asher. Öfke hızlı bir şekilde geri gelmiş, neşeli ve şakacı halini kovalamıştı.

"Konsey beni bu gece öldürmeyecek," dedi Jean-Claude.

"Emin misin?"

"Şu kanun Washington'dan geçinceye ya da veto edilinceye kadar, Birleşik Devletler'de kendi aramızda dövüşmemizi yasaklayan kanunları bizzat Konsey yaptı. Konsey bu ülkede yasal kalmamızı istiyor. Eğer kendi kanunlarını kendileri çiğnerlerse, kimse onlara riayet etmez."

Asher tüm yüzünü ışığa döndü. "Ölümden daha beter şeyler var Jean-Claude."

Jean-Claude içini çekti. "Seni terketmedim Asher. Doğruyu söylediğime ikna olman için ne yapmam gerekiyor? Kelimelerimdeki doğruluğun tadını alabiliyorsun. Öğrendiğim anda sana koştum."

"Doğrunun ne olduğuna kendini inandırmak için yüzyılların vardı Jean-Claude. Bir şeyin doğru olmasını istemek, onu doğru yapmıyor."

"Öyle olsun Asher. Ama eğer mümkün olsaydı, yapmış olduğumu düşündüğün her neyi yapmışsam, onu telafi etmek için elimden geleni yapardım. Ve eğer başarabilseydim onu geri getirirdim."

Asher sanki bir düşünceyi savuşturmak ister gibi elini kaldırdı. "Hayır, hayır, hayır! Onu sen öldürdün. Ölmesine izin verdin. Yanmasına izin verdin. Ölüşünü hissettim Jean-Claude. Onun efendisi bendim. Çok korkuyordu. Son ana kadar senin gelip onu kurtaracağını düşünüyordu. Efendisi bendim ve dudaklarından dökülen son isim senin ismindi."

Jean-Claude sırtını Asher'a döndü. Asher aralarındaki mesafeyi iki hızlı adımla kapattı. Jean-Claude'un kolunu yakaladı ve onu döndürdü. Sokak lambalarının ışığında, Jean-Claude'un gözyaşları parlıyordu. İki yüz seneden fazla bir zaman önce ölmüş bir kadın için ağlıyordu. Birinin ardından hala gözyaşı dökebilmek için çok uzun bir zamandı bu.

"Bunu daha önce söylememiştin," dedi Jean-Claude yavaşça.

Asher onu, dengesini bozacak kadar sertçe itti. "Gözyaşlarını sil Jean-Claude. Onlara kendin ve kadının için ihtiyacın olacak. Konsey, intikamımı alacağıma söz verdi."

Jean-Claude elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Onu öldüremezsin. Buna izin vermezler."

Asher gülümsedi ve bu hiç hoş değildi. "Onun hayatını istemiyorum Jean-Claude. Senin acı çekmeni istiyorum." Etrafımda yürüdü, bir köpekbalığı gibi çevremde dolaşıyordu.

Ben de onunla beraber döndüm. Çok yakın olduğunu biliyordum. Eğer üzerime atlarsa silahımı zamanında çıkaramazdım.

"Sonunda bana, sana zarar verebileceğim bir şey verdin Jean-Claude. Sonunda birini sevdin. Aşk asla bedelsiz değildir. Sahip olduğumuz en pahalı histir ve ben sana bunu sonuna kadar ödeteceğim." Jean-Claude'un tam önünde durdu, yumruklarını sıkmıştı. Ona vurmamak için kendini zor tutuyordu. Jean-Claude artık ağlamıyordu ama karşı koyacağını da zannetmiyordum. O anda, Asher'a zarar vermek istemediğini farkettim. Suçluluk karmaşık bir histi. Problem şuydu ki, Asher ona zarar vermek istiyordu.

Bir adım attım, aralarına girdim. Asher ya geri çekilecekti ya da bana dokunacaktı. Geri çekildi. Bana sanki orada bir anda belirmişim gibi baktı. Anlaşılan bir an için beni tamamen unutmuştu.

"Aşk bedeli en yüksek his değildir Asher," dedim. Bir adım daha attım ve o geri çekildi. "Bedeli en yüksek olan nefrettir. Çünkü nefret adamı içinden yer ve ölmeden bitirir."

"Çok felsefi," dedi.

"Felsefe harikadır," dedim. "Ve şunu unutma. Bizi bir daha tehdit etmeyeceksin. Çünkü eğer bir daha bunu yaparsan seni öldürürüm. Çünkü sana eziyet eden geçmişin, benim umrumda bile değil. Şimdi, gidebilir miyiz?"

Asher bir süre bana baktı. "Kesinlikle. Seni Konsey'e sunmak için sabırsızlanıyorum."

Bu cümlenin uğursuz bir tınısı olmasını istemişti, başardı da. Vampirlerin en belalılarıyla karşılaşmayı hiç istemiyordum ama oraya gidecektik. Başvampirlerden öğrendi-

ğim bir tek şey vardı. Onlardan kaçabilirdiniz ama çok uzağa gidemezdiniz. Saklanabilirdiniz ama bu sonsuza kadar sürmezdi. Er ya da geç sizi yakalarlardı. Ve başvampirler bekletilmeyi sevmezdi.

10

Arabayı sürdüm, Asher da yolu tarif etti. Ön koltuğun arkasına yaslanmıştı. Güvenliği için emniyet kemerini takmasını istememiştim. Anlarsınız. Jean-Claude yanımda, yolcu koltuğunda oturuyordu. Çok sessizdi. Ne bana ne de Asher'a bakıyordu.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi Jean-Claude.

Yan gözle ona baktım. "Konsey'in şehre gelmesi dışında bir şeyler mi?" Jean-Claude başını iki yana salladı.

"Sen hissedemiyor musun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Bir sorun var." Emniyet kemerinin ona izin verdiği kadar döndü ve Asher'ın gözlerine baktı. "Adamlarıma neler oluyor?"

Asher doğruldu, böylece yüzü dikiz aynasında mükemmel bir şekilde göründü. Benim de onu görmemi istemişti. Gülümsedi. Gülümseyince bütün yüzü hareket etti. Yaralı teninin altında kaslar vardı, yara izleri dışında her şey yerli yerinde gibiydi. Yüzündeki ifade rahat ve kendinden emindi. Kedilerin farelere eziyet ederken aldıkları hazzı alıyormuş gibi bir hali vardı.

"Onlara ne olduğunu bilmiyorum ama senin bilmen gerekir. Sen -sonuçta- Şehrin Efendisi'sin."

"Neler oluyor Jean-Claude? Yolunda gitmeyen başka ne var?" diye sordum.

"Adamlarımı hissedemiyorum *ma petite.* Eğer konsantre olursam onları bir çeşit... Fondaki bir uğultu gibi hissedebilirim. Bir yerlerde olduklarını ve hareketlerini hissedebilirim. Çok zorda kaldıklarında acılarını, korkularını hissedebilirim. Ama şimdi konsantre oluyorum ve sanki önümde boş bir duvar var."

"Balthasar'ın efendisi, vampirlerinin çığlıklarını duymanı engelliyor," dedi Asher.

Jean-Claude'un eli gözle zor takip edilecek bir hızla fırladı. Neredeyse büyü gibiydi. Asher'ın yakasına uzandı, onu boğacak şekilde sıktı. "Ben-yanlış-hiç-bir-şey-yapmadım. Adamlarıma zarar vermeye hakları yok."

Asher kendini kurtarmaya çalışmadı. Sadece ona baktı. "Neredeyse dört bin yıldır Konsey'de ilk defa boş bir koltuk var. Koltuğu kim boşaltırsa boşluğu o doldurur. Hiyerarşinin yasası böyle."

Jean-Claude yavaşça Asher'ı bıraktı. "İstemiyorum."

"O zaman neden Yersarsıcı'yı öldürdün?"

"O bizi öldürecekti," dedim.

"Konsey'in böyle ayrıcalıkları vardır," dedi Asher.

"Bu saçmalık. Kendimizi savunup ölmedik diye şimdi bizi öldürecekler mi yani?"

"Hiç kimse, hiç kimseyi öldürmeyi planlamıyor, inanın. Gerçi benim oyum bu yöndeydi ama azınlıkta kaldık. Konsey sadece Jean-Claude'un kendi alternatif konseyini kurmadığından emin olmak istiyor."

Jean-Claude ve ben ona baktık. Şaşkınlığımdan kurtulmadan önce dikkatimi tekrar yola çevirmek zorunda kaldım

"Saçmalıyorsun Asher," dedi Jean-Claude.

"Konsey'in şimdiki kurallarından herkes memnun değil. Bazıları kuralları eski kafalı buluyor."

"Bunu dört yüz senedir söylüyorlar," dedi Jean-Claude.

"Evet. Ama şu ana kadar başka seçenek yoktu. Bazıları senin Konsey'deki yeri reddetmenin sebebinin, yeni bir düzen kurmak için bir darbe olduğunu düşünüyor."

"Yeri neden istemediğimi biliyorsun."

Asher güldü, ses tenimin üzerinde dolaştı. "Ne demek istiyorsun Jean-Claude?"

"Konsey'de yer alacak kadar güçlü değilim. Bana meydan okuyan ilk kişi bunu hisseder ve beni öldürüp Konsey'deki yerimi alır. Sadece yem olurum."

"Ama bir Konsey üyesini öldürdün. Bunu nasıl başardın Jean-Claude?" Koltuğumun arkasına yaslandı, buklelerimden birini tutu. Başımı hızla çektim.

"Hangi cehenneme gidiyoruz? Senin yolu tarif etmen gerekiyordu," dedim.

"Yolu tarif etmesine gerek yok. Lanetliler Sirki'ni ele geçirmişler," dedi Jean-Claude.

"Ne?" Ona baktım. O an cipin yoldan çıkmasını engelleyen tek şey şanstı. "Sen ne dedin?"

"Henüz anlamadın mı? Balthasar'ın efendisi Gezgin, benim ve vampirlerimin güçlerini engelleyip birbirimize ulaşmamıza izin vermedi."

"Kurtların. Kurtlarından bir şeyler hissetmen gerekirdi. Onlar senin hayvanların," dedim.

Jean-Claude, Asher'a döndü. "Benim hayvanlarıma ulaşmamı sadece tek bir vampir engelleyebilir. Hayvanların Efendisi."

Asher çenesini koltuğumun arkasına yaslamıştı. Başıyla onayladığını hissettim.

"İki Konsey üyesi gönderdiklerine göre benim gerçekten çok güçlü olduğumu düşünüyor olmalılar," dedi Jean-Claude.

Asher sert bir ses çıkardı. "Jean-Claude, sadece sen, buraya sırf senin için iki Konsey üyesinin geldiğini düşünecek kadar kendini beğenmiş olabilirsin."

"Eğer bana haddimi bildirmek için değilse, neden buradalar?" diye sordu Jean-Claude.

"Kabuslar Kraliçesi, bu yasal olma durumunun Birleşik Devletler'de nasıl yürüdüğünü merak ediyor. Boston'a, New Orleans'a, San Francisco'ya da gittik. Şehirleri ve sıralarını o belirledi. Kraliçe'miz St. Louis'yi ve seni en sona bıraktı."

"Neden böyle yaptı?" diye sordu Jean-Claude.

"Kabuslar Kraliçesi canı ne isterse onu yapar. Boston'a gidin der, biz de gideriz."

"Eğer size güneş ışığı altında yürümenizi söylerse, bunu da yapar mısınız?" diye sordum. Yan gözle Asher'a bakıyordum. Yüzü, başımı çevirsem çarpacağım kadar yakındaydı, dikiz aynasına gerek yoktu.

Ve o surat çok güzel ama ifadesiz ve bomboştu. "Belki," dedi.

Gözlerimi yola geri çevirdim. "Siz delisiniz, hepiniz aklınızı kaçırmışsınız."

"Bingo!" dedi Asher. Saçımı kokladı.

"Kes artık."

"Güç kokuyorsun Anita Blake. Ölümün kokusu üzerinde tütüyor." Parmakları boynumda gezindi.

Cipi bilerek sarsıp onu arka koltuğa yuvarladım. "Bana elini sürme!"

"Konsey seni güçle dolu bulacağımızı düşünüyordu Jean-Claude. Yeni kazandığın güçlerle dolu olmanı bekliyorduk ama aynı görünüyorsun. Gel gör ki bu kadın değişik. Yepyeni. Ve bir de kurtadam var. Evet, şu Ulfric, Richard Zeeman. Onu da kendine bağlamışsın."

Asher toparlanıp koltuğa doğru yaklaştı ama bana çok yakın değildi. "Güce sahip olan hizmetkarların. Sen değilsin."

"Hayvanları olmadan Padma ne ki?" diye sordu Jean-Claude.

"Çok doğru ama ben olsam onun önünde böyle konuşmazdım." Yeniden koltuğa yaslandı ama bu sefer bana dokunmamıştı. "Yani, Konsey üyelerinden birini yenecek gücünün hizmetkarlarından geldiğini kabul ediyorsun."

"Benim insan hizmetkarım ve kurdum sadece gücümün uzantılarıdır. Elleri benim ellerimdir, yaptıkları benim yaptıklarımdır. Bu, Konsey'in kanunudur. Gücün nereden geldiğinin ne önemi var?"

"Konsey'in kanunlarından alıntı yapıyorsun Jean-Claude. Son görüşmemizden bu yana çok tedbirli olmuşsun."

"Tedbirin bana çok faydası oldu Asher."

"Peki hiç eğlendin mi?" Bu, Jean-Claude'dan nefret eden biri için tuhaf bir soruydu.

"Bazen. Ya sen Asher, sende durum nasıl? Hala Konsey'e mi hizmet ediyorsun, yoksa bu görevi sadece bana eziyet etmek için mi aldın?"

"İki soruna da cevabım evet."

"Neden Konsey'den kaçmadın?"

"Pek çok vampir onlara hizmet etmeye can atar," dedi Asher.

"Sen öyle değildin."

"Belki intikam arzusu fikrimi değiştirmiştir."

Jean-Claude elini Asher'ın kolunun üzerine koydu. "*Ma petite* haklı. İntikam soğuk bir ateştir, hiç ısı vermez."

Asher, koltuğun izin verdiği kadar geri çekildi. Yan gözle dikiz aynasından ona baktım. Karanlığa gömülmüş, kendine sarılmıştı. "Sevgilin için ağladığını gördüğümde ihtiyacım olan bütün sıcaklığa sahip olacağım."

"Yakında Sirk'e varacağız, plan nedir?" diye sordum.

"Bir plan olduğundan emin değilim. Bütün adamlarımızı etkisiz hale getirdiklerini kabul etmeliyiz. Yani ikimiz yalnızız, sen ne yapabileceksen o olacak."

"Yani Sirk'i geri almaya mı çalışacağız, nedir?"

Asher güldü. "Ciddi mi?"

"Her zaman," dedi Jean-Claude.

"Pekala. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Eğer mümkünse hayatta kalmaya çalışın," dedi Asher.

"Kes sesini. Jean-Claude, bilmek istediğim tek şey şu, içeriye birilerini haklamak için mi, yoksa yaltaklanmak için mi gireceğiz?" diye sordum.

"Onlara yaltaklanır mısın *ma petite*?"

"Ellerinde Willie, Jason ve daha kim bilir kimler var. Yani, evet, eğer bu onların güvende olmasını sağlayacaksa biraz yaltaklanabilirim."

"Bu işi kıvırabileceğini pek zannetmiyorum," dedi Jean-Claude.

"Genelde kıvıramam zaten."

"Hayır, bu gece yaltaklanma olmayacak. Sirk'i geri alacak kadar güçlü değiliz ama içeri gireceğiz ve her zaman söylediğin gibi, onları tepeleyeceğiz."

"Dominant mı olacağız?"

"*Oui.*"

"Ne kadar dominant?"

"Sert ol ama aptallık etme. Yaralayabildiğin herkesi yaralayabilirsin ama kimseyi öldürme. Bir bahaneleri olsun istemeyiz."

"Bir devrim gerçekleştirdiğini zannediyorlar Jean-Claude. Bütün devrimciler gibi, ölürsen şehit olursun. Senin ölmeni istemiyorlar," dedi Asher karanlığın içinden.

Jean-Claude diğer vampiri görebilecek kadar döndü. "O zaman ne istiyorlar Asher? Söyle bana."

"Senin ibret olmanı istiyorlar. Anlaman gerekirdi."

"Eğer Amerika'da yeni bir konsey kurmayı planlıyor olsaydım, evet, bunu anlayabilirdim. Ama ben limitlerimi biliyorum. Konsey'deki yerimi koruyamam. Bu benim için ölüm demek. Ben sadece rahat bırakılmak istiyorum."

Asher içini çekti. "Bunun için çok geç Jean-Claude. Konsey burada ve masum olduğuna inanmayacaklardır."

"Sen inanıyorsun," dedim.

Bir süre sessiz kaldı, "Evet, inanıyorum," dedi sonunda. "Jean-Claude'un en iyi olduğu şey, bir şekilde hayatta kalmayı başarmaktır. Konsey'de bir koltuk için meydan okumak, bunu başarmak için iyi bir yol değil." Arkadan ön koltuklara doğru kaydı, yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Şunu unutma Anita, yıllar önce, beni kurtarmadan önce bekledi. Beni ancak kendisinin yakalanmayacağından emin olduğunda kurtardı. Beni kurtarmak için kendini en az riske atacağı zamanı bekledi. Julianna ölünceye kadar bekledi çünkü onu kurtarmak için çok büyük bir riski göze alması gerekiyordu."

"Bu doğru değil," dedi Jean-Claude.

Asher onunla ilgilenmedi. "Dikkatli ol. Çünkü seni kurtarmak için de bekleyecektir."

"Ben durup kimsenin beni kurtarmasını beklemem," dedim.

Jean-Claude pencereden dışarıya, geçen arabalara bakıyordu. Başını hafifçe ileri geri sallayıp duruyordu. "Senden şimdiden sıkıldım Asher."

"Benden sıkıldın çünkü gerçeği söylüyorum."

Jean-Claude dönüp ona baktı. "Hayır, senden sıkıldım çünkü bana onu hatırlatıyorsun. O dönemi, çok uzun zaman öncesini, neredeyse mutlu olduğum yılları hatırlatıyorsun."

İki vampir birbirine baktı. "Ama şimdi sen ikinci bir şansa sahipsin," dedi Asher.

"Senin de ikinci bir şansın olabilir Asher. Eğer geçmişi geride bırakırsan senin de olur."

"Sahip olduğum tek şey geçmiş."

"Ve bu benim suçum değil," dedi Jean-Claude. Asher karanlığa kaydı, koltuğa gömüldü. Galiba tartışmayı şimdilik Jean-Claude kazanmıştı. İsterseniz sadece bir his deyip geçin ama bence bu kavga henüz bitmemişti.

11

Lanetliler Sirki eski bir depodan dönüştürülmüştü. Ön cephe, hilkat garibesi gösterilerini tanıtan posterlerle dolu bir karnavala benziyordu. Parlak tabelanın üzerinde, dans edip dönen palyaçolar vardı. Binanın arka tarafıysa karanlıktı.

Cipi, çalışanlar için ayrılmış küçük park yerine bıraktım. Park yeri küçüktü çünkü çalışanların çoğu zaten Sirk'te yaşıyordu. Eğer Sirk'ten hiç çıkmıyorsanız arabaya da gerek yoktu. Ben bu gece arabaya ihtiyacım olacağını umuyordum.

Motoru durdurdum, arabanın etrafını sessizlik kapladı. İki vampir de öyle sessizleşmişti ki orada olduklarından emin olmak için dönüp kontrol etmem gerekti. Memeliler tamamen hareketsiz durabilirdi ama olduğu yerde durup bir tilkinin geçişini bekleyen tavşanda yine de bir hareket olurdu. Nefesi gitgide hızlanırdı. Kalbi atardı. Vampirler daha çok yılanlar gibiydi. Yılanlar vücutlarını gerip öylece kalabilirdi. Durdukları anda hiçbir hareket olmazdı. Hareketlerine devam edinceye kadar başka hiçbir şey olmazdı. O donup kaldıkları anda yılanlar gerçekdışı gibi olur, bir tür sa-

nat eseri ya da canlı bir şeyden çok oyularak yapılmış bir şey gibi görünürdü. Jean-Claude hareket etmenin, hatta nefes almanın bile yasak olduğu bir sessizlik kuyusuna düşmüştü sanki.

Yan gözle Asher'a baktım. O da arka koltukta oturuyordu. Tamamen hareketsizdi. Mükemmel bir altın varlık gibiydi ama canlı değildi.

Sessizlik, buz gibi soğuk suymuşçasına cipi doldurdu. Ellerimi çırpıp bağırarak, bir ses çıkararak onları yeniden harekete geçirmek istiyordum. Ama öyle olmayacağını biliyordum. Elde edeceğim tek şey, belki bir göz kırpma ya da kısa bir bakış olurdu. İnsanca olmayan ve belki de hiçbir zaman insanca olmamış bir bakış.

Arabanın döşemesine sürünen elbisem gürültülü bir ses çıkardı. "Üzerimizde silah var mı diye aranacak mıyız?" Sesim büyüyen sessizlikte düzgün çıkmıştı.

Jean-Claude narin bir şekilde gözlerini kırpıştırdı, sonra bana bakmak için başını çevirdi. Bakışı boş değildi, hatta huzur dolu bile denebilirdi. Bu hareketsizliğin vampirler için bir çeşit meditasyon olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Eğer bu gece sağ kalırsak ona bunu soracaktım.

"Bu bir meydan okuma *ma petite*. Bizim tehlikeli olmamıza izin vereceklerdir. Ama silahlarını abartma. Küçük tabancan yeterli."

Başımı iki yana salladım. "Ben daha fazlasını düşünüyordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Daha fazlası mı?"

Dönüp Asher'a baktım. Gözlerini kırpıştırdı ve başını bana çevirdi. Tavandaki ışığı yaktım ve ilk defa gözlerinin gerçek rengini gördüm. Gözleri maviydi ama böyle söylemek

tam hakkını vermiyordu. Jean-Claude'unkiler ne kadar koyu maviyse, onun gözleri de o kadar açık maviydi. Açık, soğuk bir maviydi. Huskey'lerin sarsıcı göz rengi gibiydi. Ama etki sadece gözlerinden ibaret değildi, saçları da vardı. Altın rengi gibi görünüyordu ama koyu renkli sarışınların saç rengine, sırf bunu bir şeye benzetebilmek için altın rengi denir. Arabanın parlak ışığında, onunkilerin bir illüzyon ya da ışık oyunu olmadığını gördüm. Saçları gerçekten altın rengiydi. Metalik boya kutuları ya da şişelerinin üstü dışında, saçları şu ana kadar gördüğüm altın parlaklığına en yakın renge sahipti. Saçlarıyla gözlerinin uyumu inanılmazdı. Yara izleri olmasa bile, gerçek değilmiş gibi görünürdü.

Yan gözle iki vampire de baktım. Jean-Claude daha güzeldi ama Asher'ın yara izleri yüzünden değil. Asher'da, Jean-Claude'un cazibesinden ziyade yakışıklılık vardı. "İkinizi de aynı kişi vampir yaptı, değil mi?" diye sordum.

Jean-Claude başıyla onayladı.

Asher sadece bana baktı.

"Sizi nereden buldu? Olağandışı Güzel Erkekler dükkanından mı?"

Asher sert bir sesle güldü. Parmaklarını yüzünün yaralı bölümünde gezdirip derisini gerdi, deriyi gözünden uzaklaştırıp göz çukurundaki daha açık renkli deriyi göstererek yüzünü çirkin bir maske haline soktu. "Benim güzel olduğumu mu düşünüyorsun Anita?" Tenini bıraktı, parçalar yerine kaydı ve mükemmel şekline geri döndü.

Ona baktım. "Ne dememi istiyorsun Asher?"

"Dehşete düşmeni istiyorum. Son iki yüz senedir her yüzde gördüğüm şeyi görmek istiyorum. İğrenmeyi, alayı, korkuyu istiyorum."

"Kusura bakma," dedim.

Ön koltuğa doğru eğilip yara izlerini iyice ışığın altına getirdi. Sanki ışığın yara izlerini nasıl göstereceğini, gölgelerin nasıl düşeceğini içgüdüsel bir şekilde biliyordu. Sanırım yılların tecrübesiydi.

Sadece baktım. Soluk, mükemmel gözlerine baktım. Gür dalgalar halinde dökülen saçlarına baktım. Dudaklarının dolgunluğuna baktım. Omuz silktim. "Ne diyebilirim? Ben saç ve gözden hoşlanan biriyim. Senin harika saçların ve muhteşem gözlerin var."

Asher kendini arka koltuğa bıraktı. İkimizi de öfkeyle süzüyordu. Bu öyle dehşet verici bir öfkeydi ki beni korkutmuştu.

"İşte. İşte, benden korkuyorsun. Görebiliyorum. Kokusunu, tadını alabiliyorum." Gülümsedi, halinden memnundu, bir şekilde istediğini başarmıştı.

"Ona neden korktuğunu söyle *ma petite.*"

Yan gözle Jean-Claude'a, sonra Asher'a baktım. "Yara izlerinden değil Asher. Korkutucu olan senin nefretin."

Öne eğildi, bu defa bunu isteyerek yaptığını zannetmiyorum ama saçları yüzüne dökülüp yara izlerini kapattı. Bu hareket çok uzun zamanda elde edilen bir alışkanlık, bir rahatlıktı. "Evet, nefretim korkutucudur. Dehşet vericidir. Ve şunu unutma Anita Blake, bu nefret sen ve efendin için."

Jean-Claude'u kastediyordu. Onun benim efendim olduğunun söylenmesine itiraz etmek istesem de artık bu titri tartışmanın bir anlamı yoktu. "Nefret hepimizi çirkinleştirir," dedim.

Bana yılan gibi tısladı, hareketinde herhangi bir insanca yön yoktu.

Ona sıkılmış bir şekilde baktım. "Yapma Asher. Ben bu yolllardan geçip geri döneli çok oldu. Eğer büyük-kötü-vampircilik oynamak istiyorsan, sıraya gir."

Paltosunu garip ve vahşi bir hareketle çıkardı. Kahverengi tüvit ceketi de beraberinde çıktı. Başını çevirip beyaz gömleğinin yakasından aşağıya uzanan yara izlerini gösterdi. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Yan gözle Jean-Claude'a baktım. Yüzü tepkisizdi, yardımcı olmuyordu. Tek başınaydım. Yeni bir şey değildi.

"Teklifi cazip bulmadığımdan değil ama genelde ilk buluşmada erkeğin soyunmasına izin vermem."

Bana hırladı. Göğsünü açıp ışığın altına getirdi, gömleği hala pantolonunun içindeydi. Yara izleri vücudundan aşağıya, sanki biri onu ortadan ikiye ayırmış gibi iniyordu. Bir yarısı solgun ve mükemmeldi, diğer yarısı çok kötü görünüyordu. Yüzüne ve boynuna dikkatli davranmışlardı. Göğsüneyse pek dikkatli davranmamışlardı. Yara izleri derin oyuklar halinde uzanıyordu. Teni eriyip öyle şekiller almıştı ki artık gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Yara izleri karnından aşağıya, pantolonun kemerine kadar iniyordu.

Bakıyordum çünkü o bakmamı istiyordu. Sonunda gözlerine baktığımda söyleyecek kelime kalmamıştı. Daha önce bir defa, bir vampirin beni ısırdığı yerin üzerine kutsal su dökülmüştü. Ona yapılan bu şeye *arınma* deniyordu. İşkence de denebilirdi. Ben yerde yuvarlanıp küfürler savurarak kusmuştum. Onun yaşadığı acıyı hayal bile edemiyordum.

Gözleri büyük, vahşi ve korku doluydu. "Yara izleri en aşağıya kadar gidiyor," dedi.

Gözümün önüne, düşünmemeye çalıştığım görüntüler hücum etti. Aklıma söyleyecek pek çok şey gelmişti.

Vaaay! Ama bu lise öğrencisi seviyesinde ve çok zalimceydi. *Üzgünüm,* çok yetersizdi. Koltuğun üzerine diz çökmüş, ellerimi iki yana açmış ona bakıyordum. "Sana daha önce de sormuştum Asher. Ne söylememi istiyorsun?"

Cipin kapısına doğru çekilip kendini benden olabildiğince uzaklaştırdı. "Neden gözlerini kaçırmıyor? Neden benden nefret etmiyor? Neden bu bedenden tiksinmiyor?"

Tıpkı onun kendisinden tiksindiği gibi... Yüksek sesle söylenmeyen bu düşünce havada asılı kaldı ama gözlerinden açıkça okunuyordu, duruşundan belliydi. Söylenmemiş kelimeler, çakan şimşeğin ardından beklenen ama bir türlü gelmeyen bir gök gürültüsü gibiydi.

"Neden senin gözlerinde, diğerlerinin gözlerinde gördüğümü göremiyorum?" diye bağırdı.

"Benim gözlerimde de korku görmüyorsun *mon ami,*" dedi Jean-Claude.

"Hayır, daha kötüsünü görüyorum. Acıma görüyorum," dedi Asher. Arkasını dönmeden arabanın kapısını açtı. Düşeceğini sandım ama öyle olmadı. Yere değmeden yukarı yükseldi. Üzerimden fırtına gibi geçen bir rüzgar esti ve bir anda yok oldu.

12

Bir süre sessizce oturduk, ikimiz de açık kapıya bakıyorduk. Sonunda sessizliği ben bozdum. "Vay, buralarda insanlar hemen gelip gidiyorlarmış."

Jean-Claude filmden alıntı yaptığımı anlamadı. Richard olsa anlardı. *Oz Büyücüsü*'nü seviyordu. Jean-Claude ise ciddi ciddi cevap verdi. "Asher uçmakta her zaman iyiydi."

Biri güldü. Sesi duyunca elim hemen Firestar'a uzandı. Ses tanıdıktı ama tonu yeniydi; kibirliydi, belirgin bir şekilde kibirli.

"Artık gümüş kurşunlar bana zarar vermez Anita. Yeni efendim söz verdi."

Liv açık kapının önünde belirmiş, kaslı kollarını arabaya dayamış bize bakıyordu. Gülümsemesi, sivri dişlerini göstermeye yetecek kadar genişti. Liv gibi beş yüz sene sınırını aşan vampirler, gülümserken sivri dişlerini, sadece göstermek istediklerinde gösterirler. Cheshire -hatırlarsınız, *Alice Harikalar Diyarı*'ndaki devamlı sırıtan kedi- gibi gülümsüyordu, halinden çok memnundu. Üzerinde siyah spor bir büstiyer ve kısacık bir koşu şortu vardı. Gelişmiş, kaslı

vücudu sokak lambalarının ışığında parlıyordu. Liv, Jean-Claude'un arazisine yeni davet edilmiş vampirlerden biriydi. Jean-Claude'un vampir komutanlarından biri olması gerekiyordu.

"Hangi kanaryayı yedin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hani kediler kanarya yer ya," dedim.

Liv dilimizi mükemmel konuşurdu, aksanı bile yoktu. Bazen onun anadilinin bu olmadığını bile unutuyordum. Ama pek çok vampir anadilinin aksanından kısa zamanda kurtulsa da kullandığımız argoyu anlayamazdı. Liv de benim hiç duymadığım Slav argoları biliyor olmalıydı.

"Anita neden bu kadar mutlu olduğunu soruyor. Ama ben cevabı biliyorum galiba," dedi Jean-Claude.

Yan gözle ona baktım, sonra Liv'e döndüm. Firestar'ı çıkarmıştım ama doğrultmamıştım. Bizim tarafımızda olması gerekiyordu. İçimden bir ses, bunun değişmiş olduğunu söylüyordu.

"Liv, demin *yeni efendim* mi dedi?"

"Öyle dedi," dedi Jean-Claude.

Silahı Liv'e doğrulttum. Güldü. Bu çok sinir bozucuydu. Arka koltuğa kıvrıldı, hala gülüyordu. Bu daha da sinir bozucuydu. Liv altı yüz yaşın biraz üzerindeydi ama çok güçlü değildi. Kesinlikle gümüş mermilere gülecek kadar güçlü değildi.

"Seni vuracağımı biliyorsun Liv. Bu neşe niye?"

"Hissedemiyor musun *ma petite*? Onda bir değişiklik yok mu?"

Kolumu ön koltuğun dayanma yerinde sabitledim, namlu geniş göğüslerine çevriliydi. Aramızda bir metre-

den az bir mesafe vardı. Bu mesafeden mermi kalbini parçalardı. Endişeli değildi. Öyle olması gerekiyordu ama değildi.

Liv'e konsantre oldum. Gücünü zihnimde hissetmeye çalıştım. Bunu daha önce de yapmıştım, kafamın içinde nasıl bir his olacağını biliyordum. Ya da öyle olacağını düşünüyordum. Gücü kafatasımın içine vurdu, kemiklerimi titretti. Gücünü öyle gür ve kalın bir ses gibi hissetmiştim ki canım yanmıştı.

Derin bir nefes alıp yavaşça saldım. Silahı hala ona doğru tutuyordum. "Eğer bu tetiği çekersem Liv, artmış güçlerine rağmen ölürsün."

Liv, Jean-Claude'a baktı. Uzun, kendinden emin bir bakıştı. "Ölmeyeceğimi biliyorsun Jean-Claude."

"Sadece Gezgin böyle aşırı bir söz verip tutmayı becerebilir. Sen onun zevkleri için biraz fazla kadınsısın, tabii eğer zevkleri değişmediyse," dedi Jean-Claude.

Liv'in yüzü asıldı. "O böyle basit arzuların üzerindedir. Bana sadece güç teklif etti ve ben de kabul ettim."

Jean-Claude başını iki yana salladı. "Eğer Gezgin'in bedensel arzuların üzerinde olduğuna gerçekten inanıyorsan, o zaman senin yanında çok... Dikkatli davranmış demektir Liv."

"Diğerleri gibi değil," dedi Liv.

Jean-Claude içini çekti. "Bu konuda seninle tartışmam Liv. Ama verdiği bu gücün bağımlılık yapmamasına dikkat et."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun ama işe yaramayacak Jean-Claude. Gücü daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor ve onu paylaşıyor. Artık hakettiğim yere gelebilirim."

"Seni güçle doldurabilirim Liv ama bu seni başvampir yapmaz. Sana bu sözü verdiyse, o zaman sana yalan söylemiş demektir."

Liv ona yılan gibi tısladı. "Bu gece kendini kurtarmak için her şeyi söylersin."

Jean-Claude omuz silkti. "Belki."

"Liv'in sana bağlılık yemini ettiğini zannediyordum," dedim.

"*Oui.*"

"O zaman neler oluyor?"

"Konsey, kuralları uygulamada çok dikkatlidir ***ma petite***. Sirk halka açık bir işyeri, dolayısıyla Konsey buraya davet edilmeden de girebilirdi. Yine de kendilerini içeri davet edecek birini bulmuşlar."

Cipimin arkasında yılışık bir şekilde sırıtan kadına baktım. "Bize ihanet mi etti?"

"Evet," dedi Jean-Claude yavaşça. Omzuma dokundu. "Onu öldürme ***ma petite***. Mermi hedefini bulur ama Gezgin onun ölmesine izin vermez. Sadece mermini harcamış olursun."

Başımı iki yana salladım. "Sana, hepinize ihanet etti."

"Eğer birini kandıramasalardı, bize ihanet etmesi için başka birine işkence ederlerdi. Bu yolu tercih ederim," dedi.

Silahın namlusundan, Liv'in gülen yüzüne baktım. Tetiği çeker ve bundan hiç pişmanlık duymazdım. Verebileceği kadar zarar vermişti zaten, onu bizi korumak için öldürmüş olmayacaktım. Sadece bize ihanet ettiği için ölmesi gerektiğini düşünüyordum. Bu öfke değildi. Kin de değildi. Sadece böylesinin daha doğru olduğuna inanıyordum. Birinin size ihanet edip yaşaması kötü örnek olurdu. Onu öldürme-

nin bana hiçbir şey ifade etmeyeceğini farketmek, neredeyse fiziksel bir acı verdi. Bunu sadece iş gibi görüyordum. Yüce Tanrım. Silahı indirdim. Kimseyi böyle bir soğukkanlılıkla öldürmemeliydim. Öldürmek beni rahatsız etmiyordu ama bir anlamı olmalıydı.

Liv koltuğa yaslandı, sırıtıyordu. Onu vurmamın bir anlamı olmadığını anlamamın hazzını yaşıyordu. Bunu yapmamamın asıl sebebini bilseydi benden hala korkuyor olurdu ama şimdi Gezgin'in gücünün arkasına saklanıyordu. Her şeye karşı korunduğundan emindi. Eğer beni, ona ateş edecek kadar kızdırırsa bu teorisini sınayabilirdik.

Başımı iki yana salladım. Eğer vampirler aleminin öcüleriyle karşılaşacaksam, daha fazla silaha ihtiyacım vardı. İçinde gümüş bıçaklarımın olduğu bilek kılıflarım torpido gözündeydi. Bu geceki elbise gibi, onları gizleyemeyeceğim bir şeyler giydiğimde, bıçakları cipte bırakıyordum. İyi bir bıçağa ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezdiniz.

"Onlara gördüğüm silahları söylerim," dedi Liv.

Bıçakları yerine taktım. "Yvette ve Balthasar silahım olduğunu biliyor. Burada sinsi olmaya çalışmıyorum, sadece tedbirli davranıyorum." Kapıyı açıp dışarı çıktım. Başka birileri var mı diye karanlığa bakındım ama kadim vampirler açık alanda bile saklanabilirdi. Bazı vampirler çevreye uyum sağlamak konusunda en becerikli bukalemunu bile geride bırakırdı. Kendini gölgelere sarıp sonra gölgeleri bir pelerin gibi atanını bile görmüştüm. Çok etkileyiciydi.

Liv arabadan çıkıp yanıma geldi. Kollarını rahatlıkla kavuşturamayacak kadar çok ağırlık çalışmıştı ama deniyordu. Hiçbir şeyi umursamayan koruma duruşunu muhafaza etmeye çalışıyordu. Boyu bir seksendi ve tuğla bir ev kadar

yapılıydı. Tehditkar görünmek için çabalamasına çok da gerek yoktu.

Jean-Claude arabadan inerken benim tarafımı kullandı ve ikimizin arasına girdi. Beni mi, yoksa onu mu koruduğundan emin değildim.

Elinde Asher'ın uzun paltosu vardı. "Bunu silahlarını gizlemek için giymeni tavsiye ederim *ma petite*."

"Onlara bıçakları söyleyeceğim," dedi Liv.

"Eğer silahlar göz önünde olursa çok tehditkar görünür. Birilerini onları almak için heveslendirebilir."

"Deneyebilirler," dedim.

Jean-Claude bana kolunda asılı duran paltoyu uzattı. "Lütfen *ma petite*."

Paltoyu aldım. Çok sık 'lütfen' demezdi.

Siyah paltoyu giydim. Bu, iki şeyi farketmeme neden oldu. Bir, hava gerçekten palto giyilmeyecek kadar sıcaktı. İki, Asher'ın boyu bir seksenden uzundu ve palto bana çok büyük gelmişti. Kollarını kıvırmaya başladım.

"Anita," dedi Liv.

Yan gözle ona baktım.

Şimdi çok ciddi görünüyordu. "Gözlerimin içine bak."

Başımı iki yana salladım. "Siz bu lafları nereden buluyorsunuz, hep beraber oturup eski *Drakula* filmlerinden replik mi araklıyorsunuz?"

Liv bana doğru tehditkar bir adım attı. Ona bakmakla yetindim. "Büyük-kötü-vampir numaralarını bırak Liv. Bunu daha önce de yapmıştık ve beni gözlerinle etkileyememiştin."

"*Ma petite*, söylediğini yap," dedi Jean-Claude.

Kaşlarımı çattım. "Neden?" Kim şüpheci, ben mi?

"Çünkü eğer Gezgin'in fazladan güçleri sayesinde Liv seni gözleriyle etkileyebiliyorsa bunu içeride daha zorlu düşmanlarımızın yanında değil de burada güvendeyken öğrenmemiz iyi olur."

Haklıydı. Yine de hoşuma gitmemişti. Omuz silktim. "Pekala." Liv'in yüzüne, mavi gözlerine baktım ama rengi sokak lambalarının soluk ışığında pek belli olmuyordu.

Liv yan döndü, arabanın açık kapısından yansıyan sarı ışık gözlerine geldi ve göz rengini harika bir menekşe mavisine dönüştürdü. Neredeyse mor olan gözleri en etkileyici yönüydü ve daha önce o gözlere bakmakta hiç zorlanmamıştım.

Hala bakabiliyordum. En ufak bir titreme bile yoktu.

Liv yumruklarını sıktı. Konuştu ama sanırım bizimle konuşmuyordu. "Bana söz vermiştin. Bana onun zihnine girebileceğim kadar güç vereceğine söz vermiştin."

Beni titretecek ve uzun paltonun önünü kapamama yetecek kadar soğuk bir rüzgar esti.

Liv güldü, sesi gürültülü ve kaba çıkıyordu. Kollarını soğuk rüzgara doğru, sanki dalgalanan perdelere uzanırmış gibi kaldırdı.

Soğuk rüzgar ensemdeki tüyleri diken diken etti ama soğuk olduğu için değil, içindeki güç yüzünden böyle olmuştu.

"Şimdi, cesaretin varsa, tekrar gözlerimin içine bak."

"Şimdi konuşman biraz düzeldi," dedim.

"Cellat, gözlerimin içine bakmaya korkuyor mu?"

Nereden geldiği belli olmayan soğuk rüzgar azaldı, son bir kez daha yüzümüzü yalayıp kayboldu. Yaz sıcağının beni plastik bir poşet gibi sarmasını bekledim. Sırtımdan ter akıncaya kadar bekledim. Sonra gözlerimi kaldırdım.

Bir zamanlar bütün vampirlerin bakışlarından kaçardım. Biraz doğal direncim vardı ama zayıf vampirler bile tehlikeliydi. Güçlü, güçsüz, nasıl olursa olsun, bakışları hepsinin sahip olduğu ortak bir güç gibiydi. Sonra yavaş yavaş benim güçlerim de gelişti ve vampir izleri onları perçinledi. Vampir bakışlarına neredeyse tamamen direnç kazandım. Peki şimdi neden korkuyordum?

Liv'in menekşe rengi gözlerine, gözlerimi kırpmadan baktım. Başlangıçta sıradışı menekşe rengi dışında orada hiçbir şey yoktu. İçimdeki gerginlik gitti, omuzlarım rahatladı. Sıradan gözlerdi. Fakat aniden gözlerinin menekşe rengi suya dönüştü ve ben kendimi yüzey direncine takılmış bir şey gibi hissettim. Sonra gözlerinden bir güç yükseldi ve beni içine çekti. Daha öncekiler hep düşmek gibi olurdu ama şimdi karanlık ve güçlü bir şey beni yakalamıştı. Buzun altındaki su gibi altına çekiyordu. Çığlık atıp debelendim. İnce buzun içinde çırpınıyor, artık fiziksel olmayan yüzeye ulaşmaya çalışıyordum. Yüzey artık mecazi bile değildi ama ben hala yükselmeye çabalıyordum. Beni çeken karanlıkla mücadele ediyordum.

Kendime geldiğimde, otoparkta dizlerimin üzerine çökmüştüm. Jean-Claude elimi tutuyordu. "*Ma petite, ma petite*, iyi misin?"

Başımı iki yana sallamakla yetindim. Henüz sesime güvenemiyordum. Onların bakışlarına yakalanmaktan ne kadar nefret ettiğimi unutmuştum. Bunun bana kendimi ne kadar çaresiz hissettirdiğini unutmuştum. Sahip olduğumu sandığım güç, bu lanet şeylerin etrafında dikkatsiz davranmama sebep olmuştu.

Liv cipe yaslanmıştı. O da yorgun görünüyordu. "Seni neredeyse yakalamıştım."

Sesimi toparladım. "Sen hiçbir şey yapmadın. Beni içine çeken senin gözlerin değildi, onun gözleriydi."

Başını iki yana salladı. "Bana, sana karşı kullanmam için güç vereceğine söz vermişti Anita. Zihnini kontrol edeceğimi söylemişti."

Jean-Claude'un ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim, ki sadece bu bile ne kadar sarsıldığımı gösteriyordu. "O zaman yalan söylemiş Liv. Bu kesinlikle senin gücün değildi. Onun gücüydü."

"Artık benden korkuyorsun. Senin korkunu hissedebiliyorum," dedi Liv.

Başımı salladım. "Evet, korkuyorum. Eğer bu seni mutlu ettiyse gülebilirsin." Ondan uzaklaştım. Daha çok silah lazımdı. Daha çok silaha ihtiyacım vardı.

"Mutlu etti. Ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin," dedi.

"Gücü seni terketti Liv," dedi Jean-Claude.

"Geri dönecektir," dedi.

Cipin diğer tarafındaydım. Arkaya gidiyordum ama Liv'in dokunma mesafesinden geçmek istememiştim. Ondan kurtulmuştum ama şansımı zorlamak istemezdim.

"Güç dönebilir Liv ama Anita seninle olan bağını kırdı. Senin gücünü itti."

"Hayır. Anita'yı o bıraktı," dedi Liv.

Jean-Claude güldü ve sesin vücudumu kovaladığını hissettim. Liv'in de aynı şeyi hissettiğini biliyordum. "Eğer Gezgin, *ma petite*'yi yakalayabilseydi, onu kesinlikle bırakmazdı. Ama yapamadı. Anita onun ağı için bile büyük bir balık."

"Yalancı!" dedi Liv.

Liv ve Jean-Claude'u kendi aralarında tartışmaya bıraktım. Gezgin'in gücünden kurtulmuştum ama bu hoş ya

da kolay bir şekilde olmamıştı. Düşününce farketmiştim, çabalamaya başladığım anda gücü kırılmıştı. Acı gerçek, benim kendimi korumakta geç kalmış olmamdı. Liv'in gözlerine rahat bir şekilde bakmıştım, beni etkileyemeyeceğinden emindim. Aptalcaydı. Hayır... Kendini beğenmişlikti. Bazen ikisi arasında pek fark olmuyor.

Cipin arkasına gidip bagajı açtım. Yaşayan ölü kiralık katili Edward, bir dostunun cipimi yenilemesine izin vermem için beni ikna etmişti. Bir yandaki stepne boşluğu artık gizli bir bölmeydi ve içinde yedek Browning'imle yedek mermiler vardı. Edward beni buna ikna ettiğinde kendimi aptal gibi hissetmiştim. Şimdiyse hiç öyle hissetmiyordum. Bölmeyi açınca bir de sürprizle karşılaştım. Omuz askısı bile olan bir mini-Uzi vardı. Silaha bir not iliştirilmişti.

"Asla yeterince ateş gücüne sahip olamazsın."

İmza yoktu ama not Edward'dandı. Kariyerine sıradan bir kiralık katil olarak başlamıştı ama insanlar ona av olarak çok kolay gelmişti, bu yüzden de canavarlara geçmişti. Meydan okumaya bayılıyordu. Evde bir mini-Uzi daha vardı. O da Edward'ın hediyesiydi. En iyi oyuncaklar hep ondan geliyordu.

Paltoyu çıkarıp Uzi'yi göğsüme çapraz astım. Paltoyu yeniden giyince Uzi'yi sırtıma kaydırdım. Mükemmel değildi ama kolay farkedilmezdi. Torpido gözünde ikinci bir Browning daha vardı. Onu ve iki yedek şarjörü paltonun ceplerine koydum. Dik durunca palto garip görünüyordu ama üzerime o kadar büyüktü ki dikkat çekmiyordu.

Vampirler artık tartışmıyordu. Liv cipe yaslanmış, bitkin görünüyordu. Sanırım son sözü Jean-Claude söylemiş ve tartışmayı kazanmıştı.

Durup seyrettim. Onu vurmak istiyordum. Artık bize ihanet ettiği için de değil, sadece beni korkuttuğu için. Ama bu yeterli bir sebep değildi. Ayrıca da beni, kendi dikkatsizliğim yüzünden korkutabilmişti. İnsanları şahsi hatalarım yüzünden cezalandırmamalıydım.

"Yaptığını cezasız bırakamam Liv. Konsey bunu bir zayıflık olarak görür," dedi Jean-Claude.

Jean-Claude'a baktı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse bana vurabilirsin Jean-Claude." Cipten uzaklaştı ve aralarındaki mesafeyi üç büyük adımla kapattı. Çenesini ilk darbeyi yemeye hazır bir kabadayı gibi kaldırdı.

Jean-Claude başını iki yana salladı. "Hayır Liv." Liv'in yüzüne nazikçe dokundu. "Aklımda başka bir şey var."

Liv içini çekti. Yanağını Jean-Claude'un avuç içine sürüyordu. Liv şehre geldiğinden beri Jean-Claude'un pantolonunun içine dalmaya çalışıyordu. Planının, en tepeye ulaşıncaya kadar tüm yataklardan geçmek olduğunu hiç gizlememişti. Jean-Claude onunla aynı fikirde olmayınca bundan çok... Sıkılmıştı.

Jean-Claude'un avcunu nazikçe öptü. "Şu insanın olmasaydı, durum çok farklı olabilirdi."

Onlara doğru yürüdüm ama sanki ben orada değilmişim gibi davranıyorlardı. Sanki benim bir şekilde görebildiğim özel bir yerdeydiler.

"Hayır Liv, farklı olmazdı. Seni yatağımdan uzak tutan Anita değil sensin." Jean-Claude'un eli, Liv'in boğazı üzerinde kapandı. Parmakları etine girdi. Ve sert bir hareketle boğazını parçaladı.

Liv asfalta çöktü. Öksürüyordu ve ağzından kırmızı kan fışkırıyordu. Sırtüstü yattı, elleriyle boğazını tutuyordu.

Gidip Jean-Claude'un yanında durdum, Liv'e baktım. Yaranın içinde omurgasını gördüm. Kocaman gözleri acıyla doluydu ve korku içindeydi.

Jean-Claude bir yerlerden çıkardığı ipek bir mendile elini siliyordu. Et parçalarını yere fırlattı. Orada çok önemsiz ve ölüme sebep olmayacak kadar küçük görünüyorlardı.

İkimiz de durup yerde kıvranan Liv'i seyrettik. Jean-Claude'un yüzünde her zaman taktığı o boş maske vardı. Güzel ve uzaktı. Sanki aya gitmişti ve orada huzur arıyordu. Aynam yoktu, kendi ifademe bakamadım. Benim yüzümün Jean-Claude'unki gibi mükemmel görünmesi mümkün değildi ama en az onunki kadar boş olmalıydı. Liv'in asfaltın üzerinde kıvranmasını seyrettim ve ona karşı en ufak bir acıma hissetmedim.

Onu kurtarmak için bir rüzgar gelmedi. Galiba Liv buna çok şaşırmıştı çünkü Jean-Claude'a uzanıyordu. Gözlerinde, yardım etmesi için yalvaran bir bakış vardı. Jean-Claude hareketsizdi, yine o muhteşem durağanlığa geçmişti, sanki yok olmak üzereydi. Belki de Liv'in ölümünü seyretmek onu rahatsız etmişti.

Eğer insan olsaydı, bu çok hızlı olurdu. Ama insan değildi ve hızlı olmuyordu. Ölmüyordu. Bunun acıma olduğunu zannetmiyordum ama birinin böyle bir acıyla ve dehşet içinde ölmesini öylece seyredemezdim.

Browning'i paltomun cebinden çektim ve başına doğrulttum. "Bu işi sona erdireceğim."

"İyileşecek *ma petite*. Bu, kendi vampir güçlerinin iyileştireceği bir yara. Sadece biraz zaman alacak."

"Yeni efendisi neden ona yardım etmiyor?" diye sordum.

"Çünkü Liv'in kendi yardımı olmadan iyileşeceğini biliyor."

"Yani boşa enerji harcamıyor, ha?"

"Onun gibi bir şey," dedi. Kan yüzünden görmek zordu ama sanki yara kapanmaya başlamıştı. Fakat kapanması gereken öyle çok yer vardı ki.

"Selamlaşmalarda birbirimize boğazımızı, bileğimizi ya da dirseğimizi sunarız. Alttakiler üstlerine, onların gücünü kabul ettiğini göstermek için tenlerini sunar. Bu belki hoş ya da kibar bir şey olmayabilir ama gerçek budur *ma petite*. Liv bana boğazını sundu ve ben de aldım." Kocaman açılmış gözlerine baktım. "Böyle bir vahşet, ast vampir, üstündeki vampirin otoritesine karşı çıkmadığı sürece olmaz. Liv benim onun üzerindeki üstünlüğümü sorguladı. Bedeli de buydu."

Liv yan döndü, öksürüyordu. Nefesi boğazından acı içinde bir hırıltı olarak çıktı. İçerideki şeyler yenileniyordu. Yeniden nefes almaya başlamıştı. Konuşacak kadar hava alınca konuştu. "Seni lanetliyorum Jean-Claude," dedi. Sonra kan tükürdü. Feci görünüyordu.

Jean-Claude bana elini uzattı. Gerçi silmişti ama su ve sabun olmadan tırnakların etrafındaki kanı temizleyemezdiniz. Tereddüt ettiysem de tuttum. Nasılsa bu gece sona ermeden çok daha fazla kana bulanacağımız kesindi.

Sirk'e doğru yürüdük. Palto etrafımda pelerin gibi dalgalanıyor, Uzi sırtıma çarpıyordu. Torpidodan yardımcı olacak bir şey daha almış, uzun gümüş zincirin ucundaki gümüş haçımı boynuma takmıştım. Jean-Claude'la çıkmaya başladığımdan beri daha uzun zincirler alıyordum. Kısa zincirler garip anlarda elbisenin dışına çıkabiliyordu. Ayı, yani vampir avlayacak kadar silahlıydım ve bir şeyleri öldürmeye hazırdım. Edward burada olsa benimle gurur duyardı.

13

Sirk'in arka giriş kapısının kolu yoktu. İçeri girmenin tek yolu, birinin kapıyı diğer taraftan açmasıydı. Bu bir güvenlik önlemiydi. Jean-Claude kapıyı çaldı ama dokunduğu anda kapı açıldı. Açıktı, bizim girmemizi bekliyordu. Ürkütücüydü.

Kapı, tavandan çıplak bir ampulün sarktığı depoya açılıyordu. Bir duvara koliler yığılmıştı. Sağdaki kapı Sirk'in ana bölümüne gidiyordu. İnsanlar genelde o bölümde güç tekerleğiyle oynar, pamuk helva falan yerdi. Solda küçük bir kapı daha vardı. O tarafta ne parlak ışıklar ne de pamuk helva olurdu.

Ampul sanki biri çarpmış gibi ileri geri sallanıyordu. Çıplak ampul gölgeleri koyulaştırmıştı ve hareket eden ışık yüzünden gölgeyle aydınlığı ayırt etmek zorlaşmıştı. Soldaki kapıda parlayan bir şey vardı, kapının üzerine boylu boyunca bir şey asılmıştı. Ne olduğunu bilmiyordum, sadece garipti ve ışıkta donuk donuk parlıyordu.

Arkasında birinin olmadığından emin olmak için kapıyı sonuna kadar ittim. Sonra sırtımı kapıya dayayıp Browning'i doğrultarak odayı inceledim.

"Şu sallanan ampulü durdurur musun?" dedim.

Jean-Claude uzanıp ampulü tuttu. Bunu yapmak için parmakuçlarımda yükselmesi gerekmişti. Ampulü sallayan her kimse boyu bir seksenin üzerinde olmalıydı.

"Oda boş *ma petite*," dedi Jean-Claude.

"Kapıdaki nedir?" Düz ve ince bir şeydi ve zihnim gördüğüm şeyi kafamda canlandıramıyordu. Her ne ise kapıya gümüş çivilerle çakılmıştı.

Jean-Claude derin bir iç çekti. "*Mon Dieu.*"

Browning'i iki elimle yere doğrultmuşken odayı geçtim. Jean-Claude boş olduğunu söylemişti, ona güveniyordum ama kendime daha çok güveniyordum.

Liv kapıya doğru sendeledi. Vücudunun ön tarafı kanla kaplıydı ama boğazı mükemmeldi. Acaba biz gittikten sonra Gezgin ona yardım mı etmişti? Öksürdü, boğazını öyle sert bir şekilde temizledi ki sesi canını yakıyormuş gibi çıktı. "Hayvanların Efendisi, sizi girişte karşılamaktan vazgeçme tavizinde bulundu. Bizzat kendisi yerine, sizi karşılamak üzere kapıda bıraktığı şeyi gördüğünüzde yüzünüzün alacağı ifadeyi görmek istiyordum. Gezgin, onun sizi adamlarıyla birlikte şahsen karşılamasına izin vermedi. Bu Hayvanların Efendisi'nin kartviziti. Nasıl buldunuz?" Sesi hoş olmayan bir şekilde coşkuluydu. Kapıdaki neyin nesiydi?

Tam yanında durmama rağmen ne olduğunu anlamamıştım. Üzerinden yere ince kan damlaları sızıyordu. Kanın metalik kokusu kuru havayı ısıtmıştı. Kapıdaki şey neredeyse kağıt kadar inceydi ama dokusu daha çok plastik gibiydi. Uçları kenarlarından kıvrılmış, gümüş çivilerin olduğu yerlerde gerilmişti.

Birden aklıma feci bir fikir geldi. O kadar feciydi ki bunu düşündükten sonra bile gözlerim kapıdaki şeyi o şekilde göremedi. Kapıdaki şeyin tamamını görmek için üç adım uzaklaştım. Oradaydı. Oradaydı! İki kol, iki bacak, omuzlar... Bu bir insan derisiydi. Şekli bir kere tanıyınca, artık gözümden gitmedi. Bu gece gözlerimi her kapattığımda gözümün önüne bunun geleceğini biliyordum. Kapıdaki ince gergin şey bir zamanlar bir insandı.

"Elleri ve ayakları nerede?" diye sordum. Sesim garip çıkmıştı, sanki uzaktan geliyordu, neredeyse bana ait değil gibiydi. Dudaklarım ve parmakuçlarım gördüklerimin dehşeti yüzünden uyuşmuştu.

"Bu sadece birinin sırtı, derisinin tamamı değil *ma petite.* Ayrıca kurban hala çırpınırken el ve ayak parmaklarını yüzmek kolay bir iş değildir," dedi Jean-Claude. Sesi dümdüzdü. Dikkatli ve ifadesizdi.

"Çırpınırken mi? Yani bu her kimse, canlı mıymış?"

"Uzman polis sensin *ma petite.*"

"Eğer canlı olmasaydı, bu kadar çok kan olmazdı," dedim.

"Evet, *ma petite.*"

Haklıydı. Biliyordum. Ama kapıya çivilenmiş insan derisi görmek beni sarsmıştı. Bu benim için bile bir ilkti. "Yüce Tanrım! Gümüş çiviler kurbanın bir vampir ya da likantrop olduğu anlamına mı geliyor?"

"Öyle görünüyor," dedi Jean-Claude.

"Bu da hala hayatta olduğu anlamına mı geliyor?"

Bana baktı. Bakışı aynı anda hem boş hem de zarif olabilmişti. "Deriyi yüzerlerken canlıymış. Eğer bir vampir ya da likantropsa, sadece derisini yüzmek onu öldürmeye yetmez."

İçim titredi. Bu korku değil tam anlamıyla dehşetti. Durumun umursamazlığının ve hissizliğinin dehşetiydi. "Asher, Padma'dan bahsetmişti. Hayvan Efendisi o mu?"

"Hayvanların Efendisi. Onu bu münasebetsizlik yüzünden öldüremezsin *ma petite*."

"Yanılıyorsun," dedim. Dehşet yeniden tenimin altını kaplayan bir buz gibi yükseldi ama şimdi üzerinde öfke de vardı. Öfke. Ve sadece bize durumu açıklamak için birinin derisini yüzen adama karşı büyük bir korku. Bu onun kişiliğini anlatıyordu. Ne kadar az kuralı olduğunu gösteriyordu. Şartlar ne olursa olsun, onu görür görmez öldüreceğimi anlatıyordu.

"Onları bu gece cezalandıramayız *ma petite*. Bu gece hepimizin hayatta kalması için gerekeni yapacağız. Bunu hatırla ve sinirine hakim ol."

Kapıdaki şeye baktım. "O sınırı çoktan aştım."

"O zaman öfkene hakim ol. Diğer adamlarımı kurtarmamız gerek."

"Eğer hayattalarsa."

"Merdivenlerden çıkıp sizi beklemeye gelirken hayattaydılar," dedi Liv.

"Bu kimin derisi?" diye sordum.

Güldü. Gülüşü her zamanki gibi kabaydı. Tamamen iyileşmiş ve düzelmişti. "Tahmin et. Eğer doğru tahminde bulunursan söylerim. Ama sadece doğru tahminde bulunursan," dedi.

Browning'i ona doğrultmamak, göründüğünden çok daha fazla kontrol gerektirmişti. Başımı iki yana salladım. "Seninle oyun oynamayacağım Liv. Gerçek oyunlar aşağıya inene kadar başlamıyor."

"Çok iyi söyledin *ma petite*. Hadi artık aşağıya inelim."

"Hayır. Hayır, tahmin edeceksiniz. Kim olduğunu tahmin edeceksiniz. Yüzünüzü görmek istiyorum. Bütün dostlarını tek tek aklından geçirirken yüzündeki acı ifadesini görmek istiyorum Anita. Onların hepsine neler olduğunu düşünürken yüzünde beliren dehşeti seyretmek istiyorum," dedi Liv.

"Sana ne yaptım Liv?"

"Yoluma çıktın," dedi.

Başımı iki yana salladım ve silahı ona doğrulttum. "Üçüncü ıska ve oyun dışısın Liv."

Kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"

"Bize ihanetin ilk ıskaydı. Beni gözlerinle etkin altına almak ikincisi. Bu biraz olsun benim suçumdu, o yüzden üzerinde durmadım. Ama Jean-Claude'u ve adamlarını korumak için ant içmiştin. O harika vücudunu ve gücünü senden zayıf olanları korumak için kullanacağına yemin etmiştin. Bu deri her kime aitse, sen onu korumak için ant içmiştin. Ama sen onlara ihanet ettin. Onları cehenneme yolladın. Bu da üçüncü ıska."

"Beni öldüremezsin Anita. Sen ne yaparsan yap, Gezgin beni iyileştirir."

Onu sağ diz kapağından vurdum. Yere düştü, parçalanmış bacağını tutmuş, kıvranıp çığlık atıyordu.

Gülümsediğimi hissettim, kendimi iyi hissediyordum. "Umarım acıyordur Liv. Umarım deli gibi acıyordur."

Odanın ısısı hızla düştü. Isı nefesimin buharlaşmasını bekleyeceğim kadar azalmıştı. Liv'in çığlıkları kesildi ve bana menekşe rengi gözleriyle baktı. Eğer bakışlar öldürebilseydi olduğum yere yığılırdım.

"Bana zarar veremezsin Anita. Efendim buna izin vermez." Hafifçe topallayarak ayağa kalktı. Kapıya doğru acı çekerek ilerledi. Derinin ucundan tutup gerdi ve üzerindeki, deriyi yüzme işiyle ilgisi olmayan delikleri gösterdi. "Ona işkence ederlerken ben de besleniyordum. O çığlıklar atarken ben de kanını içtim." Parmaklarına kan bulaşmıştı. Onları yalayıp temizledi, parmaklarını ağzının içine sokup çıkarıyordu. "Hımmm... Nefis!"

Tek yapmam gereken kim olduğunu tahmin etmekti ve o da bana söyleyecekti. Tek yapmam gereken oyununu oynamaktı. Ben de onu diğer dizinden vurdum.

Yere düştü, çığlık atıyordu. "Anlamıyor musun? Bana zarar veremezsin."

"Ah, bence verebilirim Liv, verebilirim." Sağ dizinden yeniden vurdum. Sırtüstü düştü, çığlıklar atıp parçalanmış dizlerini tutuyor, kıvranıyordu. Kendi dokunuşu deli gibi canını yakıyordu.

Gezgin'in gücü tüylerimi diken diken etti. Onu gerçekten iyileştirecekti. Eğer onu öldüremeyeceksem, Liv yeniden yürümeye başlamadan önce buradan gitmeliydim. Çünkü Liv'i, buna çok kızacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Onu suçlayamazdım da. Aslında, burada kalıp ayağa kalmasını beklersem nefsi müdafaa olurdu. Ama önceden tasarlanmış bir nefsi müdafaa olurdu tabii.

"Gel *ma petite*, onu bırak. Gezgin gücünü ikinci defa bu kadar kolay vermez, yoksa bu üçüncü mü oldu? Artık onu kendi gücüyle iyileştirmek zorunda. Bu aynı anda hem ödül hem de cezadır. Konsey'in hediyelerinin çoğunda olduğu gibi."

Aşağıya giden kapıyı açtı. Eline kan bulaştı. Elini önünde ne yapacağını bilmiyormuş gibi tuttu. Sonunda kapıdan

geçti, elini duvara sildi; kanı, duvarın üzerinde hafif kırmızı lekeler bırakarak temizledi.

"Ne kadar gecikirsek o kadar fazla işkence tasarlayacaklardır." Bu rahatlatıcı sözle merdivenlerden inmeye başladı. Liv'e son bir kez baktım. Yan yatmış ağlıyor, çığlık atıyordu. Benim ölümümü göreceğini haykırıyordu. Onu, beyni yere akıncaya kadar kafasından vurabilirdim. Eğer gerçekten acımasız olsaydım bunu yapardım. Ama yapmadım. Onu yerde canlı, bana tehditler savurur halde bıraktım. Bu, Edward'ın hiç hoşuna gitmezdi.

14

Yeraltına inen basamaklar normalden daha yüksekti, sanki insandan daha büyük bir şey için yapılmıştı. Kapıyı ayağımla kapadım, kana dokunmak istemiyordum. Kapı kapanınca Liv'in bağrışları uzaklaştı. Şimdi sesini, sinek vızıltısı gibi hafif bir şekilde duyabiliyordum çünkü kapı neredeyse ses geçirmezdi. Aşağıdan gelen çığlıkları engellemek için böyle bir şeye ihtiyaç duyulmuştu. Elbette, bu gece tek sessiz yer merdivenlerdi. O kadar sessizdi ki kulaklarım uğulduyordu.

Jean-Claude, kemikleri olmayan büyük bir kedi gibi kayarcasına merdivenlerden iniyordu. Ben takılıp düşmemek için paltonun ucunu sol koluma asmak zorunda kalmıştım. O zaman bile merdivenlerden onun gibi kayarcasına inemedim. Beş santimlik topuklar üzerinde, daha ziyade topallıyor gibi görünüyor olmalıydım.

Jean-Claude merdivenlerin döndüğü yerde, sahanlığın hemen önünde beni bekledi. "Seni taşıyabilirim *ma petite*."

"Hayır, sağol." Eğer ayakkabıları çıkarırsam elbise çok uzun kalacaktı, eteğini tutmam gerekecekti. Bir elimi silah

için serbest bırakmalıydım. Seçeneklerim, yavaş olup silahımı çekebilmek ya da hızlı olup silah çekememekti. Ben yavaş olmayı tercih ettim.

Merdivenler küçük bir arabanın geçebileceği kadar geniş ve boştu. Sonundaki kapı, bir hazinenin kapısı gibi meşeden ve demir destekliydi.

Jean-Claude ağır kapıyı çekti ve itip açtı. Kapı genelde kilitli olurdu. Bana döndü. "Konsey bu duvarlar içindeki her vampiri resmi bir şekilde selamlamamı isteyebilir."

"Senin Liv'e yaptığın gibi mi?" diye sordum.

Hafifçe gülümsedi. "Eğer üstünlüklerini kabul etmezsem, belki."

"Ya onların üstünlüğünü kabul edersen?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Eğer herhangi bir şekilde Konsey'in yardımını istemeye gitmiş olsaydık dövüşmezdim. Basitçe üstünlüklerini kabul ederdim ve işimize devam ederdik. Konsey'e girecek kadar güçlü olmadığımı biliyorum." Eliyle elbisesindeki kırışıkları düzeltti. Genelde gergin olduğu zaman kıyafetleriyle oynardı. Gerçi gergin değilken de kıyafetleriyle oynadığı oluyordu.

"Bir 'ama'nın geldiğini hissediyorum," dedim.

Bana gülümsedi. "Oiu, *ma petite*. Ama onlar bize geldi, topraklarımızı işgal ettiler. Adamlarıma zarar verdiler. Eğer onların üstünlüklerini hiç çaba göstermeden kabul edersem o zaman yerime başka bir başvampir atayabilirler. Bütün elde ettiklerimi geri alabilirler."

"Bir başvampirin yerini kaybetmesinin tek yolu ölümüdür."

"Durumu bir şekilde o hale getirirler."

"Yani içeriye kıçlarına tekmeyi basmak için giriyoruz."

"Ama bunu şiddetle kazanamayız *ma petite*. Liv'e yaptığımız beklenen bir şeydi. Cezalandırılması gerekiyordu

Ama bir ölüm kalım mücadelesi olursa, bunu Konsey kazanır."

Kaşlarımı çattım. "Eğer onların bizden daha büyük ve daha kötü olduğunu kabul edecek ve onlarla dövüşmeyeceksek, ne yapacağız?"

"Oyunu oynayacağız *ma petite*."

"Ne oyunu?"

"Sarayda yıllar önce ustalaştığım oyun. Bu bir diplomasi, cesaret gösterisi ve hakaret oyunudur." Sol elimi dudaklarına doğru kaldırdı ve nazikçe öptü. "Sen bu oyunun bazı bölümlerinde çok başarılı olursun, bazılarındaysa çok kötü. Diplomasi güçlü olduğun bir konu değil."

"Cesaret gösterisi ve hakaret en iyi yaptığım iki şeydir."

Gülümsedi, hala elimi tutuyordu. "Kesinlikle *ma petite*, kesinlikle. Silahını kaldır. Kullanma demiyorum ama kime ateş ettiğine dikkat et. Bu gece karşılaşacaklarından bazıları gümüş mermilerden etkilenmeyebilir." Sanki düşünüyormuş gibi başını yana yatırdı. "Ama şimdi düşünüyorum da, daha önce hiç kimseyi bir Konsey üyesi üzerinde modern gümüş kurşunları denerken görmedim." Gülümsedi. "İşe yarayabilir de." Sanki görüntüyü aklından silmek ister gibi başını iki yana salladı. "Ama eğer durum, Konsey üyelerini gümüş mermilerle öldürmeyi denemeye kadar varırsa zaten kaybetmişizdir ve bize sadece yanımızda onlardan da olabildiği kadar fazlasını götürmek kalmıştır."

"Bizim adamlarımızdan mümkün olduğu kadarını kurtarmayı da ekleyelim," dedim.

"Onları anlamıyorsun *ma petite*. Eğer biz ölürsek bize sadık kalanlara asla acımazlar." Sağ elimin üzerine hafifçe dokunup biraz önce söylediğini hatırlattı. Silah hala elimdeydi. Onu kaldırmayı hiç istemiyordum.

Ama kaldırdım. Çünkü ben de silahımın nerede olduğunu bilmelerini istemiyordum, o yüzden elimde tutamazdım. Emniyeti de kapattım, yalnışlıkla kendi bacağımı vurmak istemezdim. Bu acı verici olacağı kadar utanç verici de olurdu, üstelik Konsey'in üzerinde iyi bir etki de bırakmazdı. Şu 'oyun' meselesini tam olarak anlamamıştım ama vampirlerin arasında, eğer onları yeterince etkilerseniz bir ihtimal aralarından canlı çıkabileceğinizi öğrenecek kadar çok kalmıştım. Elbette bazen, her şeye rağmen öldürdükleri de oluyordu. Bazense bir cesaret gösterisi yavaş bir ölüm kazandırabiliyordu, tıpkı bazı Amerikan yerlilerinin sadece bu şerefe layık gördükleri düşmanlarına işkence etmesi gibi bir şeydi. Bu benim tercih etmeyeceğim bir ayrıcalıktı. Ama tam işkencenin ortasında kurtarılmak da vardı. Oysa boğazınızı parçaladıklarında geriye hiçbir seçeneğiniz kalmazdı. Bu gece etkileyici olmaya çalışacaktık. Eğer onları etkileyemezsek öldürecektik. Eğer onları öldüremezsek... O zaman onlar bizi öldürecekti. Liv sadece eğlencenin başlangıcıydı.

Oturma odası tekrar sadece bir taş odaya dönüşmüştü. Jean-Claude'un bütün dekorasyon çabaları, odanın ortasında siyah-beyaz kumaş ve tahta yığını halinde duruyordu Sadece sahte şöminenin üzerinde duran tabloya dokunulmamıştı. Tablodaki Jean-Claude, Julianna ve yara izleri olmayan Asher, bize yıkıntıların üzerinden bakmaya devam ediyordu. Kötü bir sürpriz bekliyordum. Ama odada sadece soğuk şöminenin yanında duran Willie McCoy vardı. Sırtı bize dönüktü, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Bezelye yeşili takım elbisesi, siyah saçlarına hiç uymamıştı. Bir kolu parçalanmıştı ve kan içindeydi Bize doğru döndü. Alnındaki yaradan kan akıyordu. Üzerinde dans eden iskelet re

simleri olan mendilini yaraya bastırdı. İpek mendil, kız arkadaşının hediyesiydi. Sevgilisi bize yeni katılan yüz yıllık bir vampirdi. Willie ne kadar kısa, kötü giyimli ve şey... Willie gibiyse, Hannah da o kadar uzun boylu, güzel bacaklı ve hoştu.

Willie bize gülümsedi. "Bize katılmanız ne hoş."

"İğnelemeyi bırak. Herkes nerede?" dedim. Ona doğru yürüyordum ama Jean-Claude kolumu tutup beni durdurdu.

Willie'nin yüzünde neredeyse nazik bir gülümseme vardı. Jean-Claude'a hevesli bir şekilde bakıyordu. Willie'nin yüzünde daha önce hiç böyle bir bakış görmemiştim.

Yan gözle Jean-Claude'un mükemmel maskesine bürünmüş yüzüne baktım. Kapalı ve dikkatliydi. Hayır. Korku doluydu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"*Ma petite,* sana Gezgin'i tanıştırmama izin ver."

Ona kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Willie güldü. Bu onun her zamanki kaba, sinir bozucu gülüşüydü ama ensemdeki tüyleri diken diken eden, kalın, oynak bir sesle bitti. Ona baktım ve ne yazık ki yüzümde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Konuşmadan önce yutkunmam gerekti, o zaman bile ne diyeceğimi bilemiyordum. "Willie?"

"O artık sana cevap veremez *ma petite.*"

Willie orada durmuş bana bakıyordu. Canlıyken garip bir insandı. Ölmek onu pek değiştirmemişti. Diğer vampirlerin ustalaştırdığı dünya dışı gibi görünen hareketlerde daha ustalaşmamıştı. Bize sanki sıvıymış gibi hareket eden bir zarafetle yaklaştı. O, Willie değildi.

"Hassiktir. Bu kalıcı mı?" dedim yavaşça.

Willie'nin bedenindeki yabancı yeniden güldü. "Sadece vücudunu ödünç aldım. Daha önce de pek çok bedeni ödünç aldım, değil mi Jean-Claude?"

Jean-Claude'un beni geri çektiğini hissettim. Yaklaşmak istemiyordu. Tartışmadım. Geri çekildik. Willie'den kaçmak garip gelmişti. Normalde, o tanıdığım en az korkutucu vampirdi. Şimdi, Jean-Claude'un elinden gerginlik akıyordu. Onun kalbinin atışını kendi kafamın içinde hissedebiliyordum. Korkmuştu ve bu durum beni de korkutmuştu.

Willie elleri belinde durdu, gülüyordu. "Seni bineğim olarak kullanacağımdan mı korkuyorsun Jean-Claude? Eğer Yersarsıcı'yı öldürecek kadar güçlüysen, o zaman bana direnecek kadar da güçlüsündür."

"Dikkatli olmak benim yapımda var Gezgin. Zaman bu alışkanlığımı köreltemedi."

"Hep akıcı bir dilin olmuştur zaten, hem de her yerde."

Bu ifadeye kaşlarımı çattım, ne anlama geldiğini tam anlayamamıştım. Anlamak istediğimden de emin değildim. "Willie'yi bırak."

"Ona bir zarar gelmiyor," dedi vampir.

"Hala bedeninde. Hala hissediyor, hala görüyor. Onu sadece ittin Gezgin, yerine geçmedin."

Yan gözle Jean-Claude'a baktım. Yüzünden bir şey belli olmuyordu. "Bunu sanki kişisel olarak yaşamış gibi söyledin."

"Bir zamanlar, Jean-Claude'unki en sevdiğim bedenlerden biriydi. Balthasar ve ben ondan çok hoşlanırdık."

Balthasar karşı duvardan, sanki sırası gelmiş gibi yürüdü. Belki de gerçekten sırası gelmişti. Gülümsüyordu ama içten bir gülümseme değildi, sadece dişlerini gösteriyordu. Beyaz kıyafeti içinde, hem şık hem de serseri bir tavırla yürüdü,

Willie'nin arkasında durdu. Elleri, kendisinden hayli kısa olan adamın omuzlarındaydı. Willie-Gezgin, başını Balthasar'ın göğsüne dayadı. İri adam da kollarını Willie'ye sardı. Tam bir çift gibiydiler.

"Bedeniyle ne yaptıklarını bilecek mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Jean-Claude.

"Willie erkeklerden hoşlanmaz."

"Hayır," dedi Jean-Claude.

Yutkunup düzgün düşünmeye çalıştım ama yapamadım. Vampirler, diğer vampirlerin bedenlerini ele geçiremezdi. Bu mümkün değildi. Olmazdı. Ama Willie'nin tanıdık yüzüne, içinden yabancı düşünceler geçen kahverengi gözlerine baktım ve durumun tam olarak böyle olduğunu anladım.

O kahverengi gözler benimkilere gülümseyerek bakıyordu. Bakışlarımı indirdim. Eğer Gezgin beni Liv'in gözleriyle, onun içinde bile değilken etkisi altına alabildiyse, o zaman şimdi beni kesinlikle içine çekerdi. Birinin gözlerinin içine bakmadan yüzüne bakma numarasını yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bir vampirin bana bakmaya çalışması ve benim buna karşı koymam, ebelemece oynamak gibi bir şeydi. Can sıkıcı ve korkutucuydu.

Jean-Claude bu gece şiddetin bizi kurtaramayacağını söylemişti. Şaka yapmıyordu. Eğer vampir, Willie'yi iradesi dışında cinsel arzuları için kullansaydı, onu vururdum. Ama bu beden Willie'nindi ve onu geri alacaktı. Ona delikler açmak kötü bir fikirdi. Şimdi tek ihtiyacım olan iyi bir fikirdi.

"Gezgin kadınlardan hoşlanır mı?" diye sordum.

"Onun yerine kendini mi öneriyorsun?" diye sordu vampir.

"Sadece, durum farklı olsaydı nasıl hissederdin onu merak ediyorum."

"Hiç kimse benimle aynı bedeni paylaşma gücüne sahip değil," dedi Gezgin.

"Biri seni bir kadınla beraber olmaya zorlasaydı hoşuna gider miydi?"

Willie başını yana eğdi, bu onun yaptığı bir hareket değildi. Ondan gelen farklılık hissi, tenimi karıncalandıracak kadar güçlüydü. "Kadın vücudunda hiçbir çekicilik göremiyorum."

"Bu dehşet verici olurdu," dedim.

Willie-Gezgin başıyla onayladı. "Evet."

"O zaman Willie'yi bırak. Çok dert etmeyecek birini seç."

Gezgin, Balthasar'ın kollarına sokulup bana güldü. "Bende merhamet mi uyandırmaya çalışıyorsun?"

Omuz silktim. "Seni vuramam. Sen Konsey üyesisin. Bunun senin diğerlerinden daha fazla prensibin olacağı anlamına geldiğini düşünüyordum. Galiba yanlış düşünmüşüm."

Gezgin, Jean-Claude'a baktı. "Artık bütün konuşmalarını insan hizmetkarın mı yapıyor?"

"Gayet iyi gidiyor," dedi Jean-Claude.

"Eğer benim adalet duygumu harekete geçirmeye çalışıyorsa, o zaman ona sarayda nasıl zaman geçirdiğimizden hiç bahsetmemişsin demektir."

Jean-Claude sol elimi hafifçe tutmaya devam etti ama benden bir adım uzaklaştı. Sanki biraz eğilmiş, panik içinde büzülmüş bir halde duruyormuş gibi kendisini doğrulttuğunu hissettim. Hala korktuğunu biliyordum ama toparlanmıştı. Cesur Jean-Claude. Ben henüz o kadar korkmuyordum. Ama tabii, ben ne biliyordum ki.

"Ben geçmişte yaşamam," dedi Jean-Claude.

"Bizden utanıyor," dedi Balthasar. Yanağını Willie'ninkine sürtüyordu. Willie'nin şakağına hafif bir öpücük kondurdu.

"Hayır. Bizden korkuyor," dedi Gezgin.

"Benden ne istiyorsun Gezgin? Konsey neden topraklarıma girip adamlarımı esir aldı?"

Willie'nin bedeni, Balthasar'ın üzerinden doğruldu ve Jean-Claude'un tam önünde durdu. Willie normalde olduğundan daha ufak görünürdü, içine sinmiş bir tavşan gibiydi. Ama şimdi ince ve kendinden emin görünüyordu. Gezgin, Willie'ye kendi başına hiç sahip olamadığı bir zarafet ve güven vermişti.

"Sen Yersarsıcı'yı öldürdün ama gelip Konsey'deki yerini almadın. Konsey'de yükselmenin, bir üyenin ölmesi dışında yolu yoktur. Şu anda sadece senin doldurabileceğin bir açığımız var Jean-Claude."

"İstemiyorum ve o yeri elimde tutacak kadar da güçlü değilim."

"Eğer yeterince güçlü değilsen Oliver'ı nasıl öldürdün? O tabiatın korkunç bir gücüydü." Gezgin bize doğru yürüdü, Balthasar hemen arkasındaydı. "Onu nasıl öldürdün?"

Jean-Claude bu sefer gerilemedi. Eli benimkini sıktı ama olduğu yerde durdu. "Bana karşı toprağın gücünü kullanmamayı kabul etti."

Vampir ve hizmetkarı etrafımızda köpekbalıkları gibi dönüyordu. Biri soldan, öteki sağdan dönüyordu. Yani ikisini birden göz önünde tutmak zordu.

"Güçlerini nasıl kısıtladınız?"

"O tek başına hareket ediyordu Gezgin. Oliver vampirliğin yasak olduğu eski günleri geri getirmek istiyordu. Bir deprem şehri yok edebilirdi ama bunun suçlusu vampirler

olmazdı. Benim vampirlerimi ele geçirip bizim yeniden avlanmamızı sağlayacak kadar kan dökmek istiyordu. Oliver bizim insanları ve beraberinde de kendimizi yok edeceğimizden korkuyordu. Yasal hakları verilmeyecek, özgür bırakılmayacak kadar tehlikeli olduğumuzu düşünüyordu."

"Raporunu aldık," dedi Gezgin. Yanında durdu. Balthasar da diğer tarafta, Jean-Claude'a yakın durmuştu. Birbirlerinin hareketlerini tekrarlıyorlardı. Vampir, hizmetkarını kontrol mü ediyordu, yoksa bu yüzyılların verdiği bir alışkanlık mıydı, emin değildim. "Oliver'ın fikirlerini biliyordum."

Jean-Claude'a sokuldum. "Sadece vampirler mi, yoksa insanları da ele geçirebilir mi?"

"Onun tacizinden korkmana gerek yok *ma petite*."

"Harika," dedim.

Gezgin'e baktım ve bu kadar kısa sürede bu bedenin Willie değil de Gezgin olduğunu düşünmeye başlamam beni korkuttu. "O zaman neden Oliver'ı engellemediniz?" dedim.

Gezgin aramızda bir santimden daha az mesafe kalıncaya kadar bana yaklaştı. "O da Konsey'dendi. Biz kendi aramızda ölümüne dövüşemeyiz. Ve ölüm dışında hiçbir şey de onu durduramazdı."

"Ne yapacağını bildiğiniz halde onun buraya gelmesine izin verdiniz," dedim.

"Ülkeyi terkettiğini biliyorduk ama nereye gittiğini ya da ne planladığını bilmiyorduk." Gezgin elini yüzüme doğru kaldırdı. Balthasar da aynı şeyi Jean-Claude'a yaptı. Willie'nin küçük eli yüzümün önünde geziniyordu.

"Onun Konsey'i terkettiğini bildirmiştiniz. Onu bulan her vampir kurallara karşı çıkmadan onu öldürebilirdi. Konsey'i terketmenin anlamı budur," dedi Jean-Claude.

Gezgin yüzüme belli belirsiz dokundu. Titrek, meraklı bir dokunuştu. "Yani bizi onu avlama derdinden kurtardığın için, bizim buraya gelmeyeceğimizi düşündün."

"*Oui.*"

Balthasar, Jean-Claude'un yüzünü okşamayı bıraktı, gelip efendisinin yanında durdu. Ufak adamın elinin benim yüzümün üzerinde dolaşmasını seyretti. Balthasar kafası karışmış ve şaşırmış görünüyordu. Bir şeyler oluyordu ve ben ne olduğunu bilmiyordum.

Gezgin elimi avcunun içine aldı. Yüzümü kendininkine çevirdi. Eli çenemin altından enseme kaydı, parmakları saçlarımın arasında dolaştı.

Ondan uzaklaştım. "Kızlardan hoşlanmadığını zannediyordum."

"Hoşlanmam." Öylece durmuş bana bakıyordu. "Gücün inanılmaz." Eli görebileceğimden daha çabuk bir şekilde atıldı, tepki veremeyeceğim kadar hızlıydı. Saçlarımı avuçladı ve gözleri, Willie'nin gözleri, benimkileri yakaladı. Soğuk karanlığın beni içine çekmesini bekledim. Hiçbir şey olmadı. Öylece durmuş, birkaç santim mesafede birbirimize bakıyorduk ve gözleri sadece gözdü. Gücünün kolumdan, buzdan parmaklar gibi aktığını hissediyordum ama bu yeterli değildi.

Sanki beni öpecekmiş gibi iki eliyle yüzümü tuttu. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki kelimeleri öyle olmasa bile iç gıdıklayıcı geldi. "Bakışlarımla senin etkim altına alabilirim Anita ama bu bana şafak sökmeden pişman olacağım kadar çok güç harcatır. Bu gece Liv'i iki kere yaraladın. Onu iyileştiriyorum ama bu da güç gerektiriyor."

Benden uzaklaştı, sanki bana dokununca tenimden fazlasını hissetmiş gibi kendisine sarıldı. Akar gibi üç adım atıp

Jean-Claude'la yüz yüze geldi. "Onun gücü sersemletici bir şey. Soğuk tenime sardığımda, kalbimi sonsuza kadar ısıtacak bir şey."

Jean-Claude yavaşça nefesini verdi. "O benim insan hizmetkarım."

"Kesinlikle. Yüz yıl önce hoş tenine dokunmadan bedenini ele geçirebilirdim. Şimdi neden yapamıyorum? Bu gücü sana o mu veriyor?" Tıpkı benimkine yaptığı gibi Jean-Claude'un yüzüne uzandı.

Jean-Claude'u geri, onun uzanamayacağı bir yere çektim ve aralarına girdim. "O benim, paylaşmam."

Jean-Claude kolunu bana doladı, beni hafifçe yanında tutuyordu. "Eğer bizi huzur içinde bırakırsanız, Balthasar ya da senin seçeceğin başka birinin beni kullanmasına razı olurum ama bir daha asla senin bineğin olmam Gezgin."

Willie'nin kahverengi gözleri, Jean-Claude'a baktı. O tanıdık gözlerde bir kurnazlık, korkutucu bir yoğunluk vardı. "Ben Konsey'deyim, sen değilsin. Bu konuda hiçbir seçeneğin olmaz."

"Yani Konsey'deki yeri kabul ederse ona zarar veremeyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

"Eğer Konsey'deki yerini koruyacak kadar güçlüyse, o zaman dudaklarımı ona yapıştırsam bile güzel bedenini ele geçiremem."

"Şimdi ne anladığımı bir test edelim. Eğer Konsey'deki yeri alırsa, sen hala onu zorlayabilirsin çünkü buna gücün yeter. Çünkü o zaman Konsey'de yer alacak kadar güçlü değil demek olur, öyle mi? Ama eğer Konsey'de yer almazsa da sen bunu yine yapacaksın."

Gezgin bana hoş bir şekilde gülümsedi. Gözlerinden - Willie'nin gözlerinden- neşe akıyordu. "Çok doğru."

"Neden sizin yaptığınız her şey böyle çıkmaza giriyor? Siz iş yapmıyorsunuz, sadece işkence ediyorsunuz," dedim.

"Bizi yargılıyor musun?" diye sordu. Sesi bir anda Willie'nin gırtlağının çıkaramayacağı kadar kalınlaşmış ve gürleşmişti. İleri doğru son adımı da attı ve bir anda kendimi ikisine de dokunurken buldum. Güçleri üzerimden akıyordu. İki farklı alevin arasında olmak gibiydi ama yakmıyordu. Gezgin'in gücü, Jean-Claude'unki gibiydi. Mezarlık hissi olan, serin bir ölümlü nefesi.

Bu güç, nefesimi kesti ve vücudumdaki bütün tüyleri dikti. "Çekil!" Onu itmeye çalıştım ama bileklerimi engelleyemeyeceğim kadar hızlı yakaladı, neredeyse gözle takip edemeyeceğim kadar hızlıydı. Çıplak teni bana değince bedenime uyuşturucu bir soğuk yayıldı, sanki buzdan bir mızrak saplanmıştı. Beni Jean-Claude'dan uzaklaştırdı.

Jean-Claude diğer bileğimden yakaladı. Tenime dokunduğu anda, o soğuk gitti. Gücü içimde ılık su gibi yayıldı ama bu onun gücü değildi. Bu ılık tadı biliyordum. Bu, Richard'dı. Benim daha önce yaptığım gibi, Jean-Claude da Richard'ın gücünü çekiyordu.

Gezgin'in gücü, yaz sıcağında kalan buz gibi eridi. Beni bırakmak zorunda kaldı. Elini ceketine silerek geriledi, sanki canı yanmıştı. "Jean-Claude, sen çok yaramaz bir çocuksun."

Jean-Claude beni kendine doğru çekti, bir eli boynumdaydı, böylece parmakları tenime dokunuyordu. O anda, Richard'ın içinde bulunduğumuz durumun aciliyetini, ona duyduğumuz ihtiyacı hissettiğini anladım.

15

Bir ses hepimizin hole dönmesine sebep oldu. Adamı tanımıyordum. Uzun boylu, zayıf ve esmerdi. İspanyol kökenli ya da daha egzotik bir şey olabilirdi. Üzerinde, yan taraflarında gümüş rengi işlemeler olan siyah saten pantolon dışında bir şey yoktu. Bir eliyle, Willie'nin sevgilisi Hannah'yı tutmuş sürüklüyordu.

Hannah'nın gözyaşları, siyah rimelini yüzüne bulaştırmıştı. Çok pahalıya mal olan saç kesimi hala yüzünü çevreliyor, güçlü elmacık kemiklerini ve dolgun dudaklarını öne çıkarıyordu. Ama yüzünde, siyah gözyaşlarından ve yüzün alt tarafına bir yara gibi yayılmış bordo rujundan oluşmuş bir maske var gibiydi.

"Onu neden buraya getirdin Fernando?" dedi Gezgin.

"Babam da en az senin kadar Konsey'e dahil Gezgin."

"Bunun farkındayım."

"Ama onun bu ilk buluşmaya gelmesine izin vermedin."

"Eğer Konsey'e dahilse, o zaman bırakalım beni iradesiyle altetsin." Gezgin'in sesi alaycıydı. "Hepimiz Konsey'deyiz ama hepimiz eşit değiliz."

Fernando gülümsedi. Hannah'nın boncuklu elbisesini tuttu ve sırtını yırttı. Hannah bir çığlık attı.

Gezgin sallandı, elini yüzüne koydu.

"Onu düzeceğim," dedi Fernando.

Balthasar onlara doğru ilerledi ama holden midilli boyunda iki leopar çıktı. Biri siyah, diğeri sarı benekliydi, ikisi de Balthasar'ı parçalara ayıracak kadar büyüktü. Gür sesleriyle hırlayıp büyük pençeli ayakları üzerinde Balthasar ve Fernando arasında dolaşıyorlardı.

Fernando, Hannah'yı belinden yakaladı, elbisesini kalçalarına doğru çekip açık mavi jartiyerini ortaya çıkardı. Hannah dönüp Fernando'yu, onu geri fırlatacak bir güçle tokatladı. Çok kadınsı bir görünüşü vardı ama aynı zamanda bir vampirdi. Fernando'yu duvara öyle bir güçle fırlatabilirdi ki adam duvara yapışırdı.

Fernando da ona vurdu. Hannah'nın ağzından parlak boncuklar gibi kan saçıldı. Yarı baygın halde yere oturdu. Fernando'nun gücü odaya, sanki şimdiye kadar içinde tutuyormuş gibi yayıldı. Şekil-değiştiriciydi. Arkasını kollayan leoparlarla aynı türden miydi? Belki. Ama türünün pek önemi yoktu. Hannah'yı elbisenin önünden tutup kaldırdı, dizleri üzerinde doğrulttu. Ona yeniden vurmak için elini kaldırdı.

Paltomun cebinden Browning'i çıkardım. Willie dizleri üzerine düştü. Başını kaldırdı. "Melek dişlim," dedi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Jean-Claude onu kollarından tutup kolayca kaldırdı.

Fernando, Hannah'ya yeniden vurdu. Başını geriye savuran öylesine bir tokattı ama Hannah'nın gözleri kayıp akları çıktı. "Senin tacize uğradığını her gördüğünde Gez-

gin'in gücüne karşı çıkabildiğine göre seni çok seviyor olmalı."

Jean-Claude'un koluma dokunan eli beni kendime getirdi. Firestar'ı Fernando'ya doğrultmuştum. Tetiği çekmemek için derin bir nefes aldım. Emniyeti kapalıydı ve bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Neden kediciklere değil de Fernando'ya nişan almıştım? Leoparadamlar aradaki mesafeyi, ben daha gözümü bile kırpamadan kapatabilirdi ama alfanın kim olduğunu biliyordum. Liderlerini öldürürsem kediler gidip başka bir yerde oynardı.

Jean-Claude tek koluyla Willie'yi taşıyordu, diğer kolu hala hafifçe benim koluma dokunuyordu. Sanki yapacağım şeyden korkuyordu. "Fernando, yapman için gönderildiğin şeyi yaptın. Gezgin, Willie'nin içinden çıktı ve yeni bir taşıyıcı bulması zaman alacak. Hannah'yı bırakabilirsin."

Fernando bize sırıttı, esmer teni yüzünden dişleri daha parlak görünüyordu. "Hiç zannetmiyorum." Hannah'yı ayağa kaldırdı. Kolları kızın belindeydi. Hannah'nın kollarını yanlarda sıkıştırmıştı. Onu öpmeye çalıştı. Hannah başını çevirip çığlık attı.

Willie artık kendi başına ayakta duruyordu. Jean-Claude'dan uzaklaştı. "Hayır, ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Siyah leopar, Fernando'ya ve bize doğru yaklaşıyordu.

"Eğer onları indireceksek hemen yapmalıyız," dedim. Önce Fernando, sonra zaman kalırsa leoparlardan biri. Eğer kalmazsa... Problemleri tek tek halletmeliydim

"Henüz değil *ma petite*. Fernando'nun babası Padma, zamanını ufaklıklara işkence ederek harcamaz. Gezgin buna fırsat vermeyecek kadar çabuk geri dönecektir."

"Gezgin geri döndüğünde, onun tadına bakmama asla izin vermez," dedi Fernando. Bir eliyle onu kendisine dayalı tutarken diğeriyle elbisesini kaldırdı.

"Hannah'ya tecavüz ederken bizim öylece duracağımızı mı düşünüyor gerçekten?" diye sordum.

"Benim babam Hayvanların Efendisi'dir. Onun öfkesinden korktuğunuz için, beni durdurmaya cesaret edemezsiniz."

"Anlamıyorsun değil mi Fernando?" Doğrudan kafasına nişan aldım. "Babanın kim olduğu umrumda bile değil. Onu bırak ve tüylü arkadaşlarına da geri çekilmelerini söyle, yoksa babanı çok mutsuz bir vampir yapacağım."

"Benim mutsuz olmamı istemezsin." Gözlerimi, sesin geldiği yöne, hole doğru çevirdim ama silah hiç oynamadı.

Girişteki vampir Hintliydi. Üzerine, hani şu paltoyla ceket arası giysilerden giymişti. Beyaz ve altın işlemeli bir şeydi. Gözümün ucuyla, hareket ettikçe parladığını görüyordum ama asıl olarak oğluna bakıyordum. Canavarlarla teker teker ilgilenmek gerekirdi.

Jean-Claude elini kolumdan çekti, arkamdan dolaşıp diğer yanıma geçti. Önümü kapatmamaya dikkat ediyordu. "Padma, Hayvanların Efendisi, selamlar ve evime hoş geldiniz."

"Jean-Claude, Şehrin Efendisi, sana da selamlar. Misafirperverliğin en çılgınca beklentilerimin bile ötesindeymiş." Sonra güldü ama sıradan bir gülüştü. Tiyatrovari ve sinir bozucuydu, hatta içten pazarlıklıydı ama tenimi karıncalandırmamıştı.

"Ona Hannah'yı bırakmasını söyle," dedim.

"Sen de Jean-Claude'un insan hizmetkarı Anita Blake olmalısın."

"Evet, tanıştığımıza sevindim. Şimdi oğluna söyle vampirimizi bıraksın, yoksa üzerinde büyük bir delik açacağım."

"Oğluma zarar vermeye cesaret edemezsin."

Gülme sırası bendeydi. Gülüşüm kısa ve garipti. Bu olanları hiç komik bulmadığım belliydi. "Oğlun da hemen hemen aynı şeyi söyledi. İkiniz de çok yanılıyorsunuz."

"Oğlumu öldürürsen seni öldürürüm. Hepinizi öldürürüm."

"Eğer Hannah'yı bırakmazsa, ona ne yapacak?"

Fernando güldü, sesi kalın ve tıslama gibi çıkmıştı. Sadece gülüşü yeterli oldu. O hoş vücudu içinde siyah tüyler ve büyük düğme gibi gözler vardı. Fareadamdı. "Ona, sırf Gezgin yasakladığı ve babam bana verdiği için sahip olacağım."

"Hayır," dedi Willie. Bir adım attı ama Jean-Claude onu durdurdu.

"Hayır Willie, bu senin kavgan değil."

Fernando elini Hannah'nın karnında gezdirdi. Jean-Claude'un, Willie'nin kolunu tutan eli, onun şekil-değiştiricinin üzerine atlamasını engelledi.

"Efendim, bana yardım edin," dedi Hannah.

"Sana yardım edemez evladım. Hiçbirinize yardım edemez," dedi Padma.

Fernando'nun başının iki santim yanına nişan aldım. Silah sesi büyük odada yankılandı. Mermi taş duvara saplandı. Herkes dondu.

"Diğer mermi Fernando'nun kafatasına girecek."

"Cesaret edemezsin," dedi Padma.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Şunu iyice anla Hayvanların Efendisi. Fernando, Hannah'ya tecavüz etmeyecek. Hiç yolu yok. Bunu yapmadan önce onu öldürürüm."

"Ben de seni öldürürüm," dedi Padma.

"Peki. Ama bu oğlunu geri getirmez, değil mi?" Nefesimi bedenimin dışına doğru verdim ve bir rahatlığın içimi kapladığını hissettim. "Karar ver Hayvanların Efendisi, karar ver."

"Ben Hayvanların Efendisi'yim," dedi.

"Noel Baba bile olsan farketmez. Kızı bırakacak ya da ölecek."

"Jean-Claude, hizmetkarını kontrol et."

"Eğer onu kontrol edebiliyorsan, buyur sen kontrol et Padma. Ama dikkatli ol. Anita asla blöf yapmaz. Oğlunu öldürür."

"Karar ver, karar ver, karar ver," dedim yavaşça. Onu vurmak istiyordum. Gerçekten istiyordum. Çünkü şimdi yapmasam bile, bunu daha sonra yapmak zorunda kalacağıma emindim. Bu işi olduğu gibi bırakmayacak kadar kendini beğenmişti, gücü onu Hannah'yı kendi haline bırakmayacak kadar kör etmişti ama ona sahip olamazdı. Bu, eğer geçerse hayatta kalamayacağı bir çizgiydi.

"Onu bırak Fernando," dedi Padma.

"Baba." Adamın sesi şaşkınlık içindeydi.

"Tetiği çeker Fernando. Çekmek istiyor. Değil mi Anita?"

"Evet, istiyorum."

"Gümüş mermilerin olduğunu tahmin ediyorum," dedi Padma.

"Onlar olmadan evden çıkmam," dedim.

"O zaman kızı bırak Fernando. Ben bile seni gümüş mermiden kurtaramam."

"Hayır, kız benim. Söz vermiştin."

"Babanı dinle Fernando."

"Bana karşı mı geliyorsun oğlum?" Padma'nın sesinde havayı ısıtan bir ton vardı. Kızmaya başlıyordu. Tenimin üzerinden bir şey geçti, gücünün başlangıcıydı ama vampir gücü değildi bu. Tam olarak değildi. Jean-Claude'u kontrol etmeye çalışmıyordu. Daha sıcak bir tadı vardı, likantrop olduğunu söyleyen elektrik gibi bir şeydi. Bu mümkün değildi. Bir vampir, likantrop olamazdı. Bunun tersi de mümkün değildi.

Fernando sindi, Hannah'ya bir oyuncakmış gibi sarıldı, yüzünü onun sarı saçlarının ardına gizlemişti. "Hayır baba, sana asla itaatsizlik etmem."

"O zaman dediğimi yap."

Fernando, Hannah'yı geri itti. Kız, Willie'ye doğru sendeledi. Willie ona sarıldı, yüzündeki kanı ipek mendiliyle sildi.

Silahımı indirdim.

Fernando eliyle beni işaret etti. "Belki de oyuncağım olarak seni almalıyım."

"Büyük konuşuyorsun fareçocuk. Bakalım sözlerinin arkasında duracak kadar erkek misin?" Ona yem atıyordum. Üzerime saldırmasını istediğimi farkettim. Onu öldürmek için bir bahane arıyordum. Bu iyi değildi. Hiç iyi değildi. Sakinleşmem gerekiyordu, yoksa hepimizi öldürtecektim.

Omuz yüksekliği belimden yukarı çıkan siyah leopar bana doğru gelmeye başladı. Karnı yere yakındı, kasları gerilmişti. Silah ona döndü. "Sakın deneme."

"Elizabeth," dedi Padma.

Bu isim beni sarstı. Elizabeth'i insan formunda bir kere uzaktan görmüştüm. Yerel leoparkadınlardan biriydi. O ana kadar buradaki leoparları, Padma'nın yanında getirdiğini düşünüyordum. Eğer Elizabeth buralıysa, diğer leopar da

buralı olabilirdi. Emin olduğum tek şey, Zane ya da Nathaniel olmadığıydı. Onun dışında herhangi biri olabilirdi. Zane beni alfası olarak kabul etmişti. Eğer Zane alfa olsaydı, onu yenince bütün leoparlar bana bağlanırdı ve hiçbiri buraya gelmezdi. Ya da ben öyle düşünüyordum. Ben bir likantrop değil de sıradan bir insan olduğum için, Hayvanların Efendisi hala kedileri buraya çağırma gücüne de sahip olabilirdi tabii. Ama ben onları güvende tutmaya çalışırdım. Elizabeth'in bunu denediğini zannetmiyordum.

Elizabeth ona, bana, herkese hırladı. Sivri dişleri fildişi gibi beyazdı ve üç metreden daha yakın mesafeden çok etkileyici görünüyordu. Bu mesafeden gerçek bir leopar bile, ben daha ateş edemeden üzerime atlardı. Tabancalar büyük hayvanları avlamak için üretilmemişti.

Leopar karnı üzerinde bana doğru bir adım daha attı. "Elizabeth." O tek kelime tenimi yakarak geçip nefesimi kesti. Leopar, sanki tasmasının ipi gerilmiş gibi geri fırladı. Yere yığıldı, debelenip hava almaya çalıştı.

"Senden nefret ediyor Anita," dedi Padma. Sesi artık normalleşmişti, sohbet ediyormuş gibiydi ama leoparkadına her ne yaptıysa etkisi hala devam ediyordu. Gücü, tenimin üzerinde geçit töreni yapan karıncalar gibi hissettim. Küçük ayaklarının dokunuşu kor gibi yakıyordu.

Yan gözle Jean-Claude'a baktım, bunu onun da hissedip hissetmediğini merak etmiştim. Yüzü ifadesiz ve boştu, bir şey anlaşılmıyordu. Eğer acı hissediyorsa bile belli etmiyordu.

Bunu hissettiğimi belli etmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. "Kes şunu," dedim.

"Eğer bırakırsam seni öldürür. Onun aşkını, liderlerini öldürmüşsün. İntikam almak istiyor."

"Durumu açıkladın. Onu bırak."

"Senden bu kadar nefret edenlere merhamet mi gösteriyorsun?" Odada kayarcasına ilerledi, ayakları neredeyse yere değmiyordu. Sanki kendi gücünün oluşturduğu akımlar üzerinde hareket ediyordu.

Onun vampir güçlerini hissediyor olmalıydım. Ama o neredeyse boştu, sanki biri onu tutuyordu ya da beni koruyordu. Yan gözle yeniden Jean-Claude'a baktım. Artık beni koruyacak kadar güçlü müydü? Triumvirlik, üçlü olmamız ona bu kadar güç vermiş miydi? Yüzünden bir şey anlamıyordum ve Hayvanların Efendisi'nin önünde bunu ona sormak da istemedim.

Leopar yerde yatmış, hızlı hızlı nefes alıyordu. Açık yeşil gözleri bana bakıyordu ve bu hiç dostça bir bakış değildi.

"Onları çağırdığımda, benimle anlaşmaya çalıştı. Eğer seni öldürmesine izin verirsem, Elizabeth diğer leoparları hiç dert çıkarmadan getirecekti. Seni öldürmesine yardımcı olmam şartıyla kabul etti." Hayvanların Efendisi arkasına işaret etti ve sanki holde çağırılmayı bekliyormuş gibi, arkasında ufak tefek, ince bir kadın belirdi. Boynunda asılı olan, iki kilo ağırlığındaymış gibi görünen ve elmaslarla kaplı gerdanlık dışında çıplaktı. Teni siyahın açık bir tonuydu. Bu, İrlanda üzerinden Afro-Amerikalı soyundan geldiğini gösteriyordu. Yüzündeki morluklar, mor eziklere dönüşüp vücudunda uzanıyordu. Morluklara rağmen gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Başından güzel ayaklarına kadar vücudu mükemmel bir orandaydı. Kahverengi gözleri, yerdeki leopardan Jean-Claude'a, oradan fareadama kaydı. İleri ve geri, ileri ve geri. Sonunda gözlerini bana dikti.

Gözleriyle yalvarıyordu. Onun 'Bana yardım et,' dediğini anlamam için kelimelere gerek yoktu. Bunu anlamıştım ama neden yardımı benden istiyordu?

"Elizabeth gelirken beraberinde diğerlerini de getirdi. Ben Vivian'ı kendime hediye olarak seçtim." Padma, kızın saçlarını umursamaz bir şekilde, bir köpek sever gibi okşadı. "Onun canını her yaktığımda, ona bir hediye veriyorum. Eğer hayatta kalırsa çok zengin olacak."

Vivian'ın etrafındaki hava, yaz sıcağındaki asfalt gibi dalgalandı. Daha önce görmediğim başka bir leoparkadındı. Acaba kaç tane vardı? Elizabeth kaç tanesini kötü adamlara vermişti?

"Bu nedir, bir baba-oğul tecavüz geçidi mi?" diye sordum.

Padma kaşlarını çattı. "Senden sıkıldım Anita Blake."

"Hislerimiz karşılıklı," dedim.

"Gezgin'i kullandığı bedenden attık ama gücü hala seni koruyor. Onun işi, vampirlerinizin başına gelenleri hissetmemenizi sağlamaktı. Ama şimdi, görünüşe göre, seni benim gücümün akışından koruyor. Ne yazık. Bunları hissedince titremen gerekiyordu.

Jean-Claude hafifçe omzuma dokundu. O dokunuş yeterliydi. Buraya Hayvanların Efendisi'yle laf yarıştırmaya gelmemiştim. Onu öldürmek iyi bir fikir gibi geliyordu ama daha önce gümüş kurşunlardan zarar görmeyen kadim vampirlerle karşılaşmıştım. Şansıma, Padma da onlardan biri çıkabilirdi.

Padma leoparları yanına çağırdı. Sarı benekli olan, ayaklarının dibine bir kedi gibi kıvrıldı. Elizabeth iyi eğitimli bir köpek gibi oturdu.

Willie ve Hannah odada olan bitenle ilgilenmiyordu. Willie nazikçe, sanki camdanmış gibi onu okşuyordu. Öpüştüler ve o tek masum dokunuş her şeyi anlattı. Aralarında büyük bir aşk vardı. Willie ve Hannah gözle görülür bir şekilde birbirine vurulmuştu. Çok güzeldi.

"Onu neden oğluma verdiğimi görüyorsun. Kadına tecavüz etmesi, hem kadına hem de adama çok büyük zarar verecekti. Oysa Gezgin'in onlardan birinin bedenine ihtiyacı var."

Ona baktım. Hannah'yı sadece sarışın ve güzel olduğu için tercih ettiğini düşünürken bile durum kötüydü ama bunu arzudan değil de sadece zalimlik olsun diye yaptığını bilmek, her şeyi daha kötü yapmıştı.

"Seni orospu çocuğu," dedim.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" dedi Padma.

Jean-Claude bana yeniden dokundu. "Anita, lütfen."

Gerçek adımı çok az kullanırdı. Bunu yaptığında ya çok ciddi ya da benim hoşuma gitmeyecek bir durum var demekti. Bu sefer her ikisi de vardı.

Kim bilir ne söyleyecektim ama tam o sırada Gezgin birden kalkanını kaldırınca Padma'nın gücü bize çarptı. Üzerimde gök gürültüsü gibi yankılanıp kafamın içini doldururdu, aklımdaki bütün düşünceleri karıştırdı. İki kaşımın arasına çekiçle vurulmuş gibi sersemleyip dizlerimin üzerine düştüm.

Jean-Claude ayakta kaldı ama yanımda sallandığını hissediyordum.

Padma güldü. "Yani hem yeni bir bineğe girip hem de kalkanı tutamıyor."

Odada rüzgar gibi bir ses esti. Sesi duyuyor muydum, yoksa kafamın içinde miydi, emin değildim. "Güçlerine hol-

de ihtiyacı olacak. Kalkanı kaldırmayı ben istedim. Bu kadar oyun yeter Padma. Bırak da önlerinde ne olduğunu görsünler." Kelimelerde bir koku vardı; yeni çapalanmış toprağın, yerden sökülmüş köklerin kokusuydu. Neredeyse ellerimde dağılan bereketli siyah toprağı hissedecektim. Browning'in kabzasını ellerim titreyinceye kadar sıktım ama hala. ellerimdeki ve silahın üzerindeki toprak hissinden kurtulamamıştım. Silaha bakarken bile, temiz olduğunu görürken bile, o his geçmedi.

"Neler oluyor?" diye sordum. Düzgün bir cümle kurabildiğim için şaşırmış ve sevinmiştim.

"Onlar Konsey. Onlar, sen nasıl dersin, eldivenlerini çıkardı."

"Hassiktir," dedim.

Padma güldü. Bana baktı ve onun sadece bana konsantre olduğunu hissettim. Gücü bana, içime çarptı. Elini çıplak bir elektrik kablosuna değdirmek ile aynı eli ateşe sokmak arasında bir histi. Elektrik yüklü ısı bedenimi kemiriyordu. Isı tam ortamda toplanmıştı. Gitgide büyüyen bir yumruk gibi hareket ediyordu. Eğer parmaklarını içimde açarsa, beni parçalardı. Çığlık attım.

16

Isının üzerinden serin bir dokunuş geçti. Vücudumun üzerinden serin, ölüm kadar rahatlatıcı bir rüzgar esti. Rüzgar yüzümdeki saçları dağıttı. İçimi ruhani bir serinlik doldurdu. Jean-Claude'un elleri omuzlarımı ovuyordu. Yerde diz çökmüş, beni kolları arasına almıştı. Düştüğümü hatırlamıyordum. Teni soğuktu. Çok zor elde ettiği sıcaklığını harcıyordu. Ateşi serinletmek için kendi ısısını kullanıyordu.

İçimdeki dayanılmaz baskı azaldı, sonra küçüldü. Sanki Jean-Claude'un rüzgarı, Padma'nın ateşini söndürdü. Ama bunun bedeli Jean-Claude için çok büyüktü. Kalbinin yavaşladığını hissettim. Damarlarındaki kan giderek daha yavaş akmaya başlamıştı. İçindeki, hayatı taklit eden ısı onu terkediyordu. Boşalan yerleri ölüm dolduruyordu.

Kollarında, yüzünü görebileceğim bir şekilde döndüm. Yüzü soluk ve mükemmeldi. Ona bakarak beni kurtarmanın ona neye mal olduğunu asla anlayamazdınız.

Hannah bize döndü, yaralı yüzünde sakin bir bakış vardı. "Özürlerimi kabul et Jean-Claude. Yoldaşım, hizmetkarının meydan okumasının onu kışkırtmasına izin verdi."

Willie, Hannah'dan uzaklaşıp başını iki yana salladı. "Lanet olsun, lanet olsun."

Hannah'nın gri gözleri ona döndü, kızgındı. "Beni zorlama küçüğüm. Bana hakaret ederek hayatta kalamazsın."

"Willie," dedi Jean-Claude. Kelimede bir güç yoktu, sadece bir uyarıydı. Yeterliydi. Willie geri çekildi.

Jean-Claude, Gezgin'in yeni bedenine baktı. "Eğer Anita'yı öldürseydi, onunla beraber ben de ölebilirdim. Buraya gelişinizin esas sebebi bu mu? Bizi öldürmek için mi geldiniz?"

"Yemin ederim ki seni öldürmek için gelmedik." Willie'yi uçar gibi gösteren hareketleri, Hannah'nın sivri topukları üzerinde garip görünüyordu. Düşmedi ama uçarcasına da ilerlemiyordu. Neredeyse cesaret vericiydi. Sonuçta o da mükemmel değildi.

"İyi niyetimizi göstermek için, sıcaklığını hizmetkarından almana izin vereceğiz. Seni durdurmayacağız," dedi.

"Beni dışarı attı. Nasıl olur da onun yeniden güçlenmesine izin verirsin?" dedi Padma.

"Korkmuş gibisin," dedi Gezgin.

"Ondan korkmuyorum," dedi Padma.

"O zaman beslenmesine izin ver."

Jean-Claude'un göğsüne yaklaştım, yanağımı ipek fırfırların üzerine yasladım. Kalbi atmıyordu. Nefes bile almıyordu. Kendinden çok fazla şey harcamıştı.

Padma'ya, Jean-Claude'un güvenli kolları arasından baktım ve onu öldüreceğimi anladım. Padma'nın ölmemizi istediğini biliyordum. Bunu hissediyordum. Bu kadar güçlü biri, kontrolünü böyle kaybetmezdi. Beni, bizi neredeyse öldürüyordu ve bu trajik bir kaza olacaktı. Hassiktir.

Browning düşürdüğüm yerde duruyordu ama Padma'nın gücünü hissetmiştim. Gümüş onu öldürmek için yeterli olmayabilirdi. Onu yaralamaksa çok kötü bir fikir gibi geldi. Herhangi başka bir yırtıcıyla olduğu gibi, ya onu öldürecektim ya da ona hiç bulaşmayacaktım. Eğer işini bitiremeyeceksem işleri karıştırmamalıydım.

"Hizmetkarından beslen. Seni engellemeyeceğim. Gezgin böyle istiyor," dedi Padma. Son sözlerinde acı vardı. Konsey üyesi olsun olmasın, Padma da Gezgin'den korkuyordu, yoksa ona daha fazla direnirdi. Yoldaş olabilirlerdi ama eşit değillerdi.

Diz çöktüm, Jean-Claude'un kollarını, dantelleri ve ceketinin parlak kumaşı üzerinden tuttum. Kolları güven verici derecede sert ve gerçekti. "Ne..."

Parmaklarını nazikçe dudaklarıma koyup beni susturdu. "İhtiyacım olan kan değil Padma. Onun sıcaklığı. Sadece düşük seviyedeki başvampirlerin hizmetkarlarından kan emmeye ihtiyacı vardır."

Padma'nın yüzü ifadesizleşti. "Doğrudan hakaret etmeden, dolaylı hakaret etme yeteneğini kaybetmemişsin Jean-Claude."

Jean-Claude'a baktım, diz çökerken bile benden uzundu. Sesi kafamın içinde dolaşıyordu. "Soru yok *ma petite,* yoksa tamamen benim olmadığını anlarlar."

Pek çok sorum olduğu için, bu bir hayli kötü olmuştu. Ama eğer doğrudan soramıyorsam, başka yolları vardı. "Hayvanların Efendisi'nin kalbini harekete geçirmek için dişlerini birilerine batırması mı gerekiyor?"

"Oui, *ma petite.*"

"Ne kadar... Bayağı," dedim. Bu aklıma gelen en medeni hakaretlerden biriydi. İşe de yaramıştı.

Padma bize tısladı. "Sabrımı zorlama Jean-Claude. Gezgin, Konsey'in başı değil. Burada çok düşmanın var, bir oylama yapılırsa karar lehine çıkmaz. Beni çok zorlarsan bir oylama isterim."

"Ne için oylama isteyeceksin? Gezgin buraya bizi öldürmek için gelmediğinizi söyledi. Başka ne için oylama isteyebilirsin Hayvanların Efendisi?" diye sordu Jean-Claude.

"Şu işi bitir Jean-Claude." Padma'nın sesi neredeyse bir hırlama gibi kalın çıkmıştı. Bir vampirden çok bir hayvan gibiydi.

Jean-Claude nazikçe yüzüme dokundu, beni ona bakmam için döndürdü. "Hadi, Hayvanların Efendisi'ne bu işin nasıl yapıldığını gösterelim *ma petite.*"

Bu pek hoşuma gitmemişti. Ama bir şeyden emindim, Jean-Claude'un gücünü geri kazanması gerekiyordu. Bu kadar soğuk, bu kadar bitkinken bir Konsey üyesini geri itme numarasını bir daha yapamazdı.

"Hadi yapalım," dedim. Ona güvenmek zorundaydım. Bana zarar vermeyeceğine güvenmeliydim. Çok fena ya da utandırıcı bir şey yapmayacağına güvenmeliydim. Ona güvenmediğimi farkettim. Vücudunu ne kadar seversem seveyim, onun bir başkası olduğunu biliyordum. Onun kabul edilebilir kabul ettiği bir şeyin, aslında kabul edilebilir olmayabileceğini biliyordum.

Gülümsedi. "Senin sıcaklığınla yıkanacağım *ma petite.* Kalbim sadece senin için atıncaya kadar üzerimden ak. Nefesim senin öpücüğünle ısınacak." Yüzümü soğuk ellerinin içine aldı ve beni öptü.

Dudakları kadife gibiydi, dokunuşu çok hafifti. Geri çekildi. "Unutma *ma petite*, eğer güzel vücudun bana gere-

ğinden fazla dokunursa hissizleşir. Bu gecelik dudaklarındaki hoş hisse kendini fazla kaptırma."

Kollarında hareketsiz durdum, söylediklerini düşünüyordum. Vücutlarımız birbirine değiyordu, belki de çıplak ten teması gerekiyordu. Ama eğer herhangi bir bölümümüz birbirine gereğinden fazla değerse, sadece bu gecelik tenim hissizleşecekti. Jean-Claude belli etmeden bilgi vermekte gerçekten iyiydi. Bu, böyle şeyleri geçmişte ne kadar sıklıkta yaptığını merak etmeme neden oldu.

Paltoyu omuzlarımdan neredeyse belime gelinceye kadar sıyırdı. Elleri tenimin üzerinde dolaştı, parmaklarıyla üzerimi ovuyordu. Elleri ılıktı. Ellerini paltonun üzerine kaydırdı, beni paltoyla tuttu, çıplak tenime değmiyordu. Boynumdan bir kelebek hafifliğinde öptü. Yüzü boynumdan yukarıya, yanağıma doğru sürünüyordu.

Nefesini hızla vererek benden uzaklaştı. Ellerimi kalbinin üzerine koydum; hiçbir şey yoktu. Yüzünü okşadım, boynundaki nabza dokundum; hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Nerede yanlış yaptığımızı soracaktım ama cesaret edemedim. Kötü adamların böyle şeyleri çok sık yapmadığımızı bilmelerini istemiyordum. Sevişiyorduk ama diğer dünya dışı vampir boklukları mümkün olduğunca es geçiyordum.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Ona baktım, gözlerim biraz açılmıştı.

Karnının bir kısmını ortaya çıkardı.

Ortaya çıkan soluk tenine baktım. "Ne?" diye sordum.

"Bana dokun *ma petite*."

Yan gözle seyreden vampirlere baktım. Başımı iki yana salladım. "Kötü adamların önünde ön sevişme olmaz."

"Eğer istersen kanımı da emebilirim," dedi usulca. Bunu sanki her gece yapıyormuşuz gibi söylemişti. Daha önce sadece iki kere, ben gönüllü olduğum için yapmıştık. Bir keresi hayatını kurtarmak içindi. İkincisi de onu ve Richard'ı kurtarmak içindi. Kanımı vermek istemiyordum. Bazen bir vampire kan vermek, seksten daha mahrem oluyordu. Bunu da yabancıların önünde yapmak istemezdim.

Ona baktım, sinirlenmeye başlamıştım. Benden yabacıların önünde mahrem şeyler yapmamı istiyordu. Hoşuma gitmemişti ve bunun benim hoşuma gitmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Peki neden beni uyarmamıştı? Acaba bu gece bu noktaya geleceğimizi biliyor muydu?

"Sana kızdı. Gerçekten bu kadar namusuna düşkün mü?" dedi Padma. Sesi şüpheliydi. "Yoksa bu, söylediğin şeyi gerçekten yapamayacağın için mi?"

Hannah bacaklarını açmış, alışık olmadığı yüksek topuklar üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. "Sen de Padma kadar güçsüz müsün? Sıradan bir kan emici misin?" Gezgin başını iki yana salladı. Hannah'nın saçları, parçalanmış elbisenin omuzları üzerinde dalgalandı. "Başka hangi konularda bize blöf yapıyordun Jean-Claude?"

"Hepinizin cehenneme kadar yolu var," dedim. Elimi Jean-Claude'un gömleğinin içine soktum, parmaklarım karnının üzerinde geziniyordu. Teni soğuktu. Lanet olsun. Gömleğini pantolonunun içinden çıkardım, hiç nazik değildim. Ellerimi teninin üzerinde gezdirdim. Parmaklarımla sırtındaki kaslara masaj yaptım. Başka şartlarda, yatak odasında yalnız olsaydık, bu durumdan alternatifler üretilebilirdi. Şimdiyse sadece utanç vericiydi.

Parmaklarımı uzaklaştırdı. "Dikkatli ol *ma petite*, yoksa parmakların donar."

Parmakuçlarım, sanki soğukta eldivensiz dolaşmışım gibi soğumuştu. Ona bir süre baktım. "Eğer ellerimi kullanamayacaksam ne kullanacağım?"

Padma, ona parmağımı göstermeme sebep olacak kadar uygunsuz bir şey önerdi. "Sen bunun dışında kal."

Bana güldü. "Gerçekten utanıyor. Ne kadar hoş. Liv senden önce bakire olduğunu söyledi. Şu ana kadar ona inanmamıştım."

Başımın öne eğilmesine izin verdim. Ne söyleyebilirdim ki? Vampir Konseyi'ne aşk hayatımın çetelesini vermek zorunda değildim.

Jean-Claude elini yüzümün önüne getirdi. Bana hiç dokunmadı ama elinin hareketi başımı kaldırıp yüzüne bakmama sebep oldu. "Eğer gerekli olmasaydı, senden bunu burada yapmanı istemezdim. Bana inanman lazım."

Masmavi gözlerine bakarken ona inandım. Belki aptalcaydı ama ona inandım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Parmaklarını kaldırıp onları dudaklarımın biraz üzerinde tuttu, o kadar yakındı ki eğer nefesimi içeri çekersem bana dokunurdu. "O güzel dudaklarını kalbimin üzerine bastır. Eğer bağımız düşündüğüm kadar güçlüyse, kestirme yollar olacaktır *ma petite*."

İçimi çektim ve gömleğini kenara çekip göğsünü açtım. Yalnızken dilimi göğsündeki haç şeklindeki yara izi üzerinde gezdirmeye bayılıyordum. Ama yalnız değildik. Kahretsin.

Dudaklarımı karnının soğuk tenine yasladım ve göğsüne doğru hızlı, ıslak bir hareketle yaladım.

İçini çekerek nefes aldı. Nasıl oluyordu da nefes aldığı halde kalbi atmıyordu? Buna cevabım yoktu. Ama bunun

olduğunu daha önce de görmüştüm. Nefes alan ama nabzı atmayan bir vampirle ilk karşılaşmam değildi.

Dilimi, haç şeklindeki yara izinin pürüzsüzlüğü üzerinde gezdirdim, kalbinin üzerinde durup öptüm. Dudaklarımın soğuduğunu hissettim. Ama bu sızlatıcı kış soğuğu değildi. Tıpkı söylediği gibi, bedeni benim sıcaklığımı çalıyordu. Benim içimdeki hayat ona akıyordu.

Ondan uzaklaşıp dizlerimin üzerinde doğruldum, dudaklarımı yalayıp onları hissetmeye çalıştım. "Bu nasıldı?"

Güldü, sesi sırtımdan kayan buz küpü gibiydi. Sanki isteyerek sesini omurgamdan kaydırmıştı.

Omuz silktim. "Kendini daha iyi hissediyorsun."

Beni aniden kaldırdı, elleri baldırlarımdaydı. Kendimi tutamayıp *yip* gibi bir ses çıkardım, dengede durmak için ellerimi omuzlarına koydum. Kollarını bacaklarıma sarıp bana baktı. Gözbebekleri parlak mavi bir ateşe dönüşmüştü.

Kalp atışını boğazımda hissettim. Nabzı bedenimde atıyordu. Kollarında kaymama izin verdi. "Öp beni *ma petite*, öpüşmemiz gerektiği gibi öp. Isındım, artık dokunabilirsin."

"Sıcak ama asla güvenli değil," dedim. Alnının birkaç santim üzerinden öpmeye başladım. Vücudundan aşağı kayarken öpmeye devam ettim. Beni, sanki ağzımdan başlayarak yiyecekmiş gibi öpüyordu. Sivri dişleri sert ve keskindi. Geri çekilmezse kanımı akıtacaktı. Öpüşme nefesimi kesmişti, uyuşmuştum ama üşümüyordum.

Benim sıcaklığımın onu sarstığını farkettim. Demin yaptığımız şey, sadece onun hayatını kurtarmaktan fazlasını becermişti. Bu gereklilikten kendine çıkar sağladığına emindim.

"Artık yeniden tüm gücüne kavuştuğuna göre sizi yalnız bırakıyorum. Benim yardımım olmadan Padma'yı dışarı gönderebildin. Eminim kendini yeniden savunabilirsin," dedi Gezgin.

"Seni de altetti," dedi Padma.

Hannah'nın yüzü bize döndü. "Evet, etti. Yersarsıcı'yı öldüren başvampirden daha azını beklemiyordum zaten." Hannah, Padma'ya geri döndü. "Ve senin yapamadığın bir şeyi yaptı. İnsan hizmetkarının kanını içmeden sıcaklığını aldı. Sadece gerçek bir başvampirin yapabileceği bir numaraydı."

"Bu kadar yeter," dedi Padma. Kızmış gibiydi. İnsan hizmetkarınla kan paylaşmak büyük bir kusurdu sanırım. "Gece kısalıyor. Şimdi tam gücündesin Jean-Claude. Adamlarını ara. Bakalım çağrına kimler cevap verecek?"

"Sizin aranızdan ayrılıyorum Jean-Claude. Seni diğer tarafta bekliyorum." Hannah bir anda yere yığıldı. Willie onu tutup nazikçe yere yatırdı.

"Onları ara Jean-Claude, adamlarını ara," dedi Padma. Jean-Claude ayağa kalktı, beraberinde beni de kaldırdı. Gözbebekleri, gözlerinin çalkalanan maviliği içinden çıktı, normal rengine döndü. Benim üzerimden, Padma'nın ardında bir yere bakıyordu. Orada bir şey gördüğünü zannetmiyordum. Gücü ellerinden tenime aktı. Sanırım ona dokunmuyor olsaydım hiçbir şey hissetmezdim. Hafif bir güç akışıydı. Basit, ufak bir şeydi.

Gözlerini kırpıştırdı ve Padma'ya baktı. "Damian."

Damian, Jean-Claude'un komutanlarından biriydi. Liv gibi o da beş yüz seneden fazla yaşamıştı, aslında bin yılın üzerinde yaşamıştı ama asla başvampir olamayacaktı. Bu

kadar az güçle geçirilecek çok uzun bir zamandı. Beni yanlış anlamayın, Damian güçlüydü. Beş yüz yıllık vampirler için korkutucuydu. Ama bin yıllıklar için bebek sayılırdı. Tehlikeli, etobur bir bebekti. Elde edebileceği bütün güçleri elde etmişti, güneş büyüyüp dünyayı yutuncaya kadar yaşayabilirdi ve bugün güneş batarken sahip olduğundan fazla gücü olmazdı.

Damian beni yaşı konusunda yanıltabilen nadir vampirlerden biriydi. Yaşını neredeyse yarı yarıya yanlış tahmin etmiştim. Onu gücüyle tartmıştım ve gücün tek kriter olmadığını yeni yeni öğrenmeye başlamıştım.

Jean-Claude, Damian'ın eski efendisiyle, onun özgürlüğü için anlaşmış ve onu buraya sağ kolu olarak getirmişti.

"Damian'a ne yaptın?" diye sordu Jean-Claude.

"Ben mi, hiçbir şey, yoksa ölmüş mü?" Padma gülümseyip Vivian'ın elini tuttu. "Bunun cevabını sadece efendisi verebilir." Holden aşağıya yürüdü, leoparadamı yanında götürüyordu. Vivian dönüp bana baktı, gözden kayboluncaya kadar kocaman, korku dolu gözlerini üzerime dikti. Siyah leopar oyalandı, o da bana bakıyordu.

Düşünmeden konuştum, neredeyse bir içgüdüydü. "Onları o şeye nasıl verebildin?"

Bana hırladı, kuyruğu oynuyordu.

"Sen zayıfsın Elizabeth. Gabriel bunu biliyordu ve senden hoşlanmıyordu."

Öksürür gibi kükredi. Padma'nın sesi onu bıçak gibi kesti. "Elizabeth, hemen buraya gel, yoksa çok kızacağım."

Leopar son bir kere hırlayıp gözden kayboldu.

"Gabriel sana onun zayıf olduğunu mu söyledi *ma petite*?

Başımı iki yana salladım. "Eğer daha güçlü olsaydı, onları buraya getirmezdi. O çağırmış ve Elizabeth de gelmiş ama yalnız da gelebilirdi."

"Belki de elinden geleni yapmıştır *ma petite.*"

"O zaman elinden gelen yeterli değilmiş." Jean-Claude'un dikkatli, anlaşılmaz yüzüne baktım. Bedeni hala sakindi. Elimi gömleğinin altından kalbinin tam üzerine koydum. Kalbi atıyordu.

"Damian'ın öldüğünü mü düşünüyorsun?" dedim.

"Öldüğünü biliyorum." Bana baktı. "Önemli olan bunun kalıcı olup olmadığı."

"Ölü ölüdür," dedim.

O zaman gülerek bana sarıldı. "Ah, *ma petite,* her şey bir yana, senin bunun doğru olmadığını bilmen gerekirdi."

"Bu gece bizi öldüremeyeceklerini söylediğini hatırlıyorum," dedim.

"Öyle sanıyordum," dedi.

Harika. Ne zaman kuralları anladığımı zannetsem, hemen değişiyorlardı. Peki ama neden kurallar hep kötüye doğru değişiyordu?

17

Willie, Hannah'yı elinden tutup yanımıza geldi. "Teşekkür ederim, efendim, Anita." Yüzünde çizikler vardı, bir kısmı Sirk'i korurken yaptıkları ilk dövüşte olmuştu. Onlar şimdiden iyileşmeye başlamıştı. Kötü görünüyordu ve her zamankinden daha fazla yürüyen ölüye benziyordu. "Kötü görünüyorsun," dedim.

Bana sırıttı, sivri dişleri göründü. Öleli daha üç yıl bile olmamıştı. Sivri dişlerini göstermeden gülümsemek tecrübe gerektiriyordu. "İyiyim." Jean-Claude'a baktı. "Onları durdurmaya çalıştım. Hepimiz çalıştık."

Jean-Claude gömleğini pantolonunun içine soktu. Eliyle gömleğinin önünü düzeltti ve Willie'nin omzuna dokundu. "Sen Konsey'le karşılaştın Willie. Kazan ya da kaybet, iyi bir iş çıkardın."

"Sağolun efendim."

Jean-Claude genelde ona efendim denmesinden hoşlanmazdı ama galiba bu gece resmi davranıyorduk.

"Gelin, Damian'la ilgilenmemiz gerek." Bana bileğini uzattı. Tam olarak ne istediğinden emin değildim. Parmak-

larımı bileğinin üzerine yerleştirdi. "Bana sanki nabzıma bakıyormuş gibi dokun."

"Bunun bir anlamı var mı?"

"Bu senin benim hizmetkarım ya da yatağımı paylaşan birinden daha fazlası olduğunu gösteriyor. Bu seni dengim kabul ettiğim anlamına geliyor."

"Konsey bu konuda ne düşünür?" diye sordum.

"Bu onların sadece benimle değil, seninle de görüşmelerini gerektiği anlamına gelir. Onlar için işleri biraz karıştırır ve bize daha fazla seçenek verir."

Elimi bileğinin üzerine koydum. Nabzı parmaklarımın altında düzenli bir şekilde atıyordu. "Düşmanlarımızı şaşırtıyoruz, ha?"

Başıyla onayladı, neredeyse selam verir gibiydi. "Kesinlikle *ma petite*, kesinlikle."

Yanında hole doğru yürüdüm, sağ elim paltonun cebinde, yerden aldığım Browning'in üzerindeydi. Holü net bir şekilde gördüğümüzde, Jean-Claude'un nabzı elimin altında hızlandı.

Damian yerde bir kılıcın etrafında büzülmüş, yan yatıyordu. Kılıca ve üzerine giydiği yeleğin koyu renk kumaşına kan bulaşmıştı. Kılıcın ucu sırtından çıkmıştı. Sanki büyük bir güçle saplanmıştı. Yüzde yüz emin olmak zordu ama galiba darbe kalbine denk gelmişti.

Yanında başka bir vampir duruyordu. Elinde büyük bir kılıç vardı. Ucunu yere doğrultmuş, baston gibi tutuyordu. Kılıcı tanımıştım. Damian'ın, tabutunda beraber uyuduğu kılıçtı.

Yeni vampirin boyu bir doksan beşten fazlaydı, geniş omuzluydu. Sanki başına geçirilmiş bir kase gibi kesilmiş

sarı saçları yüzüne dökülüyordu, kulakları açıkta kalmıştı. Üzerinde beyaz bir tunik ve beyaz pantolon vardı, beyaz üzerine beyaz katlıydı. Bir asker gibi, dik ve tetikte duruyordu.

"Warrick. Yvette'in nazik merhametinden kurtulmuş olmanı ümit ediyordum," dedi Jean-Claude.

Uzun boylu vampir bize baktı. Gözleri benim elimden Jean-Claude'un bileğine kaydı. Tek dizi üzerine çöktü ve Damian'ın kılıcını elleri arasına aldı. Eğilip kılıcı bize sundu. "İyi dövüştü. Böyle bir rakiple karşılaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendimi kaybedip onu öldürdüm. Böyle bir savaşçının ölmesini istemiyordum. Ebedi ölümü büyük bir kayıp oldu."

Jean-Claude kılıcı vampirin elinden aldı. "Özürlerini kendine sakla Warrick. Buraya Damian'ı gömmeye değil kurtarmaya geldim."

Warrick açık mavi gözlerini bize kaldırdı. "Ama ben kalbini parçaladım. Eğer onu yapan başvampir sensen bir şansı olabilir ama onu mezarından ikinci hayatına sen çağırmadın."

"Ama ben Şehrin Efendisi'yim ve Damian kan andı içti."

Warrick kılıcı yere, Daminan'ın hareketsiz bedeninin yanına bıraktı. "Senin kanın onu çağırabilir. Bunun yeterli olması için dua edelim."

Ona baktım. Daha önce bir vampirin 'dua edelim' dediğini duymamıştım. Vampirler, malum sebeplerden, çok sık dua etmezdi. Hem dualarına kim cevap verecekti ki? Sonsuz Hayat Kilisesi vardı ama onlar daha çok insanlara yönelik bir dindi ve daha Yeni Dalga takılıyorlardı. Orada da Tanrı hakkında çok konuşulduğunu zannetmiyordum.

Damian'ın saçları neredeyse kan rengiydi, bu teninin mermer beyazlığı üzerinde sarsıcı görünüyordu. Gözlerinin kedileri bile kıskandıracak yeşillikte olduğunu biliyordum ama bu gece gözleri kapalıydı ve eğer işler kötü giderse bir daha asla açılmayacaklardı.

Jean-Claude, Damian'ın yanına diz çöktü. Elini Damian'ın göğsüne, kılıcın yanına koydu. "Eğer kılıcı çektiğimde kalbi atmazsa ve gözleri açılmazsa gerçekten ölmüş demektir. Sadece ve sadece bir şansımız var. Onu bir deliğe tıkıp kılıcı yüz sene sonra çekmeyi denersek de şansımız aynı olur. Burada, hemen yaparsak da onu tamamen kaybetme riskimiz var."

Bu son anlattığı, bir vampire kazık saplandıktan sonra ne kadar ölü gözükürse gözüksün kazığın neden çıkarılmadığını açıklıyordu.

Yanına diz çöktüm. "Bunun için bir ayin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece ettiği kan andını tekrar edeceğim. Bu onun geri gelmesine yardımcı olacaktır ama Warrick haklı. Damian'ı ben yapmadım. Ben onun gerçek efendisi değilim."

"Evet, o senden neredeyse altı yüz sene daha yaşlı." İçine saplanmış kılıç ve kendi koyu renk kanının içinde yatan vampire baktım. Üzerindeki yelekle aynı renkte kumaş pantolon giyiyordu. Altında gömlek olmayınca yelek garip bir şekilde erotik görünüyordu. Damian'ı hala kafamın içinde hissedebiliyordum. Yüzlerce yıllık gücü içinde atıyor ve ondan akıyordu. Ölmemişti ya da en azından tamamen ölmemişti. Evet, aurasını ya da ona benzer bir şeyi hissedebiliyordum.

"Damian'ı hala hissedebiliyorum," dedim.

"Ne demek istiyorsun *ma petite*?"

Damian'a dokunmak için inanılmaz bir arzu hissettim. Ellerimi çıplak kolları üzerinde gezdirmek istiyordum. Onlara ne kadar yaklaşmış olursam olayım, ben bir nekrofil değildim. Neler oluyordu?

"Onu hissedebiliyorum. Enerjisi kafamın içinde. Sanki ruhu bedeni terketmeden hemen önce, yeni ölmüş bir cesede yaklaşmak gibi bir şey. Hala canlı olduğunu düşünüyorum."

Warrick bana bakıyordu. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Damian'a doğru uzandım, kendimi tuttum, yumruklarımı sıktım. Ellerim ona dokunmak istiyordu. Tam olarak cinsel bir şey değildi, daha çok güzel bir heykel görmek gibiydi. Vücudunun hatlarına dokunmak istiyordum, onun yapısını hissetmek istiyordum. İstiyordum...

"Ne oldu *ma petite*?"

Parmakuçlarımla Damian'ın koluna dokundum, sanki beni yakacağından korkuyordum. Elim, sanki ben daha hareket etmesini istemeden, serin teni üzerinde dolaşmaya başladı. Damian'ın vücudunu hareket ettiren güç, serin teninden elime, koluma akıp tüylerimi ürpertti

Nefesim kesildi.

"Ne yapıyorsun *ma petite*?" Jean-Claude da sanki olanları hissetmiş gibi kollarını ovuyordu.

Warrick elini bana doğru, ateşe tutar gibi uzattı. Sanki dokunup dokunmaması gerektiğinden emin değildi. Geri çekildi, elini pantolonuna sildi. "Doğruymuş. Sen bir nekromensusun."

"Daha hiçbir şey görmedin," diye fısıldadım. Jean-Claude'a döndüm. "Kılıcı çekerken yapmamız gereken, gücü-

nün açık yaradan çıkmamasına engel olmak. Daha iyi bir kelime bulamadığım için böyle söylüyorum; ruhunun kaçmasını engellemek için."

Jean-Claude sanki beni daha önce hiç tam anlamıyla görmemiş gibi bana bakıyordu. Hala onu şaşırtabildiğimi görmek güzeldi. "Bilmiyorum *ma petite*. Ben bir cadı ya da büyü metafiziği öğrencisi değilim. Ben yemini tekrar edeceğim ve hayatta kalmasını ümit edeceğim."

"Bazen zombileri diriltirken onları ikinci defa diriltmek daha kolay olur." Ellerimi Damian'ın hareketsiz elinin üzerine kaydırdım ama bu yeterli olmadı. Benim gücümün ve vampirin gücünün ellerden daha acil bir temasa ihtiyacı vardı.

"O bir zombi değil *ma petite*."

"Warrick senin Damian'ı diriltmediğini söyledi ama ben yaptım." Bir keresinde yanlışlıkla Jean-Claude'un vampirlerinden üç tanesini diriltmiştim. O ve Richard'la, triumvirliğimizi ilk çağırdığımızda olmuştu. Güç o kadar fazlaydı ki yakınımızdaki bütün cesetleri zombi gibi diriltmiştim. Ama o zaman çok fazla güç vardı. Gücü vampirlere aktarmıştım ve onlar da benim için dirilmişti. Nekromensırların her çeşit ölüyü kendilerine hizmet ettirebileceği söylenirdi. Ama bu bir efsaneydi. Bildiğim kadarıyla yaşayan nekromensırlar arasında bu numarayı sadece ben yapabiliyordum.

"Ne istiyorsun *ma petite*?"

Damian'ın bedeni etrafında emekledim. Kanın soğukluğunu naylon çorabımdan hissettim. Elim kolunun üzerindeydi, vücuduyla olan bağımı hiç kesmemiştim, böylece içinde hareket eden güçle de bağlantım kopmamıştı. Onu hareket ettiren güç bir keresinde bana saldırıp beni dışarı

atarken canımı yakmıştı. Ama bir kere birbirimize değince aramızda bir bağlantı kurulmuş oldu.

"Sen Damian'a bağlandın ama ayrıca bana da bağlısın. Damian'ı kafamın içinde hissediyorum. Bunun bir bağlantı olup olmadığını bilmiyorum ama bu da bir şeydir. Bunu kullan," dedim.

"Yani senin gücünü çekip onun üzerindeki etkimi mi artıracağım?" dedi Jean-Claude.

"Evet." Damian'ı kucağıma çektim. Yan yatıyordu. Kılıç hala ona saplıydı. Jean-Claude ne yaptığımı görünce bana yardım etti. Elimi göğsünün üzerinde dolaştırdım, kalbini arıyordum. Onun yerine kılıca dokundum. Kalbini delmişti. Benim yardımımla bile, Jean-Claude'un yardımıyla bile, yaşı beş yüzün üzerinde olmasaydı ölürdü. Vampirler güçlerinin büyük bölümünü ilk beş yüz senede kazanıyordu. Ama şu an ona yardım eden tek şey bin yılın üzerinde olmasıydı. Bunu vücudumda, kafamın içinde hissettim. Artan gücün arasında sırtımı hole verdiğimi farkettim. Düşünmek zordu ama "Onu diriltinceye kadar ateşkes var değil mi?" dedim.

"Yani biz onu kurtarırken bize saldırıp saldırmayacaklarını mı soruyorsun?"

"Evet."

"Ben sizi korurum," dedi Warrick. Ayağa kalktı ve Damian'ın kılıcını aldı.

"Bu senin çıkarlarına ters düşmüyor mu?" diye sordum.

"Eğer dirilmezse onu öldürdüğüm için cezalandırılacağım. Sadece dikkatsizliğimden duyduğum üzüntü yüzünden size yardım etmiyorum. Efendimin bana yapacaklarından da korkuyorum."

Jean-Claude, Damian'a baktı. "Padma bizi, triumvirliğin bize verdiği güç yüzünden öldürmek istiyor *ma petite*. Şimdi senin Damian'ı tabutundan bir zombi gibi diriltebildiğini de öğrenecek ve artık daha fazla korkacak."

"Warrick ona söyler mi?"

Jean-Claude hafifçe gülümsedi. "Warrick'in söylemesine gerek yok, değil mi Gezgin?"

Aramızda bir ses içini çekti. "Buradayım."

Boşluğa baktım. "Seni orospu çocuğu, bizi mi dinliyorsun?"

Willie sendeledi. Hannah ondan uzaklaştı. "Ben pek çok şeyim Anita." Willie gözlerinde ışıldayan kadim zekayla bize döndü. "Bizden neden bilgi saklıyorsun Jean-Claude?"

"Size bunları anlatmadığım halde beni bir tehlike olarak görüyorsunuz Gezgin. Beni bir şeyler sakladığım için suçlayabilir misin?"

Hem nazik hem de küçümseyici sayılabilecek şekilde hafifçe gülümsedi. "Hayır, sanırım suçlayamam."

Jean-Claude kılıcı kabzasından tuttu. Kendisini dengelemek için elini Damian'ın göğsüne koydu. "Elini çeksen iyi olur *ma petite*. Kılıç keskin."

Başımı iki yana salladım. "Kalbinin yeniden atmasını sağlamalıyım. Bunu dokunmadan yapamam."

Jean-Claude başını yana yatırdı, bana bakıyordu. "Büyü seni ele geçiriyor *ma petite*, kendini kaybediyorsun. En azından sol elini kullan."

Haklıydı. *Büyü* -ben de daha iyi bir kelime bulamamıştım- artıyordu. Kendimi, daha önce kurban verip kan sunmadan hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Şimdi de etrafta çok fazla kan vardı ama hiçbirini ben dökmemiştim.

Yine de Damian'ın kalbini hissedebiliyordum. Sanki uzanıp kaslarını okşayabilirdim. Görmüyordum, sadece hissediyordum ama tam olarak öyle de değildi. Bunu tanımlayacak bir kelime bulamıyordum. Bir his ya da görüntü değildi, bir yandan da aynen öyle gibiydi. Sağ elimi çekip Damian'ın hareketsiz kalbine sol elimi koydum.

"Hazır mısın *ma petite*?"

Başımla onayladım.

Jean-Claude dizleri üzerinde yükseldi. "Ben Şehrin Efendisi'yim. Benim kanımı içtin. Benim tenime dokundun. Sen benimsin Damian. Bana kendi rızanla geldin. Şimdi yine bana gel Damian. Benim için diril." Kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. Damian'ın vücudunun ölülerin gevşekliğiyle hareket ettiğini hissettim.

Kalbini hissettim, onu okşadım ama soğuk ve ölüydü. "Ben kalbinin efendisiyim Damian. Onun atmasını istiyorum," dedi Jean-Claude.

"Onun atmasını sağlayacağız," dedim. Sesim uzaktan ve garip gelmişti, kendi sesim gibi değildi. Güç içimden Damian'a geçip Jean-Claude'a doğru aktı. Gücün yayıldığını ve yakınlardaki her cesedin bu akışı farkedeceğini hissettim.

"Şimdi," diye fısıldadım.

Jean-Claude bana son bir kere daha baktı, hepimizin dikkati Damian'ın üzerindeydi. Sonra kılıcı tek bir hamlede çekti.

Damian'ın varlığı da kılıçla beraber gitmek, yaranın açıklığından çıkmak istedi. Kaydığını hissettim. Elimi kalbinin üzerine götürdüm. Çıkan kılıç elimi kesti. Taze ve ılık insan kanı yaranın üzerine aktı. Damian'ın içindeki şey tereddüt etti. Kanımın tadına bakmak için kaldı. Bu yeterliydi. Kalbi-

ni okşamamıştım; onu ezmiş, onu üzerimizde gezinen güçle doldurmuştum.

Kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki atışını kemiklerimde hissediyordum. Omurgası gerildi, kucağımdan doğrulup başını geriye attı. Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Gözleri kocaman olmuştu. Kucağıma geri düştü.

Bana baktı, gözleri açıktı, korkuyordu. Kolumu tuttu. Konuşmaya çalıştı ama hızla atan kalbi yüzünden yapamadı. Vücudundaki kanı, kalbinin atışını, içindeki hareketi hissedebiliyordum.

Jean-Claude'a uzandı, ceketinin yakasını tuttu. Sonunda fısıldamayı başardı. "Bana ne yaptınız?"

"Seni kurtardık *mon ami*, kurtardık."

Damian bir anda yığıldı. Bedeni yavaşlamaya başladı. Nabzının hissini, kalbinin hissini kaybetmeye başlamıştım. Yavaşça kaydı ve ben de gitmesine izin verdim. Ama istesem tutabileceğimden neredeyse emindim. Vücudunun akışını ve hissini tutabilirdim. Dokunuşumla onu hızlandırıp yavaşlatabilirdim. Bundan emindim.

Elimi gür kızıl saçları arasında dolaştırdım. Bu arzuyu tanıyordum. İçinde az da olsa cinsellik de vardı. Hala kanayan elimi görebileceğim bir yere kaldırdım. Yara çok büyük değildi. İki-üç dikişle halledilirdi. Acıyordu ama çok değil.

Kanayan elimi saçlarının arasında gezdirdim. Gür saçları yaranın üzerinde gezinip onu genişletti. Bir anda acı keskinleşip arttı, midemi bulandırdı. Beni kendime getirmeye yetecek kadar acımıştı.

Damian bana korku dolu gözlerle bakıyordu. Benden korkuyordu.

18

"Vay, ne kadar da etkileyici." Döndüm, Damian hala kucağımdaydı. Yvette holden salınarak bize doğru geliyordu. Mink kürkünü bırakmıştı ama beyaz elbisesi çok şık, çok gösterişli, çok Chanel'di. Sahnenin geri kalanı tümüyle Marquis de Sade tarzındaydı.

Bir kurtadam olup yaşayan ölülere dalkavukluk eden ve bazen de gönüllü aperatiflik yapan Jason da yanındaydı. Üzerinde siyah deri pantolonla, tenine yapışmış pantolon üzerine giyilen üstlük arası bir kıyafet vardı. Baldırları üzerinden teni görünüyor, kasıklarını deriden yapılmış, tangaya benzer bir şey örtüyordu. Boynuna, ucunda kayışı da olan metal dikenli bir tasma takmıştı. Kayışı Yvette tutuyordu. Jason'ın göğsünün altında ve karnında pençe izlerine benzer yaralar açılmıştı. Elleri arkadan bağlıydı. Kolları bedenine o kadar yapışık duruyordu ki sadece bu bile acı verici görünüyordu.

Yvette bizden üç metre ötede durdu, poz veriyordu. Jason'ın tasmasını onu hafifçe inletip dizleri üzerine düşüre-

cek sertlikte çekti. Kayışı öyle bir mesafede tuttu ki Jason asılı gibi duruyordu.

Elini Jason'ın sarı saçları arasında gezdirip sanki fotoğrafları çekilecekmiş gibi düzeltti. "Burada olduğumuz sürece benim hediyem de bu. Parti hoşunuza gitti mi?"

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordum Damian'a.

"Galiba." Kucağımdan doğruldu, sanki uzuvlarının tam olarak görevini yapacağından emin değilmiş gibi dikkatlice oturdu.

Ayağa kalktım. "Nasılsın Jason?"

"Ben iyiyim," dedi.

Yvette tasmasını daha da gerip konuşmasını engelledi. Tasmanın içinde de metal dikenler olduğunu farkettim. Harika.

"O benim kurdum Yvette. Benim korumam altında. Onu alamazsın," dedi Jean-Claude.

"Onu aldım bile. Ve yine alabilirim. Henüz canını yakmadım. Yaraları benim eserim değil. Burayı korumaya çalışırken olmuş. Seni korurken. İstersen sen sor," dedi Yvette. Tasmayı gevşetti.

Jason derin bir nefes alıp bize baktı.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu Jean-Claude.

"Hayır," dedi Jason.

"Kendini iyi tutmuşsun. Yoksa son karşılaşmamızdan beri zevklerin mi değişti?" dedi Jean-Claude, Yvette'e.

Yvette güldü. "Ah, hayır, zevklerim aynen yerli yerinde duruyor. Ona şimdi, önünüzde işkence edeceğim ve sizin bunu engellemeye gücünüz yetmeyecek. Böylece bir taşla bir sürü kuş vuracağım, onun sayesinde pek çok kişiye eziyet etmiş olacağım." Gülümsedi. Restoranda olduğundan daha iyi görünüyordu. Fazla soluk değildi.

"Kimden beslendin?"

Gözleri bana kaydı. "Yakında görürsün." Dikkati Warrick'e yöneldi. Warrick belirgin bir şekilde sinmedi ama bir anda daha küçük göründü, parlaması azalmış gibiydi. "Warrick, verdiğim görevi yerine getiremedin."

Warrick duvarın yanında duruyordu, Damian'ın kılıcı hala elindeydi. "Zarar vermek istememiştim efendim."

"Ah, bundan bahsetmiyorum. Onlar dostlarını geri getirirken onları korumandan bahsediyorum."

"Eğer ölürse cezalandırılacağımı söylemiştiniz."

"Öyle dedim ama o kocaman kılıcı gerçekten benim üzerimde kullanacak mıydın?"

Dizleri üzerine çöktü. "Hayır efendim."

"O zaman onları nasıl koruyacaktın?"

Warrick başını iki yana salladı. "Düşünemedim..."

"Bunu hiç yapmıyorsun." Jason'ı bacaklarına doğru çekti. Başını kasıklarının arasına almıştı. "Seyret Jason, seyret ve yaramaz küçük çocuklara ne yaptığımı gör."

Warrick ayağa kalkıp sırtını duvara verdi. Kılıcı yere bıraktı, kılıç taş zemine düştü. "Lütfen efendim, lütfen, bunu yapmayın."

Yvette derin bir nefes alıp başını geriye attı, gözleri kapalıydı. Jason'ın yüzünü okşuyordu. Hazırlanıyordu.

"Ne yapacak?" diye sordum.

Jean-Claude sadece "Seyret," dedi.

Warrick dokunabileceğim bir yerde, dizleri üzerindeydi. Her ne olacaksa, en önden seyredecektik. Sanırım istenen de buydu.

Warrick arkamızdaki duvara bakıyor, bizimle ilgilenmemeye çalışıyordu. Açık mavi gözlerinin önünde beyaz bir

şerit belirdi, gözbebekleri beyazlaşıp körleşinceye kadar bu devam etti. Eğer dokunabileceğim bir mesafede durmasaydı bunu göremeyebilirdim.

Gözleri içe çöküp çürümeye başladı. Yüzü hala mükemmeldi, güçlü ve cesurdu, sanki St. George'un bir heykeliydi ama artık gözleri boş, çürümüş deliklerdi. Yanaklarından yeşile çalan cerahat aktı, yosunlu gözyaşlarına benziyordu.

"Bunu ona Yvette mi yapıyor?" diye sordum.

"Evet," dedi Jean-Claude. Sesi neredeyse duyamayacağım kadar kısıktı.

Warrick'ten hafif bir ses çıktı. Ağzından siyah bir sıvı fışkırdı, dudaklarından aktı. Bağırmaya çalıştı ama ağzından sadece yoğun balgam aktı. Öne doğru elleri ve dizleri üzerine düştü. Ağzından, gözlerinden, kulaklarından, kandan daha yoğun, pelte gibi cerehatli bir sıvı akıyordu.

Kokuyor olması gerekirdi ama genelde vampirler çürürken olduğu gibi hiç koku yoktu. Warrick kendi çürümüş iç organlarını kustu.

Hepimiz genişlemeye başlayan birikintiden uzaklaştık. Üzerine basmak istemiyordum. Bize bir zararı olmazdı ama diğer vampirler bile ondan uzaklaştı..

Warrick yere düştü. Beyaz kıyafeti cerahatten neredeyse siyahlaşmıştı. Pisliğin altında hala bütündü. Bedeninde bir şey yoktu.

Eli kötü bir biçimde ileriye uzandı. Bu bir yardım isteğiydi. Canının yandığını ve hala kendinde olduğunu kelimelerden daha iyi anlatan bir hareketti. Hala hissediyordu. Hala düşünüyordu.

"Yüce Tanrım," dedim.

"Sen bir de kendi bedenimde yapabildiklerimi gör." Yvette'in sesi dikkatimizi ona yöneltti. Hala oradaydı, ja-

son'ın başı bacaklarının arasında, öylece duruyordu. Eli dışında beyaz ve parlaktı. Dirseğinden aşağısı çürüyüp yeşil bir renk almıştı.

Jason bunu gördü, bağırmaya çalıştı ama Yvette tasmasını konuşamayacağı kadar sıkı çekti. Çürümüş eliyle yüzünü okşadı. Geride yoğun, koyu renkli ve çok gerçek kalıntılar bırakıyordu.

Jason delirdi. Ondan kurtulmaya çalıştı. Yvette tasmasını yüzü pembeleşinceye kadar sıktı. Jason ondan uzak durmaya çalışıyordu. Oltaya takılmış bir balık gibi çırpınıyordu. Yüzü morardı ama hala Yvette'in çürüyen elinden kurtulamamıştı.

Jason yere yığıldı. Kendini boğmak üzereydi. "Çürüyen etin zevklerini başka vampirlerde mi tattın Jason? Çok korkuyor. Bu yüzden Padma onu bana verdi." Yvette ilerleyip yerdeki Jason'la arasındaki mesafeyi kapattı. "Aklı bu gece olacakları kaldıramaz. Bu harika değil mi?"

"O yüzden bunu yapmayacağız," dedim. Browning'i cebimden çıkarıp ona doğrulttum. "Ona dokunma."

"Siz ele geçirilmiş insanlarsınız Anita. Bunu hala kavrayamadın mı?" diye sordu.

"Sen al bunu ele geçir," dedim. Browning'i ona doğru kaldırdım. Jean-Claude koluma dokundu. "Silahını kaldır *ma petite*."

"Jason'ı almasına izin veremeyiz."

"Jason'ı alamayacak," dedi Jean-Claude. Yvette'e baktı. "Jason benim. Her yönden benim. Onu seninle paylaşmam ve adamlarımı sakat bırakacak bir şey yapmak, misafirlik kurallarına hiç uymuyor. Zihin yıkamak, Konsey'in kanunlarına karşı gelmektir."

"Padma öyle düşünmüyor," dedi Yvette.

"Ama sen Padma değilsin." Jean-Claude ona doğru kayar gibi ilerledi. Gücü yükselen su gibi holü doldurmaya başlamıştı.

"Yüz seneden fazla bir süre benim oyuncağım oldun Jean-Claude. Şimdi gerçekten bana karşı koyabileceğine inanıyor musun?" dedi Yvette.

Yvette'in gücünün atıldığını hissettim, savrulan bir bıçak gibiydi ama gücü Jean-Claude'unkiyle karşılaştı ve yok oldu. Yvette sanki sise saldırıyordu. Jean-Claude'un gücü karşı koymuyordu, Yvette'in gücünü adeta emiyordu.

Jean-Claude ilerledi, neredeyse ona dokunacak mesafedeydi ve tasmayı elinden aldı. Yvette çürüyen eliyle Jean-Claude'un yanağına dokundu, kandan daha beter şeyleri yanağına bulaştırdı.

Jean-Claude güldü ama bu acı verici bir sesti, kırık camları yutmak gibiydi. Sesini duymak canımı yakmıştı. "Senin en kötü halini gördüm Yvette. Bana gösterebileceğin yeni bir şey yok."

Yvette'in elleri yana düştü, Jean-Claude'a bakıyordu. "Yakında daha hoş şeyler olacak. Padma ve Gezgin seni bekliyor." Gezgin'in şu anda aramızda olduğunu bilmiyordu. Gezgin'in bedeni sessiz kaldı, varlığını ele vermedi. İlginçti.

Yvette elini kaldırdı, yeniden pürüzsüz ve mükemmel haline dönmüştü. "Hepiniz ele geçirildiniz Jean-Claude. Sadece henüz bunu bilmiyorsunuz."

Jean-Claude gözle takip edilemeyecek bir hızla ona vurdu. Yvette yerde sürüklendi ve pek zarif denemeyecek bir şekilde duvara çarptı. "Ben ele geçirilebilirim Yvette ama senin tarafından değil. Senin tarafından değil."

19

Jean-Claude, Jason'ın ellerini çözdü ve tasmasını çıkardı. Jason yerde top gibi büzülmüştü. Boğazından hafif sesler çıkıyordu. Sesler, kelimelerden daha ilkel ve daha acıklıydı.

Yvette yüksek topukları üzerinde doğrulmuş ve çıkıp gitmişti. Warrick, eğer durumu için doğru terim buysa, iyileşiyordu. Doğruldu, üzeri hala kendi iç organlarının kalıntılarıyla kaplıydı ama mavi gözleri normal ve bütündü.

Willie'nin bedenindeki Gezgin yürüyüp Jean-Claude'un yanına geldi. "Bu gece beni pek çok kere etkiledin."

"Hiçbirini birilerini etkilemek için yapmadım Gezgin. Bunlar benim insanlarım. Burası benim toprağım. Onları korurum. Bu bir oyun değil." Bir yerden iki mendil çıkardı. Birini bana uzattı. "Elin için *ma petite*." Diğer mendille Jason'ın yüzündeki kiri silmeye başladı.

Sol elime baktım. Kan elimden hoş, düzgün bir çizgi halinde akıyordu. Warrick'in çürümesini seyrederken yarayı unutmuştum. Bazı korkunç görüntüler, fiziksel acıdan daha b'skındı. İpek kumaşı Jean-Claude'un elinden aldım. "Sağol." Mendili elime sardım ama tek elle bağlayamadım.

Gezgin bağlamama yardim etmeye yeltendi, ondan uzaklaştım.

"Yardım sunuyorum, zarar değil."

"Teşekkür ederim, kalsın."

Gülümsedi. Yüzünden geçen düşünceler Willie'ye ait değildi "Bu bedenin içinde olmam seni daha da rahatsız ediyor. Neden?"

"O benim arkadaşım," dedim.

"Arkadaşlık. Bu vampirin arkadaşın olduğunu mu söylüyorsun? O hiçbir şey. Gücü önemsenmeyecek kadar az."

"Güçlü ya da güçsüz olduğu için arkadaşım değil. Sadece arkadaşım."

"Benim önümde biri arkadaşlıktan bahsetmeyeli çok zaman oldu. Yalvarırlar ama bu asla arkadaşlık için olmaz."

Jean-Claude ayağa kalktı. "Bu hiçbirinin aklına gelmemiştir."

"Hiçbiri bu kadar saf olmaz," dedi Gezgin.

"Bu bir çeşit saflık, doğru. Ama birinin Konsey önünde saflaşma cesareti göstermesinin üzerinden ne kadar zaman geçti? Sizden güç, güvence, intikam istemeye geliyorlar ama arkadaşlık ya da sadakat isteyen yok. Hayır, kimse Konsey'den bunu istemez."

Willie'nin başı biraz yana yattı, sanki Gezgin düşünüyordu. "Bana arkadaşlığını mı sunuyor, yoksa arkadaş olmayı mı istiyor?"

Cevap vermeye hazırlanıyordum ama Jean-Claude önce davrandı. "Karşılığında bir şey istemeden gerçek dostluğu sunabilir misin ki?"

Ağzımı açtım, aç timsahlarla arkadaşlık etmeyi tercih edeceğimi söyleyecektim ama Jean-Claude nazikçe koluma dokundu. Bu yeterliydi. Kazanıyordum. İşi bozmamalıydım.

"Arkadaşlık. İşte bu, Konsey'deki koltuğuma oturduğumdan beri bana teklif edilmemiş bir şey."

O zaman hiç düşünmeden konuştum. "Çok yalnız olmalısın."

Güldü. Willie'nin sesli kahkahası ile sinsi bir gülüş arasında bir şeydi. "Uzun süredir kapalı duran bir pencereden sızan rüzgar gibi, Jean-Claude. Bir olumsuzluk, saflık ve güç karışımı." Yüzüme dokundu ve ben izin verdim. Sanki hep yapıyormuş gibi, yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Kesinlikle bir... Çekiciliği var."

Eli yüzümden aşağıya kaydı, parmakuçları yanağımda dolaştı. Bir anda elini indirdi, sanki görünmez bir şeyi hissetmeye çalışır gibi parmakuçlarını birbirine sürdü. Başını iki yana salladı. "Ben ve bu beden, sizi işkence odasında bekleyeceğiz." Ben hayır diyemeden cevap verdi. "Bu bedene zarar vermeyi düşünmüyorum Anita ama onunla dolaşmam gerekiyor. Kullanmayı tercih edeceğim başka bir tane olursa bunu terkederim."

Dönüp grubun geri kalanına baktı. Bakışı en son Damian'ın üzerinde durdu. "Bunu alacağım. Tahmin ediyorum, Balthasar'ın hoşuna gidecektir."

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"O da mı arkadaşın?"

Yan gözle Damian'a baktım. "Arkadaşım değil, hayır. Yine de hala benim."

Gezgin başını yana yatırdı, bana bakıyordu. "Sana mı ait, nasıl? Senin aşığın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Kardeşin mi? Kuzenin mi? Atan mı?"

"Hayır." dedim.

"O zaman nasıl... Senin oluyor?"

Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Willie'yi kurtarmak için sana Damian'ı vermem. Sen kendin söyledin. Ona zarar vermeyecekmişsin."

"Ya verecek olsaydım? O zaman arkadaşının güvenliği için, Damian'la yer değiştirmesine izin verir miydin?"

Başımı iki yana salladım. "Bu konuyu seninle tartışmayacağım."

"Sadece arkadaşlarının senin için ne kadar önemli olduğunu öğrenmeye çalışıyorum Anita."

Yine başımı iki yana salladım. Konuşmanın gidişatı hoşuma gitmemişti. Eğer yanlış bir şey söylersem Gezgin, Willie'yi kesmeye başlayacaktı. Bunu farketmiştim. Bu bir tuzaktı ve söyleyeceğim her şey beni bu tuzağa çekiyordu.

Jean-Claude araya girdi. "*Ma petite* arkadaşlarına değer verir."

Gezgin elini kaldırdı. "Hayır, buna kendisinin cevap vermesi gerek. Ben onun sadakatini anlamaya çalışıyorum, seninkini değil." Bana yarım metreden daha yakın bir mesafeden bakıyordu, rahatsız edici derecede yakındı. "Arkadaşların senin için ne kadar değerli Anita? Soruya cevap ver."

Gezgin'in beni getirmeyi istediği yere götürmeyecek bir cevap düşündüm. "Onlar için öldürecek kadar değerliler," dedim.

Gözleri açıldı. Ağzı şaşkınlıkla çarpıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Omuz silktim. "Sen bir soru sordun, ben de cevap verdim."

Başını geriye atıp güldü. "Ah, erkek olsan ne hoş olurdu."

Maço tiplerle, bunun bir iltifat olduğunu bilecek kadar takılmıştım, hem de içten bir iltifattı. Hiçbir zaman nasıl bir

kabalık ettiklerinin farkında olmazlardı. Değer verdiğim birilerini kesmediği sürece bu kabalığa tepki vermeyecektim. "Sağol," dedim.

Yüzü bir anda ifadesizleşti, neşesi kötü bir hatıraymış gibi kayboldu. Sadece gözleri, Willie'nin gözleri, hala canlıydı ve tenimde soğuk bir rüzgar gibi gezinen bir güçle parlıyordu. Jean-Claude'un hole girerken yaptığı gibi kolunu bana uzattı.

Yan gözle Jean-Claude'a baktım, başıyla hafifçe onayladı. Hala kanayan elimi Gezgin'in bileğinin üzerine koydum. Nabzı elimde hızlı ve güçlü atıyordu. Sanki küçük yaranın bir kalbi varmış da bileğinde atıyormuş gibi hissetmiştim. Kesikteki kan daha hızlı akmaya başladı, gücüyle kanımı çağırıyordu. Kan kolumdan dirseğime ince bir çizgi halinde aktı, paltonun kolunun altına süzülüp koyu renkli kumaşa bulaştı.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Korku kanın akışını hızlandırıyordu. O anda, ben öylece dururken, kanımı o küçük yaradan beni öldürünceye kadar akıtabileceğini farkettim. Sırf durumu açıklamak için içimdeki bütün kanımı, tüm gücümü harcayabilirdi.

Nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Elimi çekmem gerektiğini biliyordum ama hareket ettiremiyor gibiydim, sanki bir şey kafamın içinde çığlık atıp daha bu fikir elime ulaşmadan, hareketlerime müdahale ediyordu.

Jean-Claude bana uzandı ama o daha bize dokunamadan Gezgin konuştu. "Hayır Jean-Claude. Eğer kendi başına kurtulabilirse, onu dikkate alınmaya değer bir güç olarak kabul edeceğim."

Sanki koşmuşum gibi sesim kesik kesikti ve nefes nefeseydim ama konuşabilmiştim, sadece elimi oynatamıyordum. "Benim bundan çıkarım ne olacak?"

Güldü, halinden memnundu. Galiba sonunda rahat cevaplayacağı soruları sormaya başlamıştım. "Ne istersin?"

Kafamın içinde atan nabzım hızlanırken bunu düşündüm. Kan, Gezgin'in, yani Willie'nin kıyafetinin kolunu kaplamaya başlamıştı. Willie'yi geri istiyordum. "Kendimin, bütün adamlarımın ve dostlarımın güvenliğini istiyorum."

Başını geriye atıp kahkahalarla güldü. Kahkahası kötü bir film dublajı gibi bir anda kesildi. Parlak gözlerini bana döndürdü. "Tutuşumdan kurtul Anita, ben de sana istediğini vereyim. Ama eğer kurtulamazsan ben ne kazanacağım?"

Bu bir tuzaktı ve bunu biliyordum ama içinden nasıl çıkacağımı bilemiyordum. Eğer kanımı akıtmaya devam ederse kan kaybından bayılacaktım ve belki de her şey bitecekti.

"Kan," dedim.

Gülümsedi. "Ona şimdi de sahibim."

"Kendi arzumla benden içebilirsin. Buna sahip değilsin."

"Çok cazip ama yeterli değil."

Gözümün önünde gri noktalar belirmeye başlamıştı. Terliyordum ve garip bir şekilde midem bulanıyordu. Kan kaybından bayılmak çok zaman alırdı ama Gezgin bu işi hızlandırıyordu. Ona ne teklif edebileceğimi bulamıyordum. Düşünmekte bile zorlanıyordum. "Ne istiyorsun?"

Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi Jean-Claude içini çekti.

"Gerçeği."

Dizlerimin üzerine çöktüm. Beni ayakta tutan tek şey, bileğimi tutan eliydi. Gözümün önünde büyük gri-beyaz noktalar belirmeye başlamıştı. Başım dönüyordu ve durum iyiye gitmiyordu.

"Hangi gerçeği?"

"Yersarsıcı'yı gerçekte kim öldürdü? Bana bunu söylersen serbest kalırsın."

Zorla yutkundum ve fısıldadım. "Siktir git." Hala onu tutmuş, kanarken yere kaydım. Bana doğru eğildi ama bozulan görüşümle sadece Willie'yi görüyordum. Willie'nin keskin hatlı yüzünü görüyordum. Tek gördüğüm, zevksiz takım elbiseler giyen ve daha da beter kravatlar takan Willie'ydi. Hannah'yı boğazımı düğümleyen şefkat dolu bir sadakatle seven Willie. Uzanıp o yüze dokundum, parmaklarımı geriye yatırılmış jöleli saçlarında gezdirdim, çenesini avcumun içine alıp fısıldadım. "Willie, bana gel."

Elektrik akımı gibi bir şey hissettim ve görmeye başladım. Bedenimi uyuşmuş ve uzaktaymış gibi hissediyordum ama görüşüm netleşmişti. O parlak gözlere baktım ve Willie'yi düşündüm. Orada, içinde bir yerde bana cevap veren bir çığlık vardı. "Willie, bana gel." Sesim bu sefer daha güçlü çıkmıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Willie.

Onunla ilgilenmedim. Willie, tıpkı Damian gibi yanlışlıkla dirilttiğim vampirlerden biriydi. Ve belki, sadece belki, bana arkadaşlıktan daha fazla bir şeyle bağlıydı. "Kan ile seni çağırıyorum Willie McCoy. Kalk ve bana gel."

Elimdeki üçüncü kalp atışı yavaşladı. Bu sefer kaçmaya çalışan Gezgin'di, kendi kurduğu bağdan kurtulmaya çalışıyordu ama bu iki tarafı keskin bir kılıçtı. İki yöne de kesiyordu ve ben kendi savurduğum tarafın derin ve geniş kesmesini istiyordum.

"Bana gel Willie. Sesime, elime, kanıma doğru yüksel. Diril ve cevap ver. Willie McCoy, artık gel!" Willie'nin, o

gözleri bardağa akan su gibi doldurmasını seyrettim. Gezgin'in dışarı atıldığını hissettim. Onu ittim, dışarı attım ve kafamın içinde, Willie'nin bedenindeki varlığından daha önce haberdar olmadığım kapıyı kapattım. Gezgin'i zorla dışarı gönderdim, çığlıklar atarak karanlığa düştü.

Willie bana bakıyordu ve kendisiydi ama gözlerinde daha önce görmediğim bir bakış vardı. "Arzunuz nedir efendim?"

Yere yığıldım, ağlıyordum. "Senin efendin değilim," demek istiyordum ama kelimeler boğazıma takılıp kadife bir karanlık tarafından yutuldu. Karanlık, önce görüşümü, sonra bütün dünyayı yuttu.

20

Başım babamın kucağında uykuya dalmıştım. Saçımı okşuyordu. Kucağına sokuldum, yanağım çıplak baldırındaydı. Çıplak baldırında mıydı? Bir anda uyandım, etrafı tam olarak göremeden doğrulup oturdum. Jason yere oturmuş, taş duvara dayanmıştı. Onun kucağında uyanmıştım. Bana 'gel biraz takılalım' gülüşünün çok sulandırılmış bir versiyonuyla gülümsedi ama gözleri soğuk ve yorgundu. Bu gece bana sarkacak takati yoktu. Jason birileriyle uğraşmıyorsa durum hakikaten kötü demekti.

Jean-Claude ve Padma, Fransızca tartışıyordu. Tahta bir masanın etrafındaydılar. Bir adam gümüş kelepçelerle boynundan, el ve ayak bileklerinden yüzüstü bağlanmıştı. Kelepçeler masaya takılıydı. Çıplaktı ama üzerinde sadece kıyafetleri eksik değildi. Sırtının tamamı parçalanmıştı ve kan içindeydi. Kapıdaki derinin sahibini bulmuştuk. Rafael'in esmer ve yakışıklı yüzü sarkmıştı, baygındı. Mümkün olduğunca uzun süre baygın kalmasını umdum.

Rafael, Fare Kral, şehirdeki en kalabalık ikinci şekil-değiştirici topluluğunun lideriydi. O hiç kimsenin oyuncağı

değildi. Burada, bu halde ne yapıyordu? "Rafael'in burada ne işi var?" diye sordum Jason'a.

Yorgun sesi bir alçalıp bir yükselerek cevap verdi. "Hayvanların Efendisi, fareadamları istedi. Rafael onun çağrısına karşı koyacak kadar güçlü değildi ama diğer fareleri getirmeyecek kadar güçlüydü. Kendini bir kurban olarak sundu." Jason sırtını duvara yasladı, gözleri kapalıydı. "Onun direncini kıramadılar. Sylvie'ninkini de kıramadılar.

"Sylvie mi?" Odaya bakındım. Altıya altı metreydi, çok büyük değildi. Sylvie de odanın karşısındaki duvara zincirlenmişti. Yığılmış, zincirleri germişti. Bütün ağırlığı bileklerinin üzerindeydi ve o da baygındı. Rafael'in bağlı olduğu masanın arkasındaydı. Yaralı görünmüyordu.

"O neden burada?"

"Hayvanların Efendisi kurtları da çağırdı. Richard burada değildi, o yüzden Sylvie geldi. Tıpkı Rafael'in kendi adamlarına yaptığı gibi, o da bizi korudu."

"Jean-Claude'la hayvançocuk ne hakkında tartışıyor?"

"Gezgin bizi serbest bıraktı ama onlar Rafael'in bu anlaşmaya dahil olmasını istemiyor. Hayvanların Efendisi, Rafael'in bizim adamlarımızdan ya da arkadaşlarımızdan biri olmadığını söylüyor"

"O benim arkadaşım," dedim.

Gözlerini açmadan gülümsedi. "Böyle söyleyeceğini biliyordum."

Duvardan destek alıp ayağa kalktım. Biraz dengesizdim ama fena değildim. Tartışan vampirlere doğru yürüdüm. Hararetli bir tartışmaya dalmışlardı ama Fransızca konuşuyorlardı.

Jean-Claude bana döndü. "*Ma petite*, uyanmışsın." İngilizcesi çok aksanlıydı. Çok uzun süre Fransızca konuştuktan sonra genelde böyle oluyordu.

Padma elini kaldırdı. "Hayır, onu karıştırma."

Jean-Claude eğilip selam verdi. "Nasıl istersen."

Rafael'e dokunmak istiyordum. Sırtının kalkıp indiğini görebiliyordum ama ona dokununcaya kadar gerçekten iyi olup olmadığını anlayamazdım. Ellerim üzerinde geziniyordu ama acı vermeden dokunabileceğim, parçalanmamış yer kalmamış gibiydi. Sonunda saçlarına dokundum, sonra elimi geri çektim. Onu uyandırmak istemiyordum. Şu anda baygın olması en iyisiydi.

"Bu adam sizin neyiniz?" diye sordu Padma.

"O Rafael, Fare Kral. Benim arkadaşım."

Hannah açık mahzen kapısından içeri girdi. Göründüğü anda, onun Gezgin olduğunu anlamıştım. O çok dişi bedeni, kapının kirişine dayayıp çok erkeksi görünmeyi başarmıştı. "Şehirdeki bütün canavarların arkadaşı olamazsın."

Ona baktım. "Bahse girer misin?"

Başını iki yana salladı, Hannah'nın sarı saçları şampuan reklamı gibi savruldu. Gezgin güldü ama kız gibi bir gülüştü. "Ah, hayır Anita Blake, bu akşam artık seninle başka anlaşma yapmam." Basamaklardan aşağıya baktı. Yüksek topuklu ayakkabıları çıkarmıştı ve merdivenlerden aşağıya naylon çorap içindeki ayaklarıyla kayar gibi indi. "Ama başka geceler de olacaktır."

"Buradan güven içinde çıkmayı istedim ve sen de kabul ettin. Bize artık zarar veremezsin," dedim.

"Sadece bu gece için güvende gitmenize izin verdim Anita."

"Sözünde bir zaman limiti olduğunu hatırlamıyorum," dedi Jean-Claude.

Gezgin itirazı eliyle reddetti. "Bu gayet açıktı."

"Ben öyle anlamadım," dedim.

Gezgin masanın diğer yanına geçip Padma'nın yanında durdu. Bana Hannah'nın gözleriyle baktı ve kaşlarını çattı. "Sadece bu geceyi kastettiğimi başka kim olsa anlardı."

"Onun başka kimseye benzemediğini sen kendin söyledin Gezgin," dedi Jean-Claude.

"O, Konsey'in bir üyesi. Herkes adına pazarlık yapamaz. Bu gece sizi rahat bırakmamız için zorlayabilir ama gerisine karışamaz. Burada bir oylama yapılmadan sizi serbest bırakamaz," dedi Padma.

"Yani sözünün hiçbir anlamı yoktu," dedim.

"Eğer burada kaldığımız süre boyunca güvenliğinizi istediğini bilseydim, Yersarsıcı'nın gerçekten nasıl öldüğünden çok daha fazlasını öğrenmeyi isterdim," dedi Gezgin.

"Bir anlaşma yaptık ve ben kendi payıma düşen bölümünü yerine getirdim," dedim.

Kollarını göğsünde kavuşturmaya çalıştı ama sonra karnının üzerinde kavuşturdu, göğüsleri kollarının üzerindeydi. Kadın fiziği sert görünmeye elverişli değildi. "Bana başka bir dert daha çıkardın Anita. Bu kadar çok derde yol açmak pek de akıllıca değil."

"İstediğin kadar tehdit et ama bu gece bize dokunamazsın," dedim.

"Bunun bu gecelik olduğunu sakın aklından çıkarma." Sesi Hannah'nın boğazından normalden birkaç oktav ince çıktı.

Masanın etrafında dolaşıp Rafael'in başucuna geldim, saçını okşamak istiyordum ama cesaret edemiyordum. Yaşlar, gözlerimin arkasından bastırıyordu. "Onu çözün. O da bizimle geliyor. Yoksa verdiğin söz beş para etmez Gezgin."

"Onu bırakmam," dedi Padma.

"Sen, sana söyleneni yapacaksın," dedi Gezgin.

Başımı Rafael'in parçalanmış bedeninden çevirdim. Kötü adamların beni ağlarken görmesini istemiyordum. Başımı Rafael'den başka tarafa çevirince Sylvie'yi daha iyi gördüm. Gördüğüm şey beni olduğum yere çiviledi.

Sylvie'nin pantolunu ayak bileklerine kadar indirilmişti, ayakkabıları hala ayağındaydı. Ona doğru bir adım attım, sonra bir tane daha, yanına vardığımda neredeyse koşuyordum. Yanında dizlerimin üzerine düştüm. Kasıklarında kan vardı. Yumruklarını sıkmıştı, gözleri sımsıkı kapalıydı. Hafif bir sesle, tekrar tekrar bir şeyler fısıldıyordu. Koluna dokununca gerildi. Sesi o tek kelimeyi duyabileceğim kadar yükseldi. "Hayır, hayır, hayır!" Bunu bir mantra gibi tekrarlıyordu.

Ağlıyordum. Oysa daha bu sabah Sylvie'nin başına bir mermi sıkmayı planlıyordum, şimdiyse onun için ağlıyordum. Ne çeşit bir psikopat olmuştum? Sylvie'yle ilgili bir sürü derdim vardı ama bu... O en iyi şartlarda bile erkeklerden hoşlanmıyordu. Bu, durumu bir şekilde olduğundan daha kötü, daha aşağılayıcı yapmıştı. Ya da belki onu çok gururlu, kendinden çok emin bir kadın olarak hatırladığım için böyle hissetmiştim. Onu bu şekilde görmek, kendimi neredeyse dayanamayacağım kadar kötü hissetmeme neden olmuştu.

"Sylvie, Sylvie, benim Anita." Kıyafetlerini düzeltmek istiyordum ama yanındakinin ben olduğumu kesinlikle anlayıncaya kadar ona yeniden dokunmaya korkuyordum. "Sylvie, beni duyabiliyor musun?"

Jason gelip yanımızda durdu. "Bırak ben deneyeyim."

"Bir erkeğin ona dokunmasını istemeyebilir."

"Ona dokunmayacağım." Sylvie'nin yanına diz çöktü. "Ben sürü gibi kokuyorum, sen öyle kokmuyorsun." Kolunu dikkatlice Sylvie'nin yüzüne doğru kaldırdı, ona dokunmamaya çalışıyordu. "Sürünün kokusunu al Sylvie. Bizim dokunuşumuzla rahatla."

Sylvie hayır demeyi kesti ama başka bir şey olmadı. Gözlerini açmıyordu.

Ayağa kalkıp odaya döndüm. "Bunu kim yaptı?"

"Bu olanları istediği zaman bitirebilirdi. Bana sürüsünü verirdi ve hepsi biterdi. Serbest kalabilirdi," dedi Padma.

"BUNU KİM YAPTI?" diye bağırdım.

"Ben yaptım," dedi Padma.

Yere baktım, gözlerimi kaldırırken beraberinde Uzi'yi de çıkarıp ona çevirmiştim. "Seni ikiye böleceğim."

"*Ma petite*, Rafael'i, hatta belki beni bile vurabilirsin."

Makineliler kalabalıkta ateş etmek için üretilmemişlerdi ama Padma, Browning'in mermileriyle ölmezdi. Başımı iki yana salladım. "O ölecek. Bu yaptığı yüzünden ölecek."

Gezgin, Padma'nın yanında durdu. "Bu bedeni öldürür müsün?" Ellerini iki yana açtı ve Padma'nın önüne geçti. "Willie'nin sevgilisini öldürür müsün?"

Yanağımdan tenimi haşlayacak kadar sıcak gözyaşları süzüldü. "Lanet olsun, hepinize lanet olsun."

"Padma, arkadaşına şahsen tecavüz etmedi. Beceriksiz bir adam bile tecavüz edebilir ama bir şekil-değiştiricinin derisini canlıyken yüzmek beceri ister," dedi Gezgin.

"O zaman kim?" Sesim biraz sakinleşmişti. Makineliyi kullanmayacaktım, hepimiz bunu biliyorduk. Uzi'yi bırakıp paltomun arkasına kaymasına izin verdim. Browning'i kavradım ve bunun üzerinde düşünmeye başladım.

Jean-Claude yanıma geldi. Beni çok iyi tanıyordu. "*Ma petite*, en azından bu gece için buradan güven içinde çıkabileceğiz. Bunu bize sen kazandırdın. Şimdi bunu intikam almak uğruna berbat etme."

İçeriye Fernando girdi ve o anda anladım. Belki tek başına yapmamıştı ama bunu yapanlardan biri oydu. Bana yılışık bir şekilde gülümsedi. "Gezgin, Hannah'yı almama izin vermedi."

Titremeye başladım. Titreme ellerimden başlayıp kollarıma, omuzlarıma ve sonunda tüm bedenime yayıldı. Daha önce hiç kimseyi öldürmeyi şu an Fernando'yu öldürmek istediğim kadar istememiştim. Çıplak ayakları üzerinde merdivenlerden kayar gibi indi, eli göğsünün üzerinde geziniyor, karnının üzerinde başlayıp aşağıya uzanan tüylerini okşuyordu. Elleri ipek pantolonunu okşuyordu.

"Belki de duvara seni zincirletirim," dedi.

Gülümsedim. Çok net, çok dikkatli konuştum, yoksa bağırmaya başlayacaktım ve eğer kontrolümü kaybedersem onu vururdum. Bunu adım gibi biliyordum. "Sana kim yardım etti?"

Padma oğlunu durdurup onu erişebileceği bir yere çekti. Başvampirin yüzünde gerçek korkuyu görmüştüm. Oğlu hala durumu anlayacak kadar kendinde değildi. Ya çok aptaldı ya da çok kendini beğenmişti.

"Ben kendim yaptım."

Ağzımdan boğazımı yakacak kadar acı bir kahkaha çıktı. "Bu kadar işi tek başına yapamazsın. Sana kim yardım etti?"

Gezgin, Fernando'nun omzuna dokundu. "Diğerleri, isimsiz şahıslar. Eğer yapabilirse, kadın sana söyler. Eğer söylemezse, bilmene gerek yok demektir. Onları avlayamazsın Cellat."

"Belki bu gece değil," dedim. Titremem azalıyordu. Ruhumun içindeki, kendimden bir parçayı feda ettiğim o soğuk buzlu yer genişliyordu. Sakindim, çok sakindim. Gözümü bile kırpmadan hepsini vururdum. "Ama sen kendin söyledin Gezgin, başka geceler de olacak."

Jason hafif bir sesle konuşuyor ve Sylvie de cevap veriyordu. Yan gözle ona baktım. Ağlamıyordu. Yüzü soluk ve garip bir şekilde gergindi, sanki her şeyi sıkı sıkı içinde tutuyordu. Jason zincirleri çözdü ve Sylvie duvardan kaydı. Jason, pantolonunu çekmesine yardım etmeye çalıştı ama Sylvie onu itti.

Yanına diz çöktüm. "Yardım etmeme izin ver, lütfen."

Sylvie pantolonunu kendisi çekmeye çalıştı ama elleri tutmuyordu. Ellerini bir türlü kontrol edemedi ve sonunda gözyaşları içinde yere yığıldı.

Onu giydirmeye başladım ve o da izin verdi. Yapabildiği kadar bana yardım etti ama elleri o kadar kötü titriyordu ki elinden fazla bir şey gelmiyordu. Pantolonu pembe ketendi. İç çamaşırını bulamamıştım. Yok olmuştu. Giydiğini biliyordum çünkü Sylvie iç çamaşırı giymeden çıkmazdı. O bir hanımefendiydi ve hanımefendiler böyle şeyler yapmazdı.

Her yeri örtülünce, sonunda gözlerime bakabildi. Gözlerindeki bakış, gözlerimi kaçırtacak türdendi ama kaçırmadım. Eğer o, yüzüne bu kadar acı sığdırabiliyorsa, ben de en azından gözlerimi kırpmadan ona bakabilirdim. Ağlamamayı bile başarmıştım.

"Onlara sürüyü vermedim," dedi.

"Biliyorum," dedim. Ona dokunmak, onu rahatlatmak istiyordum ama korkuyordum.

Öne doğru yığıldı. Ağlamıyordu ama sanki birazdan kendini parçalarcasına ağlayacakmış gibi hıçkırıyordu. Tereddüt içinde ona sarıldım. Üzerime yığıldı, o da bana sarılmıştı. Onu yarı kollarımda yarı kucağımda tuttum, hafifçe sallıyordum. Kulağına doğru eğilip hafifçe fısıldadım. "O ölü. Onların hepsi ölü."

Hıçkırıkları yavaşça azaldı, sonra bana baktı. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Bana sokuldu ve hafifçe, "Richard'ı öldürmeyeceğim," dedi.

"Güzel. Çünkü seni öldürmek zorunda kalmaktan nefret edecektim."

Güldü ama gülüşü giderek ağlamaya dönüştü, artık biraz yumuşamış, hafiflemişti. Şimdi o kadar çaresiz değildi.

Diğerlerine baktım. Erkekler, ölü ve diri, hepsi bana bakıyordu. "Rafael bizimle geliyor, artık tartışma yok."

Padma başıyla onayladı. "Öyle olsun."

Fernando ona döndü. "Baba, bunu yapmasına izin veremezsin. Kurtlar tamam ama Fare Kral olmaz."

"Sus Fernando."

"Eğer boyun eğmezse, yaşamasına izin veremeyiz."

"Onu haklayacak kadar güçlü bir fare değilmişsin, değil mi Fernando? Senden daha güçlü ve bu yüzden ondan nefret ediyorsun," dedim.

Fernando bize doğru bir adım attı. Padma ve Gezgin, ikisi beraber onu omuzlarından tuttu.

Jean-Claude aramıza girdi. "Hadi gidelim *ma petite*. Gece kısalıyor."

Gezgin, Fernando'dan yavaşça uzaklaştı. Fareçocuğa mı, yoksa bana mı daha az güvendiğini bilemiyordum. Gezgin,

Rafael'i bağlayan zincirleri çözmeye başladı. Fareadam hala baygındı, başına gelenlerden habersizdi.

Ayağa kalktım, Sylvie de benimle beraber doğruldu. Benden uzaklaşıp yürümeye çalıştı ama neredeyse düşüyordu. Jason'la birlikte onu kollarından yakaladık.

Fernando güldü.

Sylvie sendeledi. Sanki tokat yemiş gibi bakıyordu. O kahkaha kelimelerden daha etkili olmuştu. Dudaklarımı yanağına dayadım, boştaki elimle yanağını okşadım, dudaklarım kulağının yanındaydı. "O ölü, bunu unutma."

Bana bir süre yaslandı, sonra başıyla onayladı. Doğruldu ve Jason'ın onu merdivenlere kadar taşımasına izin verdi.

Jean-Claude, Rafael'i olabildiğince nazik bir şekilde kaldırıp omzuna aldı. Rafael inledi, elleri kasıldı ama gözleri kapalı kaldı.

Gezgin'e baktım. "Binecek başka bir at bulman gerek. Hannah da bizimle geliyor."

"Elbette," dedi.

"Hemen, Gezgin," dedim.

Yüzüne kendini beğenmişlik yayıldı. Hannah'nın yüzünde hiç görmediğim bir ifadeydi. "Bir büyü numarasının seni aptallaştırmasına izin verme Anita."

Gülümsedim. Bunun hoş bir gülümseme olmadığını biliyordum. Acı, kendini beğenmiş ve kızgın bir gülümsemeydi. "Bu gece sabrımı tamamen taşırdın Gezgin. Onun içinden hemen çık, yoksa..." Browning'i Fernando'nun karnına dayadım. Bunu yapabileceğim kadar yakınımdaydı.

Fernando'nun gözleri büyüdü ama gerektiği kadar korkmamıştı. Namluyu biraz daha sert bastırdım, bu pek çok erkeği geriletirdi. O hafifçe inledi ve bana yaslandı, yüzü bana doğru eğiliyordu. Sanki beni öpmeye çalışacaktı.

Güldüm. Dudakları benim dudaklarım üzerinde gezinirken ve silahımı ona dayalıyken güldüm. Onu geri çeken silah değil, gülüşüm oldu.

Hannah dizleri üzerine düştü. Gezgin gitmişti. Birinin onun merdivenlerden çıkmasına yardım etmesi gerekiyordu. Willie'yi düşündüm ve hemen geldi. Bana bakmadan, Hannah'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Benim gözlerim kötü adamların üzerindeydi. Problemleri sırayla halletmeliydim.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Fernando.

"Çünkü hayatta kalmayı haketmeyecek kadar aptalsın." Onlardan uzaklaştım, silah hala Fernando'ya çevriliydi. "Bu senin tek oğlun mu?" diye sordum.

"Tek çocuğum," dedi Padma.

"Başın sağolsun," dedim. Hayır, onu vurmadım. Fernando'nun kızgın gözlerine sadece baktım, başka fırsatların da çıkacağını biliyordum. Bazı insanlar çaresizlikten ölümün kucağına düşerdi. Bazılarıysa aptallıktan. Eğer Fernando düşmek istiyorsa, ben onun canını almaya dünden razıydım.

21

Rafael muayene masasında yatıyordu. Bir hastanede değildik; likantroplar, sahip oldukları bir binanın bodrumunu geçici bir acil servise dönüştürmüştü. Daha önce ben de burada yaralarıma baktırmıştım. Şimdi de Rafael burada yüzüstü yatıyordu. Elinde, vücuduna serum ve ağrı kesici pompalayan sondalar vardı. Ağrı kesiciler likantroplarda pek bir işe yaramıyordu ama bir şeyler denemeliydiler. Rafael cipte kendine gelmişti. Bağırmamıştı ama arada sırada çukurlara girdiğimde çok feci inlemişti.

Dr. Lillian, kır saçları belirsiz bir tarzda kesilmiş, ufak tefek bir kadındı. Bir farekadındı. Bana döndü, "Onu olabildiğince rahatlatmaya çalıştım," dedi.

"İyileşecek mi?"

Başıyla onayladı. "Evet. Bu tarz yaralarda, şoku ve kan kaybını atlattıktan sonra en büyük tehlike, yaranın mikrop kapmasıdır. Bizim yaralarımız mikrop kapmaz."

"İşte düzenli tüylenmenin faydaları," dedim.

Gülümsedi ve omzuma vurdu. "Stresle, bu tür espriler yaparak baş ettiğini biliyorum ama bunu bu gece Rafael'e karşı deneme. Seninle konuşmak istiyor."

"Ama o..."

"Konuşacak kadar iyi değil ama o benim kralım ve seninle konuşmadan onu uyutmama izin vermiyor. Sen onun söyleyeceği bu çok önemli şeyi dinlerken ben de gidip diğer hastaya bakacağım."

Yanımdan geçerken koluna dokundum. "Sylvie ne durumda?"

Lillian bana bakamadı, duraksadı, sonunda konuştu. "Fiziksel olarak iyileşecek ama ben bir terapist değilim. Bu tarz bir saldırının ardından gelecek şeylerle ilgili bir eğitimim yok. Bu gece burada kalmasını istedim fakat seninle birlikte buradan gitmek için ısrar etti."

Gözlerim büyüdü. "Neden?"

Lillian omuz silkti. "Galiba seninle birlikteyken kendini daha güvende hissediyor. Sanırım burada güvende hissetmiyor." Yaşlı kadın aniden yüzüme çok dikkatli bir şekilde baktı. "Burada kendini güvende hissetmemesi için bir sebep var mı?"

Bunu bir süre düşündüm. "Burada hiç leoparadam tedavi oldu mu?"

"Evet," dedi.

"Lanet olsun."

"Ne farkeder ki? Burası tarafsız bölge. Hepimiz bu konuda anlaştık."

Başımı iki yana salladım. "Bu gece güvendesiniz ama Elizabeth'in bildiği her şeyi, Hayvanların Efendisi de biliyor. Yarından itibaren burası güvenli değil."

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Hayır. Ama güvende olacağınızdan da emin değilim."

Başıyla onayladı. "Pekala. Sylvie'yi yanına al ama Rafael'in en az bir gece burada kalması gerek. Yarın onu

götürmek için bir plan yapacağım." Etrafındaki tıbbi cihazlara baktı. "Hepsini alamayız ama ne yapabileceğimize bir bakalım. Şimdi sen kralımızla konuş." Sonra odadan çıktı.

Bir anda, bodrumun sessizliğinde yalnız başıma kalmıştım. Rafael'e baktım. Bir çeşit çadır gibi bir şeyin altındaydı. Üstü kapalıydı ama örtü ona değmiyordu. Çıplak teninde merhem vardı ama bandaj yoktu. Böyle bir yaranın üzerine koyacakları herhangi bir şey onu daha beter yapardı. Yaraya yanık muamelesi yapıyorlardı. Onu tedavi ederken tam olarak ne yaptıklarını bilmiyordum çünkü o sırada benim elime de dikiş atılıyordu.

Rafael'in beni görmek için başını oynatmasına gerek kalmayacağı bir yere geçtim. Hareket etmek onun için kötüydü. Gözleri kapalıydı ama nefesi hızlı ve hırıltılıydı. Uyumuyordu.

"Lillian benimle konuşmak istediğini söyledi."

Gözlerini kırpıp bana baktı. Gözleri garip bir açıdaydı. Başını oynatmaya çalıştı, göğsünden derin bir ses geldi. Daha önce böyle bir ses duymamıştım. Bir daha da duymak istemezdim.

"Hareket etme, lütfen." Tekerlekli bir tabure buldum ve yakına çektim. Ben ona oturunca neredeyse aynı hizaya gelmiştik. "Seni uyuşturmasına izin vermeliydin. Mümkün olduğu kadar uykuya ihtiyacın var."

"Önce, benim serbest kalmamı nasıl sağladığınızı öğrenmeliyim," dedi. Derin bir nefes daha aldı, yüzünden dalgalar halinde acı ifadeleri geçti.

Gözlerimi kaçırdım, sonra tekrar baktım. Dayanıklı olmalıydım. "Senin için bir anlaşma yaptım."

"Ne?" Elleri kasıldı ve dudaklarını sıkı sıkı kapadı. Yeniden konuştuğunda sesi daha hafif, daha dikkatliydi. Sanki

normal konuşmak canını yakıyordu. "Benim için ne feda ettiniz?"

"Hiçbir şey."

"O, beni... Bu kadar kolay bırakmazdı." Rafael bana baktı, koyu renk gözleri gerçeği söylememi istiyordu. Yalan söylediğimi düşünüyordu, bu yüzden rahat değildi. Onu kurtarmak için çok şerefsizce ve çok feci bir şey yaptığımı zannediyordu.

İçimi çekip gecenin kısa bir özetini geçtim. Onu ikna etmenin tek yolu buydu. "Gördün mü, seni hesaba katmak bize bir şeye mal olmadı."

Neredeyse gülümsedi. "Fareadamlar bu gece yaptıklarını daima hatırlayacak Anita. Ben de hatırlayacağım."

"Belki beraber alışverişe çıkmıyor ya da atış poligonuna gitmiyor olabiliriz ama sen benim arkadaşımsın Rafael. Eğer senden yardım istersem yardım edeceğini biliyorum."

"Evet, her zaman yardım ederim," dedi.

Ona gülümsedim. "Gidip Lillian'ı çağırayım, tamam mı?"

Gözlerini kapadı ve yüzündeki gerginlik biraz azaldı. Sanki artık kendini acıya bırakmıştı. "Evet, evet."

Lillian'ı Rafael'in yanına gönderdim ve Sylvie'ye gittim. Lillan onu küçük bir odaya almıştı. Sylvie'nin yanında kız arkadaşı, sevgilisi ya da her neyi ise, işte o vardı. Onu Jason çağırmıştı. Böyle birinin varlığından bile haberim yoktu. Gwen'in sesi holün sonundan çok net duyuluyordu. "Ona söylemen gerek Sylvie, buna mecbursun."

Sylvie'nin cevabını duyamadım. Yüksek topuklarla çok sessiz hareket edemiyordum, geldiğimi biliyorlardı. İçeri girince Gwen'in bana baktığını, Sylvie'nin ise bakamadığını gördüm. Beyaz yastık, çok kısa ve çok kıvırcık saçlarını çer-

çevelemişti. Benden neredeyse on santim daha uzundu ama küçük yatakta çok narin görünmeyi başarmıştı.

Gwen yatağın yanındaki sandalyede oturuyor, Sylvie'nin elini tutuyordu. Gwen'in narin yüzünü süsleyen uzun dalgalı sarı saçları ve büyük kahverengi gözleri vardı. Tümüyle narin ve kadınsıydı. Soluk, iyi yapılmış bir oyuncak bebeğe benziyordu. Ama yüzünde dikkatli bir ifade, gözlerinde zeka pırıltısı vardı. Gwen psikologtu. Ve etrafında bir parfüm gibi dolaşan likantropi olmasa bile çok çekici bir kadındı.

"Bana neyi söylemesi gerek?" dedim.

"Senden bahsettiğimi nereden biliyorsun?" dedi Gwen.

"İçime doğdu."

Gwen, Sylvie'nin elini okşadı. "Ona anlat."

Sylvie başını çevirdi ama hala gözlerime bakmıyordu. Duvara yaslanıp bekledim. Makineli tabanca belime batmıştı, o yüzden duvara daha çok omuzlarımla yaslanmıştım. Neden silahlarımı çıkarmamıştım ki? Çünkü ne zaman silahınızı bir yere bıraksanız, birdenbire ciddi bir şekilde bir silaha ihtiyaç duyardınız. Gezgin'in sözüne güveniyordum ama hayatımı buna bağlamazdım.

Odadaki sessizlik, havalandırmanın sesi kulağımızda bir nabız gibi duyuluncaya kadar sürdü. Sylvie sonunda bana baktı. "Hayvanların Efendisi, Stephen'ın kardeşinin bana tecavüz etmesini emretti." Yere baktı, sonra gözlerini kaldırdı. Gözlerinde büyük bir öfke vardı. "Gregory reddetti."

Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım. "Gregory'nin, Raina'nın porno filmdeki yıldızlardan biri olduğunu zannediyordum."

"Öyleydi," dedi Sylvie yavaşça.

Gregory'nin ne zaman yumuşadığını sormak istiyordum ama bu biraz kaba göründü. "Bir anda bir vicdanı olduğunu mu hatırlamış?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Sylvie örtüsüne bakıyordu, sanki söyleyeceği daha kötü şeyler varmış gibi Gwen'in elini tutuyordu. "Bana işkence etmelerine yardım etmeyi reddetti. Hayvanların Efendisi onu cezalandıracağını söyledi. Gregory yine de reddetti. Zane'in, artık yeni alfalarının Anita olduğunu söylediğini söyledi. Elizabeth aracılığıyla yapılan anlaşmaların bir bağlayıcılığı yokmuş. Leoparadamlar için seninle görüşmeleri gerekiyormuş."

Sylvie elini Gwen'inkinden çekti ve bana baktı. Kahverengi gözleri öfkeliydi ama bana kızgın değildi. "Hem onların lideri hem de bizim Lupa'mız olamazsın. İkisi birden olamazsın. Yalan söylüyordu."

İçimi çektim. "Korkarım yalan söylemiyordu."

"Ama, nasıl..."

"Bak, geç oldu ve hepimiz yorgunuz. O yüzden kısa bir şekilde halledelim. Ben Gabriel'i öldürdüm, teknik olarak bu beni leoparadamların lideri yapıyor. Zane de, ben ona birkaç gümüş olmayan mermi sıkınca bunu kabul etti."

"Onu neden öldürmedin?" diye sordu Sylvie.

"Bu benim hatamdı. Onları lidersiz bırakmanın ne anlama geldiğini anlamamıştım. Bir liderleri olmadan karşılarına kim çıkarsa onun malı olacaklarını biri bana söylemeliydi."

"Ben onların sürünmesini istiyordum," dedi Sylvie.

"Bana sürü içinde yetkin olsa hepsinin izini sürüp onları tek tek öldüreceğini söylediler."

"Evet, evet. Hepsinin ölmesini istiyorum."

"Senin ve diğer sürü üyelerinin cezalandırılmasına yardım ettiklerini biliyorum."

Başını iki yana salladı, ellerini yüzüne götürdü. Ağladığını farketmem biraz zaman aldı. "Anlamıyorsun. Etrafta bir film dolaşıyor. Filmde leoparadamlar bana tecavüz ediyor." Ellerini indirdi ve bana yaş dolu gözlerle baktı. Yüzünde belirgin bir öfke vardı. "Raina ve Marcus'a karşı çıkmıştım. Cezam buydu. Raina benim diğerlerine örnek olmamı istedi. İşe de yaradı. Herkes ondan korktu."

Ağzımı açıp konuşmadan kapadım. "Bilmiyordum," dedim.

"Şimdi neden onların ölmesini istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedim.

"Gregory bana daha önce de tecavüz etmişti. Bir daha neden yapmadı? Neden bu gece bana zarar vermeyi reddetti?"

"Eğer gerçekten benim onların lideri olduğuma inanıyorsa, ona yapacaklarımı da biliyordur."

"Orada söylediklerinde ciddi miydin? Hepsini öldürecek misin?"

"Evet, ciddiydim."

"O zaman Gregory haklıymış."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun?"

"O senin onların *léoparde lionné*si, yani öfkeli leoparı olduğunu söyledi."

"Bu terimi bilmiyorum," dedim.

Cevabı Gwen verdi. "Léoparde lionné, Fransız hanedan armalarından birinin adıdır. Armada öfkeli, şaha kalkmış bir leopar ya da aslan olur. Zor bir iş başarmış, cesur ve fedakar savaşçıları temsil eder. Bu durumdaysa bir hami, hatta intikamcı anlamına geliyor. Gabriel lion passant'tı, yani uyuyan aslan. O yönetirdi ama korumazdı. Bu yüzden,

Gregory sadece Sylvie'ye zarar vermeyi reddetmiş olmadı, ayrıca Hayvanların Efendisi'ne, eğer ona bir zarar gelirse senin onu kurtaracağını söyledi."

"Bir leopar bile olmadan, nasıl léoparde her neyse ondan olabiliyorum?"

"Léoparde lionné. Nasıl oluyor da ne kurt ne de Ulfric'imizin sevgilisi olduğun halde Lupa'mız olabiliyorsun?" dedi Sylvie.

Beni yakalamıştı.

Sylvie'nin gözünden yeniden yaşlar dökülmeye başladı. "Padma oradayken bana bir şeyler yapması için kendine ayırdığı Vivian'ı da zorladı. Benim kadınlardan hoşlandığımı, belki onun beni ikna edebileceğini söyledi. O da reddetti ve o da Gregory'yle aynı sebebi söyledi."

Vivian'ın bana bakışını hatırladım, korku dolu gözleri benden yardım dileniyordu. "Hassiktir, yani bu gece benim onu gerçekten kurtarmamı mı bekliyordu?"

Sylvie başını öne eğmekle yetindi. "Evet," dedi Gwen.

"Hassiktir."

"Gerçekten, cipe gidinceye kadar bu aklıma bile gelmemişti. Daha önce düşünemedim. Ama o zaman da bir şey söylemedim çünkü acı çekmelerini istiyordum. Onlardan nefret ediyorum Anita, buna engel olamıyorum. Anlıyor musun?" dedi Sylvie.

Anlıyordum. "Sylvie, ortak bir yönümüz var, ikimiz de sonuna kadar intikamcıyız. Yani, evet, anlıyorum. Ama onları orada öylece bırakamayız, hele kurtarılmayı beklerlerken asla."

Gözyaşlarını sildi. "Bu gece onlara gidemezsin. Bu gece başka bir şey yapamayız."

"Bu gece daha fazla dövüşmeyi planlamıyorum Sylvie."

"Ama bir şey planlıyorsun." Sesi endişeliydi.

Gülümsedim. "Evet."

Gwen ayağa kalktı. "Aptalca bir şey yapma Anita."

Başımı iki yana salladım. "Aptalca mı? Aptallık sınırını geçeli çok oldu." Kapıda durdum ve arkamı döndüm. "Ayrıca, Sylvie, Richard'a meydan okuma, asla."

Gözleri büyüdü. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Önemli değil. Önemli olan, eğer onu öldürürsen seni bunun için öldüreceğimdir."

"Bu sadece adil bir dövüşle olur."

"Umrumda değil."

"Sen onu görmedin Anita. Uçurumun kenarında. Benim ona meydan okumamı yasaklayabilirsin ama başkaları çıkacaktır ve onlar sürü için benim kadar faydalı olmayabilir."

"O zaman kartlarımızı açalım. Eğer biri Richard'ı öldürürse, ben de onları infaz ederim. Meydan okuma olmaz, adil bir dövüş olmaz. Sadece onları yok ederim," dedim.

"Bunu yapamazsın," dedi Sylvie.

"Ah, sanırım yapabilirim. Ben Lupa'yım, hatırladın mı?"

"Eğer onun meydan okumaları kabul etmesini engellersen Richard'ı ezmiş olursun. Yani sen de açıkça onun sürüyü gerçekten yönettiğine inanmadığını beyan etmiş olursun."

"Bugün iki sürü üyesi bana Richard'ın kontrolünü kaybettiğini ve intihara meyilli olduğunu söyledi. Kendinden nefret ettiğini, içindeki hayvanın ve benim onu reddetmiş olmamın onu yıktığını söyledi. Birkaç ay sonra kendini toparladığında geri çekilirim. O zaman onun kendi başının çaresine bakmasına izin veririm. Ama şimdi olmaz."

"Söylediklerini yayarım," dedi Gwen.

"Evet, iyi olur."

"Bu gece gidip leoparları kurtarmayı deneyeceksin değil mi?" diye sordu Sylvie.

Vivian'ın bedenindeki morluklar gözümün önünden gitmiyordu. "Benim onları kurtarmamı bekliyorlardı ama ben yapmadım."

"Bilmiyordun," dedi Gwen.

"Artık biliyorum," dedim.

"Herkesi kurtaramazsın," dedi Sylvie.

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı var." Tekrar kapıya yöneldim. Gwen arkamdan seslendi.

Arkamı döndüm.

"Ona gerisini de anlat," dedi Gwen yavaşça.

Sylvie bana bakamıyordu. Konuşurken örtüye bakıyordu. "Vivian bana zarar vermeyi reddedince, onlar da Liv'i getirdi." Başını kaldırdı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Üzerimde aletler kullandı. Bana kötü şeyler yaptı." Sylvie yüzünü elleriyle kapayıp yan döndü ve ağlamaya başladı.

Gwen gözlerime baktı. Yüzündeki nefret korkutucuydu. "Kimi öldürmen gerektiğini bilmen gerek."

Başımla onayladım. "St. Louis'den canlı çıkamayacak."

"Ya diğeri? Konsey üyesinin oğlu?" diye sordu Gwen.

"O da," dedim.

"Söz ver," dedi.

"Zaten verdim," dedim. Bir telefon bulmak için dışarı çıktım. Bir şey yapmadan önce Jean-Claude'la konuşmak istiyordum. Jean-Claude herkesi benim evime götürmüştü. Bodrum pencerelerini kaplayıp vampirleri şafaktan önce güvenli bir yere yerleştirecekti. Gezgin, tabutlarını almaları-

na izin vermişti. Bu arada, hiç geceyarısından sonra kamyon kiralamayı deneyeniniz olmuş muydu?

Leoparadamlarla ne yapacaktım? Lanet olsun, bilmiyordum.

22

Jean-Claude'un sesi telefondan uçar gibi geldi, benim telefonumdan, benim evimden geliyordu. "Ne oldu *ma petite*? Jason çok telaşlı konuştu."

Ona leoparadamları anlattım.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Bir şey söylemem gerekti. "Konuş benimle Jean-Claude."

"Daha önce hiç karşılaşmadığın ve daha önce deri israfı dediğin iki kişi için, bizi gerçekten tehlikeye atmayı mı düşünüyorsun?"

"Benim onlara yardım etmemi beklerlerken onları bırakamam."

"*Ma petite, ma petite*, seni değerli kılan bir *noblesse oblige* duygun var. Ama onları kurtaramayız. Yarın gece Konsey bize saldıracak ve o zaman kendimizi bile kurtaramayabiliriz."

"Buraya bizi öldürmek için mi geldiler?"

"Eğer fırsatını bulursa Padma bizi öldürür. Konsey'in en zayıf üyesi o ve galiba bizden korkuyor."

"Yani ikna etmemiz gereken kişi Gezgin."

"Hayır *ma petite*, Konsey'de yedi kişi var. Her zaman tek sayı olur ve böylece de anlaşmazlık çıkmaz. Padma ve Gezgin birbirinin aleyhinde oy verecek, bu yüzyıllardır böyle. Ama Yvette burada kendi efendisi, Morte d'Amour adına bulunuyor. O da Padma'dan nefret ediyor ama benden daha fazla nefret ediyor olabilir. Bu yüzden Balthasar da Gezgin'i bize karşı kışkırtabilir ve biz kaybederiz."

"Ya diğerleri? Onları temsil eden kimse yok mu?"

"Asher, Belle Morte, yani Güzel Ölüm adına burada. Ben de, tıpkı onun gibi onun kanından geliyorum."

"O senden nefret ediyor. Yani battık," dedim.

"Bu dört seçimin bilerek yapıldığından şüpheleniyorum. Benim Konsey koltuğunu almamı istiyorlar, böylece ben beşinci oy olacağım."

"Yani eğer Gezgin senin lehinde oy kullanırsa ve Yvette de Padma'dan senden daha fazla nefret ediyorsa..."

"*Ma petite*, eğer Konsey'de oy verecek bir üye olursam, o zaman benden Fransa'ya dönmemi isteyecekler."

"Fransa'ya mı?"

Güldü ve sesi telefondan ılık bir dokunuş gibi geldi. "Beni korkutan, bu hoş şehri terketmek değil *ma petite*. Beni korkutan, koltuğumu koruyamamak. Eğer triumvirlik tam kurulmuş olsaydı belki, sadece belki, meydan okuyanları başka birine yönlendirecek kadar korkutucu olmayı başarabilirdim."

"Yani dördüncü iz olmadan, triumvirliğin bir işe yaramadığını mı söylüyorsun?"

Uzun, derin bir sessizlik oldu, o yüzden tekrar seslendim. "Jean-Claude?"

"Buradayım *ma petite*. Richard kendini toparlamadığı sürece dördüncü işaretle bile triumvirliğimiz etkili olmaz."

"Onun bana olan nefreti azalmadan demek istiyorsun."

"Onun bizim beraberliğimizi kıskanması bir problem, evet. Ama sadece bu değil *ma petite*. Kendi canavarından o kadar nefret ediyor ki bu onu zayıflatıyor. Zincirin herhangi bir halkasını zayıflatırsan zincir kopar."

"Sürüde neler olduğunu biliyor muydun?"

"Richard kurtlarının, ondan izin almadan bana herhangi bir şey söylemesini yasakladı. Eminim sen de aynı kısıtlama altındasındır. Ve bu beni hiç ilgilendirmiyor."

"Jason'ı yine de sana söylemeye zorlamamana şaşırdım."

"Richard'ı son bir ay içinde gördün mü?"

"Hayır."

"Ben gördüm. Uçurumun kıyısında *ma petite*. Jason'ın bana bir şey söylemesine gerek yok. Zaten durum ortada. Kendine ettiği eziyet, sürüde zayıflık olarak görülecektir. Zayıflık onları... Kan bir vampiri nasıl çekerse öyle çekiyor. Öyle ya da böyle, ona meydan okuyacaklar."

"İki lukoi bana Richard'ın böyle bir dövüşü kazanamayacağını söyledi. Karşısına çıkan birinin onu öldürmesine izin vereceğini söylediler. Buna inanıyor musun?"

"Kendini korumadan intihar etmek ağır bir durum. Hımmm..." Yeniden sessiz kaldı ve sonunda, "Bunu düşünmemiştim. Eğer düşünseydim *ma petite*, endişelerimden sana da bahsederdim. Richard'a zarar gelmesini istemiyorum."

"Ya, tabii."

"O bizim üçüncümüz *ma petite*. Onun sağlıklı ve mutlu olması benim işime gelir. Ona ihtiyacım var."

"Tıpkı bana ihtiyacın olduğu gibi."

Boğuk bir sesle güldü. Bu gülüş telefondan bile vücudumu gıdıklamıştı. "*Oui, ma petite*. Richard'ın ölmemesi ge-

rek. Ama çaresizliğini yenmek için, içindeki hayvanı kabullenmek zorunda. Ona bu konuda yardım edemem. Bunu denedim ve beni dinlemedi. Birbirinizin rüyalarına girmenizi engelleyecek kadar öğrenmeyi kabul etti ama onun dışında bizden bir şey istemiyor. İstediğini söylemiyor."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Senin şefkatli ilgine ihtiyacı var *ma petite*, benim değil."

"Şefkatli ilgi?" Bunu soru şeklinde söylemiştim.

"Eğer onun içindeki hayvanı tamamen kabul edersen, bunun onun için bir anlamı olabilir."

"Yapamam Jean-Claude. Keşke yapabilseydim ama yapamam. Onu Marcus'u yerken gördüm. Ben..." Richard'ı şekil değiştirmişken sadece bir kere görmüştüm. Marcus'la yaptığı dövüşten sonra yaralıydı. Beni altına alıp üzerime yığıldı. Tüyler fışkırıp kaslar oluşurken ve değişirken, kemikleri kırılıp yeniden birleşirken altında kalmıştım. Gücü üzerimden berrak bir sıvı, beni neredeyse haşlayan bir dalga halinde akmıştı. Belki seyrediyor olsaydım farklı olurdu. Ama altında sıkışmışken onun benim üzerimde bir bedenin yapmaması gereken şeyleri yaptığını hissedince... Bu çok fazla gelmişti. Eğer Richard farklı bir şekilde davransaydı, eğer onun değişimini uzak ve güvenli bir mesafeden görseydim, sonra olayın tamamını hissetseydim, belki, belki... Ama olan olmuştu ve ben unutamıyordum. Hala gözlerimi kapatınca Marcus'un kanlı parçalarını yiyen, o insanla kurt arası şekil gözümün önüne geliyordu.

Sırtımı duvara dayadım, ahizeyi omzumla çenem arasına sıkıştırdım. Hafifçe sallanıyordum. Birden aklıma Jason'ın holdeki hali geldi. Doğrulup hareketsiz durdum, unutmak

istiyordum. Richard'ı kabullenmek istiyordum. Ama yapamıyordum.

"*Ma petite*, iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim."

Jean-Claude üzerinde fazla durmadı. Gerçekten akıllanıyordu, en azından benimle ilgili konularda. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Ben Richard için yapabileceğimi yaptım." Jean-Claude'a kurtadamlara söylediklerimi söyledim.

"Beni şaşırtıyorsun *ma petite*. Artık lukoi ile uğraşmak istemediğini sanıyordum."

"Sırf kalbini kırdığım için Richard'ın ölmesini istemiyorum."

"Yani şimdi ölürse kendini sorumlu hissedeceksin, öyle mi?"

"Evet."

Derin bir nefes aldı ve iç çeker gibi telefona verdi. Bu ses, sebepsiz yere içimi titretti. "Leoparadamlara yardım etmeyi ne kadar istiyorsun?"

"Bu ne çeşit bir soru?"

"Önemli bir soru. Onlar için neyi riske edersin? Onlar için neye katlanırsın?" dedi.

"Aklında belirli bir şey var değil mi?"

"Padma sana karşılık Vivian'ı verir. Eğer onlara Jason'ı verirsem, Gregory'yi de Yvette'ten alabilirim."

"Takasa kendini dahil etmediğini farkediyorum," dedim.

"Padma beni istemez. O yatağında ne erkekleri ne de vampirleri istiyor. Eşlerinin sıcak ve dişi olmasını sever."

"Jason neden?"

"Bir leoparadama karşılık bir kurtadam, onun için adil bir takas olacaktır."

"Benim için olmaz. Bir rehine verip diğerini almayacağız ve ben kesinlikle kendimi o canavara vermem."

"Gördün mü *ma petite*, buna dayanamazsın. Gregory'yi kurtarmak için Jason'ı riske atamazsın. Yeniden soruyorum, onlar için neyi riske edersin?"

"Hayatımı riske atarım ama hayatta kalma ihtimalim de olmalı. Kesinlikle seks olmaz. Rehine değiştokuşu olmaz. Hiç kimsenin derisi yüzülmeyecek ya da ırzına geçilmeyecek. Bu şartlar nasıl?"

"Padma ve Fernando hayalkırıklığına uğrayacak ama diğerleri onaylayabilir. Bana verdiğin limitler içinde elimden geleni yapacağım."

"Tecavüz yok, hırpalama yok, cinsel ilişki yok, rehine yok; bunlar ellerini bu kadar çok mu bağlıyor?"

"Bu işten canlı çıktığımızda ve Konsey evine geri dönünce *ma petite*, sana sarayda geçirdiğim günleri anlatacağım. Orada, sadece anlatırsam bile kabuslar göreceğin şeyler gördüm."

"Hayatta kalacağımızı düşünmen güzel."

"Umutluyum, evet."

"Ama emin değilsin," dedim.

"Hiçbir şey kesin değildir *ma petite*, ölüm bile."

Buna itiraz edemezdim. Tam o anda çağrı cihazım öttü. Nefesim kesildi. Gergin miyim, kim, ben mi?

"İyi misin *ma petite*?"

"Çağrı cihazım çaldı," dedim. Numaraya baktım. Dolph'du. "Arayan polis. Çağrıya cevap vermem gerek."

"Ben Konsey'le görüşmelere başlayayım *ma petite*. Eğer çok fazla şey isterlerse leoparların oldukları yerde kalır."

"Eğer Padma, Vivian'ın bana ait olduğu düşünürse onu öldürür. Onu daha önce de öldürebilirdi ama bu bir kaza olurdu. Eğer onu oradan çıkarmazsak, bunu bilerek yapar."

"Onunla sadece bir kere karşılaştın. Bundan emin misin?"

"Yanlış düşündüğümü mü söylüyorsun?"

"Hayır *ma petite*, tamamen haklı olduğunu düşünüyorum."

"Onları oradan çıkar Jean-Claude. Yapabileceğin en iyi anlaşmayı yap."

"Bu konuda adını kullanmama izin veriyor musun?"

"Evet." Çağrı cihazı bir daha çaldı. Dolph her zamanki gibi sabırsızdı. "Gitmem gerek Jean-Claude."

"Pekala *ma petite*, o zaman ikimiz için de pazarlık yapacağım."

"Öyle yap. Bekle..." dedim. "Bu gece Sirk'e yeniden gitmeyeceksin değil mi? Oraya yalnız gitmeni istemiyorum."

"Eğer istersen telefonu da kullanabilirim," dedi.

"İsterim."

"Onlara güvenmiyorsun," dedi.

"Pek değil."

"Yaşına göre çok olgunsun," dedi.

"Yaşına göre çok şüphecisin demek istiyorsun herhalde."

"Bu da var *ma petite*. Ya telefonda anlaşmayı kabul etmezlerse?" diye sordu.

"O zaman bırak gitsin."

"Hayatını tehlikeye atmaya hazır olduğunu söylemiştin *ma petite*."

"Seninkini tehlikeye atmaya hazır olduğumu söylemedim."

"Ah. *Je t'aime ma petite*," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Önce o kapattı ve ben de polisi aradım. Dolph'un söyleyeceği her ne ise basit bir polis meselesi olmasını umuyordum. Ya, tabii, elbette...

23

Yanmış Kurban'a vardığımda, kurbanı hastaneye kaldırıyorlardı. Burası yeni açılan vampir işletmeleri içinde en hoşuma giden yerdi. Vampir mahallesinden uzaktı. Diğer bütün vampir işletmeleri bloklar, hatta kilometrelerce ötedeydi. Kapıdan içeri girince karşınıza 1970'lerden kalma *Burnt Offerings* filminin afişi çıkıyordu ve posterden Oliver Reed ile Bette Davis size bakıyordu. Barda, Christopher Lee'nin Drakula kostümü içinde, orijinal boyutta, balmumundan yapılmış bir heykeli vardı. Bir duvar baştan aşağıya altmışlar ve yetmişlerin korku yıldızlarının karikatürleriyle kaplıydı. Görüntüyü kapamasın diye oraya masa bile konmamıştı. Genelde müşterileri kimin kim olduğunu tahmin etmeye çalışırken görebilirdiniz. Geceyarısına kadar en çok doğru tahmini yapan, iki kişilik yemek kazanıyordu.

Mekan çok salaştı. Garsonlardan bazıları vampirdi, diğerleri sadece öyle görünmek istiyordu. Onlar için bu sadece bir işti. Cadılar Bayramı'ndakine benzer takma dişler ya da ona benzer şeyler kullanıyorlardı. Kimileri için burası

vampirmiş gibi davranabilecekleri bir yerdi, köpekdişleri üzerine dolgular yerleştirtmişti ve gerçeğe yakın görünmek için çok uğraşıyorlardı. Diğer garsonlar mumya, kurtadam ya da Frankenstein'in canavarı gibi giyinmişti. Bildiğim kadarıyla gerçek canavarlar sadece vampirlerdi. Eğer bir şekildeğiştirici kimliğini açık etmeye karar vermişse, daha iyi para kazanabileceği, daha egzotik yerler vardı.

Mekan daima doluydu. Jean-Claude böyle bir yer açmayı düşünmediği için pişmanlık mı duyuyordu, yoksa bu fikir onu utandırıyor muydu emin değildim. Burası biraz onun klasının altındaydı. Ama ben çok seviyordum. Lanetli ev müziklerinden, başka türlü istenmezse çok az pişmiş gelen Bela Lugosi burgerlerine kadar her şeyi hoşuma gidiyordu. *Bela*, 60'lar ve 70'ler dekoruna uymayan tek şeydi. Orijinal *Drakula* filmi olmadan bir korku filmi teması yakalamak zordu.

Cuma gecesi, buraya Korku Kareoke'sine gelmediyseniz hayatta çok şey kaybettiniz demekti. Ben Ronnie'yi götürmüştüm. Veronica (Ronnie) Sims bir özel dedektifti ve en iyi arkadaşımdı. Çok eğlenmiştik.

Ama cesede geri dönersek... Pardon, cesede değil, kurbana. Barmen yangın söndürücüyle koşmasaydı büyük ihtimalle ceset olacaktı.

Yetkili memur, Dedektif Clive Perry'ydi. Uzun boylu, zayıf biriydi. Bir şekilde, geniş omuzları olmayan Denzel Washington'a benziyordu. Tanıdığım en kibar insanlardandı. Onu hiç bağırırken görmemiştim ve sadece bir kere sükunetini bozmuştu; iriyarı, beyaz bir polis ona silahını doğrultup 'zenci dedektif' dediğinde. O zaman bile serseri polise silahını çeken ben olmuştum. Perry durumu konuşarak

halletmeye çalışırken ben çoktan ateş etmeye hazırdım. Belki aşırı tepki göstermiştim. Belki göstermemiştim. Sonuçta kimse ölmemişti.

Bana gülümsedi, yumuşak sesiyle konuştu. "Bayan Blake, sizi görmek ne güzel."

"Ben de sizi gördüğüme sevindim Dedektif Perry." Üzerimde hep böyle bir etkisi vardı. O öyle kibar ve zarif konuşuyordu ki ben de aynı şekilde konuşmaya başlıyordum. Başka hiç kimseye böyle kibar davranmıyordum.

Christopher Lee'nin orijinal boyda balmumu heykelinin yanında duruyorduk. Barmen, Harry adında bir vampirdi. Uzun kestane rengi saçları ve burnunun üzerinde de bir hızma vardı. Çok genç, çok dinamik görünüyordu ve büyük ihtimalle Jamestown'a ilk yerleşenlerden biriydi ama İngiliz aksanı ülkeye 1600'lerden daha sonra geldiği hissini veriyordu. Barı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi siliyordu. Hoş, ifadesiz yüzüne sadece bakarak bile gergin olduğunu söyleyebilirdim. Galiba onu suçlayamazdım. Harry barmen olmanın yanı sıra aynı zamanda buranın ortaklarındandı.

Barda bir kadın, bar müdavimi bir vampirin saldırısına uğramıştı. İş için çok kötüydü bu. Kadın içkisini vampirin yüzüne döküp onu çakmağıyla yakmıştı. Çok akıllıca bir hareketti. Vampirler çok iyi yanardı. Ama bu, turist aileleri çekmeyi hedefleyen bir işletme için çok aşırı bir hareketti. Belki de kadın paniğe kapılmıştı.

"Şahitler, vampir biraz fazla yaklaşıncaya kadar ikisinin gayet neşeli olduğunu söylüyor," dedi Perry.

"Vampir, kadını ısırmış mı?"

Perry başıyla onayladı.

"Hassiktir," dedim.

"Ama kadın onu yakmış Anita. Vampir çok kötü yanmış. Kurtulamayabilir. Kadın, onu böyle bir anda üçüncü derece yakacak kadar ne dökmüş olabilir?"

"Ne kadar çabuk olmuş?"

Notlarına baktı. "Saniyeler içinde alev almış."

Harry'ye sordum. "Ne içiyordu?"

Kim? diye sormadı, sadece cevap verdi. "Sek viski. Listedekinin en iyisiydi."

"Alkol oranı yüksek mi?"

Başıyla onayladı.

"Bu yeterli olmuştur. Vampirler bir kere tutuştu mu ateş söndürülünceye kadar yanar. Yanmaya çok müsaitler," dedim.

"Yani buraya gelirken yanında bir yakıt yokmuş?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "İhtiyacı olmamış. Beni rahatsız eden, içkiyi döktükten sonra yakması gerektiğini bilmesi. Eğer tacizci bir insan olsaydı ve işler kontrolden çıksaydı, içkiyi döker ve yardım isterdi."

"Vampir onu ısırmış," dedi Perry.

"Eğer bir vampirin dişlerini ona batırması onu bu kadar rahatsız edecekse, onunla barda bu kadar yakınlaşmazdı. Bu işte bir terslik var."

"Evet ama ne olduğunu bilmiyorum. Eğer vampir hayatta kalırsa mahkemeye çıkacak," dedi Perry.

"Kadını görmek istiyorum."

"Dolph, ısırığına bakmaları için onu acil servise götürdü. Oradan da merkeze gidecekler. Eğer onu görmek istersen oraya gitmeni söyledi."

Geç olmuştu ve ben yorgundum ama lanet olsun, yanlış bir şeyler vardı. Bara doğru yürüdüm. "Kız buraya vampir tavlamaya mı gelmişti Harry?"

Başını iki yana salladı. "Telefonu kullanmaya geldi, sonra oturdu. Çok güzeldi. Birinin ona asılması çok zaman almadı. Kötü şans, bu bir vampir oldu."

"Evet, kötü şans."

Barı küçük daireler çizerek silmeye devam ediyordu, gözleri benim üzerimdeydi. "Eğer bize tazminat davası açarsa battık demektir."

"Dava açmaz," dedim.

"Bunu Bostan'daki krematoryumda çalışanlara söyle. Orada da bir kadın ısırılmıştı ve onları batırıncaya kadar neleri varsa aldı. Dükkanın önünde gösteriler bile yapıldı."

Elini okşadım. Ona dokunduğumda bir anda hareketsizleşti. Derisi, vampirler insan gibi davranmaya çalışmadıkları zamanlarda olduğu gibi, tahta kadar sertti. Koyu renk gözlerine baktım, yüzü cam kadar hareketsiz ve ifadesizdi.

"Bu sözde mağdurla konuşacağım."

Bana bakmakla yetindi. "Faydası olmaz Anita. O bir insan. Biz değiliz. Washington'da ne yaparlarsa yapsınlar, bu durum değişmeyecek."

Elimi çektim. Elimi elbiseme silmek istiyordum ama yapmadım. Vampirlerin böyle derilerini sertleştirmeleri ya da benzer olağandışı şeyler yapmaları hiç hoşuma gitmiyordu. O zaman tene dokunuyormuş hissi vermiyorlardı, neredeyse bir yunus gibi plastikleşiyorlardı ama onlarınki daha sertti, sanki derinin altında hiç kas yokmuş gibi. Bir ağaç gövdesinin sertliği dışında hiçbir şey yokmuş gibi.

"Elimden geleni yapacağım Harry."

"Biz canavarız Anita. Hep canavar olacağız. Herkes gibi caddelerde yürümek hoşuma gidiyor ama bu çok uzun sürmeyecek."

"Belki öyle, belki de değil. Önce bu problemi halledelim, gerisine sonra bakarız, tamam mı?" dedim.

Başıyla onayladı ve bardakları düzeltmeye gitti.

"Bu çok rahatlatıcıydı," dedi Perry. Birimden başka biri olsa benim insanları bu kadar rahatlatmadığımı söylerdi. Elbette, diğerleri elbisemle de uğraşırdı. Şimdi BOST Merkezi'ne gitmem gerekiyordu ve Dolph orada olacaktı, büyük ihtimalle Zerbrowski de. Onlar kesinlikle elbise hakkında söyleyecek bir şeyler bulurdu.

24

Sabaha karşı saat üçte, Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'nın merkezindeydim. Başka bir birim bizim için, üzerinden kırmızı ya da yeşil renkte kan damlayan, *Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı* yazılı rozetler yapmıştı. Rozetleri Zerbrowski dağıtmıştı ve hepimiz takıyorduk. Dolph bile takıyordu. Rozetler geldikten sonra öldürdüğümüz ilk vampir morga, gömleğine bu rozetlerden biri iliştirilmiş olarak gelmişti. Kimin yaptığını bulamamıştık ama ben Zerbrowski üzerine bahse girmeye hazırdım.

Zerbrowski, takımın odasına çıkan merdivenlerde beni karşıladı. "Eğer bu elbisenin yıtmacı biraz daha açılırsa gömlek olur," dedi.

Onu baştan aşağı süzdüm. Açık mavi gömleği, koyu yeşil kumaş pantolonunun üzerine sarkmıştı. Kravatı gevşekti, kalın bir kolye gibi görünüyordu. "Off, Zerbrowski, Katie'yle tartıştınız mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, neden?"

Gömleğe ya da pantolonuna uymayan kravatını gösterdim. "Senin böyle bir şeyi halka açık bir yerde giymene izin vermiş."

Sırıttı. "Karanlıkta giyindim."

Siyah desenli kravatına dokundum. "İşte buna inanırım."

Buna hiç aldırmadı. Ofise giden kapıyı açıp bana baktı. "Yaşlılardan önce güzeller."

Kaşlarımı çatma sırası bendeydi. "Neyin peşindesin Zerbrowski?"

Bana masum gözlerle baktı. "Ben mi, ben ne zaman bir şeyin peşinde oldum ki?"

Başını iki yana salladı ve içeri girdim. Her masada oyuncak penguenler vardı. Herkes işine gücüne bakıyordu; kimi telefona cevap veriyor, bazısı dosyaları karıştırıyor, bazıları da bilgisayarlarıyla uğraşıyordu. Hiç kimse benimle ilgilenmedi. Sadece her masada bir penguen vardı. Dolph ve Zerbrowski benim penguen koleksiyonumu göreli neredeyse bir yıl olmuştu. Alaylar hemen başlamamıştı, ben de güvende olduğumu zannetmiştim. Yeni yıldan biraz önce yaralanan Zerbrowski, aldığı raporun süresi dolup da işe döndükten sonra, neredeyse her suç mahallinde, arabamın koltuğunda, bagajımda oyuncak penguenler belirmeye başlamıştı. Bu iş için şimdiden birkaç yüz dolar harcamış olmalıydı.

Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Görmezden mi gelecektim? Odada bir düzine kadar penguen olduğunu farketmemiş gibi mi yapacaktım? Masalar arasında dolaşarak onları toplayıp evime mi götürmeliydim? Sinirlenmeli miydim? Onları bu şakadan vazgeçirecek reaksiyonu bulduğum anda, bunu hemen yapacaktım. Şimdiye kadar görmezden gelmeyi ve toplamayı denemiştim. İşe yaramamıştı. Aksine daha beter olmuştu. Bir tepe noktasına ulaşmaya çalıştıklarını hissediyordum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve öğrenmek istemediğimden de emindim.

"Sabahın üçünde herkesin böyle enerji dolu olduğunu görmek ne güzel."

"Hiçbir saat geç değildir," dedi Zerbrowski.

"Dolph nerede?"

"Kurbanımızla görüşme odasında."

Konuşmasında ona bakmamı gerektirecek bir şey vardı. "Dolph ona telefonda 'sözde' kurban dedi. Neden hiç kimse ona inanmıyor?"

Gülümsedi. "Eğer söylersem Dolph kızar." Parmağını bana salladı. "Gel küçük kız. Tanışmanı istediğimiz biri var."

Ona sinirli bir şekilde baktım. "Eğer bu bir şakaysa çok kızacağım."

Kapıyı tutup geçmemi bekledi. "Kont Drakula'yla randevunu mu engelledik?"

"Seni ilgilendirmez."

Odadan koro halinde 'ooo' sesleri yükseldi. Ofistekiler arkamdan laf atarken içeri girdim. Bazıları kabaydı, söyledikleri şeyleri yapmak bir vampirle bile mümkün değildi. Cinsel taciz ile erkek gibi davranmak arasında ince bir çizgi vardı.

Kapıda dönüp onlara baktım, "Hepiniz kıskanıyorsunuz," dedim. Bu daha çok laf atmalarına yol açtı.

Zerbrowski merdivenlerde beni bekliyordu. "Önden yürüyüp arkama bakarsam mı, yoksa arkandan yürürsem mi bacaklarını daha iyi görebilirim, bilemiyorum. Galiba önde durursam daha iyi."

"Çok zorlama Zerbrowski, yoksa Katie'ye söylerim."

"O benim seks düşkünü olduğumu biliyor." Merdivenlerden bana bakarak yürüdü.

Merdivenlerden çıktım ve elbiseyi umursamadım. Yırtmaçları neredeyse kalçanıza gelen bir elbise giydiyseniz,

hazırda bir silahınız olsa bile, erkeklerin size bakmasından rahatsız olmayacaktınız. Ya da başka bir şey giyecektiniz. "Evlenmeyi bırak, Katie'yi seninle çıkmaya nasıl ikna ettin?"

"Onu sarhoş etim."

Güldüm. "Bir gece yemeğe geldiğimde ona soracağım."

Sırıttı. "Sana şu romantik ve aptal hikayeyi anlatacaktır. Hepsi uydurma. Ona sakın inanma." Sorgu odalarından ilkinin önünde durdu ve hafifçe kapıyı çaldı.

Dolph kapıyı açtı. Kapının girişini tamamen kaplıyordu. Uzun boylu olmasının yanı sıra profesyonel güreşçi gibi yapılıydı. Kravatı gayet düzgün bir şekilde bağlanmıştı ve beyaz kolalı yakası sımsıkı kapalıydı. Sıcak ve geç saat yüzünden verdiği tek taviz, gömleğinin uzun kollarıydı. Ceketini çıkarmıştı. Dolph'un gömleğinin kollarını gördüğüm zamanlar, bir elin parmaklarını geçmezdi.

Polisler hislerini gizleyen maskeler takmak konusunda oldukça başarılıdır, kimi sıkılmış kimi kayıtsız kimi de hafiften neşeli görünür ama gözlerine yerleşen bir boşluk bütün sırları içeride tutar. Dolph da zanlıları sorgularken yüzünü ifadesiz tutmayı çok iyi becerirdi. Ama şu anda yüzünde kızgın bir ifade vardı. Onun daha önce bir şüpheliyi sorgularken bu kadar bariz bir şekilde kızdığını hiç görmemiştim.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Kapıyı arkasından kapayıp hole çıktı. Başını iki yana salladı. "Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum."

"Anlat bana," dedim.

Gözleri kıyafetime kaydı, yeni farketmişti. Kaşları yumuşadı, yüzünde gülümseme gibi bir şey belirdi. "Birileri senin giyim zevkini bayağı kötü etkilemiş."

Kaşlarımı çattım. "İç kılıfta silahım var, tamam mı? Yırtmaçlar sayesinde onu çıkarmam kolay oluyor." Zerbrowski'ye kıyafeti asla açıklamazdım ama Dolph'a...

"Oo. Göster, göster," dedi Zerbrowski.

Dolph gülümserken gözlerine bir pırıltı yayıldı. "Bacaklarını bu kadar çok açmak için iyi bir sebep."

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. "İçeride gerçekten bir şüpheli var mı, yoksa beni buraya azarlamak için mi çağırdınız?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu, kızgın kaş çatışı geri döndü. "O bir şüpheli değil. O bir kurban. Suç mahallinde Perry'yle konuştuğunu biliyorum ama onun hikayesini senin de duymanı istiyorum. Sonra da bana ne düşündüğünü söyle." Kapıyı açtı. Dolph böyleydi, adamlarını etkilemek istemezdi. Ama açıkçası bu biraz hızlı olmuştu. Profesyonel ifademi takınamamıştım. Hala şaşkın görünürken kadınla göz göze geldim.

Büyük mavi gözleri, ipek gibi sarı saçları ve narin hatlarıyla çıtı pıtı görünüyordu ama aslında uzun boyluydu. Otururken bile bu belli oluyordu. Çok az kadın hem uzun boylu olup hem de ufak tefek görünebilir ama o becermişti.

"Bayan Vicki Pierce, bu Anita Blake. Hikayenizi ona da anlatmanızı istiyorum."

Bayan Pierce büyük mavi gözlerini kırpıştırdı, gözünde yaşlar birikmişti. Dikkatinizi çekerim, yaşlar akmıyordu ama gözlerinin içinde parlıyordu. Gözyaşlarını kağıt mendille sildi. Boynunun yan tarafında bir bandaj vardı. "Çavuş Storr, size olanları anlattım. Tekrar tekrar anlattım." Yanağından bir damla yaş kaydı. "Çok yorgunum ve çok zor bir gece oldu. Her şeyi baştan anlatmam mı gerekiyor?" Sonra ona

doğru eğildi, kolları kendini korur gibi önündeydi, neredeyse ona yalvarıyordu. Pek çok erkek, gözlerindeki bu tatlı bakış karşısında pes ederdi. Bu çabanın Dolph'a karşı harcanması yazık olmuştu.

"Sadece, Bayan Blake için bir kere daha," dedi.

Vicki benim üzerimden Zerbrowski'ye baktı. "Lütfen, çok yorgunum."

Zerbrowski duvara yaslandı. "Patron o."

Kadınsı özelliklerini kullanmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Bebek mavisi gözlerini bir kere daha kırparak kızkardeşlik dayanışmasına geçti. "Sen de bir kadınsın. Nasıl olduğunu bilirsin, bütün bu..." Sesi kısıldı. "Bütün bu erkeklerin arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin." Masanın üzerine baktı, sonra mükemmel teninden gerçek yaşlar akarken başını kaldırdı.

Bu kesinlikle Oscar'lık bir gösteriydi. Alkışlamak istiyordum ama önce sempatik olmayı deneyecektim. Dalga geçmeyi sonraya bırakabilirdim.

Masanın etrafından dolaşıp ona yaklaştım ve masaya yaslandım. Ona birkaç santim mesafedeydim, kesinlikle kişisel alanını ihlal ediyordum. Omzunu okşadım ve gülümsedim ama ona gülen gözlerle bakacak kadar iyi bir aktris değildim. "Artık yalnız değilsiniz Bayan Pierce. Ben buradayım. Lütfen bana hikayenizi anlatın."

"Avukat mısınız?" diye sordu.

Eğer bir avukat isterse ve ısrar ederse görüşme sona ererdi. Önüne diz çöktüm ve hala titreyen ellerini tuttum. Ona baktım. Sempatik görünmeyi başaramamıştım ama ilgiliydim. Bütün dikkatimi ona vermiştim. Yüzüne, sanki onu ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakıyordum. "Lütfen Vicki, sana yardım etmeme izin ver," dedim.

Elleri benimkilerin arasında hareketsizleşti. Büyük gözleri bana tüfeğin kokusunu almış ve olduğu yerde durursa silahın ateşlenmeyeceğini düşünen bir geyik gibi bakıyordu. Başıyla onayladı ama bu benim için değil, daha çok kendisi için yapılmış bir hareketti. Ellerimi tuttu ve yüzü çok samimiydi.

"Arabam bozuldu ve ben de telefonu kullanmak için restoranın bar kısmına gittim." Başını eğdi, bana bakmıyordu. "Oraya gitmemem gerektiğini biliyordum. Bara yalnız giden bir kadın beladan başka bir şey aramıyordur. Ama etrafta başka telefon yoktu."

"İstediğin zaman istediğin yere gitmeye hakkın var Vicki. Kadın olmak bu hakkı elinden alamaz." Sinirlenmiş numarası yapmama gerek yoktu.

Bana yeniden baktı, yüzümü inceliyordu. Neredeyse kafasının içinde dönen çarkları görecektim. Beni yakaladığını zannediyordu. Tanrım, çok gençti.

Parmakları ellerimi kavradı, kolları belirgin bir biçimde titriyordu. "Gelip arabaya bakması için bir arkadaşımı aradım. Üniversiteye gidiyorum ve çok fazla param yok, o yüzden hemen tamirciyi aramak istemedim. Arkadaşım bakıncaya kadar tamirciyi aramak istemedim. Onun tamir edebileceğini düşünüyordum."

Gönüllü olarak çok fazla bilgi veriyordu. Şimdiden kendisini aklıyordu. Belki de hikayeyi birkaç defa anlatmak zorunda kaldığı içindi. Hayır! "Ben de olsaydım aynı şeyi yapardım," dedim. Ve büyük ihtimalle de yapardım.

Ellerimi sıktı ve bana doğru eğildi, biraz heyecanlanmıştı. Kendini anlattıklarına kaptırdı. Barda bir adam vardı. Hoş görünüyordu. Konuştuk ve yanıma oturmayı teklif etti.

Ben de ona arkadaşımı beklediğimi söyledim. Önemli olmadığını, sadece konuşacağımızı söyledi." Yere baktı. "Gördüğü en güzel tene sahip olduğumu söyledi." Bana baktı, gözleri kocamandı. "Yani, bu çok romantikti."

Bu çok yapmacıktı. "Devam et."

"Bir içki ısmarlamasına izin verdim. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum." Gözlerini kaçırdı. "Sigara içmemden rahatsız olup olmayacağını sordum, hayır dedi." Dirseğinin hemen yanında dolu bir küllük vardı. Ne Dolph ne de Zerbrowski sigara içerdi, yani bu, küçük Vicki'nin çok sigara içtiğini gösteriyordu.

"Kollarını bana doladı ve beni öpmek için eğildi, yani ben öyle düşündüm." Şimdi gözyaşları daha hızlı dökülüyordu, biraz eğildi ve sırtı titremeye başladı. "Beni boynumdan ısırdı. Yemin ederim, o ana kadar vampir olduğunu anlamamıştım." Bana baktı, birkaç santim mesafeden içtenlikle titriyordu.

Kolunu okşadım. "Pek çok insan vampirleri insanlardan ayırt edemez. Özellikle beslenmişlerse."

Bana gözlerini kırptı. "Beslenmişlerse mi?"

"Eğer vampir yeteri kadar kan almışsa daha insanca görünür."

Başıyla onayladı. "Ah."

"Seni ısırınca sen ne yaptın?"

"İçkimi üzerine döktüm ve o şeyi çakmağımla yaktım."

"O şeyi mi yaktın? Şeyi derken içkiyi mi kastediyorsun, vampiri mi?"

"İkisini de," dedi.

Başımla onayladım. "Vampirler çok yanıcıdır. Çok iyi yanmıştır, değil mi?"

"O şekilde alev alacağını düşünmemiştim. Bir insan öyle yanmaz," dedi.

"Hayır, yanmaz," dedim.

"Çığlık atıp ondan kaçtım. O sırada arkadaşım kapıdan girdi. İnsanlar bağırıp çağırıyordu. Çok kötüydü."

Ayağa kalktım. "Bahse girerim öyledir."

Bana baktı, mavi gözleri samimi görünüyordu ama yaptığı şey yüzünden korkmuşa benzemiyordu. Pişmanlık yoktu. Aniden kolumu yakaladı, sanki anlamamı istermiş gibi sıkıyordu. "Kendimi korumam gerekiyordu."

Elimi onun elinin üzerine koydum ve gülümsedim. "İçkiyi döktükten sonra onu yakmak nereden aklına geldi?"

"Vampirlerin ateşten korktuklarını hatırladım."

"Ama bir insanın üzerine içki döksen ve yaksan, o sadece içki uçuncaya kadar yanar. Puf. Ve aniden söner. Bir insan böyle bir şeyden sonra seni yalnız bırakırdı, yaralandığını zannederdi. Bunun vampiri daha da kızdırabileceğini düşünmedin mi?"

"Ama vampirler çok yanıcıdır, bunu sen kendin söyledin," dedi Vicki.

Gülümsemem genişledi. "Yani alev alacağını biliyordun?"

"Evet," dedi. Beni sıkıca tuttu, yalvarışını anlamamı istiyordu.

"Vampirin alev alacağını bilmediğinizi sanıyordum Bayan Pierce," dedi Dolph.

"Öyle yanıncaya kadar bilmiyordum," dedi.

Elini okşadım. "Ama, Vicki hayatım, biraz önce yanıcı olduklarını bildiğini söyledin."

"Ama bunu önce sen söyledin."

"Vicki, onu yaktığında alev alacağını bildiğini söyledin."

"Söylemedim."

Başımla onayladım. "Evet, söyledin."

Ellerini benden çekti, sandalyesinde dimdik oturdu. "Kafamı karıştırmaya çalışıyorsunuz."

Başımı iki yana salladım. "Hayır Vicki, bunu sen kendin yapıyorsun." Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ondan biraz uzaklaştım.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. Yardıma muhtaç kadın rolünün yerini bir parça kızgınlık almaya başlamıştı.

"Gittiğin restoran hangisiydi?" Sanki yirmi dakika önce orada değilmişim gibi sormuştum. Sorgular genelde hep tekrarlardan ibaret olurdu.

"Ne?" diye sordu.

"Barın adı neydi?"

"Hatırlamıyorum."

"Dolph?" diye sordum.

"Yanmış Kurban," dedi.

Güldüm. "Vampirlerin geldiği bilinen bir yer."

"Vampir mahallesinde değil ki. Vampir barı olduğunu nereden bilebilirdim?" dedi.

"Dışarıda duran, üzerinde Drakula kostümü olan Christopher Lee'ye ne diyeceksin?" dedim.

"Çok geç bir saatti ve başka açık yer yoktu."

"Delmar'da, üniversite mahallesinde, cuma gecesi? Hadi, Vicki. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Titreyen, narin eliyle boynundaki bandaja dokundu. "Beni ısırdı." Sesi titredi ve yüzüne daha fazla yaş aktı.

Ona doğru yürüdüm. Elimi sandalyesinin arkasına dayadım ve ona doğru eğildim. "Yalan söylüyorsun Vicki."

Gözyaşlarına boğuldu, yüzünü gizledi. Parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü kaldırdım. "Lanet olsun, çok iyisin ama yeterince iyi değilsin."

Benden uzaklaştı, bir anda ayağa kalktı, sandalye yere düştü. "Saldırıya uğradım ve kendimi kötü biriymişim gibi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun. Sen kadınsın. Senin anlayacağını zannetmiştim."

Başımı iki yana salladım. "Evrensel kızkardeşlik muhabbetini kes Vicki. İşe yaramıyor."

Boynundaki bandajı çıkarıp yere attı. "Bak, bana ne yaptığına bak!"

Eğer etkilenmemi bekliyorsa yanlış kızı seçmişti. Ona doğru yürüdüm, başını yana çevirdim. Bunlar bir vampire ait diş izleriydi, gayet yeniydi. Hoş, temiz bir ısırıktı ama morarma yoktu, süt gibi teninde dudak izi yoktu. Sadece iki temiz diş izi vardı.

Ondan uzaklaştım. "O seni ısırır ısırmaz, üzerine içkini mi döktün?"

"Evet, bana dokunmasını istemiyordum."

"Pis bir vampirdi," dedim.

"Yürüyen bir cesetti."

Haklıydı. "Teşekkür ederim Vicki, benimle konuştuğun için teşekkür ederim." Kapıya doğru yürüyüp Dolph'a peşimden gelmesini işaret ettim. Zerbrowski, Bayan Pierce'le kaldı.

Dolph kapıyı arkamızdan kapadı. "O ısırıkta bizim görmediğimiz ne gördün?" diye sordu.

"Eğer vampir dişlerini saplar ama kan içecek zaman bulamazsa geride morluk bırakır. Sanki boynunu bir insan emmiş gibi olur. Dişlerin içi boş değildir, sadece vampir

kanı emebilsin diye teni delerler. Bu kadar küçük olmalarının asıl sebebi bu. Eğer vampir yeterince beslenirse etraftaki kanı da emer ve böylece morarma olmaz. Hızlı bir ısırış ve çabuk bir emişten böyle bir iz kalmaz. Bunu ona daha önce başka biri yapmış ve birkaç saniyeden fazla sürmüş."

"Yalan söylediğini biliyordum," dedi Dolph. Başını iki yana salladı. "Ama üzerine içkiden başka bir şey döktüğünü düşünüyordum. Bara bir çeşit yakıtla geldiğini zannediyordum."

Başımı iki yana salladım. "Bir vampir bir kere tutuştu mu ateş söndürülene kadar ya da geriye bir avuç kül kalıncaya kadar yanar. Geriye birkaç kemik parçası kalabilir ama vampirler insanlardan çok farklı yanar. Diş kayıtları bile kimlik tespit etmede işe yaramaz."

"Barmen tezgahın arkasındaki yangın söndürücüyü kullanmış. Şahitler her şeyin çok hızlı olduğunu söylüyor."

Başımla onayladım. "Evet, bizim Harry. Vampirin hala hayatta olması bile bir mucize. Vampir mahallesi dışında bir vampir işletmesine şiddetle karşı çıkıldığını biliyorum. Bir dilekçe verilmiş ve şehir meclisi bir toplantı düzenleyecekmiş. Bayan Pierce vampirlerin mahalle dışına çıkmalarına karşı harika bir tanık olacaktır."

"Restoran sahibi böyle haberlerin işini batıracağını söyledi."

Başımla onayladım. "Ah, evet. Ayrıca vampire karşı kişisel bir şey de olabilir. Belki şu Mavi Gözlü Küçükhanım değil ama onun tanıdığı biri vampirin ölmesini istemiş olabilir."

"Önce İnsanlar üyesi de olabilir. Onlar vampirleri yakmaya bayılıyor."

"Vampirlerden fanatikçe nefret eden biri, bir vampirin onu böyle ısırmasını kabul etmez. Hayır. Önce İnsanlar ona barın adını kötüye çıkarsın diye para ödemiş olabilir. Vampirlere Karşı İnsanlar ya da Önce İnsanlar üyesi olabilir ama onlara gerçekten inanmıyor. Isırık izi bunu gösteriyor."

"Vampir onun zihnini ele geçirmiş olabilir mi?"

"Zannetmiyorum. Ama artık diğer tanıkların için de daha iyi sorularım var."

"Ne gibi?" diye sordu.

"Yanan vampirin onu ısırdığından eminler mi? Onu ısırdığını kesinlikle görmüşler mi? Onlara, kız içeriye girdiğinde kan kokusu alıp almadıklarını da sor."

"Açıkla," dedi Dolph.

"Eğer içeriye girdiğinde zaten ısırılmışsa, o zaman bazı vampirler kanın kokusunu almış olabilir. Almamış da olabilirler, yara çok temiz, belki de sırf bu yüzden vampir bu şekilde yapmıştır. Eğer onu ısırıp kanı yüzeyde bıraksaydı, diğer vampirler kokusunu alırdı."

Dolph her şeyi not defterine yazıyordu. "Yani işin içinde vampirler de var?"

"Kızın ne yapacağını bilmiyor olabilir. Bir vampir erkek arkadaş ya da en azından çıktığı bir vampir olabilir. *Erkek arkadaş*, Bayan Pierce için daha anlamlı bir kelime olabilir. Ayrıca oyunculuk geçmişi var mı, onu da araştırmak gerek. Belki üniversitede oyunculuk okuyordur."

"Zaten araştırdık. Tiyatro okuyor."

Gülümsedim. "Beni neden çağırdın? Her şeyi çözmüşsün zaten."

"Isırık ve vampirlerin çok hızlı yanıyor olması..." Başını iki yana salladı. "Bunların hiçbiri kitaplarda yazmıyor."

"Kitaplar polis araştırmaları için yazılmıyor Dolph."

"Belki sen bir kitap yazmalısın," dedi.

"Ya, tabii. Banka kayıtlarına bakmaya yetecek bir arama iznin var mı?"

"Eğer yargıçla dikkatli konuşursam olabilir."

"Biliyorsun, kız suçlu bulunsa bile yapacağını yaptı. Dilekçe verildi ve toplantı haftaya yapılacak. Onlara tek gereken, bir saldırı olduğu dedikodusuydu. Bu mesele kulaktan kulağa yayılacaktır."

Dolph başıyla onayladı. "Bu konuda hiçbir şey yapamayız."

"Oraya gidip onlara Vicki hakkında öğrendiklerimizi söyleyebilirsin."

"Neden sen yapmıyorsun?"

"Çünkü o sağcılara göre ben Babil fahişesi gibiyim. Baş kan emiciyle düşüp kalkıyorum. Söyleyeceğim hiçbir şeye inanmazlar."

"Benim sivil toplantılara katılacak zamanım yok Anita."

"Vampir işletmelerinin tecrit edilmesinden mi yanasın?"

"Bu konuya girme Anita. Cevaplardan hoşlanmayabilirsin."

Uzatmadım. Dolph vampirlerin toplumdan uzak tutulması gereken canavarlar olduğunu düşünüyordu. Bir dereceye kadar onunla aynı fikirdeydim. Ama o canavarlardan biriyle yatıyordum. Bu benim Dolph'la aynı gemide olmamı zorlaştırıyordu. Farklı görüşlerimiz olabileceği konusunda anlaşmıştık. Aramızı iyi tutan ve beraber çalışmamızı sağlayan da bu olmuştu.

"Eğer vampirlerden bu kadar nefret ediyorsan neden Bayan Pierce'in hikayesine inanmadın?" diye sordum.

"Çünkü aptal değilim," dedi Dolph.

"Özür dilerim. Özür dilerim, bir an için kişisel görüşlerinin işini etkileyebileceğini düşündüm. Sen buna asla izin vermezsin, değil mi?"

Gülümsedi. "Bilmiyorum. Sen henüz hapiste değilsin."

"Belki yanlış bir şey yaptığıma dair delilin olursa olabilirim."

"Olabilirsin," dedi. Yüzündeki gülümseme kayboldu. Gözleri boşaldı, polis gözlerine dönüştü. "Eline ne oldu?"

Yan gözle bandaja, sanki bir anda belirmiş gibi baktım. "Mutfak kazası," dedim.

"Mutfak kazası," dedi.

"Evet."

"Ne oldu?"

"Bıçakla kestim."

"Ne yapıyordun?" diye sordu.

Evde asla yemek pişirmezdim, Dolph da bunu biliyordu. "Ekmek kesiyordum." Ben de boş gözlerle ona baktım. Yakın bir zaman önce, yüzüm her şeyi ele verirdi, yüzümden her şey olduğu gibi okunurdu. Ama artık okunmuyordu. Dolph'un şüpheci yüzüne dosdoğru baktım. Renk vermediğimden emindim. Gerçi sırf bu ifadesizlik bile yalan söylediğime dair bir ipucuydu. Ama zaten yalan söylediğimi biliyordu. Ne onun ne de kendi zamanımı iyi bir yalan bulmak için harcayacaktım. Neden uğraşacaktım ki?

Birbirimize baktık. "Naylon çorabında da kan var Anita. Büyük bir ekmek olmalı," dedi.

"Öyleydi," dedim, sonra kendimi tutamayıp güldüm. "Üzerime saldırdılar da diyebilirdim ama o zaman bana zabıt tuttururdun."

İçini çekti. "Seni küçük pislik. Şu an başka bir şeyin içindesin. Hem de tam şu anda bile." Kafam kadar büyük yumruklarını sıktı. "Sana bağırırdım ama bir işe yaramaz. Seni bu gecelik hücreye atmalıyım." Acı bir şekilde güldü. "Sabaha pek bir şey kalmadı ama elimde bir suçlama yok, değil mi?"

"Ben hiçbir şey yapmadım Dolph." Yaralı elimi kaldırdım. "Ölü dirilten bir dostuma yardım ediyordum. Fazladan kana ihtiyaç oldu. Bu kadar."

"Gerçek mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet."

"Neden daha önce söylemedin?" diye sordu.

"Çünkü bu bir iyilik, ödeme yok. Eğer Bert bedavaya ölü dirilttiğimi öğrenirse kalp krizi geçirir. Hem Bert ekmek hikayesine inanırdı."

Dolph güldü. "Nasıl yaralandığını bile sormaz. Bilmek bile istemez."

Başımla onayladım. "Çok doğru."

"Eğer işler kızışır ve yardıma ihtiyacın olursa bizi aramayı unutma."

"Bunu aklımda tutarım Dolph."

"Tutsan iyi olur." Not defterini kaldırdı. "Bu ay birilerini öldürmemeye çalış Anita. Açıkça nefsi müdafaa olsa bile, dosyandaki cesetler epeyce kabardı ve sonunda içeri tıkılacaksın."

"Son altı haftadır hiç kimseyi öldürmedim... Kahretsin, neredeyse yedi oldu. Köreliyorum."

Başını iki yana salladı. "Sadece son ikisinde elimizde kanıt vardı Anita. İkisi de nefsi müdafaaydı. Tanıklar vardı ama Harold Gaynor'un bedenini bulmadık. Mezarlıkta sade-

ce tekerlekli sandalyesi vardı. Dominga Salvador ise hala kayıp."

Ona gülümsedim. "İnsanlar onun Güney Amerika'ya geri döndüğünü söylüyor."

"O sandalyenin etrafı kanla kaplıydı Anita."

"Öyle miydi?"

"Şansın azalıyor ve artık sana ben bile yardım edemeyeceğim."

"Yardım istemiyorum. Ayrıca, eğer yeni yasa geçerse federal rozetim olacak."

"Polis olman, tutuklanmayacağın anlamına gelmiyor."

İçini çekme sırası bendeydi. "Yorgunum ve eve gidiyorum. İyi geceler Dolph."

Bana birkaç saniye baktı. "İyi geceler Anita," dedi. Sorgu odasına geri döndü, beni holde yalnız bıraktı.

Dolph, Jean-Claude'la çıktığımı öğrendiğinden beri daha huysuz olmuştu. Bana karşı davranışlarının ne kadar değiştiğinin farkında mıydı bilmiyordum ama ben kesinlikle farkındaydım. Yaşayan ölülerle yakınlaştığım için artık bana tam olarak güvenmiyordu.

Bu beni hem üzmüş hem de kızdırmıştı. Daha iki ay önce Dolph'la aynı fikirdeydim, bir canavarla yatan birine asla güvenmezdim. Ama işte buradaydım ve bunu yapıyordum. Ben, Anita Blake, bir tabut yemi olmuştum. Acıklıydı, çok acıklıydı. Ama kiminle çıktığım Dolph'u ilgilendirmezdi. Yine de davranışları için onu suçlayamıyordum. Hoşuma gitmiyordu ama bunun için ona söylenemezdim. Tamam, söylenebilirdim ama bunu yapmam adil olmazdı.

Takımın ana ofisine tekrar girmeden dışarı çıktım. Masalarında oyuncak penguenleriyle benim geri gelmemi ne ka-

dar bekleyeceklerini merak ediyordum. Bir sürü aptal görünüşlü oyuncak kuşun ümitsizce oturup benim dönüşümü beklemesi gülümsememe neden oldu. Ama uzun sürmedi. Bunun tek sebebi, Dolph'un bana olan güvenini yitirmesi değildi. O iyi bir polis ve iyi bir dedektifti, eğer işin üstüne giderse bana karşı bir kanıt bulabilirdi. Animatörlük güçlerimi insan öldürmek için kullanmıştım, eğer kanıt bulunursa otomatikman idam cezası alırdım. Büyü kullanarak birini öldürene, mesela balta kullanarak birini öldürenle aynı ceza verilmiyordu. Bir adam ailesini parçalayabilirdi ve temyizlerle on beş yılını infazı bekleyerek geçirebilirdi. Büyü kullanarak işlenen cinayetlerdeyse temyiz yoktu. Mahkemede hemen karar verilir, altı hafta ya da genelde daha kısa süre içinde infaz gerçekleşirdi.

Hapishane yetkilileri büyüden korkardı ve böyle kişileri içeride fazla tutmak istemezdi. Maine'de bir büyücü, hücresine iblisler çağırmıştı. Gerekli ayinleri yapacak süre boyunca nasıl yalnız kaldığı bilinmiyordu. Görevli herkes öldüğü için kimseyi sorguya çekememişlerdi. Kafalarını da bulamamışlardı. Başlarına gelenlerden sonra onları ben bile diriltip sorguya çekemez ya da olanları yazmalarını isteyemezdim. Bu tam bir karmaşaydı.

Büyücü kaçmıştı ama sonra bir beyaz cadı meclisi ve gariptir, bir grup satanistin yardımıyla yakalanmıştı. Büyüyle uğraşan hiç kimse bu işlerle uğraşan birinin başıboş kalmasını istemezdi. Bu herkesin adını kötüye çıkarırdı. En son 1953'te, halk tarafından bir cadı yakılmıştı. Kadının adı Agnes Simpson'dı. Yakılarak idamının siyah-beyaz resimlerini görmüştüm. Olağandışı konularla ilgili eğitim alan herkes onun resmini en az bir ders kitabında görmüştür. Hala

gözümün önünden gitmeyen bir resimde, soluk yüzü gayet belirgindi. Aradaki mesafeye rağmen yüzündeki dehşet açıkça görünüyordu. Uzun kahverengi saçları ısıdan dalgalanıyordu ama daha tutuşmamıştı. Sadece kıyafeti alev almıştı. Başını geriye atmış, çığlık atıyordu. Fotoğraf Pulitzer Ödülü kazanmıştı. Kadının yanışı, kararması ve ölümüyle biten bir seri fotoğrafın geri kalanı pek nadir yayımlanırdı.

Birinin nasıl olup da orada öylece durup fotoğraf çektiğini anlayamıyordum. Belki de Pulitzer Ödülü, kabuslara karşı bir muska görevi görüyordu. Belki de görmüyordu.

25

Bodrumunda gizli hastane olan apartmanın otoparkına girdim. Saat neredeyse beş olmuştu. Esen rüzgarla birlikte şafak sökmeye başlamıştı. Gökyüzü gri ve hala alacakaranlıktı. Vampirlerin hala uyanık olduğu ve güneşin doğuşuna dakikalar kala boğazınızı parçalayabilecekleri titrek zamana gelmiştik.

Binanın önüne bir taksi yanaştı. Taksiden kısa sarı saçlı, uzun boylu bir kadın indi. Üzerinde çok kısa bir etek ve deri ceket vardı, ayakkabı giymiyordu. Ardından Zane indi. Biri kefaletini ödemişti ve o kişi ben değildim. Bu da onun Hayvanların Efendisi'nin gözetimi altında olduğunu gösteriyordu. Şansına, Sylvie'nin işkencesine katılmamıştı. Eğer reddetseydi, şu an olduğundan daha kötü görünüyor olurdu. Eğer yapmış olsaydı, onu öldürmem gerekirdi. Bu çok garip bir durum olurdu.

Onlara doğru geldiğimi gördü. Uzun paltoyu giymiş, silahlarımı kuşanmıştım. Zane gülümseyerek el salladı. Üzerinde teni kadar sıkı, siyah vinil pantolon ve çizme dışında bir şey yoktu. Ah, tabii, bir de göğüs ucunda küpe vardı. Takıları unutmamalıydım.

Uzun boylu kadın bana bakıyordu. Beni gördüğüne pek memnun olmamıştı. Düşmanca bakmıyordu ama sevinmiş gibi de değildi. Şoför bir şeyler söyledi ve o da cebinden bir tomar para çıkarıp ücreti ödedi.

Taksi gitti. Hayvanların Efendisi'nin buradayken evcil hayvanlığını yapan Vivian ya da bir anda vicdanlı biri oluveren, Stephen'ın kardeşi Gregory taksiden inmemişti. En az iki leoparadam eksikti. Neler oluyordu?

Zane bana doğru, sanki eski dostmuşuz gibi yürüdü. "Sana söylemiştim Cherry, o bizim alfamız, bizim léoparde lionné'miz. Bizi kurtaracağını söylemiştim." Önümde dizleri üzerine çöktü. Sağ elim cebimdeki Browning'i tutuyordu, o yüzden sol elime uzandı. Kurtadamların arasında, alfa olmanın dokunulmayı gerektirdiğini bilecek kadar kalmıştım. Tıpkı bazı hayvanlar gibi, şekil-değiştiriciler de dokunarak rahatlıyordu. O yüzden direnmedim ama Browning'in emniyetini açtım.

Zane elimi nazikçe, neredeyse saygıyla tuttu. Yanağını elimin üzerine dayadı ve yüzünü boydan boya, kokusunu bırakan bir kedi gibi gezdirdi. Dili hafifçe elimi yaladı ve yavaşça bıraktı. Elimi paltoma silmemek için epey çaba harcamam gerekti.

Cherry olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu kadın sadece bana baktı. "Hepimizi kurtarmadı." Sesi neredeyse şaşırtıcı derecede kalın bir kontraltoydu. İnsan formunda bile mırıldıyordu.

"Vivian ve Gregory nerede?" diye sordum.

Geldikleri yeri işaret etti. "Hala oradalar."

"Anlaşmaya göre bütün adamlarımın çıkması gerekiyordu."

Zane ayağa fırladı. Hareket o kadar hızlıydı ki yüreğim ağzıma geldi ve parmağım tetiğe gitti. Browning'in emniyetini yeniden kapattım ve elimi gevşettim. Bana zarar vermeyeceklerdi ama Zane bir punk gibi zıplamaya devam ederse silahı yanlışlıkla ateşleyebilirdim. Sinirlerim genelde bundan daha sağlam olurdu.

"Hayvanların Efendisi senin üstünlüğünü kabul eden herkesin, yürüyebilmeleri halinde gidebileceğini söyledi. Ama bunu söylemeden önce, Vivian'la Gregory'yi yürüyemeyecek hale getirmişti."

Mideme soğuk ve gergin bir şey oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz çıkarken Vivian baygındı." Cherry konuşurken yere baktı. "Gregory ardımızdan sürünmeye çalıştı ama yaraları çok kötüydü." Başını kaldırdı, gözünde yaşlar vardı. Gözlerini açık tutuyordu. "Arkamızdan bağırdı. Onu bırakmamamız için yalvardı." Gözlerindeki yaşları sinirli bir şekilde sildi. "Ama onu bıraktım. Onu çığlıklar atarken bıraktım çünkü oradan çıkmayı dünya üzerindeki her şeyden fazla istiyordum. Onların öldürülmesi ya da tecavüze uğraması pahasına bile istiyordum." Yüzünü iki elinin ardına gizledi ve ağlamaya başladı.

Zane arkasına geçip ona sarıldı. "Gabriel asla hepimizi güvende tutmazdı. Anita elinden geleni yaptı."

"Hem de nasıl," dedim.

Zane bana baktı. Yanağını Cherry'nin boynuna sürtüyordu ama gözleri çok ciddiydi. Hayatta olduğu için minnettardı ama o da arkadaşlarını geride bırakmaktan hoşlanmamıştı.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerek." Binaya doğru yürüdüm, birkaç dakika sonra peşimden geldiler. Daha ön-

ce Jean-Claude'u aradığım telefonu kullandım. Şafağın sökmesine sadece dakikalar kalmıştı ve yatmış olabilirdi.

Telefonu aramamı bekliyormuş gibi hemen açtı. "*Oui, ma petite.*"

"Gregory ve Vivian çıkamadı. Onlar için de anlaştığını zannediyordum."

"Diğerleri Padma'yı ikna etmeye çalıştı ama bir kural koydu, gitmek isteyenlerin yürüyerek çıkması gerekiyordu. Ne yapmak istediğini anlamıştım ama yapabileceğimin en iyisi buydu. Lütfen, buna inan."

"Peki ama onları orada bırakamam. Eğer onlar ince eleyip sık dokuyorsa, biz de aynısını yapabiliriz."

"Planın nedir *ma petite*?"

"Gidip onların yürümesine yardım edeceğim. Padma kendi başlarına yürümeleri konusunda bir şey söylemedi değil mi?"

"Hayır." Jean-Claude derin bir iç çekti. "Şafak korkutucu derecede yakın *ma petite*. Eğer bunu yapman gerekiyorsa en az iki saat bekle. Bu süre, en güçlülerimizin bile yatması için yeterli olacaktır ama daha fazla bekleme. Konsey üyelerinin ne kadar uyuduklarını bilmiyorum. Çok erken uyanıyor olabilirler."

"Iki saat beklerim."

"Sana kurtlarımdan ikisini yolluyorum. Padma uyurken işine yararlar."

"Peki."

"Gitmem gerek." Telefon kapandı ve ufuktan güneşin yükseldiğini hissettim. Sanki büyük bir ağırlıkmış gibi hissettim ve o anda nefes alamadım, bedenim ağırlaştı, çok ağırlaştı. Bu his yok oldu ve Jean-Claude'un bugün için

gittiğini anladım. Aramızdaki üç ize rağmen böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Beni üçüncü izin hissettireceği şeylerden koruduğunu biliyordum. Hatta Richard'ı da koruyordu. Üçümüz arasında izler konusunda en çok bilgiye sahip olan Jean-Claude'du. Onları nasıl kullanacağını, nasıl kullanmayacağını ve gerçekten ne anlama geldiklerini biliyordu. Aylardır bu haldeydik ve ben çok fazla soru sormamıştım. Bilmek istediğimden bile emin olamıyordum bazen. Jean Claude, zihinsel özürlü çocuklarmışız gibi bize karşı sabırlı davranıyordu.

Cherry duvara yaslandı, kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Deri ceketin altına hiçbir şey giymemişti. Bakışları dikkatliydi, sanki sık sık büyük hayalkırıklıklarına uğramıştı.

"Onları almaya gideceksin. Neden?"

Zane bacaklarının dibinde oturuyordu, sırtını duvara dayamıştı. "Çünkü o bizim alfamız."

Cherry başını iki yana salladı. "Neden hiç tanımadığın iki kişi için kendini tehlikeye atıyorsun? Senin üstünlüğünü kabul ettim çünkü oradan çıkmak istiyordum ama buna inanmıyorum. Neden oraya gitmek istiyorsun?"

Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Benim onları kurtarmamı bekliyorlar."

"Ne olmuş?" dedi Cherry.

"Bu yüzden, bunu yapmayı deneyeceğim."

"Neden?"

İçimi çektim. "Çünkü... Çünkü Vivian'ın yalvaran gözlerini ve bedenindeki morlukları hatırlıyorum. Çünkü Gregory bağırmış ve onu orada bırakamamanız için yalvarmış. Çünkü Padma artık onlara daha önce olacağından daha çok

zarar verecektir, onlara zarar vererek bana zarar verdiğini düşünecektir." Başımı iki yana salladım. "İki saat uyuyacağım. Sizin de aynı şeyi yapmanızı tavsiye ederim. Ama benimle gelmenize gerek yok. Bu sadece gönüllüler için."

"Oraya geri dönmek istemiyorum," dedi Cherry.

"O zaman dönme," dedim.

"Ben gelirim," dedi Zane.

Bu beni neredeyse gülümsetti. "Nedense geleceğini biliyordum."

26

Boş bir odada, dar hastane yataklarından birinde yatıyordum. Gece elbisem odadaki tek sandalyenin üzerinde katlı duruyordu. Sandalyeyi, kapı kolunun altına sıkıştırmıştım. Kötü bir kilitti. Sandalye, odaya girmeye kararlı birini durdurmazdı ama bana nişan almam için birkaç saniye kazandırırdı. Duş alıp kanla kaplanmış naylon çorapları atmıştım. Üzerimde sadece iç çamaşırım vardı. Fazladan bir hastane gecelikleri bile yoktu. Garip yatağın örtüleri göğüslerime yapışmıştı. Ben uyurken Firestar yastığımın altında duruyordu. Makineli tüfek de yatağın altındaydı. Ona ihtiyacım olacağını zannetmiyordum ama başka nereye koyabilirdim ki?

Rüya görüyordum. Boş bir evde yavru kediler arıyordum. Yavru kediler miyavlıyordu ve karanlıkta kedileri yiyen yılanlar vardı. Bu rüyayı yorumlamak için Freud olmaya gerek yoktu. Bunun bir rüya olduğunu ve ne anlama geldiğini net bir şekilde düşünmeye başladığım anda rüya sona erdi ve karanlıkta uyandım. Uyandığımda tavana bakıyordum. Örtü üzerimden kaymıştı. Karanlıkta neredeyse çıplaktım.

Vücudumun zonkladığını hissediyordum. Sanki rüyamda bir yarışa katılmıştım. Göğüslerimin altında ter vardı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Üşümüyor olmama rağmen doğrulurken örtüyü üzerime çektim. Çocukken, eğer üzerim örtülü olursa dolaptaki canavarların beni yakalayamayacağını düşünürdüm. Şimdi bile, hava ne kadar sıcak olursa olsun bir kabustan uyanınca üstümü örterdim. Havalandırması olan bir bodrumdaydım. İçerisi sıcak değildi. O zaman neden, sanki ateşim varmış gibi hissediyordum?

Yastığın altına uzanıp Firestar'ı çıkardım. O elimdeyken kendimi daha iyi hissettim. Eğer beni bu kadar korkutan sadece bir rüyaysa kendimi aptal gibi hissedecektim.

Işıkları yakmadan önce karanlıkta oturup sesleri dinledim. Eğer holde biri varsa kapının altındaki ışığı görebilirdi. Eğer bana pusu kurmuşlarsa ışığı görmelerini istemiyordum. Henüz istemiyordum.

Holden bana doğru bir şeyin geldiğini hissettim. Vücudumda bir el gibi dolaşan sıcak bir enerji akışıydı. Odaya ağırlık gibi çöken, elektrik akımı yığan bir fırtına gibiydi. Firestar'ın emniyetini açtım ve bir anda gelenin kim olduğunu anladım. Richard'dı. Richard bana doğru geliyordu. Richard kızgın bir fırtına gibi geliyordu.

Emniyeti tekrar kapattım ama silahı kaldırmadım. Sinirliydi. Bunu hissedebiliyordum. Onun sinirliyken kocaman, meşe bir yatağı, sanki hiçbir şeymiş gibi fırlattığını görmüştüm. Ne olur ne olmaz silahı kaldırmadım. Silahı elimde tutmak hoşuma gitmiyordu ama ahlaki endişelerim beni onu kaldıracak kadar da rahatsız etmiyordu. Işığı yaktım. Ani parlaklık yüzünden gözlerimi kırpıştırarak oturdum, mi-

demde bir yumru oluşmaya başladı. Onu görmek istemiyordum. Jean-Claude'la yattığım o ilk geceden beri, ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Richard'ın, dolunayın çıktığı gecelerde dönüştüğü şeyi gördüğüm geceden beri bilmiyordum. İçindeki hayvanı gördüğüm geceden beri.

Çıplak ayaklarımla sandalyeye gittim ve kıyafetlerimi aldım. Tıraş losyonunun kokusunu aldığımda askısız sutyenimi giymeye çalışıyordum. Silah yatağın yanında duruyordu. Kapının altından gelen hava akımını hissettim ve bu dalgalanmanın onun bedeninden çıktığını anladım. Tıraş losyonu bu kadar keskin değildi. Kokusunu alamamam gerekiyordu. O anda, sanki kulağıma fısıldanmış gibi, Richard'ın da kapının altından benim kokumu alabildiğini farkettim. Jean-Claude için sürdüğüm Oscar de la Renta'nın kokusunu alabiliyordu.

Parmakuçlarının kapının iki yanına dayandığını, nefesini ve vücudumun kokusunu içine çektiğini hissettim.

Neler oluyordu? İki aydır birbirimize bağlıydık ve daha önce Richard'la da, Jean-Claude'la da böyle şeyler hissetmemiştim.

Richard'ın rahatsız edici derecede tanıdık sesini duydum. "Anita, seninle konuşmam gerek." Sessinde kızgınlık vardı, bedeninde de öfke. Kapıya yaslanmış bir gök gürültüsü gibiydi.

"Giyiniyorum," dedim.

Kapının önünde volta attığını duydum. "Biliyorum. Seni hissedebiliyorum. Bize neler oluyor?"

Bu karmaşık bir soruydu. Biraz önce elimde silah olduğunu da hissedip hissetmediğini merak ediyordum. "Birbirimize bağlandığımızdan beri şafağa bu kadar yakın bir za-

manda bir arada olmamıştık. Jean-Claude aramızda tampon olamıyor." Bunun böyle bir açıklaması olmasını umuyordum. Düşünebildiğim tek alternatif, Konsey'in izlerimize bir şey yapmış olmasıydı. Ama bunun mümkün olduğunu zannetmiyordum. Yine de Jean-Claude'a soruncaya kadar bundan emin olamazdık. Lanet olsun.

Richard kapı kolunu zorladı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Neredeyse bitti," dedim. Elbiseyi üzerime geçirdim. Aslında elbise en kolay giyilebilecek kıyafetlerden bir tanesiydi. Ayakkabılar, naylon çorap olmadan çok rahat değildi ama yalınayak kendimi daha hazırlıksız hissederdim. Açıklaması zordu ama ayakkabılarla kendimi daha rahat hissediyordum. Sandalyeyi çektim ve kapının kilidini açtım. Hemen gerileyip odanın karşı duvarına çekildim. Ellerimi arkamda kavuşturdum, silah elimdeydi. Bana zarar vereceğini zannetmiyordum ama onu daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kızgınlığı midemin içinde yanan bir yumru gibiydi.

Sanki her hareketi için düşünmesi gerekiyormuş gibi, kapıyı dikkatlice açtı. Kontrolü, benimle kendi öfkesi arasında ince bir çizgide gidip geliyordu.

Boyu bir seksen beşti, omuzları genişti, çıkık elmacık kemikleri, geniş ve yumuşak bir ağzı vardı. Tüm bunlar, çenesindeki gamzeyle birleşince çok yakışıklı oluyordu. Gözleri hala mükemmel çikolata kahverengiliğindeydi, sadece içindeki kızgınlık yeniydi. Saçları omuzlarına dalgalar halinde dökülüyordu. Saçlarının kahverengisinde o kadar çok altın ve bakır ton vardı ki bu rengin başka bir adı olmalıydı. Kahverengi donuk kalıyordu ve onun saçları donuk değildi. El-

lerimi saçlarının arasında dolaştırmak, onunla öpüşürken onları avuçlamak çok hoşuma gidiyordu.

Üzerinde, kaslı omuzlarını ve kollarını açıkta bırakan kırmızı bir atlet vardı. Görünen ve görünmeyen her yerinin hoş, yumuşak bir bronzluğu olduğunu biliyordum. Güneş yanığı değildi, teninin doğal rengiydi.

Yüreğim ağzıma geldi ve bunun sebebi korku değildi. Bana karanlığın içinden bakıyordu. Yüzümde makyaj yoktu, saçlarım dağınıktı ve vücudunun beni görünce reaksiyon verdiğini hissettim. Bunu vücudumun içinde bir düğüm gibi hissettim. Hissettiğim şeyin kotunda, görünürde de olduğunu görmemek için gözlerimi kapadım.

Gözlerimi açtığımda yerini değiştirmemişti. Odanın ortasında duruyordu. Yumruklarını sıkmıştı, soluğu hızlanmıştı. Gözleri vahşiydi, çifte atmaya hazırlanan bir at gibi gözlerinin akı belirmişti.

Sonunda konuşacak gücü buldum. "Konuşmak istediğini söylemiştin, hadi konuş." Nefesim kesilmiş gibiydi. Richard'ın kalbini, göğsünün inip çıkışını, kendiminkiymiş gibi hissediyordum. Daha önce Jean-Claude'la böyle anlar yaşamıştım ama Richard'la hiç olmamıştı. Eğer hala çıkıyor olsaydık çok hoş olabilirdi. Şimdiyse sadece kafa karıştırıcıydı.

Ellerini sarkıttı, gerip yumruk yapmamaya çalışıyordu. "Jean-Claude bizi birbirimizden koruduğunu söylemişti. Biz hazır oluncaya kadar bizi birbirimizden koruduğunu söylemişti. Şu ana kadar ona inanmıyordum."

Başımla onayladım. "Bu garip bir durum."

Gülümsedi ve başını iki yana salladı ama gülümseme gözlerindeki kızgınlığı silmeye yetmedi. "Garip mi? Senin için durum bu mu Anita? Sadece garip mi?"

"Şu an ne hissettiğimi hissedebiliyorsun Richard. Kendi lanet soruna kendin cevap ver."

Gözlerini kapayıp ellerini göğsünün üstünde birleştirdi. Avuçlarını birleştirdiğinde kasları gerildi ve kolları titredi.

Onun benden uzaklaştığını hissettim. Ama uzaklaşmak, hissettiğim şeyi tam olarak açıklamıyordu, sanki aramıza bir duvar örüyordu. Aramızda zihinsel bariyerler oluşturuyordu. Birinin bunu yapması gerekiyordu. Benim aklıma bunu denemek bile gelmemişti. Onu görmek ve zihnimde hissetmek beni hareket halindeki hormonlara dönüştürmüştü. Bu, kelimelerle anlatılmayacak kadar utanç vericiydi.

Vücudunun rahatlamasını, kaslarının tek tek gevşemesini seyrettim. Bedeni yavaşça, neredeyse uykuya dalar gibi rahatladı, huzur doldu. Sonra gözlerini açtı. Ben henüz bu meditasyon işini beceremememiştim.

Kollarını indirip bana baktı. "Daha mı iyi?"

Başımla onayladım. "Evet, teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı. "Bana teşekkür etme. Ya kontrol edecektim ya da buradan bağırarak kaçacaktım."

Durmuş birbirimize bakıyorduk. Sessizlik rahatsız edici derecede yoğundu. "Ne istiyorsun Richard?"

Garip bir şekilde güldü, yüzüm kızardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim.

"Evet. Ne demek istediğini biliyorum. Ben şehir dışındayken Lupa olarak harekete geçmişsin," dedi.

"Stephen'ı korumamdan mı bahsediyorsun?"

Başıyla onayladı. "Sylvie'nin emirlerine karşı çıkan bir emir vermeye hakkın yoktu. Ben yokken yetkilerimi ona devrettim, sana değil."

"Stephen'ın üzerindeki sürü korumasını kaldırmıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Senden daha iyi biliyorum. Senden üstün birinin koruması olmadan, herhangi birinin malı olabilirsin. Tıpkı sen Gabriel'i öldürdükten sonra leoparadamlann başına gelen gibi "

Duvardan doğruldum. "Eğer onlara ne olduğunu bana anlatsaydın Richard, onlara yardım edebilirdim."

"Eder miydin?" diye sordu. Elimdeki silahı işaret etti. "Yoksa hepsini öldürür müydün?"

"Hayır, bunu ben değil, Sylvie yapmak istiyor." Ama orada elimde silahla duruyordum ve onu kaldırmanın düzgün bir yolunu düşünemiyordum.

"Şekil-değiştiricilerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum Anita. Umrunda olmayacağını düşündüm. Başka herkes de aynı şekilde düşünmüş olmalı, yoksa sana söylerlerdi. Herkes bunun senin umrunda olmayacağını düşünüyordu. Yani eğer sen sözde sevdiğin birini sadece ayda bir tüyleniyor diye reddettiysen, yabancıların ne kadar şansı olabilirdi ki?"

Özellikle acımasız davranıyordu. Onu daha önce hiç isteyerek birini incitirken, bıçağı daha da derine sokmaya çalışırken görmemiştim. Bu çok adiceydi ve Richard asla adi biri olmamıştı.

"Beni böyle yapmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsun," dedim.

"Tanıyor muyum?" dedi. Yatağa oturup örtüyü avuçladı Kumaşı yüzüne doğru kaldırdı ve derin bir nefes çekti. Bunu yaparken öfkeli gözlerle bana bakıyordu. "Kokun bana hala bir çeşit uyuşturucu gibi etki ediyor ve bu yüzden senden nefret ediyorum."

"Kafanın içinde birkaç dakika geçirdim, hatırladın mı? Benden nefret etmiyorsun Richard. Nefret etseydin, belki daha az acı çekerdin."

Örtüyü kucağına indirdi, kumaşı sıkıyordu. "Aşk her şeyin üstesinden gelmiyormuş değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, gelmiyor."

Neredeyse saldıracakmış gibi bir hareketle ayağa kalktı, dar bir daire çizerek odada dolaşmaya başladı. Gelip önümde durdu. Artık 'büyü' yoktu, sadece iki insandık. Ama ona yakın durmak hala zordu. Onun bana dokunmasının mümkün olmadığını bilmek zordu. Lanet olsun, bu kadar zor olmamalıydı. Tercihimi yapmıştım.

"Asla benim sevgilim olmadın, şimdi kız arkadaşım bile değilsin. Bir şekil-değiştirici de değilsin ve Lupa olamazsın."

"Stephen'ı koruduğum için bana gerçekten kızgın mısın?"

"Sürü üyelerine, onu ve bir leoparadamı korumalarını emretmişsin. Eğer sana itaat etmezlerse onları öldüreceğini söylemişsin. Buna hakkın yok."

"Beni Lupa yaparak bu hakkı verdin." Elimi kaldırıp onu susturdum. "Ve hoşuna gitse de gitmese de elimde birkaç koz olması iyi oldu. Eğer ben orada olmasaydım Stephen ölebilirdi. Zane hastanede daha büyük bir karışıklık çıkarabilirdi. Likantropların daha kötü izlenimler vermeye ihtiyacı yok."

"Bizler canavarız Anita. Eğer bir canavarsan iyi bir izlenimin olmaz."

"Buna inanmıyorsun."

"Sen bizim canavar olduğumuzu düşünüyorsun Anita. Bunu gösterdin. Benim sana dokunmama izin vermektense bir cesetle yatıyorsun."

"Ne söylememi istiyorsun Richard? Baş edemediğim için üzgün olduğumu mu? Üzgünüm. Jean-Claude'un yatağına koştuğum için hala utanç duyduğumu mu? Duyuyorum. Marcus'a yaptıklarını gördükten sonra seni sevemediğim için kendimi küçük gördüğümü mü?"

"Marcus'u öldürmemi sen istedin."

"Eğer sen yapmasaydın, o seni öldürecekti. Yani evet, Marcus'u öldürmeni ben istedim. Ama sana onu yemeni söylemedim."

"Bir sürü üyesi, sürü liderliği için mücadele ederken ölürse hepimiz onu yeriz. Bu onların enerjisini içimize almanın bir yoludur. Sürü olduğu sürece, Marcus ve Raina gerçekten ölmedi."

"Raina'yı da mı yediniz?"

"Cesetlerin nereye gittiğini zannediyorsun? Cesetleri güvenlik güçlerindeki dostlarının sakladığını mı sanıyorsun?"

"Jean-Claude'un bir şeyler ayarladığını düşünüyordum."

"Ayarladı ama işin pis tarafını biz yaptık. Beden soğuyunca vampirler cesetlerle ilgilenmez, onu istemezler."

Neredeyse onun eti sıcak mı, yoksa soğuk mu sevdiğini soracaktım ama yapamadım. Gerçekten bilmek istemiyordum. Bu konuşma hiç istemediğim bir yöne gidiyordu. Kolumdaki saate baktım. "Gitmem gerek Richard."

"Leoparadamlarını kurtarmaya mı?"

Ona baktım. "Evet."

"Ben de bu yüzden buradayım. Sana destek olmak için geldim."

"Jean-Claude'un fikri miydi?"

"Sylvie bana Gregory'nin ona zarar vermeyi reddettiğini söyledi. Gabriel'in emri altında ne yapmış olurlarsa olsun-

lar, onlar likantrop lukoi olmasa bile, biz bizden olanlara yardım ederiz."

"Leoparadamların da kendileri için afili bir isimleri var mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Kendilerine pard diyorlar. Kurtadamlar lukoi, leoparlar ise pard."

Yanında yürüdüm, omzum çıplak koluna süründü. Bu dokunuş vücudumdaki bütün tüyleri, sanki çok özel bir yerime değmiş gibi dikti. Tercihimi yapmıştım ama kabul etsem de etmesem de kafam hala karışıktı. Richard'ı arzuluyordum, hatta onu seviyordum. Ama vampiri seçmiştim. Ve aynı anda hem vampiriniz hem de kurtadamınız olamazdı.

Makineli tüfeği yatağın altından aldım ve askısını göğsüme çapraz astım.

"Jean-Claude hiç kimseyi öldürmememizi söyledi," dedi Richard.

"Buraya geldiğini biliyor muydu?" dedim.

Başıyla onayladı.

Gülümsedim ama mutlu göründüğümü sanmıyordum.

"Sana söylemedi mi?" diye sordu Richard.

"Hayır."

Yeniden birbirimize baktık. "Ona güvenemezsin Anita, bunu biliyorsun."

"Ona ilk izi gönüllü olarak sen verdin. Benim tek yaptığım, Richard, ikinizin hayatını kurtarmaktı. Eğer onun bu kadar güvenilmez olduğunu düşünüyorsan, neden bizi ona bağladın?"

O zaman gözlerini kaçırdı ve sessizce konuştu. "Seni kaybedeceğimi düşünmüyordum."

"Git holde bekle Richard."

"Neden?"

"Giyineceğim."

Bakışı bacaklarıma kaydı, elbisenin ve topuklu ayakkabıların siyahlığında çok beyaz görünüyorlardı. "Naylon çorap," dedi yavaşça.

"Hayır, sadece yeni silah kılıfımı takacağım. Naylon çoraplar dün gece berbat oldu. Şimdi, lütfen çık."

Çıktı. Son bir yorum bile yapmadı. Bu bir gelişmeydi. Kapıyı arkasından kapayınca yatağa oturdum. Bunu yapmak istemiyordum. Leoparlar için geri gitmek kötü bir fikirdi. Richard'ı yanıma destek alarak gitmek daha da kötüydü. Ama yapacaktık. Ondan evde beklemesini isteyemezdim. Ayrıca, desteğe ihtiyacım vardı. Onunla aramızdaki duygular ne kadar acı verici olursa olsun, o tanıştığım en güçlü şekil-değiştiricilerden biriydi. Omuzları Rhode Island büyüklüğünde bir vicdan azabıyla çökmüş olmasaydı, tehlikeli olabilirdi. Marcus, Richard'ın şu anki haliyle bile yeterince tehlikeli olduğunu söylerdi. Ve haklı olurdu.

27

Richard dört çekerini Sirk'e doğru sürüyordu. Ben yanında oturuyordum ama pek çok yönden orada yok gibiydim. Konuşmak bir yana, bana bakmamıştı bile. Ama vücudundaki gerginlik yeterliydi. Burada olduğumu biliyordu.

Cherry ve Zane arka koltuktaydı. Cherry'nin arabaya binmesi beni şaşırtmıştı. Gözlerinin akı görünüyor ve gözkapakları tiklerle oynuyordu. Bayılacakmış gibi duruyordu. Zane her zamanki gibiydi; gülümsüyordu, gözleri gizemliydi. Her zamanki gibi mi? Bu neredeyse komikti. Onu tanıyalı yirmi dört saatten az olmuştu. Onun için neyin 'her zamanki gibi' olduğunu bilmiyordum.

Cherry koltuğa gömüldü, kendisine sarıldı. Yavaş yavaş bir top gibi küçücük olmuştu. Onu Zane'den daha az zamandır tanıyordum ama bu büzülme hiç kimse için normal olamazdı.

Emniyet kemerinin izin verdiği kadar döndüm. "Ne oluyor Cherry?" dedim.

Gözlerini bana çevirdi, sonra sıkıca kapadı. Başını iki yana sallayıp durdu ve kendisine sarıldı. Yanağında yeni olu-

şan bir morluk vardı. Belki de onunla ilk karşılaştığımızda da vardı. Emin değildim.

"Zane, onun nesi var?"

"Korkuyor," dedi. Sesi duygusuzdu ama yüzünde kızgın bir ifade vardı.

"Ona bunun gönüllüler için olduğunu söylemiştim. Gelmesi gerekmiyordu."

"Bunu Bay Maço'ya söyle," dedi Zane. Richard'ın ensesine bakıyordu.

Koltukta, Richard'ı profilden görecek kadar döndüm. Bana bakamıyordu. "Neler oluyor Richard?"

"Kız da geliyor," dedi. Sesi kısıktı.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

"Hassiktir."

O zaman bana yan gözle baktı. Sakin görünmeye çalışıyordu ama kızgındı. "Sen benim Lupa'msın ama ben hala Ulfric'im. Benim sözlerim hala kanun."

"Siktir. Sırf bana kızdığın için bu işe başka birini sürükleyemezsin."

Çenesindeki kaslar görebileceğim kadar belirginleşti. "İkisi de kendi insanlarını terketti. Şimdi beraberce bu işi düzeltecekler." Sesi hala kısık, pes ve dikkatliydi, sanki dikkatli olmazsa kontrolünü kaybedecekti. Bağırmamak için kendini sıkan biri gibi konuşuyordu.

"Ona bak Richard. İşe yaramazdan daha beter durumda. Sadece kollamamız gereken bir kurban daha olacak."

Başını iki yana salladı. "Sebep her ne olursa olsun, senden birini geride bırakamazsın. Kanun bu."

"Sürünün kanunu bu ama o sürüden değil."

"Sen Lupa'm olmaktan vazgeçinceye kadar Anita, sana ait olanlar, bana da ait."

"Seni kendini beğenmiş hıyar."

Gülümsedi ama sadece dişlerini göstermişti, neşeli bir hareketten çok hırlama gibiydi. "Herkesin rahatlamak için bir şeyler yapması gerek."

Ne demek istediğini anlamam biraz vakit aldı. Beni utandırmaya çalışıyordu. Siktirsin. "Cherry'ye vurdun mu?"

Bir anda yola aşırı bir ilgi gösterdi ama direksiyonu tutan elleri gevşedi. Ona vurmuş olmak hoşuna gitmiyordu. Benim de gitmiyordu.

"Benim güçlü olmamı istiyordun. İşte istediğin gerçekleşti."

"Güçlü olmak ile zalim olmak arasında fark var Richard."

"Gerçekten mi? Ben farkı ayırt edemiyorum."

Galiba bunu benim için söylemişti. Ama birinin çok uzun süre kendini suçlu hissetmesini sağlayamazdınız ve ben de sinirlenmeye başlamıştım. "Peki, eğer bana ait olan her şey sana da aitse, bunun tersi de doğru değil mi?"

Yan gözle bana bakıp kaşlarını çattı. "Ne diyorsun?"

Yüzündeki rahatsızlık hoşuma gitti. Kendi mantığını ona karşı kullanmak güzeldi. Kendime göre, ben de ona, en az onun bana kızgın olduğu kadar kızgındım. Ahlaki yönden avantaj bende değildi ama yamyamlık yapan ben değildim. Belki de sonuçta ahlaki üstünlük bendeydi.

"Eğer Cherry'yi bizimle gelmeye zorlayabiliyorsan, o zaman ben de sürüyü Stephen'ı korumaya zorlayabilirim. Onlara istediğim her şeyi yaptırabilirim."

"Hayır," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü ben öyle diyorum."

O zaman güldüm ama sesim bana bile şirretçe geldi.

Sinir ve sıkıntı içinde bağırdı. "Tanrım, Anita, Tanrım!"

"Eğer bir şekilde uzlaşmazsak birbirimizi keseceğiz," dedim.

Yeniden yan gözle bana baktı. Bakışları artık kızgın değildi, neredeyse panik içindeydi. "Bir vampirle yatıyorsun. Uzlaşacak bir şey yok."

"Üçümüz çok ama çok uzun bir süre için birbirimize bağlıyız Richard. Beraber yaşamanın bir yolunu bulmalıyız."

Acı bir şekilde güldü. "Beraber yaşamak mı? Jean-Claude bodrumda ve ben bahçede zincirli halde, üçümüzün beraber yaşadığı bir ev mi istiyorsun?"

"Tam olarak öyle değil ama sen böyle kendinden nefret etmeye devam edemezsin."

"Ben kendimden nefret etmiyorum. Senden nefret ediyorum."

Başımı iki yana salladım. "Eğer bu doğru olsaydı, seni kendi haline bırakırdım. Ama sen kendi içindeki hayvandan nefret ediyorsun ve o canavar aslında sensin."

Arabayı Sirk'in önüne park etti. "Geldik." Motoru susturduğunda arabayı sessizlik kapladı. "Cherry burada bekleyebilir."

"Teşekkür ederim Richard."

Başını iki yana salladı. "Bana teşekkür etme Anita." Elini saçlarından geçirip düzeltti. Hareket kollarını ve göğsünü çok güzel bir açıdan gösteriyordu. Asla böyle ufak şeylerin beni nasıl harekete geçirdiğini farketmemişti. "Bana teşekkür etme." Arabadan çıktı.

Cherry'ye arabada saklanmasını söyledim. Biz diğerlerini kurtarırken Cherry'nin yakalanmasını istemiyordum. Bu bütün yolculuğun anlamını sıfırlardı.

Zane, Cherry'yi alnından, bir çocuğu sakinleştirir gibi öptü. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Tanrım, umarım haklıdır.

28

Richard'ı karşılamaya bir adam geldi. Onu bekliyordu. Elimi cebime atıp Browning'in emniyetini açtım çünkü adamı tanıyordum.

Hemen arkamdan gelen Zane, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Selam Jamil," dedim.

"Selam Anita." Boyu bir seksen beşten biraz kısaydı, üzerinde Richard'ınkinin aynısı beyaz bir atlet vardı. Ama Jamil kendisininkinin yakasını genişletmiş, kollarının altını ve karın bölgesini kesmişti. Böylece ince beli ve belirgin pazıları iyice ortaya çıkmıştı. Altına da siyah eşofman giymişti. Spor salonundan yeni çıkmış gibiydi.

Jamil'i en son gördüğümde Richard'ı öldürmeye çalışıyordu. "Sen burada ne yapıyorsun?" Bu bana bile pek dost canlısı gelmemişti.

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Ben Richard'ın fedaisiyim."

"Yani?"

"Leoparadamlar dışında, yanımıza bir kişi destek almamıza da izin verdiler," dedi Richard. Bana bakmadan konu-

şuyordu, parlak güneş ışığı altında yükselen Sirk'in girişine bakıyordu.

"Benim bir korumam ve leoparadamım eksik o zaman," dedim.

O zaman bana baktı. Yüzü mümkün olduğu kadar anlaşılmaz ve ifadesizdi. "Jean-Claude'un sana söylediğini zannediyordum ve yanına koruma almak istemediğini düşündüm."

"Cehenneme gelirken yanıma destek alırdım Richard. Bunu biliyorsun."

"Eğer erkek arkadaşın sana söylemediyse, beni suçlama."

"Belki senin söyleyeceğini düşünmüştür."

Bana öfkeli bir bakış attı.

"Bana söylemeyi unuttuğun başka bir şey var mı?"

"Sadece, hiç kimseyi öldürmemeni söylememi istedi."

"Öldürmemek gereken belirli birinden bahsetti mi?" diye sordum.

Richard kaşlarını çattı. "Aslına bakarsan evet, etti." Konuşmasına kötü bir Fransız aksanıyla devam etti. "O, ne yaparsa yapsın, *ma petite*'e Fernando'yu öldürmemesini söyle."

Bu beni gülümsetti. "Peki."

Jamil bana bakıyordu. "O yüzündeki bakış ne öyle yavrum? Bu şimdiye kadar gördüğüm en şeytani gülümseme. Şu Fernando sana ne yaptı?" diye sordu.

"Bana kişisel olarak bir şey yapmadı."

"Sizin Geri'nize, sıralamada ikinci sırada olan kişiye tecavüz etti," dedi Zane.

İki kurtadam da ona baktı, bir anda beliren saldırganlık Zane'i geriletti. Arkama geçti ama benden neredeyse otuz santim daha uzun olduğu için pek bir işe yaramadı. Sizden kısa boylu birinin arkasına saklanmak pek işe yaramaz.

"Sylvie'ye tecavüz mü etti?" diye sordu Richard.

Başımla onayladım.

"Cezalandırılması gerek," dedi Richard.

Başımı iki yana salladım. "Sylvie'ye onu öldüreceğimi söyledim. Hepsini öldüreceğimizi söyledim."

"Hepsini?" Richard bunu soru şeklinde söylemişti.

"Hepsini," dedim.

O zaman gözlerini kaçırdı, gözlerime bakamıyordu. "Kaç kişi var?" diye sordu.

"Bana söylediği kadarıyla iki. Başkaları da olabilir ama varsa bile, Sylvie bunu anlatmaya hazır değil."

"Fernando'dan başkaları olduğundan emin misin?" Richard bana bakıyordu, gözleri neredeyse durumun göründüğü kadar kötü olmadığını söylememi istiyordu.

"Ona tecavüz etmişler Richard. Bana bunu anlatması çok kolay olmadı."

"Diğeri kim?" diye sordu.

O sormuştu. Ben de cevap verdim. "Liv."

Gözlerini kırpıştırdı. "Ama o bir kadın."

"Bunun farkındayım."

Bana sadece baktı. "Nasıl?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Olayı teknik olarak izah etmemi mi istiyorsun?"

Richard başını iki yana salladı. Hastaymış gibi görünüyordu. Jamil öyle değildi. Gözlerime hiç tereddüt etmeden baktı. Yüzünde ince, gergin, kızgın çizgiler oluşmuştu. "Eğer sürüde bu kadar üst düzeyde olan birine böyle şeyler yapabiliyorlarsa, o zaman sürü tehdidinin bir anlamı kalmaz."

"O da var ama benim onları öldürmek için sürünün ününü kurtarmaktan başka sabeplerim de var."

"O zaman neden?" dedi Jamil.

Bir süre düşündüm. "Çünkü Sylvie'ye söz verdim. Ona dokundukları anda mezarlarını kazdılar. Benim tek yapacağım üstüne toprak atmak olacak."

"Neden? Sen Sylvie'den nefret ediyordun," dedi Jamil. Sanki sorunun göründüğünden daha çok önemi varmış gibi cevabımı bekliyordu, en azından onun için var gibiydi.

"Onu kıramadılar. Ona yaptıkları şeylere rağmen onu kıramadılar. Sürüyü vererek işkenceyi durdurabilirdi ama vermedi." Kelimeleri toparlamaya çalıştım. "Bu çeşit bir sadakatin ve gücün karşılıksız bırakılmaması gerekir."

"Sen sadakat hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordu Richard.

"Bu kadar yeter," dedim. Ona döndüm ve parmağımı göğsüne dayadım. "Gregory ve Vivian'ı kurtardıktan sonra muhteşem bir kavgaya tutuşabiliriz. Onlar Sylvie'ye topluca tecavüz etti. Onları koruyacak alfaları olmayan iki şekil-değiştiriciye daha azını yapacaklarını mı zannediyorsun?" Her kelimeyi yüzüne tükürür gibi söylüyordum. Sesim tizleşip incelmişti çünkü eğer kendimi bırakırsam bağırmaya başlayacaktım. "Onları buradan çıkarıp güvenli bir yere götüreceğiz. Sonra bana istediğin kadar kızarsın. Kıskançlığını ve nefretini, bizi boğuncaya kadar üzerimize yığabilirsin. Ama şu anda, yapmamız gereken şeyler var. Tamam mı?"

Bana bir süre baktı, sonra hafifçe başıyla onayladı. "Tamam."

"Harika," dedim. Çantamı hastanede unutmuştum ama girişin anahtarı, kimliğimle birlikte paltomun cebindeydi. Bir kızın başka neye ihtiyacı olabilirdi ki?

"Sende anahtar mı var?" diye sordu Richard.

"Yeter Richard."

"Haklısın. Sen haklısın, ben hatalıyım. Son iki aydır, işlerimle hiç ilgilenmiyordum. Sylvie bana bunu söyledi ama onu dinlemedim. Belki dinleseydim, o... Belki dinleseydim, zarar görmezdi."

"Yüce Tanrım, Richard, 'ben suçluyum' hikayesine başlama yine. Hun İmparatoru Atilla da olsan Konsey gelecekti. Hiçbir güç gösterisi onları uzak tutamazdı."

"Ne tutardı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Onlar Konsey, Richard. Kabusun ta kendisi. Kabuslar senin ne kadar güçlü olduğunla ilgilenmez."

"Neyle ilgilenir?" diye sordu.

Anahtarı kilide soktum. "Seni korkutmakla." Büyük ikili kapıyı ittim, Browning'i cebimden çıkardım.

"Kimseyi öldürmememiz gerekiyordu," dedi Richard.

"Bunu hatırlarım," dedim ve silahı dışarıda tuttum. Kimseyi öldüremezdim ama Jean-Claude birilerini yaralamak hakkında bir şey söylememişti. Bu aynı derecede tatmin edici olmayabilirdi ama tehdidi ciddiye almalarını sağlamak için yerde kıvranan birinin olması, ceset olması kadar iyiydi. Bazen daha bile iyiydi.

29

Arkamı kapalı kapıya verip durdum, diğerleri etrafımı çevirdi. Tepedeki pencerelerden içeriye yumuşak bir ışık geliyordu. Ortadaki geniş yol, sabah ışığında karanlık ve eski görünüyordu. Güç tekerleği, korku tüneli, komik aynalar ve oyun salonu... Burası, gezmeyen bir gezgin karnavaldı. Aynen olması gerektiği gibi kokuyordu: Pamuk helva, mısır ve kakaolu kek.

Bir köşenin tamamını kaplayan sirk çadırından iki adam çıktı. Yan yana, bize doğru yürüdüler. Daha uzun boylu olanın boyu bir seksen kadardı, geniş omuzluydu. Kahverengi ile sarı arasındaki düz saçları gürdü ve gömleğinin yakasına gelecek kadar uzundu. Beyaz takım elbise gömleğini, beyaz kemerli beyaz kotunun içine sokmuştu. Beyaz ayakkabı giyiyordu, çorabı yoktu. Bir kredi kartı reklamında plajda yürüyormuş gibiydi, sadece gözleri farklıydı. Bu mesafeden bile gözlerinde bir gariplik olduğu belliydi. Turuncu gibiydiler. İnsanların gözleri bu renk olmazdı.

İkinci adamın boyu bir yetmiş civarındaydı. Koyu altın rengi saçları kısa kesilmişti. Dudaklarının üstünü süsleyen

kahverengiye çalan bıyıkları kıvrılıp favorileriyle birleşiyordu. 1800'lerden beri hiç kimse böyle bıyık bırakmıyordu. Beyaz dar pantolonunu, siyah çizmelerinin içine sokmuştu. Kırmızı ceketinin içinden beyaz yeleği ve gömleği görünüyordu. Atına atlayıp av köpekleriyle birlikte, küçük tüylü hayvanları kovalamaya gidecekmiş gibi duruyordu.

İkinci adamın gözleri hoş, normal bir kahverengiydi ama ilk adamınkiler bize yaklaştıkça daha da garipleşti. Gözleri sarıydı -amber rengi ya da kahverengi değildi- içinden turuncu çizgiler fırlayan gözbebekleri sarı renkteydi. Bu gözler kesinlikle bir insana ait değildi.

Eğer gözleri böyle garip olmasaydı likantrop olduğunu anlayamazdım ama gözleri onu ele vermişti. Böyle gözleri olan kaplanların resimlerini görmüştüm.

Aramızda biraz mesafe bırakarak durdular. Richard yanıma geldi, Zane ve Jamil arkamızdaydı. Durmuş birbirimize bakıyorduk. Eğer öyle olmadığını bilmeseydim, adamların rahatsız ya da utanmış olduklarını söyleyebilirdim.

"Ben Yüzbaşı Thomas Carswell. Siz de Richard Zeeman olmalısınız," dedi kısa boylu adam

Richard bir adım attı. "Ben Richard Zeeman. Anita Blake, Jamil ve Zane.

"Ben Gideon," dedi garip gözlü adam. Sesi çok kalındı, sanki insan halinde bile hırlıyordu. Ses o kadar kalındı ki omurgamı titretmişti.

"Vivian ve Gregory nerede?" dedim.

Yüzbaşı Thomas Carswell gözlerini kırpıştırıp bana baktı. Bu müdahaleden pek memnun olmamıştı. "Yakındalar."

"Önce silahlarınızı almamız gerek Bayan Blake," dedi Gideon.

Başımı iki yana salladım. "Hiç zannetmiyorum."

Birbirlerine baktılar. "Üzerinizde silah varken daha ileriye gitmenize izin veremeyiz Bayan Blake," dedi Carswell.

"Ne zaman birileri silahımı istese, bu ya bana güvenmedikleri ya da benim hoşuma gitmeyecek bir şey planladıkları anlamına geliyor."

"Lütfen. Eminim durumumuzu anlıyorsunuzdur. Belli bir ününüz var," dedi Gideon hırıltılı sesiyle.

"Anita?" dedi Richard yarı soru sorar gibi, yarı da başka bir şekilde.

Silahın emniyetini kapattım ve onu Gideon'a uzattım. İki tabancam ve iki de bıçağım kalmıştı. Browning'i alabilirlerdi.

Gideon silahı aldı ve gidip Carswell'nin yanında durdu. "Teşekkür ederim Bayan Blake."

Başımla onayladım. "Rica ederim."

"Gidelim mi?" dedi Carswell. Sanki beni yemeğe götürür gibi kolunu uzattı.

Önce ona, sonra Richard'a baktım. Kaşlarımı kaldırdım, konuşmadan ne düşündüğünü soruyordum.

Hafifçe omuz silkti.

Carswell'ın koluna girdim. "Bu konuda çok medeni davranıyorsunuz."

"Durum biraz aşırıya kaçtı diye kibarlığımızı kaybetmenin gereği yok."

Onun çadıra kadar bana eşlik etmesine izin verdim. Gideon, Richard'la beraber yürüyordu. Neredeyse aynı boydaydılar ve üzerlerinden akan güç, ensemdeki tüyleri dikiyordu. Jamil ve Zane iyi askerler gibi arkadan geliyordu.

Tam çadıra girecekken Carswell durdu, eliyle kolumu sıktı. Sağ elimi paltonun içine kaydırdım, makineliye dokundum.

"Sırtınızda ağır bir şey var Bayan Blake. Çanta olmayan bir şey." Sol kolumu tutuşu sertleşti, canımı yakmıyordu ama mücadele etmeden bırakmayacağını hissettirmişti.

Makineliyi sağ elime alıp askısında kaydırdım ve namluyu göğsüne doğrulttum. Dayamamıştım, sadece, tıpkı onun eli gibi orada duruyordu.

"Herkes sakin olsun," dedim.

Diğer adamlar bir anda hareketsiz kaldı. "Size adamlarınızı vereceğiz Bayan Blake. Buna gerek yok," diye hırladı Gideon.

"Thomas sırtımda ne olduğunu sordu. Ben de ona gösteriyorum."

"Beni, bana ön adımla hitap edecek kadar iyi tanımıyorsunuz Bayan Blake," dedi Carswell.

Ona baktım. Gözlerinde korku yoktu. Bir insandı, tetiği çektiğim anda giderdi. Ama korkmuyordu. Kahverengi gözlerine baktım ve sadece hüzün gördüm. Gözlerinde, neredeyse ölümü hoş karşılayan yorgun bir hüzün vardı.

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim Yüzbaşı Carswell."

"Çadıra bu silahla girmenize müsaade edemeyiz." Sesi çok sakindi, sadece koşulları açıklıyordu.

"Anlayışlı ol Anita. Eğer durum öteki türlü olsaydı, sen de onların silahlı olmasını istemezdin," dedi Richard.

İşin kötüsü, makineliyi çıkarmak için önce paltoyu çıkarmam gerekiyordu. Eğer paltoyu çıkarırsam bıçakları da görürlerdi. Bıçakları kaybetmek istemiyordum. Firestar hala bende olacaktı ama...

Makineliyi geriye kaydırdım. "Paltomu çıkarmam gerek."

Carswell kolumu dikkatlice bıraktı ve geri çekildi, hala beni yakalayabilecek bir mesafedeydi. Kıyafetine baktım.

Ceketi, içine omuz askısı yerleştirilemeyecek kadar düzgün dikilmişti. Pantolonunun cebi yoktu. Ama belinde bir şey olabilirdi.

"Eğer sen ceketini çıkarırsan ben de paltoyu çıkarırım," dedim.

"Silahım yok Bayan Blake."

"Ceketini çıkarırsan inanırım."

İçini çekti ve kırmızı ceketini çıkardı, sonra kendi etrafında döndü, kollarını iki yana açmıştı. "Gördüğünüz üzere, silahım yok." Gerçekten emin olmak için üstünü aramam gerekiyordu ama onun da bana aynı şeyi yapmasını istemiyordum, o yüzden ısrar etmedim.

Paltoyu çıkardım ve kolumdaki kılıfları görünce gözlerinin büyüdüğünü seyrettim. "Bayan Blake, hem etkilendim hem de hayalkırıklığına uğradım."

Paltoyu yere bıraktım ve askıyı başımın üzerinden çıkardım. Makineliyi vermekten nefret ediyordum ama... Onları anlıyordum. Gregory ve Vivian'a çok kötü şeyler yapıyorlardı. Eğer onların yerinde ben olsaydım, ben de üzerimde silah olmasını istemezdim. Silahın şarjörünü çıkarıp onu Carswell'e uzattım.

Gözleri açıldı. "Size ve arkadaşlarınıza saldıracağımızı mı düşünüyorsunuz?"

Omuz silktim. "Bir kızı tedbirli olduğu için suçlayamazsın."

Gülümsedi ve gülümseme neredeyse gözlerine ulaştı. "Hayır, sanırım suçlayamam."

Bıçaklardan birini çıkarıp kabzası ona gelecek şekilde uzattım.

Elini salladı. "Bıçaklar kalabilir Bayan Blake. Onlar sadece, çok yakın ve kişisel durumlarda gerekecek şeyler. Bir hanımın şerefini korumaya hakkı var.".

Lanet olsun, çok iyi ve çok kibar davranıyordu. Eğer ikinci tabancayı saklarsam ve daha sonra bulursa bu kadar nazik olmayabilirdi. "Lanet olsun," dedim.

Carswell kaşlarını çattı.

"Bir tabancam daha var."

"Çok iyi gizlenmiş olmalı Bayan Blake."

Yeniden iç çektim. "Çok rahat bir yerde değil. Onu da istiyor musunuz, yoksa istemiyor musunuz?"

Yan gözle Gideon'a baktı, o da başıyla onayladı. "Evet, lütfen Bayan Blake."

"Herkes arkasını dönsün."

Etrafımda neşeli ve öfkeli bakışlar belirdi.

"Silahı çıkarmak için elbisemi, iç çamaşırım görününceye kadar kaldırmam gerek. Hiç kimsenin bakmasını istemiyorum." Tamam, bu çok aptalca ve çocukçaydı ama bu kadar erkeğin önünde elbisemi o kadar kaldıramazdım değil mi? Babam beni böyle yetiştirmişti.

Carswell lafımı ikiletmeden döndü. Birkaç neşeli bakıştan sonra, Gideon dışında herkes arkasını dönmüştü. "Eğer biz sizin iffetinizi korurken siz bizi sırtımızdan vurursanız çok kötü bir koruma olurum." Haklıydı.

"Pekala, ben arkamı dönerim." Öyle de yaptım, silahı son defa oradan çıkardım. İç kılıf iyi bir fikirdi ama geri aldığımda Firestar paltonun diğer cebine girecekti. Onunla uğraşmaktan bıkmıştım.

Silahı Gideon'a verdim, o da aldı. Hala neşeli görünüyordu. "Bıçaklarınız dışında bütün silahlarınız bunlar mı?"

"Evet," dedim.

"Yemin eder misiniz?"

Başımla onayladım. "Ederim."

Sanki bu yeterliymiş gibi o da başıyla onayladı. Carswell'in, birinin insan hizmetkarı olduğunu anlamıştım. Kraliçe Victoria'nın ordusundaki Britanya askerlerindendi. Ama o ana kadar Gideon'un bu kadar yaşlı olduğunu tahmin etmiyordum. Likantroplar böyle yavaş yaşlanmazdı. Bir yerlerden yardım alıyor olmalıydı ya da bir şekil-değiştiriciden daha fazlasıydı.

"Likantropsun ama başka hangi özelliğin var?"

O zaman gülümsedi, hem altta hem de üstte sivri dişleri vardı. Böyle dişleri olan bildiğim tek likantrop Gabriel'di. Hayvan formunda çok zaman geçirirseniz böyle şeyler oluyordu.

"Tahmin edin," dedi. Fısıltısı o kadar kalındı ki içim titredi.

"Artık dönebilir miyiz Bayan Blake?" dedi Carswell.

"Elbette," dedim.

Ceketini yeniden giydi, düzeltti ve bir defa daha kolunu bana uzattı. "Gidelim mi Bayan Blake?"

"Anita. Benim adım Anita."

Gülümsedi. "O zaman sen de bana Thomas diyebilirsin." Bunu, sanki çok az insanın ona ilk adıyla hitap etmesine izin veriyormuş gibi söylemişti.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim Thomas."

Kolumu, kendi koluna koydu. "Anita, keşke... Keşke daha iyi şartlarda karşılaşmış olsaydık."

Hüzünlü gözlerine baktım. "Sen burada beni kibar gülümsemelerle oyalarken içeride adamlarıma neler oluyor?" diye sordum.

İçini çekti. "Biz yanlarına gidinceye kadar onun işini bitirmiş olmasını diliyorum." Yüzünden acıya benzer bir ifade geçti. "Bir hanıma uygun görüntüler değil."

Kolumu kurtarmaya çalıştım ama daha sıkı bir şekilde tuttu. Gözleri artık hüzünlü değildi. Anlayamadığım bir şeyle doluydu. "Bunun benim tercihim olmadığına inan."

"Beni bırak Thomas."

Ondan kurtulmama izin verdi. Bir anda çadırın içinde olanlardan korkmuştum. Vivian'la daha önce konuşmamıştım bile ve Gregory sapık pisliğin tekiydi ama şu anda onların başına gelenleri görmeyi hiç istemiyordum.

"Thomas, acaba o..." dedi Gideon.

"Boşver. Sadece bıçakları var," dedi Thomas.

Tam olarak koşmadım ama çadırın girişine geldiğimde neredeyse koşuyordum. Richard'ın arkamdan "Anita," diye seslendiğini duydum.

Peşimden geldiğini hissettim ama onu beklemedim. Çadırın girişini açıp içeri girdim. Çadırın ortasında sadece bir ring vardı. Gregory ringin ortasında çıplak yatıyordu, elleri gri renkli kalın paket bandıyla arkasında bağlanmıştı. Vücudu morluklar ve kesiklerle doluydu. Bacaklarının kırıldığı yerlerden kemikler fırlamıştı. Kırık ve ıslak bir halde parlayan kemik uçlarını görebiliyordum. Açık kırıklar çok kötü yaralardı. Bu yüzden kendi başına yürüyememişti. Bacaklarını kırmışlardı.

Dikkatimi ringin etrafındaki tırabzana çeviren, hafif bir ses geldi. Vivian ve Fernando da ringdeydi. Onları hemen görememiştim çünkü tırabzana çok yakın duruyorlardı.

Vivian başını yerden kaldırdı, ağzı bantlıydı, bir gözü kan içinde şişmiş ve kapanmıştı. Fernando başını yere yatırdı. Onun koli bandıyla bağlanmış ellerini, ona ne yaptığını göstermek istiyordu. Vivian'ın içinden çıktı, ıslaktı ve sonunda işini bitirmişti. Vivian'ın çıplak poposunu tokatladı. "Bu güzeldi."

Bir anda kendimi ringin üzerinde onlara doğru yürürken buldum. Bu, tırabzanın üzerinden sivri topuklar ve yere kadar inen uzun elbisemle atladığım anlamına geliyordu. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum bile.

Fernando ayağa kalktı, pantolonunu iliklerken bana gülümsedi. "Eğer onun özgürlüğü için anlaşma yapmasaydın, ona asla dokunamazdım. Babam paylaşmaz."

Yürümeye devam ettim. Bıçaklardan birini çıkarmıştım, elbisenin yanında tutuyordum. Farkedip etmediğinden emin değildim, umrumda da değildi. Boştaki sol elimi ona uzattım. "Kadınların eli ve ağzı bağlıyken çok güçlü bir adamsın. Peki kadın silahlıyken nasılsın?"

Aşağılayıcı bir şekilde gülümsedi. Vivian'ı ayağıyla bir köpekmiş gibi dürttü. "Çok güzel ama benim için çok pasif. Ben şu kurt fahişeniz gibi kavgacı olanları seviyorum." Pantolonunu iliklemeyi bitirdi ve sanki hatırlamaya çalışır gibi elini göğsünde gezdirdi. "*C't'une bonne bourre.*"

Sylvie'nin yatakta iyi olduğunu söylediğini anlayacak kadar Fransızca biliyordum. Bıçağı dengeledim. Fırlatmak için üretilmemişti ama iş görürdü.

Gözlerinde belli belirsiz bir hareket oldu, sanki burada onu kurtaracak biri olmadığını yeni farketmişti. Sonra bir şey tırabzanların üzerinden sıçradı. Bulanık bir şey, Fernando'yu yere yuvarlayacak bir hızla ona çarptı. Richard, Fernando'nun üstüne atlamıştı.

"Onu öldürme Richard! Onu öldürme!" diye bağırdım. Onlara doğru koştum ama Jamil yanlarına daha çabuk vardı. Richard'ın yanına diz çöktü, kolundan yakalayıp ona bir şeyler söyledi. Richard, Jamil'i boğazından yakaladı ve onu ringe fırlattı. Jamil'e doğru koştum, yanına diz

çöktüm ama çok geçti. Boğazı ezilmişti. Gözleri kocamandı, korku içindeydi. Nefes almaya çalışıyor ama yapamıyordu. Bacakları titredi, omurgası büküldü, ölümle mücadele ediyordu. Elimi yakaladı, gözleriyle bana yalvarıyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ya iyileşecekti ya da ölecekti."

"Hassiktir, Richard ona yardım et," diye bağırdım.

Richard elini Fernando'nun karnına soktu. Henüz pençeleri çıkmamıştı. Eti parçalayan insan parmaklarıydı, kalbi arıyordu. Biri onu durdurmazsa bunu yapacak kadar da güçlüydü.

Ayağa kalktım ve Jamil'in eli benimkini bıraktı. Beni bırakmıştı ama gözleri asla peşimi bırakmayacaktı. Haykırarak Richard'a doğru koştum. "Richard!"

Bana, insan yüzündeki amber rengi kurt gözleriyle baktı. Kanlı eliyle bana uzandı ve bizi birbirimizden koruyan zihinsel bariyerler bir bir yıkıldı.

Görüşüm karardı. Yeniden görebildiğimde, ringde dizlerimin üzerine çökmüştüm. Kendi bedenimi hissedebiliyordum ama Richard'ın parmaklarının etin içinde hareket edişini de hissediyordum. Kan ılıktı ama yeterli değildi. Dişlerini de kullanıp karnı parçalamak istiyordu ve bu isteğe güçlükle karşı koyuyordu.

Thomas yanıma diz çöktü. "Fernando'yu öldürmeden önce izlerini kullanarak onu sakinleştir."

Başımı iki yana salladım. *Parmaklarım etini parçalıyordu.* Hangi bedende olduğumu hatırlamak için ellerimle gözlerimi ovmam gerekti. Konuşmayı başardım ve bu ayrılmamıza, kim ve ne olduğumu hatırlamama yardımcı oldu "Hassiktir, nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman öfkesini, içindeki hayvanı kendine al." Thomas elimi tutup sıkıca kavradı, canımı yakmıyordu ama kendimi bedenimde tutmama yardımcı oluyordu. Elini sıktım ve yüzüne boğulan biri gibi baktım.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum Thomas."

Ümidi kırılmış gibi bir ses çıkardı. "Sen onu sakinleştirinceye kadar Gideon'un onu oyalaması gerekecek." Neredeyse izin alır gibi söylemişti.

Başımla onayladım. Aslında ben de Fernando'yu öldürmek üzereydim ama eğer onu öldürürsek bir sonraki şafağı göremeyeceğimizi iyi biliyordum. Padma bizi öldürürdü. Hepimizi öldürürdü.

Thomas'ın yüzüne baktım, bu esnada Gideon'un Richard'ı yakaladığını hissettim. Onu Fernando'nun üzerinden aldı. Richard dönüp Gideon'a vurdu, onu yere düşürdü, sonra üzerine atladı. Yerde döndüler, ikisi de üstte kalmaya çalışıyordu. Dövüşün ölümcül olmasını engelleyen tek şey, ikisinin de insan formunda olması ama pençeleri varmış gibi dövüşmeye çalışmalarıydı. Fakat Richard'ın içindeki canavar giderek büyüyordu. Eğer değişirse onu öldürmek dışında hiçbir şey, onun birini öldürmesini engelleyemezdi.

Thomas yüzüme dokundu ve onun yüzünü görmediğimi farkettim. Ellerim boğazını parçalamak üzereyken Gideon'un yüzünü birkaç santim mesafeden görüyordum. Ama o eller, benim ellerim değildi.

"Bana yardım et," dedim.

"Kendini, içindeki hayvana aç. Sadece aç ve o seni doldursun. Hayvan kaçacak bir yer arıyor. Ona bir yol göster ki o da oraya aksın." O anda Thomas ve Gideon'un da tıpkı bizimki gibi bir triumvirliğin parçası olduğunu anladım.

"Ben likantrop değilim," dedim.

"Farketmez. Bunu yap, yoksa onu öldürmek zorunda kalacağız."

Çığlık attım ve söylediğini yaptım. Ama sadece ona kendimi açmakla kalmadım, öfkesine de uzandım. İçindeki güç, dokunuşuma doğru geldi. Ben bir şekilde onun için ev gibi kokuyordum, böylece içime akmaya başladı. İçimde ısı ve güçten oluşan bir fırtına gibi birikiyordu. Richard ve Jean-Çlaude'la gücü çağırdığımızda oluşan güç gibiydi ama bu sefer gücün kullanılacağı bir büyü yoktu. İçindeki hayvanın kaçacağı bir yer yoktu. Tenimden çıkmaya çalıştı, bedenimin içinde genişlemeye çalıştı ama benim çağıracağım bir hayvanım yoktu. İçim boştu ve o içimde öfkeyle dönüyordu. Gücün içimde, beni paramparça edecek kadar büyüdüğünü hissettim. Baskı arttı. Ama gideceği bir yer yoktu.

Nefes alabildiğim hızda, art arda çığlıklar attım. Richard'ın bana doğru emeklediğini hissettim, ellerinin ve bacaklarının yerdeki hareketini hissettim, vücudundaki kasların emeklemeyi görsel bir sanata dönüştürmesini hissettim. Üzerimde belirdi. Sadece yüzünü görüyordum, bana bakıyordu. Uzun saçları bir perde gibi yüzüne dökülmüştü, ağzının yanından akan kan parlıyordu. Kanı yalamak istediğini ama kendini tuttuğunu hissettim ve ona bu kadar yakınken neden durduğunu anlamıştım. Benim içindi. Yine onun bir canavar olduğunu düşünmemden korkmuştu.

Gücü hala bedenimden çıkmaya çalışıyordu. O da kan istiyordu. Yüzündeki kanı yalayıp dudaklarının tadına bakmak istiyordu. Richard'ın vücudunun sıcaklığını kendisine sarıp onunla tek vücut olmak istiyordu. Gücü, umarsız bir aşık gibi bağırarak onun açık kollarını, bedenini, zihnini

istiyordu, onu kucaklamak istiyordu. Richard ona kendisinden ayrı bir isim vermişti, ona *canavar* diyordu ama bu ondan ayrı bir şey değildi. Richard'ın bu güçten neden bu kadar zamandır kaçtığını o anda anladım. Bu oydu. Tüylü yönü, insan bedeninden çıkarken beraberinde öfkeyi ve yıkımı da ondan çıkarıyordu. Canavarı, beyninin derinlerine gömdüğü, bilinçaltının sadece en kötü kabusları yarattığı bölümlerden oluşuyordu. Bizi canavarların kovaladığı rüyalar değil de bizim canavar olduğumuz rüyalardı bunlar. Kanlı ellerimizi göğe kaldırıp çığlık attığımız rüyalardı ama bu rüyalarda çığlık korkudan değil sevinçten atılırdı. Bu katliamın saf sevinciydi. Ellerimizi düşmanımızın kanına bulamayı ve mezarlarının üzerinde dans etmeyi hiçbir medeni düşüncenin engelleyemediği, o duygusal rahatlama anlarıydı.

Güç beni içeriden yoklayan bir el gibiydi. Richard yanımda diz çökmüştü, güç de içimden ona ulaşmaya çalışıyordu. Richard'ın gözleri korku doluydu, benim için ya da benden korkmuyordu. Canavarın gerçek olduğundan, tüm ahlaki mücadelesinin ve olduğu her şeyin bir yalan olduğu gerçeğinden korkuyordu.

Ona baktım. "Richard, biz hepimiz hem aydınlığın hem de karanlığın varlıklarıyız. Karanlık yanını kucaklamak, ışığı yok etmez. İyilik bundan daha güçlüdür," diye fısıldadım.

Dizleri tutmadığı için yere düştü, sadece dirsekleri üzerinde kaldı. Saçları yüzüme değiyordu, yanağımı saçlarına sürmemek için kendimi zor tuttum. Bu mesafeden teninin ve tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Bu losyonun altında onun kokusu vardı. Bedeninin sıcak kokusu geliyordu. O sıcaklığa dokunmak istiyordum. Dudaklarımı ona ya-

pıştırıp sonsuza kadar orada tutmak istiyordum. Onu istiyordum. Güç bu arzuyla parladı, ilkel düşünceler onu hareketlendirip üzerindeki kontrolümü zayıflattı.

Richard, ağzının yanında hala kan varken fısıldadı. "İyiliğin daha güçlü olduğunu nasıl söylersin? Kendi üzerimdeki kanı yalamak istiyorum. Kanayan dudaklarımı seninkilere bastırmak istiyorum. Seni kendi yaramla beslemek istiyorum. Bunlar kötü şeyler."

Yüzüne dokundum. Parmakuçlarımla hafifçe yüzüne dokundum. Bu küçük dokunuş bile gücün aramızda sıçramasına yol açtı. "Bu kötülük değil Richard. Sadece medeni değil." Kan, yüzünün kenarında tek bir damlada toplanıp titredi. Tenime damladı, yakacak kadar sıcaktı. Gücü yukarıya doğru hücum etti. Richard'ın yüzündeki kanı yalamak istiyordum. Ama başımı, dudaklarımı, dilimi, dişlerimi kana erişecek kadar kaldırdığımda bile, bir parçam hayır diyordu. Ağzımda Richard'ın tuzlu tadıyla başımı geri yatırdım. Daha fazlasını istiyordum. Bu beni korkuttu. Tıpkı onun gibi, ben de bu yanımdan korkmuştum. İşte bu yüzden dolunay gecesi ondan kaçmıştım. Sebep onun Marcus'u yemesi değildi. Gerçi onun bu durumu iyi idare edememiş olmasının da pek yardımı olmamıştı tabii. Ama asıl olarak, sürünün gücüyle dolduğum an gözümün önünden hiç gitmiyordu, çünkü o anda ben de dizlerimin üzerine çöküp onlarla beraber beslenmek istemiştim. Richard'ın hayvanının, içimde insanlık namına ne varsa hepsini alıp götürmesinden korkmuştum. Richard'dan da aynı sebepten korkmuştum. Ama söylediğim doğruydu. Bu kötü değildi. Sadece insanca değildi.

Dudakları titrek bir öpücükle benimkilere değdi. Boğazından kalın bir ses çıktı ve bir anda dudaklarımı mo-

rartacak ya da beni ağzımı açmaya zorlayacak kadar sert bir şekillde bastırdı. Ağzımı açtım ve dili içime uzandı, dudakları benimkileri emiyordu. Ağzının içindeki kesikler, ağzımı onun tuzlu tadıyla dolduruyordu. Yüzünü avuçlarımın içine aldım, ağzım onunkini keşfediyordu ama bu yeterli değildi. Benim ağzımdan onunkine hafif bir ses gitti. Bu ses; isteği, sıkıntıyı ve hiçbir zaman medeni olmayan arzuyu canlandırdı. *Ozzie ve Harriet*'çilik oynuyorduk ama birbirimizden istediğimiz şey daha çok Hustler ve Penthouse'a yakışırdı.

Dudaklarımız birbirine yapışık halde dizlerimizin üzerinde doğrulduk. Ellerim göğsünde ve sırtında dolaştı. İçimde bir şey açılıp rahatladı. Nasıl olmuştu da ona bu kadar yakın olduğum halde daha önce ona dokunmamıştım?

Gücü dışarı çıkmaya çalıştı ama onu tuttum. Kendi büyü gücümü tutar gibi tuttum. Artık tutamayacağım hale gelinceye kadar tuttum.

Richard'ın elleri bacaklarımdan yukarıya kayıp siyah iç çamaşırımın dantellerine ulaştı. Parmakuçları çıplak omurgamda dolaştı ve ben kendimi bıraktım.

Güç dışarı akıp ikimizi de doldurdu. Bizi, gözlerim kamaşıp beraber tek ses olarak çığlık atıncaya kadar parlak ve sıcak bir ışıkla kapladı. Hayvanı, Richard'ın içine dönüyordu. Üzerimden kalın bir ip gibi kayarak Richard'a akıp ona dolandığını hissettim. Aramızdaki son damlanın da, bir şarap kadehinden akan son damla gibi süzüldüğünü hissetmeyi bekliyordum ama o damla orada kaldı.

O güç akışının bir anında, Richard'ın içindeki hayvanı kontrol ettiğini ve o zonklayan sıcaklığı Jamil'e gönderdiğini hissettim. Ben bunun nasıl yapılacağını bilemezdim ama

Richard biliyordu. O yıldırım gibi gücün akışı altında, Jamil'in iyileştiğini hissettim.

Richard beni kollarına alıp diz çöktü, yüzüm göğsüne dayalıydı. Kalbi yanağımın yanında canlı bir varlık gibi atıyordu. Vücudunu çiy gibi ter kapladı, göğsündeki teri yalarken yüzüne baktım.

Gözleri ağırlaşıp kaymıştı. Bakışları uykulu gibiydi ama uyanıktı. Yüzümü avuçları içine aldı, ağzındaki yara iyileşmişti. Güç akışı, canavarı iyileştirmişti. Yumuşak dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve dudaklarıma belli belirsiz değdirdi. "Şimdi ne yapacağız?"

Ellerini yüzümde tuttum. "Buraya yapmak için geldiğimiz şeyi yapacağız."

"Ya sonra?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım, yüzümü ellerine sürtüyordum. "Önce hayatta kalalım Richard. Eğlenceyi sonra dert ederiz."

Gözleri bir an için panikle doldu. "Jamil! Onu öldürmüş olabilirim."

"Onu iyileştirdin."

Yüzü biraz rahatladı, yine de hemen ayağa kalkıp yerdeki fedaisinin yanına gitti. Ona en azından bir özür borçluydu. Buna bir şey diyemezdim.

Dizlerimin üzerinde kaldım. Yürüyebileceğimden çok emin değildim.

"Gideon'la ben bu şekilde yapmazdık ama bir şekilde işe yaradı," dedi Thomas.

Yüzümün kızardığını hissettim. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Çok hoş bir gösteriydi," diye hırlardı Gideon. Bize doğru emekledi, bir kolunu bedenine yapıştırmıştı. Kolundan ve omzundan kan damlıyordu. Kırmızı kan,

beyaz gömleğinin üzerinde belirgin bir şekilde parlıyordu. Onun bedenindeki kanı yalamayı hiç istemiyordum. İçimden şükrettim.

"Bunu Richard mı yaptı?" diye sordum.

"Onu çağırdığında, değişmeye başlamıştı. Onun canavarını içtin ve sakinleştirdin." Ağırlığını sağlam yanına verip oturdu, kan yerde küçük bir havuz oluşturacak kadar hızlı akıyordu ama ne yardım istedi ne de bunu belli edecek bir hareket yaptı. Yine de Thomas ona uzandı, omzuna rahat, neredeyse kardeşçe bir hareketle dokundu. Güçleri üzerimden tüylerimi diken diken eden soğuk bir rüzgar gibi aktı. Eğer güçleri hissedemeseydim, ne yaptıklarını farkedemezdim.

"Avrupa'da böyle mi yapılıyor? Richard'la ben bu işi çok kötü mü yapıyoruz?" diye sordum.

Thomas gülümsedi ama cevabı Gideon verdi. "Siz yanlış bir şey yapmadınız. Aslında, ben kendimi biraz aldatılmış gibi hissediyorum." Thomas'ın eline hafifçe vurdu ve sivri dişlerini göstererek gülümsedi. "Gücü paylaşmanın daha sessiz ve daha... Hımmm, gösterişsiz yolları var. Ama bugünlük yapılması gerekeni yaptınız. Acil çözümler gerektiren acil bir durumdu."

Üzerinde durmadım. Richard'la böyle 'acil durumlara' ne kadar sık düştüğümüzü yabancılara açıklamaya gerek yoktu. Ringin karşısında Jamil, Richard'ın yardımıyla ayağa kalktı. Zane iki leoparadamı çözdü, Vivian'ı Gregory'nin yanına götürdü. İkisi de Gregory'nin yanına diz çöktü. Vivian, Zane'e sarılmış ağlıyordu.

Doğruldum ve yürüyebildiğimi farkettim. Harika. Richard onların yanına benden önce gitti. Gregory'nin karışmış

saçlarını yüzünden çekti; Gregory, Richard'a baktı. "Bacaklarını düzeltmemiz gerek."

Gregory başıyla onayladı. Dudakları, bana Cherry'yi hatırlatacak şekilde sıkılmıştı.

"Bunun için hastaneye gitmemiz lazım," dedim.

Richard bana döndü. "Bacakları bu şekilde kaynamaya başlamış bile Anita. Bu şekilde iyileşirse kemikler çok kötü deforme olacak."

Gregory'nin bacaklarına baktım. Tamamen çıplaktı ama yaralar o kadar kötüydü ki ona utanmadan bakabiliyordum. Acınacak haldeydi. Bacaklarının dizden aşağısı ters yöne bakıyordu. Gözlerimi kapayıp başka tarafa bakmaya çalıştım. Eğer bir ceset olsaydı ona bakabilirdim ama Gregory hala kanıyordu, hala canı yanıyordu. Bu, durumu bir şekilde daha kötü hale getirmişti.

Yeniden onlara baktım. "Yani bacakların bu şekilde iyileşeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Richard.

Gregory'nin gözleri korkuyla büyüdü. Gözleri hala, şaşırtıcı bir şekilde, Stephen'ın peygamberçiçeği mavisi gözleriyle aynıydı. Sadece, yüzünü kaplayan kan maskesi altında daha mavi görünüyorlardı. Söyleyecek bir şey düşünüyordum ama önce o konuştu.

Sesi ince ve hırıltılıydı, sanki sesi kısılıncaya kadar bağırmıştı. "Beni ilk sefer burada bıraktığınızda, beni onlara terkettiğinizi düşündüm."

Yanına diz çöktüm. "Sen alıkonulacak bir şey değilsin Sen bir bireysin. Sen..." *Daha iyi bir muameleyi hakediyorsun,* diyecektim ama bu zaten çok açıktı. Ellerini bu çocuğu rahatlatır gibi tutmak istedim ama parmaklarından

ikisi o kadar kötü kırılmıştı ki ona nasıl dokunacağımı bilemedim.

Vivian ilk defa konuştu. "O öldü mü?" Sesi nefes nefese ve hırıltılıydı; küçük bir kız ile cazibeli kadın sesi arasındaydı. Telefonda çok iyi konuşabilirdi. Ama gözlerindeki bakış ne çocukça ne de cezbediciydi. Sadece korkutucuydu. Arkamıza, Fernando'nun yattığı yere bakıyordu. Nefreti sıcak ve yakıcıydı.

Ona hak vermediğimi söyleyemem. Küçük tecavüzcümüze bakmaya gittim. Ben hareketlenince, Gideon ve Thomas da Fernando'nun yanına seyirtmişti. Ben onun yanına gitmeye kalkıncaya kadar, onun durumuna bakmaya gitmediklerini farkettim. Neden onların da Fernando'yu pek sevmediği hissine kapılmıştım acaba? Fernando insanları kızdırmayı biliyordu. Görünüşe göre tek yeteneği buydu.

Fernando'nun çıplak karnında, Richard'ın iç organlarını dışarı dökmek için elini soktuğu yer hala kan içindeydi ama yara iyileşmeye başlamıştı. Hızlı çekim bir film gibi içi doluyordu. Vücudunun kendini onardığını gerçekten görebiliyordunuz.

"Yaşayacak," dedim. Sesim bana bile hayalkırıklığına uğramışım gibi gelmişti.

"Evet," dedi Thomas ve o tek kelime de en az benimki kadar hayalkırıklığı taşıyordu. Gözle görülür bir şekilde silkindi ve üzgün kahverengi gözleri bana döndü. "Eğer ölseydi, Padma sizi bulmak için gerekirse bu şehri yıkardı. Sakın bir hata yapmayın Anita. Padma oğlunu seviyor. Ama bunun da ötesinde, o tek oğlu, tek varisi."

"Bir vampirin böyle bir şeye aldıracağını zannetmiyordum," dedim.

"Bir oğlun çok önemli olduğu bir zamandan ve kültürden geliyor. Ne kadar uzun yaşarsak yaşayalım ya da ne olursak olalım, hayatımıza insan olarak başlıyoruz. Hayattayken kazandığımız değerleri tam olarak kaybedemiyoruz. İnsanlığımız bizi yüzyıllarca kovalıyor."

"Sen insansın."

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Belki, bir zamanlar."

Bir şey sormak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. "Eğer zaman olsaydı, Gideon'la ben, sen ve Richard'la triumvirlik hakkında uzun uzun konuşmak isterdik ama şimdi, Fernando uyanmadan önce buradan gitmeniz gerek. Gündüzleri onun emri altındayız."

Gözlerim büyüdü ve Fernando'ya baktım. "Ama o Gideon'a emir verecek kadar alfa değil."

"Padma sert bir efendi. İtaat ederiz ya da bedelini öderiz."

"Bu yüzden, mümkün olduğu kadar çabuk gidin. *Petit batard*'ın uyanınca bize emredeceği şeyi duymasanız daha iyi," dedi Gideon.

Haklıydı. Gregory tiz bir şekilde haykırdı ve çığlık bir inlemeyle sona erdi. Richard bacaklarının iyileşmeye başladığını söylemişti. Bir anda bunun ne anlama geldiğini anladım. "Eğer bacakları kırık halde kaynasaydı, Gregory sakat kalacaktı," dedim.

"Evet. Bu ceza Padma'nın fikriydi," dedi Gideon.

Fernando gözleri kapalı inledi. Buradan gitmemiz gerekiyordu. "Silahlarımı geri almam gerek," dedim.

Tartışmadılar bile. Sadece geri verdiler. Ya bana güveniyorlardı ya da Fernando'yu baygınken vurmayacağımı anlamışlardı. Fernando bunu haketse bile, haklıydılar, onu baygınken vurmazdım. Ama fareçocuktan çok daha azını yapan insanları öldürmüştüm, çok daha azını...

Neyse ki Gregory bayılmıştı. Richard mümkün olduğu kadar dikkatli bir şekilde onu kucağına aldı. Bir yerlerden çıta buldular ve Richard'ın tişörtüyle Gregory'nin bacaklarına geçici alçı yaptılar. Vivian sanki bacakları düzgün çalışmıyormuş gibi, bütün ağırlığını Zane'e vermişti. Ayrıca belden aşağısını örtmeye çalışıyordu. Yürüyemeyecek kadar yaralıydı ama bu halde bile çıplaklığından utanıyordu. Ona verecek giysimiz yoktu. Üzerimdeki palto dışarıda kalmıştı.

Thomas şık ceketini vererek durumu kurtardı. Ceket Vivian'a her yerini kapatacak kadar büyük gelmişti. Çadırdan çıkıp Sirk'in orta yoluna ulaşmak bile omuzlarımdaki gerginliği azaltmaya yetti. Paltoyu yerden aldım ve silahlarımı ceplerine koydum. Uzi de göğsümde çapraz asılıydı.

Thomas bizim için kapıyı tuttu. En son ben çıktım. "Teşekkür ederim," dedim. İkimiz de kapıyı kastetmediğimi biliyorduk.

"Çok rica ederim." Kapıyı arkamızdan kapattı ve kilidin sesini duydum.

Sıcak yaz güneşi altında durdum ve bedenimin ısıyı emmesine izin verdim. Dışarıda, güneş ışığı altında olmak güzeldi. Ama gece yaklaşıyordu ve hala Jean-Claude'un, Vivian ve Gregory'yi çıkarmak karşılığında nasıl bir anlaşma yaptığını, ödeyeceğimiz bedeli bilmiyordum. Gregory'nin güzel bedeninin sonsuza kadar sakat kalabileceğini ve Vivian'ın bir et parçası gibi elden ele dolaşacağını düşünmek, onları kurtarmak için pazarlık ettiğimize sevinmemi sağlıyordu. Her koşulda buna değeceğini söyleyemezdim belki ama neredeyse buna yakındı. Jean-Claude tecavüz, cinsel ilişki, hırpalama, canlı canlı yüzme olmayacağını söylemişti. Liste bir saat önce daha güvenli ve daha eksiksiz gibi görünüyordu.

30

Araba içinde iki yaralı leoparadam, iki sağlam leoparadam, iki çok sessiz kurtadam, bir dam üstünde saksağan ve Richard'ın yatak odamı alçılarla doldurmasına yetecek kadar malzemeyle, yeni kiraladığım evimin önündeki park yerine yanaştı. Dr. Lillian, Gregory'nin bacaklarının yirmi dört saat alçıda kalması gerektiğini söylemişti. Hastane boşaltılıyordu. Gündüzleri yönetim Fernando'nun elindeydi ve hastanenin boşaltılması bir önlem değil zorunluluktu. Fareçocuk, Rafael'in serbest kalmasını istemiyordu ve onu dövdüğü için Richard'dan da intikam almak isteyecekti kesinlikle. Bu yüzden hem fareadamlar hem de kurtadamlar tehlikedeydi. Gregory ve Vivian'ı tekrar ele geçirirse neler yapacağını düşünmek bile korkutucuydu. Yapabileceğimiz en iyi şey, onları yanımızda tutup Fernando'nun gideceğimizi düşünmediği bir yere gitmekti.

Thomas ve Gideon'un Fernando'yu bizi aramaktan vazgeçireceği konusunda biraz da olsa ümitliydim. Genelde insanlara bu kadar kolay güvenmezdim ama Gideon ona *petit batard* demişti. Küçük piç. En az bizim kadar ondan

nefret ediyorlardı. Buna inanmak zordu ama doğru olabilirdi.

Peki, nerede güvende olurduk? Otele gidemezdik. Oradaki herkesi tehlikeye atmış olurduk. Bu evlerin çoğu için de geçerliydi. Issız bir yerde ev tutmamın asıl sebebi de buydu. Doğruyu söylemek gerekirse, ben etrafımda biraz medeniyet olmasını tercih ederdim. Ama son zamanlarda hayatım, serbest atış alanına dönmüştü. Apartman dairesi ve komşu istemiyordum; ihtiyacım olan şey, etrafta zarar görecek komşuların olmadığı geniş bir arazinin ortasına konduruluş bir evdi. Sonunda tam istediğim gibi, insanlardan uzak bir ev bulmuştum.

Ev benim için çok büyüktü. Koşuşan köpekleri ve çocuklarıyla ormanda yürüyüşe çıkan bir aileye daha çok uyardı. Richard burayı daha önce hiç görmemişti. Onunla sevişme, ah, yani barışma seansımızdan önce burayı görmüş olsaydı kendimi daha rahat hissederdim. Jean-Claude aramıza girmeden önce Richard'la nişanlıydık. Bu tarz bir evde bir gelecek kurmayı planlıyorduk. Richard'ın bu rüyadan uyanıp kan aromalı kahvenin kokusunu alıp almadığını bilmiyordum ama ben almıştım. İçinde tahta çitler ve iki çocuk, bir bebek olan bir gelecek bana uygun değildi. Bunun ona da uygun olduğunu sanmıyordum ama hayalini yıkmak bana düşmezdi. Tabii o hayal beni de içine almadığı sürece. Eğer hayalinde ben de varsam... O zaman bir derdimiz var demekti.

Evin dikdörtgen şeklinde, orta büyüklükte, daima güneş gören bir çiçek bahçesi de vardı. Burası bir gül bahçesiymiş aslında ama benden önceki kiracılar çiçekleri söküp götürmüş. Ben taşındığımda, topraktaki kraterlerle falan, çiçek

bahçesinden çok ayın karanlık yüzüne benziyordu. O kadar kötü görünüyordu ki bir hafta sonumu çiçek dikmekle geçirmiştim. Bahçenin çevresine ipekçiçeği dikmiştim çünkü parlak renklerini seviyordum. Onların içine zinya dikmiştim çünkü renkleri diğer çiçeklere uymuştu. Tam bir renk cümbüşüydü ama tatlı görünüyordu. Kelebekler ve sinekkuşları zinyaları sevmişti. Zinyaların içine kozmos çiçekleri dikmiştim; o uzun, tüylü, saçaklı, kelebeklerin çok sevip sinekkuşlarının pek aldırmadığı çiçekleri çok hoştu. Kozmos çiçeklerinin rengi diğerleriyle karşılaştırılınca biraz pastel kalıyordu ama hey, yine de güzeldi. Sonbaharda kozmoslar sakalara yem olacaktı.

Çiçek bahçesi burada bir süre kalacağımın göstergesiydi. Yakın zamanda bir apartman dairesine ya da mahalle içinde müstakil bir eve taşınmayacaktım. Yakın komşulara sahip olmak gibi bir lüksüm yoktu artık.

Araba yanaşırken "Hoş çiçekler," dedi Richard.

"Bahçeyi öyle çorak halde bırakamazdım."

Pek bir anlama gelmeyen bir ses çıkardı. Üç aydır görüşmüyor da olsak, aramızda izler olmasa bile, ne zaman susmamız gerektiğini bilecek kadar birbirimizi tanıyorduk. Çiçek bahçesini boş ve karışık bırakamamış olmak beni rahatsız etmişti. Orayı güzelleştirmeye çalışmış olmaktan nefret ediyordum. Hayır, kadınsı yanımdan pek memnun değildim.

Richard ve Jamil, Gregory'yi hastaneden ödünç aldığımız sedyeyle içeriye taşıdı. Lillian leoparadamı ağrı kesicilere boğmuştu, o yüzden acı hissetmiyordu. Buna şükrediyordum. Uyanık olsa inleyip sızlanabilirdi.

Garip ama Cherry'nin bir hemşire olduğu çıkmıştı. Gregory'yi görür görmez profesyonelleşmişti. Bir anda etrafın-

da bir özgüven havası belirmiş, sanki aniden başka bir kimliğe bürünmüştü. Gregory onun yardımını reddetmeyince ve kendisine dokunmasına izin verince, Cherry soğukkanlı bir hemşire gibi işe koyuldu. Açıkçası, Dr. Lillian, Cherry'ye güveninceye kadar ben onun hemşireliğine güvenmemiştim ama Lillian, Cherry'nin Gregory'yi daha fazla yaralamadan alçıya alacağına inanmıştı bir şekilde. Lillian'ın kararlarına güveniyordum ama hala Cherry'nin pek güvenilir olmadığını düşünüyordum. Richard'ın onu tokatlaması hoşuma gitmese de dostlarını ölüme terkeden birine güvenilemeyeceği doğruydu. Zayıf olmakta utanılacak bir şey yoktu. Yine de, onu asla arkamda istemezdim.

Vivian yürürken çok acı çekiyordu ama yürümesine Zane'in yardım etmesini istememişti. Küçük elleriyle kolumu tutmuştu. Aslında elleri benimkilerden çok küçük değildi ama bir şekilde daha kırılgan görünüyordu. Cüssesinden ya da tecavüze uğradığından değildi, Vivian'ın havası böyleydi. Ödünç aldığı kırmızı ceket ve Lillian'ın ona verdiği mavi bornoz içinde bile, neredeyse hayaletimsi bir şekilde narin, kadınsı ve hoş duruyordu. Yüzünün yarısı şişmiş ve morluklar içindeyken hoş görünmek kolay değildi ama o bunu bir şekilde beceriyordu.

Eve giden taş patikada sendeledi. Onu yakaladım ama kendisini iyice bırakınca neredeyse yere düşürüyordum.

Zane bana yardım etmeye koştu ama Vivian hafif bir ses çıkarıp yüzünü omzuma gizledi. Arabaya bindiğimizden beri, bir erkeğin ona dokunmasını istemiyordu. Onu çözen Zane'di ama görünüşe göre beni kurtarıcısı olarak görüyordu. Ya da kurtarıcıları arasındaki tek kadın ben olduğum için bana yaslanıyordu çünkü şu anda kadınlar daha güvenliydi.

İçimi çekip başımla onayladım ve Zane geri çekildi. Eğer ayağımda koşu ayakkabıları ya da düz ayakkabılar olsaydı, Vivian'ı eve taşıyabilirdim ama beş santimlik sivri topuklarla zor işti. Bu ayakkabılarla, neredeyse benim kadar ağır birini taşıyamazdım. Ayakkabıları çıkarırsam da elbisenin eteğine takılacaktım. Bu kıyafetten nefret etmeye başlamıştım.

"Vivian." Cevap vermedi. "Vivian?" Yere kaymaya başladı. Bacaklarımı ayakkabılardan olabildiğince destek alacak kadar açtım, tamamen bayıldığında dengemi ancak sağlamıştım. Bu topuklarla bile onu omzumda taşıyabilirdim ama vücudunu görmüştüm, karnında kötü morluklar vardı. Onu omzuma alırsam canı yanardı. Sonunda onu kollarıma almayı başardım ama yürüyemeyeceğimi biliyordum.

"Cherry'yi çağır."

Zane başıyla onaylayıp ve eve koştu.

Ben Vivian'ı tutmuş, yardım gelmesini beklerken temmuz sıcağı, paltonun üzerinden sırtımı yakmaya başlamıştı. Sırtımdan ter aktı. Havayı ağustosböceklerinin vızıltısı doldurdu. Çiçeklerden beslenen bir kelebek ordusu vardı. Kimseye söylemeyin ama her gün en az bir kere kahve içerken böyle aptalca şeyleri seyrediyordum. Manzara tablo gibiydi. Gerçi sıkılmaya başlamıştım, Zane'in Cherry'ye kıçını kaldırıp buraya gelmesini söylemesi ne kadar uzun sürebilirdi ki? Eğer Cherry, Gregory'nin yaralarıyla ilgileniyorsa, o zaman kalkıp gelmesi biraz zaman alabilirdi tabii. Vivian'ı bu pozisyonda uzun süre tutabilirdim, beni sıkan bu değildi. Onu eve taşıyamayacak kadar yüksek topuklu ayakkabı giymiş olmak canımı sıkıyordu. Kendimi feci şekilde kız gibi hissediyordum.

Kaç farklı tür kelebek olduğunu saymaya çalıştım. Kaplan desenli kırlangıçkuyruk, büyük frittilari, siyah kırlangıçkuyruk, kırmızı-benekli mor ve boyalı hanım. Üç tane mavi sevbeni havada parlak taneler gibi uçuşuyordu. Çok güzeldi ama yeter artık, Cherry hangi cehennemdeydi? Bu kadarı yetmişti. İleri bir adım attım, bileğim burkuldu ve Vivian'ı taşların üzerine atmamak için sırtüstü düştüm. Kendimi popomun üzerinde çiçek bahçesinde otururken buldum, ipekçiçeklerini ve zinyaların bir kısmını ezmiştim. Kozmoslar üzerimde salınıyordu, bazılarının boyu bir seksen vardı.

Vivian hafifçe inledi, sağlam gözünü kırparak açtı. "Her şey yolunda. Her şey yolunda," diye onu sakinleştirdim. Çiçeklerin üzerinde oturmuş, bacaklarımı açmış, Vivian'ı kucağımda tutuyordum. Vampirler, şekil-değiştiriciler, insan hizmetkar ve kundakçıların karşısında ayakta durabilmiştim ama bir çift yüksek topuk beni kıçımın üzerine oturtmuştu. Kibir, sen bir kadınsın! Gerçi bunu her kim yazdıysa hiç GQ okumamış olmalı.

Bir karış kadar büyük bir kırlangıçkuyruk kelebeği yüzümün önünde uçmaya başladı. Açık sarıydı, kanatlarında keskin hatlı kahverengi şeritler vardı. Vivian'ın üzerinde uçtu, sonra elime kondu. Kelebekler insan teni üzerindeki teri, tuz ihtiyaçlarını karşılamak için içebilirdi ama bunun olması için çok hareketsiz durmanız gerekiyordu. Eğer hareket ederseniz uçup giderlerdi. Bu böcek kararlı gibiydi. Hortum gibi ağzı bir iğneden kalın değildi, uzun eğimli bir tüp gibiydi. Dokunuşunu hafif bir gıdıklama gibi hissediyordunuz.

Hayatımda belki üçüncü defa bir kelebek elimden besleniyordu. Onu kovalamaya çalışmadım. Bu çok hoştu. Bes-

lenirken kanatları yavaşça oynuyordu, minik ayakları elimin üzerinde neredeyse ağırlıksızdı.

Cherry kapıdan çıktı, beni görünce gözleri büyüdü. "Yaralı mısın?"

Başımı iki yana salladım, hala kelebeği ürkütmemeye çalışıyordum. "Sadece ayağa kalkacak dengeyi sağlayamadım."

Cherry yanımıza diz çöktü ve kelebek uçtu. Bir süre kelebeği seyretti. "Daha önce bir kelebeği böyle bir şey yaparken görmemiştim."

"Tenimdeki tuzun peşindeydi. Kelebekler köpek dışkısı ve çürümüş yemekle de beslenir," dedim.

Cherry yüzünü buruşturdu. "Başka bir saf imajı daha berbat ettiğin için teşekkür ederim." Vivian'ı üzerimden alıp tek dizi üzerinde doğruldu. Cherry dengesini sağlayıp kalkarken Vivian kollarında inledi. Kaldırmak sadece güçle ilgili değildi. Bir denge meselesiydi ve baygın biri çok dengeli bir şey değildi. "Senin yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım, dizlerimin üzerinde doğruldum.

Cherry sözüme inandı ve eve ilerledi. Başlangıçta düşündüğümden daha akıllıydı. Elbette, ben de gecemi Padma'nın yakın ilgisinde geçirseydim, ben de iyi bir izlenim bırakamayabilirdim.

Kelebek geri geldiğinde ben çiçekleri düzeltmeye çalışıyordum. Yüzümün önünde dolaşmaya başlamadan, gücün ilk hareketlerini hissetmiştim. Eğer hava karanlık olsaydı bir 'vampir' olduğunu söylerdim ama gün ışığındaydık.

Ayağa kalktım ve paltonun cebinden Browning'i çıkardım. Parlak sarı ve kahverengi kağıt kadar ince kanatlı böcek yüzüme çarptı. Bir dakika önce eğlence olan şey bir an-

da büyük bir gizeme dönüşmüştü. Hayatımda ilk defa bir kelebeği, sanki pis bir şeymiş gibi kovaladım. Ve belki de öyleydi.

Kelebeğin vampir olduğunu söylemeye çalışmıyordum. Bildiğim kadarıyla vampirler şekil değiştiremezdi. Ve güneş ışığına da çıkamamaları gerekiyordu. Ama onlar Konsey üyesiydi. Neler yapabileceklerini kim bilirdi?

Kelebek yolun karşı tarafındaki koruya doğru uçtu. İleri geri, ileri geri uçup duruyordu, sanki beni bekliyordu. Başımı iki yana salladım. Ormana doğru uçmaya çalışan bir kelebeğe elimde silahla bakarken kendimi aptal gibi hissettim. Ama orada başka bir şey vardı. Yaz sıcağında durup güneşin başımı ısıtmasına izin verdim. Güvende olmam gerekiyordu. En azından vampirlere karşı. Eğer kuralları değiştirdilerse bu hiç adil olmazdı.

Silueti gördüğümde, eve girip yardım çağırmak üzereydim. Uzun boyluydu, üstünde uzun bir pelerin vardı. Pelerinin içindeyken bile kim olduğunu anlamıştım. Geniş omuzlarına ve boyuna bakılırsa Warrick'ti. Fakat o olamazdı. Onu gücü, güneş ışığında dışarı çıkmaya asla yetmezdi.

Parlak beyaz pelerini içindeki uzun boylu figüre baktım. Sanki mermerdenmiş gibi hareketsizdi. Tanıştığım en yaşlı vampir Bay Oliver bile güneş ışığıyla doğrudan temastan kaçınıyordu. Ama Warrick orada, gün ışığında dolaşma numarasını öğrenmiş bir hayalet gibi dikiliyordu. Ağaçların dalgalanan gölgeleri altında duruyordu. Doğrudan güneş ışığında değildi. Belki de bunu yapamıyordu. Belki de onu alevler içinde kalmaktan kurtaran tek şey, ağaçların yarattığı o hafif gölgeydi. Belki.

Ona doğru yürüdüm. Hislerimi genişlettim ama sadece onun gücünü hissediyordum. Bir tuzak, bir pusu olabilirdi ama zannetmiyordum. Eğer bir tuzak olsaydı, bu kadar bariz bir şey olmazdı. Yine de koruya güvenli bir mesafede durdum. Eğer bir hareket görürsem yardım istemek için eve koşacaktım. Belki bir-iki el ateş etme fırsatım bile olurdu.

Warrick başını o kadar öne eğmişti ki başlığı yüzünü tamamen kapatıyordu. Hareketsiz duruyordu, sanki burada olduğumun farkında değildi. Sadece rüzgarda salınan beyaz kumaşta bir hareket belirtisi vardı. Üzerine kumaş geçirilmiş bir heykel gibiydi.

Orada hareketsiz duruşu uzadıkça daha da garip görünüyordu. Sessizliği bozmam gerekiyordu. "Ne istiyorsun Warrick?"

Titredi ve başını yavaşça kaldırdı. Güçlü yüzü çürümüştü. Teni yüzyıllardır ölü kalmış gibi yeşil-siyah bir renge bürünmüştü. Mavi gözleri bile, ölü balık gibi sönükleşmişti.

Ağzım açık kaldı. Yvette'in ona yaptıklarını gördükten sonra, bunun beni şaşırtmaması gerekiyordu ama şaşırmıştım. Bazı görüntülere asla alışamıyordunuz.

"Yvette seni cezalandırıyor mu?"

"Hayır, hayır, soluk tenli efendim, tabutunda uyuyor. Bu ziyaret hakkında hiçbir şey bilmiyor." Sadece sesi 'normal' kalmıştı. Sesi hala güçlü, kendinden emindi. Bedenine olanlara uymuyordu.

"Sana neler oluyor Warrick?"

"Güneş doğunca ölmedim. Bunun Tanrı'dan bir işaret olduğunu düşündüm. Bana bu pis varlığımı bitirmem için izin verdiğini düşündüm. Bana son bir kere daha ışıkta yürümem için bir şans verdiğini düşündüm. Doğan güneşe

çıktım ve yanmadım ama bu oldu." Pelerinin altındaki ellerini çıkardı ve grileşmiş tenini gösterdi. Tırnakları kararmıştı, parmakuçları bile büzülmüştü.

"İyileşecek mi?" diye sordum.

Gülümsedi. O korkunç görüntüsüne rağmen umut doluydu. Çürümüş yüzünde vampir güçleriyle hiç ilgisi olmayan bir ışık vardı. Yüzünün önünde bir kelebek uçtu. "Tanrı beni yakında kollarına alacak. Sonuçta ben ölü bir adamım."

Bu konuda tartışamazdım. "Buraya neden geldin Warrick?"

İlk kelebeğe, bir ikincisi ve üçüncüsü katıldı. Başının üzerinde atlı karınca gibi uçuşuyorlardı. Warrick onlara gülümsedi. "Seni uyarmaya geldim. Padma, Jean-Claude'la sizin triumvirliğinizden korkuyor. Eğer başarabilirse sizi öldürmek istiyor."

"Bunlar yeni şeyler değil," dedim.

"Efendimiz, Morte d'Amour, Yvette'e hepinizi yok etmesi için emir verdi."

Bu kötü haberdi. "Neden?" diye sordum.

"Konsey'deki hiç kimsenin, Jean-Claude'un bu ülkede bir rakip konsey kurduğuna inandığını zannetmiyorum. Ama hepsi onu vampirizmin yasallaşmasının bir uzantısı olarak görüyor. Onu bizim varlığımızın değişmesinin bir uzantısı olarak görüyorlar. Bu düzenin bozulmasını istemeyecek kadar güçlü olanlar, değişimi istemiyor. Oylamada ikisi de sizin aleyhinize oy kullanacak."

"Başka kim oy verecek?" diye sordum.

"Efendisi Belle Morte, Güzel Ölüm adına gelen Asher. Jean-Claude'dan camdan geçen güneş ışığı gibi yakıcı bir şekilde nefret ediyor. Ondan yardım isteyemezsiniz."

"Yani hepsi buraya bizi öldürmeye geldi," dedim.

"Eğer buraya sadece sizi öldürmek için gelmiş olsalardı Anita, bunu çoktan yapmış olurlardı."

"O zaman... Kafam karıştı," dedim.

"Padma çok korkuyor ama Jean-Claude buradaki gücünü bırakıp olması gerektiği gibi Konsey'e katılırsa efendimiz tatmin olacaktır."

"Karşısına çıkan ilk meydan okumada altedilir. Hayır, kalsın," dedim.

"Jean-Claude da bunu söyleyip duruyor. Ama kendisini ve seni çok küçümsediğini düşünüyorum," dedi Warrick.

"Tedbirli davranıyor, tıpkı benim gibi."

Başının üzerinde bir grup kelebek toplandı. Üzerinde çok renkli bir bulut gibi uçuyorlardı. Biri eline kondu, çürüyen teninin üzerinde beslenirken parlak kanatları oynuyordu.

Gücü bedenime çarptı. Konsey üyelerinin ayarında değildi ama başvampir seviyesindeydi. Warrick başvampir olmuştu. Daha dün gece öyle değildi. "Bu gücü birinden mi alıyorsun?"

"Tanrı'dan," dedi.

Hı hı, tabii.

"Efendimizden ne kadar uzak kalırsak Yvette o kadar güçsüzleşiyor ve ben de güçleniyorum. Tanrı'nın sonsuz ışığının Kutsal Ateş'i bedenime bir kere daha girdi. Belki zayıflığımı affeder. Ölümden korkmuştum Anita. Cehennemde çekeceğim cezadan, Yvette'den daha çok korktum. Ama artık ışıkta yürüyebiliyorum. Bir kere daha Tanrı'nın ateşiyle yanıyorum."

Şahsen ben Tanrı'nın özel bir işkence odası olduğuna inanmıyordum. Bence cehennem, Tanrı'dan ayrı bir yerdi.

Onun gücünden, enerjisinden ayrı bir yerdi. Hayatımızın her günü, Tanrı'nın gücünün içindeydik, artık onu bir dip sesmiş gibi algılıyorduk, ilgilenmediğimiz ya da artık duymadığımız bir şey olmuştu. Ama Warrick'e, Yvette'in ona yüzyıllar boyunca eziyet etmesine boşuna katlandığını,

sonsuz lanete inanmadığımı anlatmak çok anlamsızdı. Aynı zamanda da zalimceydi.

"Senin adına sevindim Warrick."

"Senden bir lütuf daha rica edebilir miyim Anita?"

"Lütuf, iyilik demek değil mi?" diye sordum. Yanlış bir şey kabul etmek istemiyordum.

"Evet," dedi.

"Söyle."

"Üzerinde haç var mı?"

Başımla onayladım."Bana göster, lütfen."

Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyordum ama... Gümüş zinciri çektim, haç çıkınca gün ışığında parladı. Başka bir şey olmadı, sadece sallandı.

Warrick gülümsedi. "Kutsal haç beni reddetmiyor."

Ona haçın vampirlerin yanında her zaman parlamadığını söylemeye yüreğim yetmedi. Genelde haç, vampirler bana zarar vermeye kalkışmadıkları sürece parlamazdı ama bazen istisnalar oluyordu. Tıpkı Warrick gibi ben de Tanrı'nın bilgeliğini sorgulamıyordum. Tanrı'nın ne yaptığını bildiğini düşünüyordum ve eğer bilmiyorsa da bunu bilmek istemiyordum.

Warrick ağaçların gölgesinin kenarına kadar yürüdü. Siyah astarlı, beyaz pelerini içinde durdu, tereddüt ediyordu. Yüzünden ne kadar çaba gösterdiği belli oluyordu. Saf güneş ışığına giden o son engeli geçmek istiyordu ama korkuyordu. Onu suçlayamazdım.

Elini, ışığın titrek sınırına uzattı, sonra eli düştü. "Cesaretim ve inancım hala beni yarı yolda bırakıyor. Hala hazır değilim. Gündüz yürüyorum ve Kutsal Haçı tutabiliyorum." Yüzünü kararmış elleriyle kapattı. Kelebekler çıplak teninin her yerini kapladı, kanatları oynuyordu. Beyaz pelerin ve kanatlarını oynatan böcekler dışında hiçbir şey görünmüyordu. Bir an için pelerinin içi tamamen kelebeklerle doluymuş gibi göründü.

Warrick ellerini yavaşça indirdi, sanki böcekleri korkutmak istemiyordu. Gülümsedi. "Yüzyıllardır başvampirlerin hayvanlarını çağırabildiklerini duyuyordum ama şu ana kadar anlayamamıştım. Harika bir bağ."

Kendi 'hayvan'ından memnunmuş gibiydi. Ben olsaydım biraz hayalkırıklığına uğrardım. Kelebekler, diğer başvampirlerin çağırabildiği hayvanlara karşı pek bir koruma sağlamazdı. Ama hey, Warrick mutlu olduğu sürece ben kim oluyordum?

"Yvette bazı sırlarını söylememem için bana Tanrı üzerine yemin ettirdi. Verdiğim söze ihanet edemem."

"Yani bilmem gereken ama bana söylemediğin şeyler olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum.

"Sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim Anita. Yvette her zaman akıllıydı. Yıllar boyunca beni, değer verdiğim her şeye ihanet etmeye zorladı. Sizin kıyılarınıza ulaşmadan önce beni yeminlerle bağladı. O zaman anlayamamıştım ama şimdi anlıyorum. Seni şerefli biri olarak göreceğimi biliyordu. Zayıfları koruyan biri, dostlarını terketmeyen biri olarak göreceğimi biliyordu. Sen Konsey'in şeref ve sorumluluk hakkında söylediklerini geçersiz bahaneler gibi gösterecek şeyler yapıyorsun."

Teşekkür etmek yeterliymiş gibi görünmüyordu ama tek yapabileceğim buydu. "Teşekkür ederim Warrick."

"Ben hayattayken bile, gerçekten yönetip insanların ihtiyaçlarını karşılayan soyluların yanı sıra sadece insanları kullanan soylular da vardı."

"Bu pek değişmedi," dedim.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. Yukarı baktı, belki güneşe, belki de benim göremediğim bir şeye bakıyordu. "Güneş tepeye çıktıkça kendimi zayıf hissediyorum."

"Dinlenmek için bir yere ihtiyacın var mı?" diye sordum. Bunu söylediğim anda, bu teklifin iyi bir fikir olup olmadığından şüphe etmiştim. Ben yanlarında değilken, onu Jean-Claude ve diğerleriyle beraber bırakmak iyi bir fikir miydi? Pek değildi.

"Eğer bu gün ışığı altında son günüm olacaksa bunu saklanarak harcamak istemiyorum. Güzel korunuzda dolaşacağım, sonra yaprakların arasına saklanırım. Yaprakların arasına daha önce de saklanmıştım. Hendekler de yapraklarla dolu ve derin oluyor."

Başımla onayladım. "Biliyorum. Bir şekilde şehir çocuğu olmadığını biliyordum."

"Şehirde çok uzun yıllar yaşadım ama ilk günlerim bunlardan daha gür ve kalın ağaçlar arasında geçti. Babamın toprakları şehirden çok uzaktaydı. Ama tüm bunlar değişti şimdi. Çocukken balık tutup avlandığım yerlerde hiç ağaç kalmamış. Hepsi gitmiş. Yvette onunla beraber evime bir yolculuk yapmama izin vermişti. Keşke oraya hiç gitmeseydim. Bu yolculuk hatıralarımın solmasına ve sanki sadece hayalmiş gibi görünmesine sebep oldu."

"İyi şeyler de kötü şeyler kadar gerçektir. Yvette'in bunu senden almasına izin verme," dedim.

Gülümsedi, sonra titredi. Kelebekler etrafında sonbahar rüzgarında uçuşan yapraklar gibi uçuştu. "Gitmem gerek." Ağaçların arasına yürüdü, peşinden de bir dizi hevesli kelebek yola koyuldu. Bir tepeden inince beyaz pelerini gözden kaybettim ama kelebekler, ölümün yolunu gösteren minik akbabalar gibi arkasından uçmaya devam ediyordu.

31

Bahçeyi geçtim, yoldan yürüdüm ve kaldırıma ulaşınca çakıl kaplı yoldan gelen arabanın sesini duyup arkamı döndüm. Gelen Ronnie'ydi. Hassiktir. Onu arayıp bu sabahki koşumuzu iptal etmemiştim. Veronica (Ronnie) Sims özel dedektif ve en iyi arkadaşımdı. Haftada en az bir gün beraber antrenman yapardık, bu genelde cumartesi sabahları olurdu. Bazen spor salonuna gidiyorduk, bazen sadece koşuyorduk. Cumartesi sabahıydı ve ben bunu iptal etmeyi unutmuştum.

Silahı yanımda tutup paltonun arkasına gizledim. Ronnie bunu umursayacağından değil. Bu sadece bir tür refleksti. Eğer silah taşıma ruhsatı alma ayrıcalığına sahipseniz, silahınızı etrafa göstermezdiniz. Bir sebep olmadan halk içinde silah çıkarmaya 'savurma' deniyordu ve bu hareket silah taşıma ruhsatınızın iptal edilmesine neden olabilirdi. Tıpkı vampirlerin sivri dişlerini göstermesi gibi, bu da amatörlüğü gösteriyordu.

Haber vermeyip onu buraya boşuna getirdiğim için suçluluk duyduğum sırada, Ronnie'nin yalnız olmadığını far-

kettim. Washington Üniversitesi'nde biyoloji dersi veren Dr. Louis Fane de yanındaydı. Arabadan beraber çıktılar, gülüyorlardı. Arabanın önüne geldiklerinde el ele tutuştular. İkisi de koşu kıyafetlerini giymişti. Louie tişörtünü içine sokmamıştı. Bir yetmişlik boyu yüzünden, tişörtü kısa şortunu neredeyse gizleyecek kadar aşağıya inmişti. Siyah saçları kısa ve düzgün kesilmişti, büyük tişörte hiç uymuyordu.

Ronnie uzun bacaklarını mükemmel gösteren mor bir bisikletçi şortu giymişti. Göğüsten aşağısı kesik aynı renkteki atleti, bana doğru yürürken düzgün karnını sergiliyordu. Omuzlarına kadar inen sarı saçları yeni yıkanmış, fönlemiş ve parlıyordu. Tek eksiği makyajdı ama ihtiyacı yoktu. Yüzü parlıyordu. Gri gözleri, üzerindeki kıyafet uygunsa maviye dönüşürdü. Bugün doğru rengi seçmişti ve Louie'nin gözleri sadece onun üzerindeydi.

Olduğum yerde durup kaldırımda el ele yürüyüşlerini seyrettim ve beni farketmelerini bekledim. İkisi de, sanki bir anda önlerinde belirmişim gibi şaşkınlıkla baktı. Ronnie utanmış gibi görünecek kadar kibardı ama Louie hala çok mutluydu. Seviştiklerini biliyordum ama onlara sadece bakmak bile bunu anlamaya yeterdi. Durmuş bana bakarlarken Louie'nin parmakları Ronnie'nin elini hafifçe okşuyordu. Aralarında aşk olup olmadığından emin değildim ama kesinlikle arzu vardı.

Ronnie beni baştan aşağı süzdü. "Koşu için biraz şık giyinmemiş misin?"

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, aramayı unuttum. Eve yeni giriyorum."

"Ne oldu?" diye sordu Louie. Hala Ronnie'nin elini tutuyordu ama bunun dışında her şey değişmişti. Bir anda

dikkatini toplamıştı, sanki artık daha uzun boylu görünüyordu. Siyah gözleriyle yüzümü inceledi, önce elimdeki bandajı, ardından diğer yorgunluk belirtilerini farketti. "Kan ve..." Burun delikleri büyüdü. "Daha kötü bir şey gibi kokuyorsun."

Warrick'in ayakkabılarımdaki çürümüş parçaların kokusunu mu aldığını merak etmiştim ama sormadım. Gerçekten bilmek istemiyordum. Rafael'in komutanlarından biriydi ve neler olduğunu bilmemesine şaşırmıştım. "Siz ikiniz şehir dışında mıydınız?"

İkisi de başıyla onayladı Artık Ronnie de gülümsemiyordu. "Müstakil eve gitmiştik." *Müstakil ev*, Ronnie'nin kötü giden iki yıllık evliliğinin boşanma anlaşmasının bir parçasıydı. Ve harika bir yerdi.

"İyiymiş."

"Ne oldu?" diye bir daha sordu Louie.

"Hadi içeri girelim. Bir kahve içmeden ayaküstü verebileceğim bir özet yok."

Arkamdan eve girdiler, hala el ele tutuşuyorlardı ama parlaklıklarının bir kısmı sönüp gitmişti. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim vardı galiba. Ölüm vadisinde, aydınlık ve parlak olmak pek kolay değildi.

Gregory kanepemde yatıyordu, hala ağrı kesicilerin etkisi altında baygındı. Ronnie olduğu yerde durdu. Sadece leopar adam yüzünden değildi belki de. Beyaz kanepenin ve koltuğun altında büyük bir İran halısı vardı. Beyaz mobilyaların üzerine, halıyla uyumlu renklerde yastıklar serpiştirilmişti. Renkler sabah güneşinde parlayan mücevherler gibiydi.

"Stephen," dedi Ronnie. Sanki ona dokunmak ister gibi ilerledi ama Louie onu geri çekti.

"Stephen değil."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Kokusu farklı."

Ronnie sadece bakıyordu. "Gregory mi?"

Louie başıyla onayladı.

"İkiz olduklarını biliyordum ama..."

"Evet. Benim artık bu elbiseyi çıkarmam lazım ama bir şeyi kesinleştireyim. Gregory artık bana ait. O iyi biri. Onu zorlamayın."

Louie bana döndü, gözlerinin siyahı, gözbebeğinin rengiyle aynıydı; siyah düğmelere benziyordu, fare gözlerine benziyordu. "O kendi kardeşine işkence etti."

"Oradaydım Ronnie. Her şeyi gördüm."

"O zaman onu nasıl savunursun?"

Başımı iki yana salladım. "Çok uzun bir geceydi Ronnie. Şöyle diyelim; etrafta leoparadamları kötü şeyler yapmaya zorlayacak Gabriel olmayınca, onlar da farklı yollar seçmeye başladı. Kurtlardan birine işkence etmeyi reddetmiş, bu yüzden bacaklarını kırdılar."

Louie'nin yüzündeki bakış bana inanmadığını gösteriyordu. Başımı iki yana salladım ve gitmesini işaret ettim. "Mutfağa git, kahve yap. Şu lanet elbiseyi çıkarmama izin ver. Sonra sana her şeyi anlatacağım."

Ronnie onu mutfağa çekti ama soru dolu gözlerini bana dikmişti. Dudaklarımı oynatarak 'Sonra,' dedim ve mutfağa girdiler. Ronnie'nin, ben üzerimi değiştirinceye kadar Louie'yi oyalayacağından emindim. Onun gerçekten Gregory'ye zarar vereceğini düşünmüyordum ama leoparadamlar çok kişiyi kızdırmıştı. Sonra pişman olmaktansa dikkatli olmak daha iyiydi.

Richard merdivene tırmanmış, tavanın yatağımın üzerine gelen bölümüne delikler açıyordu. Verdiğim depozitonun ömrü buraya kadardı. Birinci kattaki tek yatak odası benimkiydi. Gregory'yi yukarı taşımamaları için burayı feda etmek zorunda kalmıştım. Beyaz çimento tozu, Richard'ın çıplak göğsünü kaplamıştı. Üzerinde sadece kotu varken çok becerikli görünüyordu. Cherry ve Zane yatağın üzerinde alçılı bacakların asılı duracağı askının parçalarını tutuyor, Richard'ın ölçüm yapmasına yardımcı oluyorlardı.

Matkabı durdurdu. "Vivian nerede?" diye sordum.

"Gwen onu Sylvie'nin yanına götürdü," dedi Richard. Bana bakarken gözleri çok duygusuz, çok dikkatliydi. Ringde yaşadıklarımızdan sonra fazla konuşmamıştık.

Cherry ve Zane bana bakıyordu. Bana emir bekleyen golden retriever'ları hatırlatmışlardı; gözleri samimiydi, her hareket ve her kelimeye dikkat kesiliyorlardı. İnsanların bana böyle bakmasından hoşlanmıyordum. Beni geriyordu.

"Sadece kıyafet almaya geldim. Bu elbiseden kurtulmak istiyorum." Yanlarından geçip elbise dolabıma yöneldim. Jean-Claude buraya da bir şeyler yapmıştı. Benim zevkime çok uyduğu söylenemezdi. Odanın diğer ucunda, karşısında bir kanepe olan büyük bir pencere vardı. Üzeri oyuncak penguen koleksiyonumla kaplıydı. Yatağın üzerinde, etrafı büyük kırmızı bir kurdeleyle sarılı, tüylü karnında bir kart olan yeni bir penguen duruyordu. Tavandan dökülen molozlar şimdiden siyah tüyleri üzerine yağmıştı.

Matkap durdu. "Hadi karta baksana. Bunun için oraya konmuş," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerinde yine kızgınlık ve acı vardı ama altında başka bir şey daha vardı. Kelimelerle

tanımlayamadığım ya da kelimelerle tanımlamak istemediğim bir şeydi. Pengueni yataktan aldım, üzerini temizledim ve arkamı ona dönüp kartı açtım. Matkap yeniden çalışmadı. Ben kartı okurken beni seyrediyordu.

'Ben yanında değilken beraber uyuyabileceğin bir şey,' yazıyordu kartta. İmza olarak sadece süslü bir J harfi vardı.

Kartı zarfına koydum ve Richard'a döndüm. Pengueni karnıma yaslamıştım. İfadesi çok dikkatliydi, olabildiğince duygusuzdu. Bana baktı, yüzünü mümkün olduğu kadar boş tutmaya çalışıyordu ama sonunda beceremedi. Gözlerinden kelimelere, söylenmemiş şeylere gerek bırakmayan bir şey aktı.

Zane ve Cherry geriledi, kapıya doğru gidiyorlardı. Dışarı çıkmadılar ama aramızda durmayarak durumu açıkladılar. Birbirimize gireceğimizi zannetmiyordum ama onları aradan çekildikleri için de suçlayamazdım.

"İstersen notu okuyabilirsin. Ama bir faydası olacağını zannetmiyorum."

Tam olarak gülme olmayan garip bir ses çıkardı. "Erkek arkadaşının aşk mektuplarını, eski erkek arkadaşına mı gösteriyorsun?"

"Seni incitmek istemiyorum Richard. Gerçekten istemiyorum. Notu görmek seni rahatlatacaksa bakabilirsin. O ilk sefer dışında, senin bilmediğin hiçbir şey yapmadım. Şimdi böyle şeyler yapmaya başlamayı da planlamıyorum."

Çenesindeki kasların gerildiğini, boynundaki ve omuzlarındaki kasların şiştiğini gördüm. Başını iki yana salladı. "Görmek istemiyorum."

"Peki." Arkamı döndüm, penguen ve kart hala elimdeydi. Gardırobu açtım. Dikkat etmeden en üstte ne varsa al-

dım. Tek istediğim bir anda sessizleşen odadan çıkmak, Richard'ın bakışlarının ağırlığından kurtulmaktı.

"Seninle beraber birinin daha geldiğini duydum. Kim geldi?" dedi. Sesi şimdi hafifti.

Döndüm, penguen ve elbiseler karmakarışık bir yığın halinde elimdeydi. "Louie'yle Ronnie."

Richard kaşlarını çattı. "Louie'yi, Rafael mi yollamış?"

Başımı iki yana salladım. "Beraber aşk yuvalarına gitmişler. Louie neler olduğunu bilmiyor. Gregory'ye çok kızgın. Bu kişisel bir şey mi, yoksa Stephen'a yaptıklan yüzünden mi?"

"Stephen yüzünden. Louie arkadaşlarına çok sadıktır," dedi Richard. Son kelimeleri söyleyişinde, sanki evdeki herkesin bu kadar sadık olmadığını ima eden bir hava vardı. Ya da belki ben masum bir yorumun altında bir şeyler arıyordum. Belki de. Suçluluk duygusu çok yönlü bir şeydi. Ama Richard'ın kahverengi gözlerine bakınca, tam da onun istediği gibi hissetiğimi anladım.

Ona ne söyleyeceğimi bilseydim, konuşmak için leoparadamları dışarı yollardım. Ama Tanrı yardımcım olsun, ne diyeceğimi bilmiyordum. Ben olan biteni düşününceye kadar bu konuşma bekleyebilirdi. Richard'a karşı hala bazı hislerimin olmasını beklemiyordum ya da onun bana karşı hislerinin olmasını. Başka bir adamla yatıyordum, başka bir adama aşıktım. Bu, işleri karıştırıyordu. Sadece düşünmek bile beni gülümsetti ve başımı iki yana salladım.

"Komik olan ne?" diye sordu. Gözleri çok incinmiş, çok şaşkındı.

"Komik mi? Hiçbir şey, Richard, kesinlikle hiçbir şey," dedim. Üzerimi değiştirmek için alt kattaki banyoya kaçtım. Evdeki en büyük banyoydu, içinde gömme mermer küvet

vardı. Jean-Claude'un, Sirk'teki küveti kadar büyük değildi ama ona yakındı. Küvetin başında ve ayakucunda beyaz mumlar duruyordu. Kullanılmamış, yeni, geceyi bekleyen mumlardı. Jean-Claude karabiberli mumlar tercih etmişti. Yenilebilecek şeyler gibi kokan mumları seviyordu. Yemek fetişi kendini her alanda gösteriyordu.

Gümüş şamdanın sapında bir kart daha vardı. Zarfın üzerinde hiçbir şey yoktu ama kimden geldiğini tahmin edebiliyordum. Açtım.

'Eğer yalnız olsaydık *ma petite*, mumları hava kararırken yakar ve sana eşlik ederdim. *Je rêve de toi,*' yazıyordu notta. Son cümle, Fransızca 'Seni düşlüyorum' demekti. Bu kartta imza bile yoktu. Kendine çok güveniyordu. Ona göre neredeyse dört yüz senedir onu reddeden tek kadın bendim. Ve sonunda ben de savaşı kaybetmiştim. Böyle bir geçmişle kendine güvenmemek mümkün değildi. İşin aslı, şu an küveti doldurmak, mumları yakıp küvette çıplak ve ıslakken onun uyanmasını beklemek çok hoşuma giderdi. Bu düşünce, çok ama çok güzel bir şeymiş gibi gelmişti. Ama ev konuklarla doluydu ve Richard gece burada kalacaktı. Kendimizi tutmalıydık. Eğer Richard beni başka bir kadın için terketseydi, ben durumu onun kadar kötü karşılamazdım ama evinde kalıp başka bir kadınla sevişirken çıkardıkları sesleri de dinleyemezdim. Benim bile sinirlerim bu kadar sağlam değildi. Richard'ı kesinlikle böyle bir duruma düşürmeyecektim. İsteyerek yapmayacaktım.

Banyo ile yatak odası arasında iki kere daha gidip gelmek zorunda kaldım. Önce sutyenimi unuttum. Askısız sutyenler bu kadar uzun süre giyilmek için yapılmamıştı. Sonra, aldığım şortu bir kotla değiştirdim.

Girip çıkarken Richard'ın beni seyrettiğinden emindim. Zane ve Cherry de tekmelenmeyi bekleyen köpekler gibi ikimizi seyrediyordu. Gerginlik, üzerinde yürünecek kadar yoğundu ve leoparlar bunu hissedebiliyordu. Gerginlik fiziksel algının ötesinde bir şeydi. Çok derin düşünmek gibiydi ve ben sonunda bir vaaza ya da kavgaya sabep olacak baskının biriktiğini hissedebiliyordum.

Sonunda, harika mavi rengi asla kalıcı olmayacak olan yeni kotumu, koyu mavi atletimi, beyaz Nike'larımı giymiştim. Akşamki iç çamaşırlarımı kirli sepetine attım, elbisemi katlayıp sepetin üstüne yerleştirdim. Elbise elbette kuru temizlemeye gidecekti. Firestar'ı kotun önüne astım. Pantolon içi kılıfım vardı ama yatak odasındaydı. Kılıfı, şu anda oraya tekrar gidecek kadar çok istemiyordum. Richard'ın yanından her geçişimde, kendimi şansımı zorluyormuşum gibi hissediyordum. O konuşmak istiyordu ama ben henüz buna hazır değildim. Belki de bu tür bir konuşmaya asla hazır olmayacaktım.

Ödünç paltoyu kolumun altına aldım, Browning cebinde sallanıyordu. Uzi'yi omzuma çanta gibi astım. Yatak odasındaki iş bitince onu oradaki dolaba koyacaktım. Dolu silah taşımanın tek kötü yanı, onları ortada bırakamamanızdı. Özellikle makineliler insanları çok cezbediyordu. İnsanlar onları alıp doğrıltmak ve ateşe başlamak için neredeyse fiziksel bir dürtü hissediyordu. Ya silahı boşaltıp bir yere kilitleyecektiniz ya da kontrol edebileceğiniz bir şekilde yanınızdan ayırmayacaktınız. Kurallar bunlardı. Bu kuralları çiğnemek, sekiz yaşında çocukların bakıcılarının kafasını patlatmasına sebep olabiliyordu.

Oturma odasına gittim. Gregory kanepede değildi. Onu yatak odasına götürdüklerini düşündüm, sonra emin olmak

için yatak odasına gittim. Birileri Gregory'yi oturma odasından alıp götürseydi ve bunu farketmeseydik, bu çok aptalca olurdu.

Cherry ve Richard, Zane'in de yardımıyla Gregory'yi yatağa yatırıyordu. Gregory inlemeye başlayacak kadar kendine gelmişti. Richard beni kapıdan bakarken yakaladı.

"Gregory'nin iyi olduğundan emin olmak istedim sadece," dedim.

"Hayır, kötü adamların onu götürmediğinden emin oluyorsun," dedi.

Yere baktım, sonra başımı kaldırdım. "Evet," dedim.

Daha uzun konuşabilirdik belki ama bacağını alçı askısına asarlarken Gregory uyandı ve bağırmaya başladı. Likantropların metabolizması ağrı kesicileri çok hızlı etkisiz hale getiriyordu. Cherry içi şeffaf sıvı dolu iğneyi hazırladı. Ben kaçtım. İğnelerden pek hoşlanmam. Ama işin aslı, Richard'ın bana silahlar konusunda nutuk çekmesini istemiyordum. Tek derdimiz onun bir likantrop olması değildi. Richard benim çok kolay öldürdüğümü düşünüyordu. Belki de haklıydı. Ama benim tetiği kolay çekiyor olmam onun kıçını pek çok kere kurtarmıştı. Ve onun hassaslığı yüzünden pek çok kere benim başım belaya girmişti.

Başımı iki yana sallayarak mutfağa yöneldim. Neden ısrar ediyorduk ki? Anlaşamadığımız pek çok önemli konu vardı. İlişkimiz yürümezdi. Birbirimizi arzuluyorduk, hatta seviyorduk ama bu yeterli değildi. Eğer diğer konularda taviz vermezsek sonunda birbirimizi kesecektik.

Olabildiğince temiz ayrılmak en iyi yoldu. Aklım bunu gayet mantıklı buluyordu. Vücudumun geri kalanı çok emin değildi.

Kahve kokusunu takip ettim. Kullanışlı ve hoş bir mutfaktı; eğer yemek pişirseydim ya da orada biraz zaman geçirseydim. Ortasında, üzerinde kancalara takılı tencere ve tavaların asılı durduğu bir bölüm vardı, mutfak dolapları koyu renk ahşaptı. Dolaplardan birini dolduracak kadar bile mutfak eşyam yoktu. Yeni evimde en fazla yabancılık çektiğim oda burasıydı. Hiç benim tarzım değildi.

Ronnie ve Louie iki kişilik küçük mutfak masamda oturuyordu. Masa üç tarafı camla çevrili platformun üzerinde duruyordu. Burası tam boy yemek masası için yapılmıştı. Benim küçük kahvaltı setim burada geçici gibi duruyordu. Sadece çiçekler uyumluydu. Küçük masanın üstü güllerle kaplıydı. Güller tazeydi.

Saymama gerek yoktu, bir düzine beyaz ve bir tane kırmızı gül olduğunu biliyordum. Jean-Claude bana yıllardır beyaz gül yolluyordu ama ilk sevişmemizin ardından bir düzine beyaz güle ek olarak bir de kırmızı gül göndermeye başlamıştı. Beyaz saflığı, kırmızı tutkuyu temsil ediyordu. Kart yoktu çünkü karta gerek yoktu.

Jamil, Ronnie'yle Louie'ye en yakın duvara yaslanmış, kahvesini yudumluyordu. Ben odaya girince sustu. Büyük ihtimalle benim hakkımda konuşuyordu. Belki de yanılıyordum. Sonuçta mutfağa yoğun bir sessizlik çökmüştü. Ronnie bana bakmamaya gayret ediyordu, Louie bana biraz dik bakıyordu. Evet, anlaşılan Jamil eteğindeki taşları dökmüştü.

Biraz kafein almadan önce ne söylediğini bile bilmek istemiyordum. Üzerinde 'Uyarı: Sağlık Bakanlığı ilk kahvemi içmeden beni rahatsız etmenin sağlığınız için zararlı olduğunu tespit etmiştir' yazan fincanıma kahve koydum. Pat-

ronum, üzerindeki yazının müşterileri tehdit ettiğini söyleyinceye kadar bunu işyerinde kullanıyordum. Henüz işyeri için yeni bir fincan alamamıştım. Kabul edilebilir derecede rahatsız edecek başka bir fincan bulmalıydım.

Kahve makinesinin yanındaki tezgahın üzerinde yepyeni bir espresso makinesi duruyordu, üzerine de bir kart iliştirilmişti. Kahveden bir yudum alıp notu açtım.

'Vücudunu ısıtıp bu boş *cuisinei* biraz olsun dolduracak bir şey.' *Cuisine*, Fransızca mutfak demekti. Jean-Claude notlarında bunu sık sık yapıyordu; yüz senedir bu ülkede olmasına rağmen bazen uygun İngilizce terimi bulamıyordu. Konuşması eksiksizdi ama pek çok insan ikinci lisanı yazdığından daha iyi konuşurdu. Elbette bu bana Fransızca öğretmenin dolaylı bir yolu da olabilirdi. Ki işe yarıyordu. Notta anlamadığım bir kelime görünce peşine düşüp ne anlama geldiğini öğreniyordum.

"Hoş çiçekler," dedi Ronnie. Sesi tarafsızdı ama Jean-Claude hakkındaki düşüncelerini daha önce açıkça belirtmişti. Onun ısrarcı bir piç olduğunu düşünüyordu. Haklıydı. Onun bir şeytan olduğunu düşünüyordu. Bu konuda ona katılmıyordum.

Altıgenin uzak köşesine oturdum. Sırtımı duvara vermiştim, başım pencere hizasının altındaydı. "Bugün artık başka nutuk dinlemeye tahammülüm yok Ronnie. Tamam mı?"

Omuz silkti ve kahvesinden bir yudum aldı. "Sen büyük bir kızsın Anita."

"Evet, öyleyim." Sesim, istediğimden daha aksi çıkmıştı. Makineliyi yanıma, yerdeki paltonun üzerine koydum. Kahvenin kokusunu içime çektim. Koyu ve yoğundu. Bazen

krema ve şeker de koyuyordum ama günün ilk fincan kahvesi daima sade oluyordu.

"Jamil bize olanları anlatıyordu. Gerçekten Sirk'in ortasında Richard'la gücünüzü mü kullandınız?" diye sordu Louie.

Cevap vermeden kahveden bir yudum aldım. "Öyle görünüyor."

"Fareadamlarda, kurtlardaki Lupa'ya karşılık bir şey yok. Gücü böyle çağırabilmek yaygın bir şey mi?"

Ronnie bir ona bakıyordu, bir bana. Gözleri biraz açılmıştı. Ona hayatımda olan biten her şeyi anlatıyordum. Benimle ve canavarlarla, Louie ile tanışacak kadar sık takılıyordu. Yine de tüm bunlar ona hala çok garip geliyordu. Bazen onu canavarlardan uzak tutmamın onun için daha iyi olacağını düşünüyordum ama onun da söylediği gibi biz büyük kızlardık. Bazen silah bile taşıyordu. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Benim yerime Jamil cevap verdi. "Ben on yıldan fazladır kurtadamım. Bu üçüncü sürüm. Lupa'nın, lupanar, yani güç odağımız dışında, Ulfric'in gücünü artırdığını daha önce ne gördüm ne de duydum. Pek çok lupa bunu lupanarda bile yapamaz. Lupa Raina, lupanarda gücü çağırabildiğini gördüğüm ilk lupaydı. O dolunay güçlerini zirveye taşımadan ufak tefek şeyler yapabiliyordu ama bugün hissettiğim gibi değildi."

"Jamil, senin Richard'a, onu iyileştirecek kadar güç toplamasında yardım ettiğini söyledi," dedi Louie.

Dikkatlice omuz silktim, böylece kahveyi dökmedim. "Richard'a içindeki hayvanı kontrol etmesinde yardımcı oldum. Bu... Bir şeyi artırdı. Bilmiyorum. Bir şeydi işte."

"Richard sinir krizlerinden birine girdi ve sen onun geri gelmesine yardım mı ettin?" diye sordu Louie.

O zaman ona baktım. "Onu daha önce kontrolünü kaybetmişken gördün mü?"

Başıyla onayladı. "Bir kere."

Durumu hatırlayınca içim titredi. "Bir kere yeterli olmuştur."

"Ama sen kontrol etmesine yardım ettin."

"Etti," dedi Jamil. Sesi halinden memnun çıkıyordu.

Louie ona bakıp başını iki yana salladı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Richard'a, seni bünyesinden tamamen atmazsa iyileşemeyeceğini söylüyordum. Kendini iyileştirmesi için seni unutması gerektiğini düşünüyordum."

"Fikrini değiştirmiş gibisin," dedim.

"Eğer Richard'ın içindeki hayvanı kontrol etmesine yardım edebiliyorsan, o zaman sana ihtiyacı var demektir. Nasıl bir anlaşmaya varırsınız bilemem Anita. Ama eğer yakında bir çözüm bulamazsa ölecek. Bunu engellemek için neredeyse her şeyi yaparım."

İlk defa Louie'nin artık benden hoşlanmadığını farkettim. Richard'ın en iyi arkadaşıydı ve sanırım benden hoşlanmadığı için onu suçlayamazdım. Eğer Louie de Ronnie'yi, benim Richard'ı bıraktığım kadar kötü bırakırsa ben de ona kızardım.

"Richard'ı beni yeniden görmeye bile teşvik edersin?" Bunu soru şeklinde söylemiştim.

"İstediğin bu mu?"

Başımı iki yana salladım ve gözlerine bakamadım. "Bilmiyorum. Sonsuza kadar birbirimize bağlıyız. Bu birbirimize sataşmak için çok uzun bir süre."

Richard kapının önünde belirdi. "Seni onun kollarında seyretmek için çok uzun bir zaman," dedi. Sesi üzgün de-

ğildi. Yorgundu. Gür saçları ve vücudunun üst tarafı beton tozuyla kaplıydı. Kotuna bile bulaşmıştı. Porno filmlerde, yalnız ev kadınlarını rahatlatmaya gelen tamircilere benziyordu. Gelip çiçeklerin önünde durdu. "Sonsuza kadar üzerinde senin adın yazılı beyaz çiçekleri görmek..." Tek kırmızı güle dokundu ve gülümsedi. "Hoş bir şekilde sembolik." Eli kırmızı çiçeğin etrafında kapandı, elini açtığında gülün kırmızı yaprakları masaya saçıldı. Beyaz masaya bir damla kan düştü. Bir dikene denk gelmişti.

Louie'nin gözleri kocaman olmuştu, ezilmiş güle bakıyordu. Yan gözle bana baktı, kaşlarını kaldırdı ama ona cevap verebileceğim bir yüz ifadesi bilmiyordum. "Bu çok çocukçaydı," dedim.

Richard bana döndü, elini uzattı. "Ne yazık. Triumvirliğin üçüncü üyesi kanı yalamak için burada değil."

Yüzümde hoş olmayan bir gülümseme belirdi ve kendimi tutamayıp konuştum. Ya da artık kendimi tutmaktan yorulmuştum. "Bu odada, tenindeki kanı yalamaya bayılacak en az üç kişi var Richard. Ve ben onlardan biri değilim."

Elini yumruk yaptı. "Sen tam bir kaltaksın."

"Hav hav," dedim.

Louie ayağa kalktı. "İkiniz de kesin şunu."

"Eğer o keserse ben de keserim," dedim.

Richard arkasını döndü, bana bakmadan konuştu. "Yatağın çarşaflarını değiştirdik. Ama üzerim battı." Elini açtı. Kan, yatağında akan bir nehir gibi avcundaki çizgilerin içine dolmuştu. Dönüp bana öfkeli gözlerle baktı. "Temizlenmek için banyolardan birini kullanabilir miyim?" Elini yavaşça ağzına götürüp çok yavaş ve belirgin bir şekilde kanı yaladı.

Ronnie hıçkırık gibi bir ses çıkardı. Ben kendimi tutmayı başardım, bu gösteriyi daha önce de görmüştüm. "Üst katta, duşu da olan bir banyo var. Yatak odasının karşısındaki kapı."

Parmaklarını sanki leziz bir tavuk yermiş gibi emdi. Gözlerini yüzümden ayırmamıştı. Ona boş, ifadesiz gözlerle bakıyordum. Benden her ne bekliyorsa beklediği kesinlikle bu değildi.

"Ya alt kattaki hoş küvet?" diye sordu.

"İstersen kullan," dedim. Kahveden bir yudum aldım, bir kayıtsızlık tablosu gibiydim. Edward görse benimle gurur duyardı.

"Jean-Claude değerli küvetinizi kullanmama bozulmaz mı? İkinizin suyu ne kadar sevdiğinizi biliyorum."

Biri ona Sirk'te küvette seviştiğimizi söylemiş olmalıydı. Kim olduğunu öğrenirsem onun canını çok feci yakacaktım. Yüzüm kızardı. Bunu engelleyememiştim.

"Sonunda bir tepki geldi," dedi.

"Beni utandırdın, şimdi mutlu musun?"

Başıyla onayladı. "Evet, mutluyum."

"Git duşunu al Richard ya da banyo yap. Lanet mumları da yak, bir parti ver."

"Sen de bana katılacak mısın?" Bir zamanlar Richard'dan gelecek böyle bir teklifi dünya üzerindeki her şeyden çok isterdim. Şimdi bunu söylerken sesindeki kızgınlık, gözlerimi yaşartmıştı. Ağlamayacaktım ama beni kırmıştı.

Ronnie ayağa kalktı ve Louie elini onun kolunun üzerine koydu. Ayakta duran ya da oturanlar, sanki çok kişisel bir acıya şahitlik etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Birkaç derin nefes aldım ve kendimi toparladım. Ona ağladığımı göstermeyecektim. Yolu yoktu. "Jean-Claude'un yanına, küvete ben girmedim Richard. O gelip bana katıldı. Eğer sen böyle izci gibi davranmasaydın, şimdi onunla değil, seninle beraber olurdum."

"Tek gereken iyi bir düzüşme miydi yani? Senin için bu kadar kolay mıydı?"

Ayağa fırladım, elimdeki kahve yere döküldü. Fincanı masaya bıraktım. Bir anda Richard'a dokunacak kadar yaklaşmıştım.

Ronnie ve Louie masadan uzaklaşıp bize yer açtı. Eğer birbirimize vurmaya başlayacağımızı düşünmeseler odadan da çıkacaklardı. Jamil kahvesini masanın üzerine koydu, sanki bizi birbirimizden korumak için üzerimize atılıp durumu kurtarmaya hazırlanıyordu. Ama bizi kurtarmak için geç kalınmıştı, çok geç kalınmıştı.

"Seni piç. Bulunduğumuz yere beraber geldik Richard," dedim.

"Üçümüz," dedi.

"Peki," dedim. Gözlerim yanıyordu, boğazım düğümlenmişti. "Tamam, belki de her şey iyi bir düzüşme yüzünden olmuştur. Bilmiyorum. Ulvi fikirlerin seni gece sıcak tutuyor mu Richard? Ahlaki değerlerin yalnızlığını gideriyor mu?"

Son adımı da attı, neredeyse birbirimize değiyorduk. Kızgınlığı üzerimde elektrik akımı gibi akıyordu. "Beni aldattın, onu yatağına aldın ve benim hiç kimsem yok."

"O zaman birini bul Richard, birini bul ama bu işin peşini bırak. Bırak siktirip gitsin."

O kadar acayip bir şekilde geriledi ki beni sarstı. Hızla odadan çıktı, öfkesi rahatsız edici bir parfüm gibi ardında kalmıştı.

Bir süre öylece durdum. "Çıkın, hepimiz çıkın," dedim sonra.

Erkekler çıktı ama Ronnie kaldı. Ağlamayacaktım ama Ronnie omzuma dokundu, bana arkadan sarıldı ve "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Ellerimi yüzüme kapatıp ağladım; hala saklanıyordum, hala saklanıyordum.

32

Kapı çaldı. Kapıya gitmek için doğruldum ama Ronnie "Bırak başkası baksın," dedi.

Zane oturma odasından seslendi. "Ben bakarım." Jamil ve Louie neredeydi acaba? Belki de Richard'ı teselli ediyorlardı.

Ronnie'den uzaklaştım, yüzümü sildim. "Kim olabilir ki? Çok ıssız bir yerdeyiz."

Jamil ve Louie bir anda oturma odasına geldi. Ya beni duymuşlardı ya da onlar da benim kadar şüpheciydi. Makineliyi yerden aldım ve silahı sol yanımda tutup kapının yanında durdum. Firestar sağ elimdeydi, onu da saklıyordum. Louie ve Jamil oturma odasının diğer tarafına geçti.

"Önüme geçmeyin," dedim.

İkisi de biraz uzaklaştı. "Ben tabancamı getirmedim," dedi Ronnie.

"Browning yerdeki paltonun cebinde."

Gözleri biraz büyüdü, nefesi biraz hızlanmıştı ama başıyla onayladı ve silahı aldı.

Zane bana büyümüş gözlerle bakıyordu. İzin ister gibi bana döndü ve ben de başımla onayladım. Kapı deliğinden baktı. "Çiçek getirmiş. Bir kuryeye benziyor."

"Aç," dedim.

Zane kapıyı açtı, adamın önünde duruyordu. Adamın sesi duyamayacağım kadar hafifti. "Çiçekler için imzan gerekiyormuş," dedi Zane.

"Kimdenmiş?"

Adam, Zane'in yanından kafasını uzattı, sesini yükseltip konuştu. "Jean-Claude."

"Bir dakika." Makineliyi kapıdan görünmeyecek bir şekilde yere bıraktım ve Firestar'ı bacağımın arkasına saklayıp kapıya gittim. Jean-Claude bana çiçek yollayıp duruyordu ama genelde yeni çiçek göndermeden önce aldıklarının çürümesini beklerdi ya da en azından solmasını. Gerçi bugün romantizm mesaisindeymiş gibiydi.

Kurye ufak tefek bir adamdı. Sağ eliyle, çiçeklerin durduğu kutuyu alttan kavramış; kutunun üzerindeki, kalemi kordonla tutturulmuş imza tablasını da sol eliyle tutmuştu.

Zane bana yol vermek için kapıdan çekilince kutunun içindekileri gördüm. Sarı güller vardı. Olduğum yerde durdum ve gülümsemeye çalıştım. "Sana bahşiş vermem gerek. Biraz bekle cüzdanımı alayım."

Adamın gözleri odayı inceledi; Jamil'in soluna, Louie'nin sağına geçişini seyretti. Ben yana kayıp adamın tam önünde durmamaya dikkat ettim. Adam kutuyla birlikte bana döndü, eli hala kutunun altındaydı.

En iyi açıda olan Jamil'di. "Jamil?" Adını soru sorar gibi söylemiştim.

"Evet," dedi sadece ama bu yeterliydi.

"Bahşişe gerek yok," dedi adam. "Geç kalıyorum. Sadece imza atmanız yeterli, ben de yola koyulurum."

"Elbette," dedim. Jamil neler olduğunu anlamıştı ama Zane hala şaşkındı. Ronnie arkamda bir yerdeydi. Ona bakmaya cesaret edemedim ama biraz yana kaydım ve adamın, Jamil'in silahlı olduğunu onayladığı eli de benimle birlikte hareket etti.

Şimdi neredeyse Louie'yle aynı hizadaydım. Durup benim gelmemi bekledi. O da durumu anlamıştı. Harika, şimdi ne yapacaktık?

Kararı Ronnie verdi. "Silahı indir, yoksa ben seni indiririm." Sesi kendinden emin ve kararlıydı. Yan gözle ona baktım, bacakları açıktı. Browning'i iki eliyle kapıdaki adama nişanlamıştı.

"Anita," diye bağırdı Jamil.

Ben dönüp hızlı bir hareketle Firestar'ı nişanladım. Adam elini ve beraberinde kutuyu kaldırıyordu. Silahı görür gibi oldum. Ronnie'yi tamamen görmezden gelmiş, silahı bana doğrultuyordu. Bel hizasından ateş edebilirdi, ateş edecek fırsatı vardı ama o daha iyi bir atış duruşu tercih etti ve olan oldu.

Zane sonunda tepki verdi ama süper güç ve süper hızın yeterli olmayacağını gösteren, yoldan çekilmesi gereken bir andı. O güç ve hızla neler yapılabileceğini bilmeniz gerekirdi. Adamın elindeki kutuya vurdu, adamın ilk atışı yere gitti.

Ronnie'nin ilk atışı da kapının kirişini vurdu. Zane önümde durmuş atışını engelliyordu. Silahın doğrulduğunu ve bu sefer Ronnie'ye yöneldiğini gördüm.

Zane silahı tuttu ve silah iki kere daha ateş aldı. Zane'in vücudu titredi, ağır bir halde yere düştü. Zane'in bedeni

önümden çekilince nişan aldım, artık hazırdım. Ronnie'nin ikinci atışı adamı omzundan vurdu ve onu geriye doğru sendeletti. Adam kapıda sendelerken bana ateş etti. Mermi ıskaladı. Benimki ıskalamadı.

Kan göğsüne yayıldı. Bana bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Sanki ona ne olduğunu anlamıyormuş gibi şaşkın bakıyordu. Ölümün ilk dokunuşları gözlerini doldururken bile silahı kaldırdı, son bir el ateş etmeye çalıştı.

İki atış gök gürültüsü gibi gürledi. Benim mermim adamı göğsünden vurdu. Ronnie'ninki adamın kafasının tepesini uçurdu. Glazer güvenlik mermileri, koruması olmayan bedenlere bazen böyle şeyler yapabiliyordu.

Adama doğru yürüdüm, silahım ona doğrulmuştu, onu vurmaya hazırdım ama işi çoktan bitmişti. Göğsü kan içindeydi ve kafası sanki biri kafa derisini yüzerken işi biraz ilerletmiş gibi görünüyordu. Kandan daha yoğun sıvılar verandama akıyordu.

Ronnie yanıma geldi, silahını adamın üzerine doğrultmuştu. Adama bir kere baktı ve dengesini kaybetti, neredeyse ölü adamın bacaklarına takılıyordu. Çimenlere düştü, hem kusuyor hem de ağlıyordu.

Zane yerde yatmış, kan kaybediyordu. Louie nabzına baktı. "Ölüyor." Kanı tişörtüne sildi ve Ronnie'yle ilgilenmek için dışarı çıktı.

Zane'in soluk göğsüne baktım. Bir mermi akciğerinin altına isabet etmişti. Yarayı kırmızı baloncuklar dolduruyor, eğer tıbbi yardım almazsa öleceğini gösteren, emmeye benzer sesler çıkarıyordu. Mesele ölüp ölmeyeceği değil, ne zaman öleceğiydi.

33

Ambulans çağırdık ama hemen gelemeyeceğini öğrendik. Bizden önce bir sürü acil çağrı almışlardı. Telefonu elimden alıp iyi niyetli operatörden özür dileyen Louie oldu.

Cherry mutfağa koştu. Onun çekmeceleri çarparak açıp kapadığını duyuyordum.

Mutfağa gittim.

Odanın ortasında duruyordu, bir elinde tamamen çıkardığı bir çekmece vardı. Gözleri neredeyse vahşileşmişti. Ben bir şey söyleyemeden, "Kendinden kapanan poşet, paket bandı ve makasa ihtiyacım var," dedi.

Aptalca sorular sormazdım. Tezgahın yanındaki küçük çekmeceyi açtım ve ona bantla makası verdim. Fermuarlı poşetler de mutfak dolabımdaki nadir eşyalardan biriydi.

Cherry elimdekileri kaptı ve oturma odasına gitti. Aklında ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama tıp eğitimi almış olan oydu, ben değildim. Eğer bu, Zane'e birkaç dakika kazandıracaksa ben yardıma hazırdım. Ambulans eninde sonunda gelecekti. Önemli olan Zane'i o zamana kadar hayatta tutmaktı.

Görebildiğim kadarıyla makası kullanmadı. Poşeti Zane'in göğsüne dayayıp sadece bir ucunu açıkta bırakacak şekilde bantla tutturdu. O şekilde yapmasının kesin bir sebebi vardı ama sormam gerekti. "Niye bir ucunu açık bıraktın?"

Gözlerini hastasından ayırmadan cevap verdi. "O açıklık nefes almasını sağlıyor ama havayı içine çekince poşet gelip yarayı kapatıyor. Buna dahili bandaj deniyor." Sesi ders verir gibiydi, sanki ilk defa anlatmıyordu. Acaba Cherry bu canavarlık işleri dışında nasıl biriydi? Sanki iki farklı kişilikti. Canavar olsun olmasın, hiç kimsenin bu kadar farklı hayatlar sürmesini istemezdim.

"Bu onu ambulans gelinceye kadar hayatta tutacak mı?" diye sordum.

Sonunda bana baktı, gözleri çok ciddiydi. "Umarım."

Başımla onayladım. Bu benim yapabileceğimden daha iyiydi. Ben insanlara delikler açmak konusunda iyiydim, onları hayatta tutmakta pek iyi değildim.

Richard bir battaniye getirip Zane'in bacaklarını örttü, Cherry'nin yaralı üst tarafı istediği gibi örtmesine izin verdi.

Richard'ın üzerinde, belindeki havlu dışında bir şey yoktu. Bronz teni, sanki kurulanmaya fırsat bulamamış gibi su içindeydi. Zane'i örtmek için eğilince havlu poposuna yapışıp şeklini ortaya çıkardı. Gür saçları sırtına dökülmüştü. O kadar ıslaktı ki su sırtına akıyordu.

Ayağa kalkarken havlu açıldı ve baldırının büyük bölümü açığa çıktı.

"Daha büyük havlularım var," dedim.

Kaşlarını çattı. "Silah sesleri duydum. Havlunun boyuyla ilgilenemedim."

Başımla onayladım. "Haklısın. Özür dilerim." Richard'a olan kızgınlığım üzerindeki kıyafetlerin azlığıyla orantılı şekilde azalıyordu. Eğer bu savaşı kazanmak istiyorsa tek yapması gereken soyunmaktı. Ben hemen beyaz bayrak çekip alkışlamaya başlardım. Utanç vericiydi ama durum aşağı yukarı buydu.

Elini saçlarının içinden geçirdi, saçlarını yüzünden çekip üzerindeki suyu sıyırdı. Bu küçük hareket, kollarını ve göğsünü çok hoş göstermişti. Sırtını biraz gerdi, böylece vücudunun geri kalanındaki kaslar da gerildi. Vücudunu bilinçli olarak sergilediğini farkettim. Daha önce vücudunun benim üzerindeki etkisinin farkında değilmiş gibiydi ama şimdi, kızgın gözlerine bakınca, vücudunu bana bilerek gösterdiğine emin oldum. Tek kelime etmeden, *Neyi bıraktığını, neyi kaybettiğini gör,* diyordu bana. Eğer kaybettiğim sadece güzel bir vücut olsaydı, bu kadar acı çekmezdim.

Pazar öğleden sonraları onunla eski müzikalleri seyretmeyi özlüyordum. Cumartesi günleri ormanda birlikte yürüyüşe çıkıp kuş gözlemeyi özlüyordum ya da bütün haftasonu Meramec'de rafting yapmayı özlüyordum. Onun okulda geçirdiği günlerle ilgili anlattıklarını dinlemeyi özlüyordum. Onu özlüyordum. Vücudu sadece hoş bir ikramiyeydi. Dünya üzerinde, Richard'ın benim için ne kadar önemli olduğunu bana unutturmaya yetecek kadar gül olduğunu zannetmiyordum.

Merdivenlerden çıkıp yarım kalmış duşuna geri döndü. Eğer iradem düşündüğüm kadar kuvvetli olsaydı, gidişini seyretmezdim. Bir anda gözümün önünde, göğsündeki suyu yalayarak o ufak havluyu üzerinden çekişim canlandı. Görüntü o kadar netti ki başımı yana çevirip derin nefesler

almak zorunda kaldım. Artık benim değildi. Belki de hiç benim olmamıştı.

"Yakışıklıyı seyretmeni engellemek istemem ama ölü adam kim ve seni neden öldürmek istedi?" dedi Jamil.

Hiç bu kadar utanmamıştım. Richard'ı seyrediyor olmanın beni öldürmeye gelen adamı unutturması zaten oyunun çok dışında olduğumu gösteriyordu. Kelimelerle anlatılamayacak kadar dikkatsiz davranmıştım. Kendimi öldürtecek kadar dikkatsiz hem de.

"Onu tanımıyorum," dedim.

Louie birinin cesedin üzerine örttüğü örtüyü kaldırdı. "Ben de tanımıyorum."

"Lütfen," dedi Ronnie. Rengi yeniden sararmıştı.

Louie örtüyü bıraktı ama kumaş süzülüp kafasına yapıştı. Pamuklu kumaş kanı sünger gibi emdi.

Ronnie hafif bir ses çıkardı ve banyoya koştu.

Louie onu koşarken seyretti. Ben de onun Ronnie'yi seyredişini seyrettim. Beni bakarken yakaladı. "Daha önce de insan öldürmüştü," dedi. *Neden bu seferkine böyle aşırı tepki veriyor?* demeye çalışıyordu ama bunu yüksek sesle söylemedi.

"Sadece bir kere," dedim.

Ayağa kalktı. "O zaman da böyle mi tepki vermişti?"

Başımı iki yana salladım. "Galiba bu etkiyi verandaya akan beyin manzarası yaptı."

Gwen odaya girdi. "Kan görmeye alışkın pek çok insan, diğer başka şeyleri akarken görmeye dayanamaz."

"Teşekkür ederim ederiz Bayan Terapist," dedi Jamil.

Gwen sarışın bir fırtına gibi ona döndü, dünya dışı gücü odayı kapladı. "Seni homofobik piç."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Jamil her lezbiyenin, doğru erkeği bekleyen bir heteroseksüel olduğunu düşünenlerden. Bana o kadar çok asıldı ki Sylvie onu pataklamak zorunda kaldı."

"Eğitimli bir terapiste bu kelimeler hiç yakışmıyor," dedi Jason. Silahlar patlamaya başlayınca vampirlerin uyuduğu bodrumdan fırlayıp yukarı çıkmıştı. Heyecan yatışınca da koruma işine geri dönmüştü.

"Aşağıda durum nasıl?" diye sordum.

Bana hem muzip hem de biraz şeytanca bir şekilde gülümsedi. "Mezar kadar sessiz."

Of çektim çünkü o da bunu bekliyordu. Benim gülümsemem onunkinden önce kayboldu. "Konsey olabilir mi?" diye sordum.

"Ne, Konsey olabilir mi?" diye sordu Louie.

"Kiralık katili gönderenler," dedim.

"Onun gerçekten kiralık katil olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Jamil.

"Yani profesyonel katil miydi demek mi istiyorsun?"

Jamil başıyla onayladı.

"Hayır," dedim.

"Neden profesyonel olmasın?" diye sordu Gwen.

"Yeterince iyi değildi," dedim.

"Belki de bakirdir," dedi Jamil.

"Yani ilk işi miydi?"

"Evet."

"Belki de." Yan gözle üzeri örtülü yığına baktım. "Yanlış meslek seçmiş."

"Eğer hedefi bir ev hanımı ya da borsa simsarı olsaydı başarılı olurdu," dedi Jamil.

"Sanki bu işi biliyormuş gibi konuştun."

Omuz silkti. "On beş yaşımdan beri fedailik yapıyorum. Öldürmeye hazır olmayan biri bu işte pek başarılı olamaz."

"Richard bu konuda ne düşünüyor?" diye sordum.

Jamil yine omuz silkti. "Richard farklı. Ama eğer öyle olmasaydı, o zaman ben ölü olurdum. Marcus'u öldürdükten hemen sonra beni de öldürmesi gerekiyordu. Yeni Ulfric'lerin eski liderin fedailerini öldürmesi alışıldık bir davranıştır."

"Ben senin ölmeni istiyordum."

Gülümsedi, zorakiydi ama tamamen nahoş değildi. "Bunu istediğini biliyorum. Sen bazen daha çok bizden biriymiş gibi davranıyorsun."

"Çok fazla hayal kurmuyorum Jamil, hepsi bu."

"Richard'ın ahlakının hayalden ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bugün erken saatlerde neredeyse boğazını parçalıyordu. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben ayrıca beni iyileştirdiğini düşünüyorum. Marcus ve Raina bunu yapmazdı."

"Seni kazayla bu kadar kötü yaralarlar mıydı?" diye sordum.

Gülümsedi, dişleri de göründü. "Eğer Raina boğazıma atılsaydı, bu bir kaza olmazdı."

"Sıkıntıdan yapabilirdi ama kaza olmazdı," dedi Gwen.

O an bütün kurtlar birbirini çok iyi anladı. Hiçbiri Raina'nın yasını tutmuyordu, onun tarafında olan Jamil bile.

Başımı iki yana salladım. "Konsey'in eli silahlı bir amatör göndereceğini zannetmiyorum. Bu işi dışarıdan kiraladıkları biriyle halletmelerine gerek yok, gündüz kullanabilecekleri adamları da var."

"O zaman kim?" diye sordu Jamil.

Başımı iki yana salladım. "Keşke bilseydim."

Ronnie oturma odasına geri döndü. Hepimiz onun kanepeye doğru sendeleyerek yürümesini seyrettik. Oturdu, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Louie ona bir bardak su getirdi. Ronnie yavaşça içip bana baktı. Ölü adam hakkında konuşmasını bekliyordum. Belki de beni çok kötü bir arkadaş olmakla suçlayacaktı. Ama cesedi göz ardı edip canlılara yöneldi.

"Eğer ilk çıkmaya başladığınızda Richard'la yatsaydın, bütün bu acılardan kurtulacaktın."

"Bundan çok eminsin," dedim. Konuyu değiştirmesine izin verdim çünkü üzerine yoğunlaşması gereken bir şeye ihtiyacı vardı. Konunun aşk hayatımdan başka bir şey olmasını tercih ederdim ama... Ona borçluydum.

"Evet, ona nasıl baktığını gördüm Anita. Zalimce davranmadığı zamanlarda, onun sana nasıl baktığını da gördüm. Evet, eminim."

Bir parçam onunla aynı fikirdeydi, bir parçam... "Yine de aramızda Jean-Claude olacaktı."

Sıkıntısını belirten bir ses çıkardı. "Seni tanıyorum. Eğer önce Richard'la sevişseydin, o lanet vampirle asla yatmazdın. Sen seksi, bir bağlılık olarak görüyorsun."

İçimi çektim. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. "Seksin bir şey ifade etmesi gerek Ronnie."

"Katılıyorum. Ama eğer ben senin kadar karasız olsaydım, şimdi Louie'yle el ele olmazdım. Oysa çok iyi zaman geçiriyoruz."

"Ama bu nereye gidiyor?"

Gözlerini kapayıp başını kanepeye yasladı. "Anita, hayatını olması gerektiğinden daha zor hale getiriyorsun." Gözleri-

ni açtı ve başını beni görebileceği şekilde çevirdi, hala kanepede yayılıyordu. "Neden sadece bir ilişki olmasın? Neden seninle ilgili her şeyin çok ciddi olması gerekiyor?"

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak ona baktım. Onun gözlerini kaçıracağını düşünüyordum ama yanılmıştım. Gözlerimi önce ben kaçırdım. "Bu gayet ciddi ya da öyle olmalı."

"Neden?" dedi.

Sonunda omuzlarım düştü. Eğer bir vampirle evlilik dışı ilişki yaşıyor olmasaydım, ahlaki değerleri öne sürebilirdim. Ama şu anda ona karşı koyacak bir fikrim yoktu. Çok uzun süre ahlaklı olmuştum ama kaybedince de çok kötü kaybetmiştim. Bakirelikten yaşayan ölülerle düzüşmeye giden yolu bir çırpıda kat etmiştim. Eğer hala Katolik olsaydım, bu aforoz edilmeme yeterdi. Elbette animatör olmam da aforoz edilmeme yetiyordu. Şansıma Protestan'dım.

"Ronnie Teyze'den biraz tavsiye ister misin?"

Bu beni gülümsetti, küçük bir gülücüktü ama hiç yoktan iyiydi. "Ne tavsiyesi?"

"Yukarı git ve duştaki adama eşlik et."

Ona baktım, bu tam ona göre bir skandaldı. On dakika önce bunu yapmayı hayal ediyor olmam daha da utanç vericiydi. "Onu mutfakta gördün Ronnie. Şu anda duşu paylaşmayı isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Gözlerinde beliren bakış, kendimi genç ve saf hissettirdi. "Soyun ve onu şaşırt. Seni tekmeleyerek dışarı atmaz. İşler kızışınca o şekilde sinirlenilmez. Seni, senin onu istediğin kadar istiyor. Sadece ona teslim ol kızım."

Başımı iki yana salladım.

İçini çekti. "Neden?"

"Binlerce sebebi var ama esas sebep Jean-Claude."

"Ondan kurtul," dedi.

Güldüm. "Ya, tabii."

"Gerçekten o kadar iyi mi? Onu bırakamayacağın kadar iyi mi?"

Bunu bir süre düşündüm ve ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda bir şeyde karar kıldım ve yüksek sesle söyledim. "Dünyada bana Richard'ı unutturacak kadar beyaz gül yok." O araya girmeden elimi kaldırdım. "Ama bana Jean-Claude'u unutturacak kadar hoş öğleden sonralar olduğundan da emin değilim."

Kanepede doğrulup bana baktı. Bakışları neredeyse hüzünlüydü. "Bunu ciddi söylüyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim.

Ronnie başını iki yana salladı. "Yüce Tanrım, Anita, sen feci sıçmışsın."

Bu beni güldürdü çünkü haklıydı. Buna ya ağlanır ya da gülünürdü ve Richard bir günde dökebileceğim gözyaşlarının hepsini almıştı.

34

Telefon çaldı, olduğum yerde sıçradım. Artık tehlike geçtiğine göre tedirgin olabilirdim. Mutfağa gidip telefonu açtım. Daha ben cevap veremeden, Dolph'un sesini duydum. "Anita, iyi misin?"

"Polis dedikodu hattı düşündüğümden hızlı çalışıyormuş," dedim.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ona 911 operatörüne söylediklerimi söyledim.

"Bilmiyordum," dedi Dolph.

"O zaman neden iyi olup olmadığımı sordun?"

"Şehirdeki neredeyse bütün vampir işletmeleri ya da evleri aynı anda saldırıya uğradı. Sonsuz Hayat Kilisesi'ni bombaladılar ve şehirdeki vampir dostlarına bire bir saldırılar oldu."

Korku içime kaliteli bir şampanya gibi yayıldı, adrenalin gideceği bir yer olmadığı için işe yaramazdı. Jean-Claude dışında, pek çok yaşayan ölü arkadaşım vardı. "Ölü Dave'in Yeri de saldırıya uğramış mı?"

"Dave'in... Öldükten sonra birimden atıldığı için kızgın olduğunu biliyorum ama biz kendimizden olanları koruruz.

Neler olduğunu öğreninceye kadar barında üniformalı bir koruma duracak. Kundakçıyı, daha dış duvarı bile yakamadan yakaladık."

Sirk'de sadece kötü vampirlerin olduğunu biliyordum ama Dolph bilmiyordu. Eğer sormazsam Dolph'un meraklanacağını biliyordum. "Ya Sirk?"

"Birkaç kundakçıya karşı kendilerini savunmuşlar. Neden önce sevgilini sormadın Anita? Yoksa evinde değil mi?"

Dolph bunu zaten biliyormuş gibi sormuştu; yani ya gerçekten biliyordu ya da beni yemliyordu. Ama Konsey'in adamlarının ona tüm gerçeği anlatmadığından neredeyse emindim. Gerçeğin bir kısmını söylemiş olmalılardı. "Jean-Claude bu gece bende kaldı."

Bu seferki sessizlik her zamankinden daha yoğundu. İnsanı boğacak kadar yoğunlaşıp nahoş bir şey oluncaya kadar uzamasına izin verdim. Birbirimizin nefesini ne kadar süre dinleyeceğimizi bilmiyordum ama sessizliği önce Dolph bozdu. "Şanslıymış. Böyle bir şeyin olacağını biliyor muydunuz?"

Bu beni hazırlıksız yakalamıştı. Eğer bu kadar büyük bir şeyi sakladığımı düşünüyorsa bana kızgın olmasına şaşmamak gerek. "Hayır Dolph, yemin ederim hiçbir fikrim yoktu."

"Erkek arkadaşın biliyor muydu?"

Bunu bir süre düşündüm. "Hiç zannetmiyorum ama uyanınca sorarım."

"Dirilince mi demek istiyorsun?"

"Evet Dolph, öyle demek istiyorum," dedim.

"Bütün bu bokluğu biliyor olup sana söylememiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle hayır ama bazen böyle şeyler yapıyor."

"Ve sen hala onunla çıkıyorsun... Bunu hiç anlamıyorum Anita."

"Eğer seni ikna edecek bir açıklamam olsaydı yapardım Dolph ama yok."

İçini çekti. "Bugün birilerinin niçin bütün canavarlara saldırdığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Neden canavarlar mı, yoksa neden bugün mü?" diye sordum.

"İkisi de," dedi.

"Bazı şüpheliler tutuklamışsınızdır değil mi?"

"Evet."

"Konuşmadılar mı?"

"Sadece avukat istiyorlar. Pek çoğu seninki gibi güneşle birlikte öldü."

"Vampirlere Karşı İnsanlar ya da Önce İnsanlar olabilir," dedim.

"İki grup içinde şekil-değiştiricilere saldıranlar olabilir mi?"

Karnımda bir şey düğümlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir adam bir bara içi gümüş kurşun dolu bir makineli tüfekle saldırmış."

Bir an Dolph'un, Raina'nın eski restoranı Kaçık Kafe'yi kastettiğini düşündüm ama orası bilinen bir likantrop mekanı değildi. Açıkça şekil-değiştirici mekanı olan yerleri düşündüm. "Deri Kovuk?" diye sordum sonunda.

"Evet," dedi.

Deri Kovuk bildiğim kadarıyla şekil-değiştirici sadomazoşist homoseksüel erkeklerin takıldığı ülkedeki tek yerdi. Herhangi bir nefret grubu için üçlü hedefti. "Of, Dolph, bu olay her şeye bulaşmış, herhangi bir sağcı ekip tarafından yapılmış olabilir. Makineli tüfekli adamı yakalayabildiniz mi?"

"Hayır. Kurtulanlar adamı yedi."

"Bahse girerim yememişlerdir," dedim.

"Onu öldürürken dişlerini kullanmışlar Anita. Buna benim kitabımda yemek denir."

Şekil-değiştiricileri birilerini yerken görmüştüm, o zaman sadece saldırmıyorlardı ama bunların çoğu yasadışı ölümler, yani cinayet olduğu için, Dolph'un tartışmayı kazanmasına izin verdim. Hala yanlış düşünüyordu ama başkalarının başını derde sokmadan ona delil gösteremezdim.

"Sen öyle diyorsan öyle olsun Dolph."

"Hala orada mısın?" dememi gerektirecek kadar sessiz kaldı.

"Neden benden bir şeyler gizlediğini düşünüyorum Anita?"

"Hiç yapar mıyım?"

"Hem de her zaman," dedi.

Günün önemi hakkında sorduğu soru aklıma bir şey getirdi. "Bugünün tarihiyle ilgili bir şey var."

"Nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum, bir şey. Gelmem gerekiyor mu?"

"Bütün bu bokluk olağandışı olaylarla ilgili olduğu için, bütün üniformalı polisler ve K-9'ları bizi arıyor. Yani evet, bugün herkese ihtiyacım var. Büyük hastanelerdeki karantina koğuşundaki canavarlara da saldırmışlar."

"Tanrım, Stephen," dedim.

"O iyi, hepsi iyi. Biri onlara bir 9 mm'likle saldırmış ama kapıdaki polis vurulmuş."

"O iyi mi?" diye sordum.

"Yaşayacak." Dolph pek mutlu değildi ve bu sadece saldırgan ya da yaralı polis yüzünden değildi.

"Saldırgana ne oldu?"

Garip kaba bir sesle güldü. "Stephen'ın 'kuzen'lerinden biri adamı duvara öyle sert fırlatmış ki adamın kafatası parçalanmış. Hemşirelerin söylediğine göre saldırgan... Durdurulmadan önce, polisi iki kaşının ortasından vurmak üzereymiş."

"Yani Stephen'ın kuzeni polisin hayatını kurtarmış," dedim.

"Evet," dedi Dolph.

"Bu hoşuna gitmemiş gibi."

"Üzerime gelme Anita."

"Özür dilerim. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Görevli dedektifin adı Padgett. İyi bir polistir."

"Senden gelince hafif bir övgü olmuyor. Nedense bir 'ama' geliyormuş gibime geldi," dedim.

"Ama etrafta canavarlar olunca korkuyor. Birinin oraya gidip canavar şekil-değiştiricilere karşı kontrolünü kaybetmemesi için elini tutması gerek."

"Yani bebek bakıcılığımı yapacağım?"

"Bu senin partin Anita. Başka birini de gönderebilirim. Bunu isteyeceğini düşünmüştüm."

"İstiyorum, sağol."

"Orada bütün gün kalma Anita. Olabildiğince çabuk hallet. Pete McKinnon seni ödünç almak istiyor."

"Başka bir kundaklama olayı mı?"

"Evet ama ateşböceğinin işi değil. Sana Sonsuz Hayat Kilisesi'nin bombalandığı söylemiştim ya."

"Evet."

"Malcolm içerideymiş," dedi.

"Hassiktir." Malcolm yaşayan ölülerin Billy Graham'ıydı Ülkedeki en hızlı büyüyen cemaatin kurucusuydu. Bir vam-

pir kilisesiydi ama insanlar da katılabiliyordu. Aslında insanlar buna teşvik ediliyordu. Ama ne kadar süre insan kaldıkları tartışılırdı.

"Gündüz uyuduğu yerin bu kadar bariz olmasına şaşırdım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Pek çok başvampir, zamanlarının ve güçlerinin çoğunu başlarına böyle bir şey gelmemesi için gündüz uyudukları yeri gizlemeye harcar. Ölmüş mü?"

"Bugün çok komiksin Anita."

"Ne demek istediğimi anladın," dedim.

"Kimse bilmiyor. McKinnon seni ayrıntılar için arayacak. Önce hastane, sonra da burası. Orada işin bitince beni ara. O zaman seni nereye yollayacağıma karar veririm."

"Larry'yi aradın mı?"

"Böyle bir işi tek başına halledebileceğini düşünüyor musun?"

Bir saniye kadar düşündüm. "Olağandışı konularda işini bilir."

"Bir 'ama' geliyor sanki," dedi Dolph,

Güldüm. "Çok uzun zaman birlikte çalıştık. Evet, işini biliyor ama silah kullanmaya meyilli değil. Ve bunun değişeceğini sanmıyorum."

"Polislerin büyük çoğunluğu da silah kullanmaya meyilli değildir Anita."

"Polisler yirmi beş yıl hiç pisliğe bulaşmadan çalışabilir. Vampir avcıları bu lükse sahip değil. Biz işimizde öldürmek için plan yaparız. Ve öldürmeyi planladıklarımız da bunu bilir."

"Elinde sadece bir çekiç varsa Anita, her problem sana çiviymiş gibi görünmeye başlar."

"Ben de Massad Ayoob okuyorum Dolph. Tek çözüm olarak silahımı kullanmıyorum."

"Elbette Anita, ben Larry'yi arayayım."

"Onun ölümüne sebep olma," demek istedim ama diyemedim. Dolph isteyerek onun ölümüne sebep olmazdı ve Larry de bir yetişkindi. Herkes gibi o da şansını deneme hakkına sahipti. Fakat onun bugün, benim korumam altında olmadan dışarıda bir yerlerde olacağını bilmek, içimde bir şeyleri acıttı. Buna göbek bağının kesilmesi diyorlardı. Daha çok vücudumdan bir parça kesiliyor gibi hissediyordum.

Birden bugünün tarihinin neden önemli olduğunu hatırladım. "Temizlenme Günü," dedim.

"Ne?" diye sordu Dolph.

"Tarih kitapları bugüne Temizlenme Günü der. Vampirler ise Inferno derler. İki yüz sene önce Kilise; Alman ordusu, İngiliz ordusu, ah, kahretsin, Fransızlar hariç neredeyse bütün Avrupa ordularıyla güçlerini birleştirdi, bir günde bütün vampir ve vampir sempatizanı olduğundan şüphelenilen kişileri yaktı. Tam anlamıyla bir katliamdı ve pek çok masum insan da alevler içinde kalmıştı. Fakat bu ateş onların hedeflerine ulaşmalarını sağladı, Avrupa'da şimdi çok daha az vampir var."

"Fransa niçin onlara katılmadı?"

"Bazı tarihçiler Fransa Kralı'nın vampir metresi olduğunu söyler. Fransız Devrimcileri ise o dönemdeki bütün soyluların vampir oldukları propagandasını yapar ama tabii ki bu doğru değil. Bazılarıysa giyotinin bu yüzden çok popüler olduğunu söyler. Hem ölümlüleri hem de yaşayan ölüleri öldürdüğü için."

Mini konferansımın bir yerinde, bunu daha sonra Jean-Claude'a sorabileceğimi farkettim. Eğer Fransız İhtilali'ni kaçırdıysa bile bu çok fazla zaman farkıyla olmamıştı. Bildiğim kadarıyla buraya İhtilal'den kaçmak için gelmişti. Bunu sormayı daha önce nasıl akıl edememiştim? Çünkü birlikte olduğum adamın benden üç yüz yaş büyük olduğu fikri beni biraz ürkütüyordu. Ciddi bir kuşak farkı söz konusuydu. Her alanda normal olmaya çalıştığım söylenemezdi fakat sevgilime George Washington ve Thomas Jefferson'ın hala canlı oldukları bir dönemde olmuş olaylar hakkında soru sormak kesinlikle normal değildi.

"Anita, sen iyi misin?"

"Affedersin Dolph, ben... Ben sadece düşünüyordum."

"Ne düşündüğünü bilmek ister miyim acaba?"

"Muhtemelen hayır," diye cevapladım.

Konuyu uzatmadı. Birkaç ay öncesine kadar Dolph düşüncelerim hakkında her şeyi anlattığıma emin olana kadar beni zorlardı. Ama eğer iş ortağı olarak çalışacaksak ya da sadece arkadaş kalmak istiyorsak, bazı şeylerin söylenmeden bırakılması en iyisiydi. İlişkimiz mutlak açıklığı kaldırmazdı. Hiçbir zaman kaldırmamıştı ama sanırım Dolph bunu yeni farketmişti.

"Temizlenme Günü, tamam."

"Eğer bir vampirle konuşuyorsan öyle söyleme. O güne Inferno de. Yoksa Yahudi soykırımını, toplu bir temizlik olarak adlandırmış gibi olursun."

"Ne demek istediğini anladım. Dışarıda polislik yaparken, büyük ihtimalle birilerinin listesindeki hedeflerden biri olduğunu unutma, dikkatli ol," dedi.

"Ah, Dolph, sen gerçekten beni seviyorsun."

"Fazla zorlama," dedi.

"Sen kendi arkanı kolla Dolph. Sana herhangi bir şey olursa bütün yetki Zerbowski'ye geçecek."

Telefon kapanmadan önce duyduğum son şey Dolph'un gür kahkahasıydı. Neredeyse beş yıldır Dolph'un telefonu kapatmadan önce hoşçakal dediğini duymamıştım.

Telefonu kapatır kapatmaz tekrar çaldı. Bu defa arayan, Pete McKinnon'dı. "Selam Pete. Az önce Dolph'la konuşuyordum. Bana beni tekrar Kilise davasında istediğini söyledi."

"Sana nedenini de söyledi mi?"

"Malcolm'la alakalı bir şey."

"Bu kilisenin neredeyse bütün insan üyeleri büyük papazlarının kızarmadığı konusunda emin olmamız için bize yalvarıyor. Fakat vampirleri kontrol etmek için zemini açtığımızda, batı kanadındaki tüm tabutların boş olduğunu gördük. İki tanesi duman içindeydi. Eğer Malcolm'u kurtaralım derken yakarsak... Sadece, evrak işleriyle uğraşmak istemiyorum diyelim."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Bunu sormak için biraz geç kalmıştım.

"Kendi kendine kalkana kadar onu yalnız bırakmamız güvenli mi, yoksa onu kurtarmanın bir yolunu bulmamız mı lazım, bunu bilmeye ihtiyacımız var. Vampirler boğulmaz değil mi?"

Son sorunun biraz garip olduğunu düşündüm. "Kutsal su dışında, vampirlerin suyla bir problemleri olmaz."

"Akarsularda bile mi?" diye sordu.

"Ödevine iyi çalıştın değil mi? Etkilendim," dedim.

"Kendimi geliştirmekte iyiyimdir. Akarsuda boğulurlar mı?"

"Bildiğim kadarıyla su onları etkilemez, akarsu bile olsa. Niçin sordun?"

"Daha önce yangın sonrası bir binada hiç bulunmadın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Eğer bodrum katında bir havalandırma deliği yoksa orası suyla dolacaktır, çok fazla miktarda suyla."

Vampirler boğulabilir miydi? Bu iyi bir soruydu. Emin değildim. Belki boğuluyorlardı. Belki bazı halk efsanelerinin akarsulardan bahsetmesinin sebebi de buydu. Ya da bu, vampirlerin şekil değiştirebildikleri söylentisi gibi, tamamen yanlış bir şeydi. "Sürekli nefes almazlar, bu yüzden boğulabileceklerini sanmıyorum. Yani, eğer bir vampir su altında tabutunda uyandığında, sanırım sadece nefes alamaz ve sudan çıkar. Ama dürüst olmak gerekirse yüzde yüz emin değilim."

"Aşağıya inmeden onun iyi olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Emin değilim. Daha önce hiç böyle bir şey denemedim."

"Peki dener misin?"

Başımla onayladım, sonra bunu göremediğini farkettim. "Tabii. Ama listemde ikinci sıradasın, ilk değil," dedim.

"Tamam ama acele et. Medya bu konuyla yakından ilgileniyor. Kilise üyeleri ve medya arasında kaldık, zor anlar yaşıyoruz."

"Onlara sor bakalım, Malcolm oradaki tek vampir miymiş. Ve bodrumun çelikle güçlendirilip güçlendirilmediğini öğren."

"Neden güçlendirilsin ki?"

"Vampirlerin uyuduğu bodrumların çoğunun çelik tellerle güçlendirilmiş tuğla tavanları vardır. Kiliselerin bodrum

katlarında pencere yoksa, bu oranın bir vampir için yapılmış olabileceğine dair ipucu verir. Sanırım zemini açmaya karar verirseniz de bu bilgiye ihtiyacınız olacak."

"Olacak."

"Çok konuşan birkaç kilise üyesini yanına al ve onlara sorular sor. İki şekilde de cevaplara ihtiyacın olacaktır ve bu onların ben oraya ulaşıncaya kadar bir şeyler yapıldığına inanmalarını sağlayacaktır."

"Bu son iki saattir duyduğum en iyi fikir."

"Teşekkürler. Söz veriyorum, olabildiğince çabuk oraya ulaşacağım." Bir an düşündüm. "Bekle Pete, Malcolm'un bir insan hizmetkarı var mı?"

"Buradaki birçok insanda vampir ısırıkları var."

"Hayır. Gerçek bir insan hizmetkardan bahsediyorum," dedim.

"Bunun bir-iki vampir ısırığına sahip biri olduğunu sanıyordum."

"Bir zamanlar ben de öyle sanıyordum. Bir-iki kere ısırılmış bir insana *Drakula* romanından esinlenerek 'renfield' derler." Jean-Claude'a kitaptan önce bu insanlara ne dendiğini sormuştum, o da 'köle' demişti. Aptalca bir soruydu.

"İnsan hizmetkar nedir o zaman?" diye sordu Pete. Soruş şekli bana Dolph'u hatırlattı.

"Bir vampire, 'izler' diye adlandırılan bir şeyle bağlanmış insandır. Mistik ve büyülü bir şey. Bize, Malcolm'un iyi olup olmadığını öğrenebileceğimiz bir yol sağlayabilecek bir bağdır."

"Her vampirin hizmetkarı olabiliyor mu?"

"Hayır, sadece başvampirlerin. Onların bile hepsinin olmaz. Malcolm'un bir hizmetkarı olduğunu hiç duymadım

ama eğer istese bir tane edinebilirdi. Üyelere sor, hizmetkar aralarında en çok bağıran olacaktır. Bir denemeye değer. Eğer ben gelmeden bu problemi halledersen beni ara. Dolph'un dediğine göre uğraşacak daha bir sürü işimiz varmış."

"Doğru söylüyor. Şehir çıldırmış durumda. Şu ana kadar birkaç binada çıkan yangınları kontrol altına alabildik fakat bu çılgınlık devam ederse işler kontrolden çıkabilir. Şehrin ne kadarına yayılacağını bilmemize imkan yok."

"Bu işin arkasında kimin olduğunu bulmalıyız," dedim.

"Evet, bulmalıyız. Gelebildiğin kadar çabuk buraya gel," dedi Pete. Yardım edebileceğimden emindi. Keşke ben de bu kadar emin olabilseydim. Bu boku gün ortasında yapabileceğimi sanmıyordum. Bir keresinde bana öğlen vakti ölüleri diriltemememin sebebinin bunu yapabileceğime inanmamam olduğu söylemişlerdi. Şimdi bunu test edebilirdim. Hala yapabileceğime inanmıyordum. Büyü veya psişik güçlerin en büyük düşmanı şüphedir. Kendinden şüphe etmek, güçlerinden şüphe etmekten kaynaklanır.

"Olabildiğince çabuk orada olacağım."

"Harika. Sana yalan söylemeyeceğim. Aramızda vampir deneyimi olan birinin olması beni rahatlatıyor. Polisler olağandışı olaylarla nasıl baş edecekleri konusunda eğitiliyor fakat itfaiyecilere bunları öğretmiyorlar."

İtfaiyecilerin de en az polisler kadar, canavarlarla uğraşmak zorunda kaldığı hiç aklıma gelmemişti. Onları avlamıyorlardı ama evlerine giriyorlardı. Bu da, canavarın sizin orada yardım amaçlı olduğunuza inanıp inanmadığına orantılı bir şekilde tehlikeliydi.

"Orada olacağım Pete."

"Seni bekliyor olacağız. Görüşürüz."

"Hoşçakal, Pete."

Telefonu kapattık. Silah askımı almak ve yeni bir gömlek giymek için harekete geçtim. Omuz askısını sadece atlet üzerine takarsanız deriyi tahriş ederdi.

35

Üzerime mavi polo tişört giydim ve bu arada Richard'la karşılaşmadım. Suyun akışı durmuştu ama daha banyodan çıkmamıştı. Onu yeniden görmek istemiyordum, özellikle yarı çıplakken. Ondan uzaklaşmak istiyordum. Şansıma işler boka sarmıştı, profesyonel anlamda tabii. Polis işi vardı, hem de çoktu, belki tüm bunlar beni bütün gün evden uzak tutacak kadar oyalayabilirdi. Benim için hiç sakıncası yoktu. Ambulans geldi ve Zane'i götürdü. Cherry de yanında gitti. Ben gitmediğim için vicdan azabı duymuştum ama Cherry benden daha faydalı olurdu. Cesedi incelemeye henüz polis gelmemişti. Diğerlerini, ben yanlarında değilken polisle konuşmak zorunda bırakmak istemiyordum ama gitmem gerekiyordu. Birkaç dakika kendimi suçlu hissetsem de aslında gittiğim için memnundum.

Ronnie kanepeye geri döndü. Ben kapıdan çıkmadan önce, "Bu geceyi hapiste mi geçireceğim?" diye sordu.

Önünde diz çöktüm, garip şekilde soğuk ellerini tuttum. "Ronnie, onu sen öldürmedin."

"Başının tepesini uçurdum. Bu arada silahının içinde ne çeşit mermi vardı?"

"Ben onu göğsünden iki kere vurdum. Kalbinden geriye, bir kaşığı dolduracak kadar bile bir şey kalmamıştır," dedim.

Gözlerini kapadı. "Beyni verandaya akıyordu. Bana bunun onu öldürmediğini söyleme."

İçimi çektim ve elini okşadım. "Lütfen Ronnie, sen yapman gerekeni yaptın. Belki hangi merminin onu öldürdüğünü adli tıp tespit eder ama polisler buraya geldiğinde, sakın bu işi üstlenme."

"Hatırlarsan bunu daha önce de yaptım Anita. Ne söyleyeceğimi ve ne söylemeyeceğimi biliyorum." Bana baktı ve bu pek dostane bir bakış değildi.

Ellerini bırakıp ayağa kalktım. "Üzgünüm Ronnie."

"İnsanlara sadece iki kere ateş ettim, iki seferinde de seninle birlikteydim."

"İki seferinde de bunu benim hayatımı kurtarmak için yaptın," dedim.

Bana kederli gözlerle baktı. "Biliyorum."

Yüzüne dokundum ve bir çocuğu rahatlatır gibi başını okşamak ya da ona benzer bir şey yapmak istedim ama o bir çocuk değildi. "Olanlar için üzgünüm Ronnie. Gerçekten üzgünüm ama başka ne yapabilirdin ki?"

"Hiçbir şey. Bazen böyle durumlarda yanlış mesleği mi seçtim diye düşünüyorum."

İçimde bir şey düğümlendi. "*Yanlış arkadaşları mı seçtim,* mi demek istiyorsun? Bu senin işin yüzünden olmadı. Benim yüzümden oldu."

Elimi sıkıca tuttu. "Sen benim en iyi arkadaşımsın Anita, sonsuza kadar."

"Sağol Ronnie. Bu, tahmin ettiğinden çok daha önemli. Senin dostluğunu kaybetmeyi aklıma bile getirmiyorum ama sırf bağlılık yüzünden yanımda kalmayı tercih etme. Bunu düşün Ronnie, gerçekten düşün. Hayatın daha güvenli bir yöne gitmiyor. Bir yere gidiyorsa eğer, daha tehlikeli bir yere gidiyor. Ateş hattında olmak isteyip istemediğini düşünmelisin." Sadece bu teklifi yapıyor olmak bile gözlerimi yaşartmıştı. Elini sıktım ve vampirlerin belalısının nasıl darmadağın olduğunu görmesin diye arkamı döndüm.

Arkamdan seslenip arkadaşlığımızın ölümsüz olduğunu iddia etmedi. Bir yarım böyle yapmasını bekliyordu ama diğer yarım bunun üzerinde ciddi bir şekilde düşündüğü için memnundu. Eğer Ronnie benim yüzümden öldürülürse suçluluk duygusuyla kendimi çok feci hırpalar, hangi deliğe saklanacağımı bilemezdim. Richard'ı, merdivenlerin altındaki kapının girişinden beni seyrederken yakaladım.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu. Odaya girerken kuruttuğu saçları, omuzlarının üzerine parlak dalgalar gibi döküldü. Kotunu giymiş ve kendine bir de tişört bulmuştu. Üzerinde Arthur Conan Doyle karikatürü olan büyük bir tişörtü. Eskiden yatarken onu giyerdim. Richard giyince omuzları ve göğsü biraz dar gelmişti. Dikkatinizi çekerim küçük gelmemişti, sadece dardı. Ben giyince neredeyse dizlerime geliyordu.

"Görünüşe göre saç kurutma makinesini ve tişört dolabını bulmuşsun. İstediğin gibi kullan," dedim.

"Soruma cevap ver," dedi.

"Jamil'e sor. O bütün detayları biliyor."

"Ben sana sordum," dedi Richard.

"Burada durup bir kere de sana anlatacak vaktim yok. İşim var."

"Polis mi, yoksa vampir işi mi?"

"Eskiden bunu, vampir infazına mı gidiyorum diye endişe ettiğin için sorardın. Her zaman polis işi olduğunu duyunca rahatlardın. Şimdi neden bilmek istiyorsun Richard? Umrunda mı?" Bir cevap beklemeden dışarı yürüdüm.

Verandamda yatan cesedin üzerinden atlamak zorunda kaldım. Polislerin bir an evvel gelmesini umuyordum. St. Louis'de tipik bir temmuz günüydü, sıcak ve insanı boğacak kadar nemliydi. Eğer hemen kaldırılmazsa ceset kokmaya başlayacaktı. Yazın pek çok güzelliğinden biri de buydu.

Cipim garajda, olması gereken yerdeydi. Jean-Claude'un adamlarını buraya getirirken cipi kullanmasına izin vermiştim. Ama o kullanmamıştı. Araba kullanmayı bilen yaşlı bir vampirle hiç karşılaşmamıştım. Yaşlılar genelde teknofobik oluyordu. Tam garajdan çıkacakken dikiz aynasından Richard'ı gördüm. Kızgın görünüyordu. Çok ciddi bir şekilde arabayı sürmeye devam etmeyi düşündüm. Nasılsa çekilirdi. Ama çekilmeyecek kadar aptal olabileceğini düşünüp onun şoför tarafındaki camın yanına kadar gelmesini bekledim.

Camı açma düğmesine bastım ve cam açıldı. "Ne?" diye sordum. O tek kelime, en az Richard'ın gözleri kadar saldırgandı.

"Sürümden üç kişi tehlikede. Adamlarımdan üçü tutuklanmış olabilir ve sen bunu bana söylemedin."

"Ben ilgileniyorum Richard."

"Kurtlarımla ilgilenmek benim işim."

"Oraya şahsen gidip onların Ulfric'i olduğunu mu ilan edeceksin? Oraya gidip onların arkadaşıymış gibi yapsan bile değerli sırrını tehlikeye atmış olursun."

Camın kenarını parmakları beyazlaşıncaya kadar sıktı. "Pek çok sürü lideri kimliğini gizli tutar Anita. Bunu biliyorsun."

"Rana halkın bildiği alfanızdı Richard. Onlarla ilgilenmek için hastaneye o giderdi. Ama o öldü. Sen de gidemiyorsun. Geriye kim kalıyor?"

Kapıdan bir ses geldi.

"Eğer arabamı parçalarsan çok kızarım," dedim.

Ellerini yavaşça çekti, sanki ellerini meşgul edecek bir şey arıyordu. "Lupa olmaya fazla alışma Anita. Senin yerine birini bulacağım."

Başımla onayladım, birbirimize yarım metreden daha kısa bir mesafeden bakıyorduk. Bir zamanlar arabanın yanına hoşçakal öpücüğü vermek için gelirdi. Şimdi son kavgamızı yapıyorduk.

"Peki. Ama birini buluncaya kadar elinde sadece ben varım. Şimdi gitmem ve kurtlarını hapisten uzak tutup tutamayacağıma bakmam gerek."

"Eğer onları oraya koymasaydın, şimdi polis gözetiminde olmazlardı."

Burada beni yakalamıştı. "Eğer Stephen ve Nathaniel'in başına nöbetçi koymasaydım, şimdiye kadar ikisi de ölürdü." Başımı iki yana salladım ve cipi geri geri sürdüm. Richard ayak parmaklarını riske atmamak için geri çekildi.

Olduğu yerde durup yola çıkışımı seyretti. Eğer benden isteseydi ona bir tişört verirdim ama üzerindekini seçmezdim. Öncelikle, o en sevdiğimdi. Ve bana onunla birlikte geçirdiğimiz bir hafta sonunu hatırlamıştı. Basil Rathbone'un Sherlock Holmes filmlerini arka arkaya oynatmışlardı. O filmleri çok sevmiyordum çünkü Dr. Watson'ı salak

gibi gösteriyorlardı ama yine de iyiydiler. Evin dışında giyilmeyecek kadar büyük olsa bile bütün haftasonu o tişörtü giymiştim. Moda polisi beni yakalamamıştı ama Richard tişörte bayılmıştı. O tişörtü almış ve bunların hiçbirini hatırlamamış mıydı? Yoksa bana nelerden vazgeçtiğimi göstermek için bilerek mi giymişti? İntikam almak için yapmış olmasını tercih ederdim galiba. Eğer o tişörtü giymiş ve o hafta sonunu hatırlamamışsa, bunu bilmek istemiyordum. Üzerimize ve kanepeye patlamış mısır dökmeyi başarmıştık. Richard ayağa kalkıp üstümü temizlememe izin vermemişti. Bunu kendisi yapmak istemişti. Temizleme dediği şeyde ellerini hiç kullanmıyordu ve ağzını çok sık kullanıyordu. Eğer bu hatıranın onun için hiçbir anlamı yoksa, o zaman biz hiç aşık olmadık demekti. Bu belki de sadece arzuydu ve ben ikisini birbirine karıştırmıştım. Tanrım, öyle olmamasını umuyordum.

36

Her suç mahalli ayrı bir gösteridir. En azından buradaki cesedi götürmüşlerdi. Bu benim evimdekiyle kıyaslanınca bir gelişmeydi. Üç kurtadamı, Nathaniel ve Stephen'ı korumaları için bırakmıştım. Kurtadamlardan ikisi holdeydi. Lorraine'in üzerindeki kıyafetler hala ideal ilkokul öğretmeni kıyafetiydi, üzerindeki tek uyumsuzluk kelepçelerdi. Bütün hastanelerde olan şu arkası düz sandalyelerden birinde oturuyordu. Bu seferki, hastanenin pastel renkli duvarlarına uymayan acayip bir turuncuydu. Ellerini yüzüne kapamış hıçkırarak ağlıyordu. Bilekleri kelepçelerin içinde çok ince görünüyordu. Teddy yanına ağırlık çalışmış küçük bir dağ gibi diz çökmüş, onu teselli ediyordu.

İkisinin de yanında üniformalı polisler vardı, ikisi de dikkatliydi. Hatta üniformalılardan birinin eli silahının kabzasının üzerindeydi. Silahını kılıfın içinde tutan kayışı şimdiden açmıştı. Bu beni kızdırmıştı.

Polise doğru ilerledim, çok yakındım, kişisel alanını gereğinden fazla işgal ediyordum. "O silahın kılıfını, biri çekip almadan iliklesen iyi olur."

Açık renk gözleriyle bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Ya kılıfını olması gerektiği gibi tut ya da bu insanlardan uzaklaş."

"Problem nedir Murdock?" Uzun boylu, uzun bacaklı ve kıvırcık saçlı bir adam bize yaklaştı. Takım elbisesi sanki ödünç alınmış gibi ince vücudundan sarkmıştı. Uzun boyu dışında, babasının elbiselerini giymiş on iki yaşında bir çocuk gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum efendim," dedi Murdock. Gözleri ileriye bakıyordu. Eminim bir süre orduda görev yapmıştı ya da yapmak istiyordu. Ama daha çok, yapmak istiyormuş gibi bir havası vardı.

Uzun boylu adam bana döndü. "Problem nedir Dedektif..."

Adımı söylemem için sessiz kaldı.

"Blake, Anita Blake. Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı ile çalışıyorum."

Büyük, kemikli elini bana uzattı. Elimi biraz sert tuttu ama acıtacak kadar sıkmadı. Beni test etmeye çalışmıyordu ve gördüğüne sevinmişti. Dokunuşu tenimi karıncalandırdı. Bir psişikti. Özel olarak birime aldıkları cadıyı saymazsak, polis kuvvetinde ilk defa bir psişikle karşılaşıyordum.

"Sen de Dedektif Padgett olmalısın," dedim.

Başıyla onayladı ve elimi bıraktı. Harika bir şekilde gülümsüyordu. Gülümsemesi onu daha da genç göstermişti. Eğer boyu neredeyse Dolph'unkiyle aynı olmasaydı, otoriter görünmekte çok zorluk çekerdi. Ama pek çok insan boy ile yetkiyi birbirine karıştırırdı. Ben neredeyse bütün hayatım boyunca ters etki yaratmak için çabalamıştım

Elini omzuma koydu ve beni kurtadamlardan uzaklaştırdı. Omzumdaki elden pek rahatsız olmamıştım. Eğer erkek olsaydım böyle bir şey yapmazdı. Beni kenara çekmesine izin verdim, sonra kolundan uzaklaştım. Onu uyarmadım, sadece uzaklaştım. Olgunlaşmadığımı kim söylemiş?

"Durumu anlat," dedim.

Anlattı. Dolph'un bana söyledikleriyle hemen hemen aynıydı. Tek yeni bilgi, adamı duvara yapıştıranın Lorraine olduğuydu. Bu, gözyaşlarını açıklıyordu. Büyük ihtimalle hapse gireceğini zannediyordu. Girmeyeceğini garanti edemezdim. Eğer bir polisin hayatını kurtarırken yanlışlıkla birini öldüren bir insan olsaydı, onun en azından bugün için hapse girmeyeceğini söyleyebilirdim. Ama Lorraine insan değildi ve kanun biz ne düşünürsek düşünelim, ne adil ne de kördü.

"Şimdi ne anladığımı gözden geçirelim. Kapıdaki memur etkisiz haldeymiş. Silahlı kişi silahını memurun kafasına doğrultmuş. Kadın, silahlı kişinin üzerine atlamadan önce, adam polisin işini bitirmek üzereymiş. Kadının hızı ikisini de duvara göndermiş ve saldırgan kafasını duvara çarpmış. Böyle mi?"

Padgett notlarına baktı. "Evet, bu doğru."

"O zaman kadın neden kelepçeli?"

Gözleri büyüdü ve bana en başarılı çocuk gülümsemesiyle baktı. Dedektif Padgett insanları etkilemeyi biliyordu. Bir korkuluğa benzemesinin önemi yoktu, o kendi cazibesiyle insanlara yaklaşmaya alışkındı. En azından kadınlara yakınlaşmaya. Bu oyununun Lorraine üzerinde etkisinin daha az olacağından emindim.

"O bir likantrop," dedi gülümseyerek. Sanki bu her şeyi açıklıyordu.

"Sana bunu o mu söyledi?"

Şaşkın göründü. "Hayır."

"Onun bir şekil-değiştirici olduğunu düşündün o zaman. Peki neden?"

Gülümsemesi kayboldu, yerine onu kızgından çok huysuz gösteren bir bakış belirdi. "Bir adamı kafatasını kıracak güçle duvara fırlattı."

"Ufak tefek yaşlı kadınlar da torunlarını kurtarmak için arabaları kaldırabiliyor. Bu onları likantrop mu yapıyor?"

"Hayır, ama..." Yüzündeki ifade silindi, savunmaya geçmişti.

"Şekil-değiştiricilerden pek hoşlanmadığını söylediler Padgett."

"Hislerim işimi etkilemez."

Güldüm ve bu onu şaşırttı. "Padgett, ne hissettiğimiz işimizi her zaman etkiler. Ben buraya öfkeli geldim çünkü eski erkek arkadaşımla kavga etmiştim, o nedenle silah kılıfı yüzünden Murdock'u fırçaladım. Neden likantroplardan hoşlanmıyorsun Padgett?"

"Beni rahatsız ediyorlar, tamam mı?"

Aklıma bir fikir gelmişti. "Gerçek anlamda mı?" diye sordum.

"Gerçek anlamda derken ne demek istiyorsun?"

"Bir şekil-değiştiricinin yanındayken tenin karıncalanıyor mu?"

Diğer polislerin toplandığı yere baktı. Bana doğru eğildi ve sesini alçalttı, doğru düşündüğümü anlamıştım. "Onların yanlarına ne zaman gitsem, sanki üzerimde böcekler dolaşmaya başlıyor." Artık on iki yaşında görünmüyordu. Yüzündeki nefret ve korku, yaşının yirmiden çok otuza yakın olduğunu gösteriyordu.

"Onların enerjisini, auralarını hissediyorsun."

Benden uzaklaştı. "Bu nasıl olur?"

"Bak Padgett, seninle el sıkıştığım anda psişik olduğunu anladım."

"Saçmalıyorsun," dedi. Korkuyordu. Kendinden korkuyordu.

"Dolph böyle yetenekleri olan polisleri istediğini söylemişti. Neden başvurmadın?"

"Ben bir garabet değilim," dedi.

"Ah, sonunda gerçekler dökülüyor. Sen likantroplardan korkmuyorsun. Sen kendinden korkuyorsun."

Büyük yumruğunu kaldırdı, bana vurmayacaktı ama kızgınlığının bir yere gitmesi gerekiyordu. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onlar benim de tenimi karıncalandırıyor Padgett."

Bu onu biraz rahatlattı. "Onların yanında durmaya nasıl dayanıyorsun?"

Omuz silktim. "Alışıyorsun."

Başını iki yana salladı, neredeyse titremişti. "Ben buna asla alışamam."

"Bunu isteyerek yapmıyorlar Dedektif Padgett. Bazı şekil-değiştiriciler ne olduklarını gizlemede diğerlerinden daha iyidir ama güçlü hisler içindeyken hepsi dışarıya daha fazla enerji yayar. Onları ne kadar fazla sorguya çekersen o kadar baskı altında kalacak ve dışarıya daha fazla enerji verecekler. Sen de kendini daha garip hissedeceksin."

"Kadınla odada yalnız konuştum ve sanki derim üzerimden ayrılmak istiyormuş gibi hissettim."

"Ne, yalnız mı konuştun? Ona haklarını okudun mu?"

Başıyla onayladı.

"Sana bir şey söyledi mi?"

Başıyla reddetti. "Bir kelime bile söylemedi."

"Ya diğerleri?"

"Adamlar bir şey bilmiyor."

"Yani gitmekte serbestler mi?"

"İri olan adam kızı bırakmak istemiyor ve diğeri de odada yaralı olan iki taneyi bırakmıyor. Onları korumasız bırakamayacağını söylüyor. Ona bizim ilgileneceğimizi söyledim ama o yardım edemediğimizin açık olduğunu söyledi."

Kevin'la aynı fikirdeydim. "Kadının adama zarar vermeye niyetli olmadığını söyleyen tanıkların var. Adam duvara çarptığı anda bile ölmemiş. Neden hala kelepçeli?"

"Bugün zaten bir adam öldürdü. Bence bu kadarı yeter," dedi.

"İki şey var, Dedektif Padgett. Bir, o kelepçeleri istediği zaman koparabilir. İki, eğer insan olsaydı, onun eve gitmesine izin verirdin."

"Bu doğru değil," dedi.

Ona baktım. Bakışlarıyla beni sindirmeye çalıştı ama gözlerini önce o kaçırdı. Başımın üzerinde bir noktaya bakarak konuştu. "Adam ölüyor. Eğer kadını bırakırsam kaçabilir."

"Neden kaçabilir? Bir polisi kafası patlatılmak üzereyken gördü ve onu kurtarmak için silahlı bir adamın üzerine atladı. Onu parçalamadı. Onu duvara bilerek itmedi. Bana güven Padgett, eğer adamı öldürmek isteseydi, bu işi daha net bir şekilde hallederdi. Sizden birini kurtarmak için hayatını tehlikeye attı."

"Hiçbir şeyi riske atmadı. Mermiler likantroplara zarar vermez."

"Gümüş mermiler verir. Onlar, insan üzerinde normal mermiler nasıl etki yapıyorsa, likantroplarda da aynı etkiyi yapar. Bugün soruşturulan her saldırıda gümüş mermi kullanılmış Padgett, Lorraine ölebilirdi ama tereddüt bile etmedi. Eğer etmiş olsaydı, elimizde ölü bir polis olurdu. Bir polisi kurtarmak için kaç vatandaş kendini tehlikeye atar?"

Sonunda bana baktı, gözleri o kadar öfkeliydi ki mavi rengi iki ton koyulaşmıştı. "Durumu açıkladın."

"Açıkladım mı?"

Başıyla onayladı. "Evet." Diğer üniformalılar ve hıçkırıklar içindeki kurtadamın yanına gitti. "Kelepçeleri çıkarın."

"Efendim?" dedi Murdock.

"Yap şunu Murdock," dedi Padgett.

Mudock bir daha sormadı, Lorraine'in önüne diz çöküp kelepçeleri çıkardı. Yanındaki ortağı silah kılıfının kayışını açtı ve iki adım geriledi. Ben bir şey söylemedim. Kazanıyorduk, kavga etmenin bir anlamı yoktu.

Elleri serbest kalınca Lorraine kendini benim üzerime attı. Bana zarar vermek istemediğini biliyordum ama holden gelen deri kılıfların sesini duydum. Sesimi yükselttim. "Tamam çocuklar, tamam. Sakin olun," dedim.

Lorraine dizleri üzerindeydi, kollarını bacaklarıma doladı, hıçkırarak salya sümük ağlıyordu. Elimi holün diğer ucundakilere doğru 'dur' dercesine kaldırdım. Teddy ayağa kalktı ve silahların yarısı ona döndü. İşlerin çok kötüye gidebileceği bir noktaya gelmiştik.

"Padgett adamlarına sahip ol." Yan gözle ona baktım ve onun da silahını çıkarıp Teddy'ye doğrulttuğunu gördüm. Hassiktir.

"Ona oturmasını söyle," dedi Padgett. Sesi normal ve çok ciddiydi.

"Teddy, yavaşça otur, ani hareketler yapma," dedim yavaşça.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi.

"Farketmez, sadece dediğimi yap, lütfen."

Teddy yarım düzine silahlı adamın bakışları altında oturdu. Büyük ellerini dizlerinin üzerine koydu, avuçları açıktı, silahsız olduğunu gösteriyordu. Sanki zararsız olduğunu göstermek için önceden çalışmıştı.

"Şimdi silahını ortadan kaldır Padgett," dedim.

Padgett bir an bana baktı. Yapmayacağını düşünüyordum. O büyük mavi gözlerine baktım ve tehlikeli bir şey gördüm. O kadar derin ve geniş bir korkuydu ki korktuğu şeyi yok etmesi gerekiyordu. Silahı kaldırdı ama gözlerinde bir an için gördüğüm çıplak his yeterliydi. Dolph'la konuşup Padgett'in geçmişte şekil-değiştirici öldürüp öldürmediğini öğrenmeliydim. Bunu yaptığına neredeyse bahse girebilirdim. Hüküm giymemiş olmak, her zaman masum olunduğu anlamına gelmiyordu.

Lorraine'in başını okşadım. "Sakin ol. Her şey yolunda." Onları buradan çıkarmam gerekiyordu. İyi adamlar, neredeyse kötü adamlar kadar tehdit oluşturuyordu.

Lorraine'in gözleri şişmişti, burnu akıyordu. Gerçekten ağlamak, gerçek seks gibiydi. Eğer gerçekten yapmışsanız hoş görünmezdi. "Ona zarar vermek istemedim," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Yan gözle holde duran polislere baktım Bazıları gözlerime bakmadı. Başımı iki yana salladım ve ayağa kalmasına yardım ettim. "Onları Stephen ve Zane'in odasına götürüyorum Dedektif Padgett. Bir sakıncası var mı?"

Başını iki yana sallamakla yetindi.

"Harika. Hadi Teddy."

"Ayağa kalkabilir miyim?" diye sordu.

Padgett'e baktım. "Sen ve adamların Rambo'culuk oynamayı bıraktınız mı?"

"Eğer doğru düzgün davranırsa elbette." Padgett artık etkileyici olmaya çalışmıyordu. Sanırım gösteriden utanmıştı. Hala sinirli olduğunu biliyordum, belki bana, belki de kendisine kızıyordu. Ateş etmeye başlamadığı sürece umrumda değildi.

"İçeride bir üniformalı var mı?" diye sordum.

Hafifçe başıyla onayladı.

"O da sizin gibi tetik çekme meraklısı mı, yoksa kapıyı vurmadan açabilir miyim?"

Padgett kapının yanına gidip çaldı. "Smith, ben Padgett. Dedektif Blake içeri geliyor." Kapıyı gösterişli bir şekilde açtı ve Lorraine'le beni içeri davet etti. Kapının hemen yanındaki sandalyeye oturmuş üniformalı polise baktım. Kevin tam karşısındaki sandalyede oturuyordu, ağzında yanmayan bir sigara vardı. Kurtadam bana baktı. O tek bakış yeterliydi, çok mutlu görünmüyordu ve bunun sebebi sadece nikotin ihtiyacı değildi.

Lorraine'i içeriye biraz iterek soktum, sonra Teddy'nin yanına gittim. Sol elimi ona uzattım ve o da tuttu. Yardıma ihtiyacı olmasa da ayağa kalkmasına yardım ettim. "Teşekkür ederim," dedi ve ayağa kalkmasına yardım etmemi kastetmemişti.

"Önemli değil," dedim. Onu da odaya gönderdim. İkisi de güvenli bir şekilde içeri girince Padgett'e döndüm.

"Konuşmamız gerek. Buradan ayrıldığımızda kimsenin ateş etmeyeceği garantisini verirsen özel konuşmayı tercih ederim."

"İçeride rahat mısın Smith?" diye sordu.

"İyiyim. Ben hayvanları severim," dedi genç polis.

Teddy'in yüzünde beliren bakış beni bile korkuttu. Olağandışı enerji sıcak bir gelgit dalgası gibi yükseldi. "Eğer polis memurumuz kendine hakim olabilirse, o zaman siz de olabilirsiniz," dedim.

Teddy bana baktı. "Emirlere uymasını bilirim."

"Harika, özel konuşabileceğimiz bir yer bulalım mı Dedektif Padgett?"

Nefesi hızlanmıştı, neredeyse nefes nefese kalmıştı. O da yükselen enerjiyi hissetmişti. "Burada konuşabiliriz. Adamlarımı burada o şeylerle bırakamam."

"Ben iyiyim patron," dedi genç polis.

"Korkmuyor musun?" diye sordu Padgett. Polisler birbirine bu soruyu çok nadir sorardı. *İyi misin,* diye sorarlardı. Gergin olduklarını belli ederlerdi. Korktuklarını... Asla.

Memur Smith'in gözleri biraz büyüdü ama başını iki yana salladı. "Crossman'ı tanıyorum. İyi biridir. Kadın onun hayatını kurtardı." Smith sandalyesinde biraz doğruldu. "Bunlar kötü adamlar değil," dedi yavaşça.

Padgett'in yanağında bir tik başladı. Ağzını açtı, sonra kapadı, sonra hızla dönüp çıktı. Kapıyı arkasından çarptı. Hepimiz bir anda beliren sessizliğin içinde kalmıştık

"Anita," dedi Stephen. Elini bana uzattı. Yüzü mükemmeldi. Yara izi ya da ona benzer bir şey kalmamıştı. Elini tutup gülümsedim.

"Sizin hızlı iyileştiğinizi biliyorum ama bu yine de etkileyici. Seni en son gördüğümde bir hayli kötü görünüyordun."

"Ben daha kötü görünüyordum," dedi yumuşak bir erkek sesi. Diğer yataktaki Nathaniel de uyanmıştı. Belki belinden bile daha aşağıya uzanan kestane rengi saçları, parlak bir perde gibi yüzünün etrafına saçılmıştı. Daha önce bu kadar uzun saçlı bir adam görmemiştim. Yüzünü tam olarak görememiştim çünkü gözlerine bakmakla meşguldüm. Gözleri leylak rengiydi, açık leylak renginin harika bir tonuydu, gerçekten dikkat çekiciydi. Uyanıkken baygın halinden birkaç yaş daha büyük görünüyordu. On altı değil, belki on dokuz yaşında falandı. Hala bitkin ve yorgundu ama büyük gelişme göstermişti.

"Evet, sen daha kötü görünüyordun," dedim.

Stephen, eski arkadaşıymış gibi Memur Smith'e döndü.

"Birkaç dakika yalnız kalabilir miyiz?"

Smith bana baktı. "Senin için uygun mu?"

Başımla onayladım.

Ayağa kalktı. "Padgett'in bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum, o yüzden eğer gizli mesajlar falan aktaracaksanız acele edin."

"Sağol," dedim.

"Önemli değil." Çıkmadan önce Lorraine'in önünde durdu. "Teşekkür ederim. Crossman'in karısı ve iki çocuğu vardı. Eğer mümkün olsaydı onların da teşekkür edeceğini biliyorum."

Lorraine kızardı, başını salladı. "Rica ederim," diye mırıldandı.

Smith çıktı ve ben Nathaniel'in yatağının yanına gittim. "Sen baygınken tanışmıştık."

Gülümsemeye çalıştı ama zorlandığı belliydi. Sol elini bana uzattı, sağ elinde hala serum takılıydı.

Elini tuttum. Tutuşu titretecek kadar zayıftı. Elimi, öpmek ister gibi ağzına yaklaştırdı. Yapmasına izin verdim. Harcadığı çaba elinin titremesine neden oldu.

Elimi dudaklarına dayayıp gözlerini kapadı, uyuyor gibiydi. Bir an bayıldığını zannettim ama dilini çıkarıp hızlı bir hareketle, ıslak bir şekilde elimi yaladı.

Geriledim, elimi kotuma silmemek için kendimi zor tuttum. "Sağol, bir el sıkışma yeterli olurdu."

Bana kaşlarını çattı. "Ama sen bizim léoparde lionné'mizsin," dedi.

"Herkes öyle diyor," dedim.

Başını Stephen'ı görebileceği yöne çevirdi. "Bana yalan söyledin." Açık renk gözlerinde titrek gözyaşları belirdi. "Bizi beslemeyecek."

Stephen'a baktım. "Konuşmanın bir bölümünü kaçırdım değil mi?"

"Richard'ı sürüyle kanını paylaşırken gördün mü?"

Hayır demeye hazırlanıyordum, "Jason'ın aldığı bir bıçak yarasından beslenmesine izin verdiğini görmüştüm. Jason neredeyse sarhoş olmuştu."

Stephen başıyla onayladı. "İşte o. Gabriel de kan paylaşabiliyordu."

Gözlerim büyüdü. "Onun bunu yapabilecek kadar güçlü olduğunu zannetmiyordum."

"Biz de." Bunu Kevin söyledi. Gelip yanımda durdu, hala yakmadığı sigara sol eline geçmişti. "Zane'in Gabriel hakkında anlattıklarını dinlemek çok ilginçti. Gabriel onu kurtarıp ikinci bir hayat vermeden önce, Nathaniel erotik bağımlısı ve bir sokak fahişesiymiş."

"Aman ne güzel, onu uyuşturucudan kurtarmış ama Gabriel hala onu satıyormuş. Sadece müşterilerin kalitesi artmış."

Kevin, Nathaniel'in örtünün altındaki bacağını okşadı, sıradan bir hareketti, sanki köpeğin başını okşar gibiydi. "Ama Nat bunu seviyor, değil mi evlat?"

Nathaniel ona baktı. "Evet," dedi yavaşça.

"Lütfen bana karnının kesilmesinden hoşlandığını söyleme."

Gözlerini kapadı. "Hayır, bundan hoşlanmıyorum. Ama o olmadan önce olanlar..."

"Tamam, önemli değil," dedim. Aklıma bir şey geldi. "Polise sana bunu kimin yaptığını söyledin mi?"

"Bilmiyor," dedi Kevin. Devamlı ortada dolaşan sigarasını ağzına götürmüştü, sanki sadece kağıt tadı bile hoşuna gidiyordu.

"Ne demek bilmiyor?" diye sordum.

Cevabı Stephen verdi. "Zane onu zincirleyip gözlerini bağlamış, sonra da gitmiş. Anlaşma böyleymiş. Nathaniel onları hiç görmemiş."

"Onlar?"

Stephen başıyla onayladı. "Onlar."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Onları tanımanı sağlayacak belirgin ya da farklı bir şey hatırlıyor musun?"

"Gardenya gibi kokan parfüm ve yapışkan bir koku vardı."

Harika, işte bu çok yardımcı oldu, diye düşündüm.

Bana dikkatli bir şekilde baktı ve ifadesiz bakışının gözlerinin yaralanmış olmasından kaynaklanmadığını farkettim. Tecrübe yüzünden ifadesizdi. Bakışı bıkkınlığın da ötesindeydi. sanki Nathaniel zamanında cehennemin en derin çukuruna bakmıştı. Hayatta kalıp hikayesini anlatabilmişti ama gerçekten canlı değildi, tam anlamıyla değildi.

"Parfümü hatırlıyorum. Yeniden kokusunu alırsam hatırlarım."

"Tamam Nathaniel, tamam." Gözlerindeki korkunç boşluğun altında panik vardı. Korkuyordu, inanılmaz derecede korkuyordu. Elini okşadım. Parmakları benimkileri sarınca ben de onu tuttum. "Bir daha hiç kimse sana böyle zarar veremeyecek Nathaniel. Sana söz veriyorum."

"Benimle ilgilenecek misin?" Bana baktı. Gözlerindeki ihtiyaç çok saf, çok ilkeldi. Bu bakışı yok etmek için ona her sözü verirdim.

"Evet, seninle ilgileneceğim."

Bütün vücudu rahatladı. Gerginlik üzerinden, çatlak bir kaptan akan su gibi aktı. Gerginliğinin onun elinden benimkine bir güç akışı gibi geçtiğini hissettim. Bu beni sıçrattı ama elimi çekmedim.

Bana gülümseyip yeniden yastıklara yaslandı. Bir şekilde, biraz daha iyi, biraz daha güçlü görünüyordu.

Elimi onunkinden yavaşça çektim, o da beni bıraktı. Harika. Odadaki diğer kişilere döndüm. "Sizi buradan çıkarmamız gerek."

"Ben artık eve gidebilirim ama Nathaniel hala hareket edemiyor," dedi Stephen.

"Ben arada tampon olmadığım sürece polislere güvenmiyorum."

"Padgett bizden çok korkuyor," dedi Teddy.

Başımla onayladım. "Biliyorum."

"Beni besle. Bana gücünü ver ve ben de sizinle gidebileyim," dedi Nathaniel.

Ona kaşlarımı çatıp sonra Stephen'a baktım. "Ciddi bir şekilde onun için damarımı kesmemi istemiyor değil mi?"

"Richard yapabilirdi," dedi Stephen.

"Richard, leoparlardan birini beslemez, sadece bizi besler," dedi Lorraine.

"Raina onu iyileşinceye kadar düzelebilirdi," dedi Kevin.

Bu söylediği ona benden upuzun bir bakış kazandırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Raina da enerjisini kan paylaşmadan paylaşabilirdi," dedi. Yüzünde hem tatsız hem de şehvetli bir ifade vardı, sanki istemiyor olmasına rağmen Raina'nın yaptıkları hoşuna gitmişti. "Ellerini önce senin bedeninde, sonra kendi bedeninde gezdirirdi. Her zaman işin sonunda seni düzerdi. İşin başında ne kadar yaralıysan, bu onun o kadar çok hoşuna giderdi. Ve işi bittiğinde iyileşmiş olurdun.

Stephen'a döndüm çünkü inanmamıştım. Başıyla onayladı. "Bunu yaptığını görmüştüm."

"Yani, size göre onu..." Lorraine bu kötü düşünceyi söylememişti ve ben de ona katılıyordum.

"Damarımı kesmeyeceğim ve kesinlikle onunla sevişmeyeceğim."

"Beni istemiyorsun." Nathaniel'in sesi titrekti, kalbi kırılmıştı.

"Kişisel bir şey değil. Sadece ben sıradan sevişmelerden hoşlanmam." Bu konuşmanın tamamı benim için çok garipti.

"O zaman Nathaniel'in burada en az yirmi dört saat daha kalması lazım," dedi Kevin. Konuşurken sigarasını elinde döndürüyordu.

Stephen başıyla onayladı. "Doktorlar böyle söyledi. Benim bugün gidebileceğimi söylediklerinde sorduk."

"Beni bırakma Stephen." Nathaniel, sanki ona erişebilecekmiş gibi aralarındaki boşluğa uzandı.

"Seni yalnız bırakmayacağım Nathaniel, seninle ilgilenen biri olacak."

"Raina sevişmeyle bitiriyordu diye, bu şekilde bitmesi gerekmiyordur," dedi Teddy.

Hepimiz ona baktık. "Ne diyorsun?" diye sordu Kevin.

"Raina için her şey sevişmeyle biterdi. Ama iyileştiren dokunuşuydu. Bence biz işe başlamadan önce benim yaralarım zaten iyileşmişti." Kaslı göğsünün genişliği yüz elli santim olan birinin böyle konuşmasını dinlemek bile kafamı karıştırmıştı. Golden retriver'ının konuştuğunu farketmek gibiydi. Böyle iri bir cüssenin bu kadar akıllı olmasını beklemiyordunuz.

Kevin omuz silkti. "Bilmiyorum. Tek bildiğim beni iyileştirdiği. Ne zaman iyileştiğimin farkında değildim. Sadece onu hatırlıyorum."

"Bu odada Raina'yla yatmayan var mı?" diye sordum. Sadece Lorraine elini kaldırdı ve Raina'yı tanıdığım kadarıyla bu bile şüpheliydi. "Yüce Tanrım."

"Bence Raina sevişme olmadan, sadece dokunarak iyileştirebilirdi," dedi Teddy.

Hayır demeye hazırlanıyordum, sonra Jean-Claude'la enerji paylaşmamız aklıma geldi. Ten teması orada da önemliydi. Belki bu da aynı şekilde oluyordu. "Raina sizi iyileştirdikten sonra yorgun mu oluyordu?"

Bütün erkekler başlarını iki yana salladı. Hepsinin genel kanısı iyileştirmenin onu zayıflatmaktan çok daha canlandırdığı şeklindeydi. Elbette, bu Raina'ydı ve o bir kurtkasın için bile sıradışıydı.

Yanında kurtadam korumalarla bile olsa, Nathaniel'i burada bırakmak istemiyordum. Padgett'e güvenmiyordum.

Ayrıca bu fanatiklerin, her kimlerse, yeni bir saldırı düzenlemeyeceklerinin garantisi de yoktu. Ya hepimiz gidecektik ya da hepimiz kalacaktık. Gitmem gereken başka suç mahalleri vardı. Bütün gün burada oturamazdım.

"Tamam, hadi deneyelim ama nasıl başlayacağım konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

Nathaniel yüzünde hevesli bir gülümsemeyle yastığa yaslandı. Ona söz verilmiş dondurmayı almak üzere olan bir çocuk gibiydi. İşin kötüsü, dondurma bendim.

37

Kevin kapının önüne bir sandalye koydu ve olabileceğimiz kadar güvende olduk. Kapıyı tutmakla görevli olan Smith'e, yalnız kalmak istediğimi ve işimin, ben işimi bitirdiğim zaman biteceğini söylemiştim. Bana dedektifmişim gibi muamele ediyordu, o yüzden üniformalılar içeri girmezdi. Tek dert Padgett'ti. O da egosunu toparlayıncaya kadar gelmezdi. Bir yarım, her an içeriye girmeye çalışmasını bekliyordu. Bizi ondan kurtaracak tek şey, yaptığımız şeyi hissedip kapıyı kırmak istemesi ama bunu açıklamak istemeyecek olmasıydı.

Yatağın yanında durdum, Nathaniel bana öyle inançlı bakıyordu ki bakışı beni rahatsız etti. Arkamı döndüm ve diğerlerinin de bana baktıklarını farkettim. "Tamam çocuklar, şimdi ne yapacağız? Bu işi yapılırken görmedim."

Birbirlerine baktılar. "Sana açıklayabileceğimizi zannetmiyorum," dedi Stephen.

Başımla onayladım. "Büyünün böyle bir şey olduğunu biliyorum. Ya anlarsın ya da anlamazsın."

"Bu büyü mü? Yoksa bir psişik yetenek mi?" diye sordu Teddy.

"Aralarında bir fark olduğunu zannetmiyorum. Bazen psişik yeteneklerdeki tek farkın, onların düşünmeden yapılıyor olması olduğunu düşünüyorum. Büyünün çalışması içinse bir ayin yapılması gerek."

"Bu boku bizden fazla yapıyorsun. Biz sadece kurtadamız, cadı değiliz," dedi Kevin.

"Ben de cadı değilim. Ben nekromensirim."

Omuz silkti. "Benim için hepsi aynı." İçeri girdiğimde oturduğu sandalyeye oturdu, sigarasını sanki yanıyormuş ve eli de küllükmüş gibi, söndürürcesine avcuna bastırdı. Bana bakıp yüzünü buruşturdu. Onu emin olacak kadar iyi tanımıyordum ama gergin görünüyordu.

Ben de gergindim. Güç çağırmanın iki yolunu biliyordum: Ayin ve seks. Jean-Claude ve Richard'la beraberken seks, ayinin yerini alıyordu zaten. Ama Nathaniel ile hiçbir bağım yoktu. Ne iz vardı, ne duygu. Hiçbir şey yoktu. Ben gerçek anlamda onun léoparde lionné'si değildim. Bütün bunlar bir yalandı. Bu işi ona karşı bir şey hissetmeden yapamazdım. Acıma yeterli değildi.

Teddy'nin cüssesini arkamda hissettim. "Ne oldu Anita?"

Odanın diğer yanına gidip sessizce de söyleyebilirdim ama Nathaniel'in bu küçük odada her yerden beni duyabileceğini biliyordum. "İşe başlamak için ona karşı duygularımın olması lazım."

"Duygu mu?" diye sordu.

"Nathaniel'i tanımıyorum. Ona karşı acıma ve yükümlülük dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Bunların ikisi de işe başlamak için yeterli değil."

"Neye ihtiyacın var?" Gözleri çok ciddiydi. İçlerindeki zeka dokunulabilecek kadar yoğundu.

Durumu kelimelere dökmeye çalıştım ve kelimeler döküldü. "Ayinin yerini alacak bir şeye ihtiyacım var."

"Raina ayin yapmazdı," dedi Kevin sandalyeden.

"Raina seksi kullanıyordu. Seks ayinin yerini alabilir."

"Richard'la geldiğin gece lupanarda gücü çağırabilmiştin. Seks yoktu, yine de gücü çağırmıştın," dedi Stephen.

"Ama ben... Ben Richard'ı cinsel yönden istiyordum. Bu başlı başına bir güçtür."

"Nathaniel de yakışıklı," dedi Stephen.

Başımı iki yana salladım. "Bu işler benim için asla kolay olmamıştır. Hoş bir yüzden fazlasına ihtiyacım var."

Stephen yataktan çıktı, hastane geceliklerinden giymişti ama yürürken fazla açılmadı. Üzerine büyük gelmişti, olması gerektiğinden fazla kumaş vardı, ben de giyseydim öyle olurdu. Standart boy hiçbir zaman herkese uymazdı.

Elimi tutmaya çalıştı ama ben izin vermedim. "Bırak yardım edeyim."

"Yardımı tanımla." Şüpheci mi, kim, ben mi?

Neredeyse küçümseyici bir gülümsemeyle baktı. Erkeklerin, kızların yanındayken şirin ve biraz kızların yapacağı türden bir şey yapacağı zaman takındıkları bir gülümsemeydi. Sadece bu gülümseme bile beni sinirlendirmeye yetti. "Senin derdin ne?" diye sordum.

"Sen. Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun değil mi?" dedi hafifçe.

Peygamberçiçeği mavisi gözlerinin içine baktım ve başımla onayladım. "Asla isteyerek yapmazsın," dedim.

"O zaman şimdi bana güven. Gücü çağırmana yardım etmeme izin ver."

"Nasıl?"

Elimi iki eliyle tuttu. Bu sefer izin verdim. Elimi Nathaniel'e doğru götürdü. Parmakuçlarını Nathaniel'in alnına koydu. Teni serindi. Sadece tenine dokununca bile iyi olmadığını anlamıştım.

"Onu okşa," dedi Stephen.

Ona bakıp başımla reddettim. Elimi geri çektim. "Hiç zannetmiyorum."

Nathaniel bir şey söylemek ister gibiydi ama Stephen parmaklarını onun ağzının üzerine koydu. "Hayır Nathaniel." Sanki neredeyse onun ne söyleyeceğini biliyordu. Ama bilemezdi, emin olamazdı, değil mi? Belki Nathaniel sürüden olsaydı buna inanırdım ama değildi.

"Gözlerini kapa," dedi Stephen.

"I ıh," dedim.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Teddy.

"Teddy haklı. Çekingenliğini anlıyorum ama eninde sonunda polis kapıya gelecek," dedi Kevin.

Eğer Nathaniel'i yanımızda götüremezsek, arkada onu koruyacak birilerini bırakmamız gerekecekti, bu da birilerini yeniden tehlikeye atmak demekti. Eğer hepimiz burada olursak, en azından masum polis memurlarını tehlikeye atmayacaktık ama pek çok polis kendine masum denmesine şaşırırdı.

Derin bir nefes alıp verdim. "Peki, sizin fikriniz nedir?"

"Gözlerini kapa," dedi Stephen.

Kaşlarımı çattım. Sabırlı görünüyordu, sakindi. Gözlerimi kapadım. Elimi tuttu. Stephen yumruğumu nazikçe açmaya başlayıncaya kadar sıktığımın farkında değildim. Elime masaj yapmaya başladı.

"Kes şunu," dedim.

"O zaman rahatla. Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

"Senin zarar vermenden korkmuyorum," dedim.

Arkama geçti, o kadar yakındı ki geceliğinin eteği bacağıma sürtündü. "Ama hala korkuyorsun." Sesi hafif bir fısıltıya dönüşmüştü. "Gücü çağırmak için korkuyu kullanabilir misin?"

Yüreğim ağzıma gelmişti, korkuyordum ama bu korku işe yaramazdı. Acil bir durumda insanı ele geçiren bir korkuyla güç hiç çaba harcamadan çağırılabilirdi. Bu, güvenli uçaktan, çok istekli olmanıza rağmen atlamanızı engelleyen türde bir korkuydu. Kötü bir korku değildi ama insanı tutuyordu.

"Hayır," dedim.

"O zaman korkuyu bırak," dedi. Kollarıma nazikçe dokundu ve beni yatağın kenarına oturttu.

Nathaniel sanki canı yanmış gibi hafif bir ses çıkardı.

Gözlerimi açtım. "Kapa," dedi Stephen. Bu şimdiye kadar ondan duyduğum, emre en yakın sözdü. Gözlerimi kapadım.

Ellerimi tuttu ve parmakuçlarımı Nathaniel'in yüzünün iki yanına koydu. "Şakaklarının üzerindeki teni ne kadar yumuşak." Parmaklarımı Nathaniel'in yüzünün yumuşak tüyleri üzerinde aşağıya kaydırdı. Onun yüz hatlarını öğrenmeye çalışan bir kör gibiydim.

Elimi Nathaniel'in saçlarının arasına soktu. İpek gibiydi, inanılmaz yumuşaktı. Ellerim o ılık yumuşaklığı sıktı, eğilip saçlarını kokladım. Hafif bir hastane kokusu vardı. Yüzümü o saten gibi dokunuşa yasladım ve altındaki gerçek kokusunu aldım. Vanilya gibi kokuyordu ve onun altında da orman, ova ve tüy kokusu vardı. Sürüden değildi ama koku-

su sürüye benziyordu. Ev gibi kokuyordu. İçimde, derinlerde bir şey harekete geçti, sanki bir düğmeye basılmıştı.

Gözlerimi açtım, ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı biliyordum, yapmak istiyordum. Uzak bir düşünce gibi, Stephen'ın ellerinin çoktan üzerimden çekildiğini farkettim.

Nathaniel'in leylak rengi gözlerine baktım ve o harika bakışına doğru eğildim. Dudaklarımla dudaklarına dokundum, masum bir öpücüktü ve o hafif dokunuş, gücü ılık, teni gıdıklayan bir akımla ortaya çıkardı. Su gibi akıyordu, ılık ve rahatlatıcı bir şekilde içimize doluyordu. Ama güç tek başına yeterli değildi. Yolunu bulması, yönlendirilmesi gerekiyordu. Ve ben, sanki daha önce de yapmışım gibi, bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Sorgulamadım, sorgulamak istemiyordum.

Ellerimi, göğsünün üzerinde gezdirmek istedim ama üzerinde gecelik vardı. O da, Stephen ve benim gibi ufak tefekti. Geceliği arkadan değil önden bağlıydı. Elim bir açık buldu ve çıplak tenine kaydı. Yarasını buluncaya kadar üzerinde gezindi.

Nathaniel'in bacaklarının üzerine oturdum. Canı yanıyormuş gibi hafif bir ses çıkardı ve bu hoşuma gitti. Dizlerimin üzerinde doğruldum, sadece bacaklarımın yanları bedenine değiyordu. Örtüyü üzerinden çektim ve geceliğini çıkarıp onu soydum. Dikişleri soluk bedeninde ince, koyu renk çizgiler halinde bir kalçasından diğerine kadar uzanıyordu. Korkutucu bir yaraydı. Bu gerçekten ölümcül bir yaraydı.

Belden aşağısında hiçbir şey yoktu. Hastaneler insanı soyar, olabildiğince savunmasız bırakır. Onu çıplak görünce olduğum yerde kalmam gerekiyordu. Biraz şaşırmıştım. Bunu beklemiyordum ama artık çok geçti. Güç buna aldır-

mıyordu. Parmaklarımı hafifçe dikiş izlerinin üzerinde gezdirdim.

Nathaniel bağırdı, yarısı acıdandı. Ben dikişlerin üzerine eğilmeden önce yarı ereksiyon halindeydi. Yara izini bir köpek gibi, uzun ve yavaş hareketlerle yaladım. Başımı kaldırıp bana bakan gözlerini gördüğümde, yarı ereksiyondan fazlası olmuştu. O anda istersem ona sahip olabileceğimi, onun da bu adımı atmamı istediğini biliyordum.

Diğerlerini de odanın içinde titreyen güçler olarak hissettim. Daha önce sadece seksle hiç ilgilenmemiştim ama Nathaniel'in vücudunun kokusu ve hissi neredeyse dayanılmazdı. Daha önce hiç yabancı birini arzulamamıştım. Çok çekiciydi. Kendinizi bırakmanız gerekiyordu. Dizlerimin üzerinde doğruldum, ellerimi kalçalarındaki pürüzsüz kemiklerin üzerine koydum, ellerimi yarasının ortasına doğru çektim. Ellerim birbirine değdiğinde, birini diğerinin üzerine koydum ve bastırdım. Kaslarla ya da tenimle değil güçle bastırdım. Bedenimin içindeki büyüyen, ılık gücü gönderdim.

Nefesi kesildi, omurgası büküldü, elleriyle kollarımı tuttu. Parmakları çıplak tenimin üzerinde kasılıyordu.

Zombilerin üzerindeki aksaklıkları düzeltmek gibiydi. Sadece bu defa et sıcak ve canlıydı. Gözlerimle nasıl düzeldiğini göremiyordum. Ama hissedebiliyordum. Bedenini pürüzsüz ve düzgün bir şekilde hissediyordum. Hiçbir elin değmemesi gereken yerleri okşuyordum. Parmaklarımı içinde gezdiriyor, onu içimdeki sıcaklıkla doldurduyordum. Güç kollarımdan, ellerimden ona aktı. Benim bedenimden onunkine akan ısı, bir ateş gibi yayıldı. Teni üzerinde, bedeninde aktı ve bedenlerimizi ısıyla etten

oluşmuş tek bir varlığa dönüştürdü ve güç akımı artmaya devam etti. Gözlerimi kapayıncaya kadar arttı ama karanlıkta bile ışığı görüyordum. Gözümün önünde beyaz çiçekler gibi parlıyordu.

Nefes nefese kalmıştım, çok hızlı ve kısa nefesler alıyordum. Gözlerimi açtım ve Nathaniel'in yüzüne baktım. Nefesi benimki gibiydi. Nefes alışlarımızı yavaşlattım. Sanki okşar gibi kalbini hissediyordum, onu elimde tutuyordum. Her yerine dokunabilirdim. Onun herhangi bir parçası olabilirdim. Teninin altındaki kanın kokusunu alabiliyordum ve onun tadına bakmak istiyordum.

Ben ona doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde iyileşmişti. Yüzünü yana çevirdim ve nabzını hissedinceye kadar boynundan aşağıya öperek indim. Tenini yaladım ama bu yeterli değildi. Ağzımı nabzı üzerine yerleştirdim ve nabzı dişlerimin arasında kalıncaya kadar hafifçe ısırdım. Kan akıncaya kadar ısırmak istiyordum. İstiyordum. Belli belirsiz, Jean-Claude'un uyandığını hissettim. Bu hissettiğim onun açlığı, onun arzusuydu. Ama beni Nathaniel'in üzerine çıkaran onun arzusu değildi. Benim arzum bile değildi.

Nathaniel'in bedenini hatırlıyordum, oysa onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Tadını biliyordum. Onu sadece eski bir aşığının hissedebileceği gibi hissediyordum. Ama bunlar benim hatıralarım değildi. Benim enerjim değildi.

Nathaniel'in üzerinden kaydım, yatağın üzerinden inmeye çalıştım ama dizlerimin üzerine düştüm. Henüz ayağa kalkamazdım. Richard sürü var olduğu sürece, Raina'nın gitmediğini söylemişti. Şu ana kadar ne demek istediğini anlayamamıştım. Cehennem fahişesinin gücünü kullanıyor-

dum, onu kullanıyordum ve bunu yaparken çok iyi vakit geçiriyordum.

Ama başka bir şey daha biliyordum. Raina'nın yapamadığı bir şey biliyordum. Bunu yapmadığı için onu suçlayamazdım. Nathaniel'in bedenini nasıl iyileştireceğimi biliyordum ama aynı zamanda onu nasıl parçalayacağımı da öğrenmiştim. Yapabildiğin her şeyi bozabilirdin. Metafizik elimle kalbini tuttuğumda, bir an için, karanlık bir arzuyla o eli kapatıp o çarpan kas yığınını kanı akıncaya kadar sıkıp hayatını sona erdirmek istemiştim. Bir an, o korkutucu ve şeytanca düşünceyle mücadele etmiştim. O fahişeden hiçbir zaman hoşlanmamıştım ama içimden bir ses bu karanlık isteğin tamamen benden geldiğini söylüyordu. Beni yüksek sesle çığlık atmaktan alıkoyan tek şey, Stephen'ın ağzımı kapatan eli oldu.

38

Stephen'ın eli çığlığımı bir inlemeye dönüştürdü. Beni vücuduna yaklaştırdı, sanki serbest kalırsam yapacaklarımdan korkuyormuş gibi sıkıca tuttu. Ben de kendimden o kadar emin değildim. Kaçmak iyi bir fikir gibi geliyordu. Düşündüğüm şeyden, hissettiğim şeyden, her şeyden kaçmak istiyordum. Ama Richard gibi, ben de kendimden kaçamazdım. Bu düşünce debelenmemi durdurdu ve Stephen'ın kolları arasında sakinleştim.

"İyi misin?" diye sordu hafifçe.

Başımla onayladım.

Elini yavaşça ağzımdan çekti. Onu duyduğumdan, anladığımdan pek emin değilmiş gibiydi.

Üzerine yığıldım, neredeyse yere düşüyordum.

Hasta bir çocuğu rahatlatır gibi tekrar tekrar yüzümü okşadı. Neyim olduğunu sormadılar. Hiçbiri sormadı.

Nathaniel yanımızda diz çöktü. İyileşmiş ve sağlıklı görünüyordu. Gülümsüyordu. Çocuksu, henüz olgunlaşmamış bir yakışıklılığı vardı. Eğer saçını kesip gözlerini değiştirseydiniz, lise takımında savunmada oynayıp okulun prensesiyle çıkan biri gibi görünürdü.

Biraz önce neredeyse onunla sevişecek olduğumu düşününce yüzüme bir sıcaklık hücum etti, başımı Stephen'ın omzuna gömdüm. O genç, yakışıklı yüzüne bakıp onunla sevişmeye ne kadar yaklaştığımı görmek istemiyordum. Vücudunun şahsen dokunmadığım yerlerini hatırlıyor olmam da bana pek yardımcı olmamıştı. Raina gitmişti ama unutulmamıştı.

Bir hareket hissettim. Şekil-değiştiricilerin titreyen enerjileri yaklaşıyordu. Başımı çevirmeden arkamda toplandıklarını hissettim. Etrafımdaki enerji daralan bir daire gibi arttı. Nefes almak güçleşti.

Birinin yanağı yüzüme süründü. Başımı çevirince Kevin'ı birkaç santim öteden gördüm. Nathaniel'i görmeyi be'kliyordum. Teddy büyük elleriyle çıplak kollarımı okşayıp ellerini yüzüne götürdü. "Sen sürü gibi kokuyorsun."

Lorraine sırtüstü yatmış, bana garip kurtlaşmış gözleriyle bakıyordu. "Raina gibi kokuyor." Yüzüstü dönüp dudaklarını kotuma sürdü.

İzin versem, yavru köpekler gibi birbirimize sokulup uyurduk. Bu şekilde dokunmak sürüyü bir arada tutuyordu. Tıpkı primatların grup halinde birbirlerinin tüylerini temizlemesi gibiydi. Dokunma rahatlatıcıydı, illa cinsel bir anlamı olması gerekmiyordu. Cinselliği tercih eden Raina'ydı. Onlar kurttu ama aynı zamanda insandı ve bu onları primat da yapıyordu. Gerçekte iki farklı hayvandılar, bir değil.

Kevin başını kucağıma yasladı, çenesi bacağımın üzerindeydi. Gözlerini göremediğim için üzerimde kurtlaşmadığından emin değildim. Kurtadamlar ellerini üzerimde gezdirdi, yüzlerini çıplak tenime sürttü. Beni kokluyor, Raina'nın üzerimdeki kokusunu hissediyorlardı. Beni kendi kokularıyla işaretliyorlardı.

Stephen kızkardeşini öper gibi beni yanağımdan öptü. "İyi misin?" Hatırlaması zordu ama galiba bunu daha önce de sormuştu.

Başımla onayladım. "Evet." Sesim ince ve uzaktan gelmişti. Şoka girmek üzere olduğumu farkettim. Bu iyi değildi.

Stephen kurtları benden uzaklaştırdı. Onlar da sersemlemişti. Çağırdığım güç bir çeşit uyuşturucu gibiydi. Aslında seks daha iyi bir benzetme olabilirdi. Emin değildim. Bilmek istediğimden de emin değildim.

"Richard sürü yaşadığı sürece Raina'nın tam anlamıyla ölmediğini söylemişti. Kastettiği bu muydu?" diye sordum.

"Evet ama daha önce hiç sürüye dahil olmayan birinin böyle bir şey yapabildiğini duymamıştım. Ölülerin ruhları sadece lukoinin içine girebilir," dedi Stephen.

"Ölülerin ruhları. Yani buna verdiğiniz özel bir isim yok mu?" dedim.

"Onlara munin denir," dedi Stephen.

Bunu duyunca neredeyse yeniden gülmeye başlayacaktım. "Hafıza, Odin'in kuzgunu."

Başıyla onayladı. "Evet."

"Bu tam olarak nedir? Bir hayalet değildi. Hayaletlerin nasıl olduğunu biliyorum."

"Bunu zaten hissettin. Sana yapacağım en iyi açıklama bu," dedi Stephen.

"Bir çeşit enerji. Enerji ne yaratılabilir ne de yok edilebilir. Sadece vardır. Sürüde olan herkes gibi, bizde de var," dedi Teddy.

"Bütün lukoiden bahsetmiyorsun değil mi?"

"Hayır ama sürümüzün ilk üyesinden şu ana kadar olan herkes, içimizde."

"Hepsi değil," dedi Lorraine.

Teddy başıyla onayladı. "Bazen içimizden biri kaza geçirir ve bedeni alınıp paylaşılamaz. O zaman benlikleri, bütün bilgileri, bütün güçleri bizim için kaybolur."

Kevin sandalyenin yanına gitti, hala yerdeydi, omuzlarını sandalyeye dayadı. "Bazen beslenmeyi reddederiz. Bu bir çeşit aforoz gibidir. Sürü o kişiyi hayatta da ölümde de reddetmiş olur," dedi.

"Neden Raina'yı dışlamadınız? O sadist fahişenin tekiydi."

"Bu Richard'ın seçimiydi. Onun bedenini reddetmek tam olarak Richard'ın yanında olmayan sürü üyelerini kızdırabilirdi. Haklıydı ama... Şimdi o aramızda," dedi Teddy.

"O güçlü," dedi Lorraine ve titredi. "Zayıf bir kurdu ele geçirecek kadar güçlü."

"Bunlar hep hurafe. O öldü. Gücü yaşıyor ama sadece çağırıldığı zaman," dedi Teddy.

"Onu ben çağırmadım," dedim.

"Biz çağırmış olabiliriz," dedi Stephen hafifçe. Yerde sırtüstü yatıyordu, sanki bakmak çok korkunç bir şeymiş gibi elleriyle gözlerini kapatmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz, Raina'dan başka kimseyi bunu yaparken görmemiştik. Ben onun yaptıklarını hatırlayıp onu düşündüm."

"Ben de," dedi Kevin.

"Evet," dedi Teddy. Sanki bana yaklaşmak istemiyormuş gibi karşı duvara yaslanmıştı.

Lorraine de ona yanaştı, vücutları hafifçe birbirine değecek kadar yakınına oturdu. Rahatlatıcı bir yakınlıktı. "Ben de onu düşünüyordum. Burada olmamasına sevindim. Anita olmasına seviniyorum." Sanki üşüyormuş gibi kollarını

kendisine doladı. Teddy kaslı kolunu ona sardı, ona sıkıca sarıldı, çenesini saçlarına dayadı.

"Ben Raina'yı düşünmüyordum," dedi Nathaniel. Bana doğru emekledi.

"Bana dokunma," dedim.

Sırtüstü döndü. Karnının kaşınmasını isteyen büyük bir kedi gibiydi. Gerindi, ayak parmaklarından ellerinin parmakuçlarına kadar gerildi. Güldü ve yüzüstü dönüp dirseklerinin üzerine dayandı. Bana baktı. Uzun ve gür saçları, yüzüne bir perde gibi döküldü. Leylak gözleri bana bakıyordu. Vahşi ve korkutucuydu. Saçlarından ve enerjisinden oluşan bir havuzun içinde yatıyordu. Bakışları yüzümde kaldı ve o zaman oyun oynadığını farkettim. Tam olarak baştan çıkarıcı değildi ama oyun oynuyordu. Farklı bir şeydi ve bu neredeyse daha rahatsız ediciydi. Nathaniel çocuk gibi, kedi gibi davranıp yetişkin olmayı beceriyordu. Onun başını mı okşamak, karnını mı kaşımak, yoksa onu öpmek mi istediğinize karar veremiyordunuz. Üçü de gayet cazip görünüyordu. Bu benim için çok kafa karıştırıcıydı.

Ayağa kalkmak için yataktan destek aldım. Yere düşmeden ayakta durabileceğimden emin olunca yatağı bıraktım. Biraz sendeledim ama iyiydim. Yürüyebiliyordum. Harika. Çünkü buradan çıkmak istiyordum.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" dedi Stephen.

"Evime gidin. Jean-Claude ve Richard da orada."

"Ona ne olacak?" diye sordu Kevin.

Nathaniel başını kaldırdı. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey istemedi ama yüreğinin ağzına geldiğini hissedebiliyordum. Korktuğunu biliyordum. Yeniden yalnız kalmaktan korkuyordu. Aramızdaki bu empatinin kalıcı olmamasını

umuyordum. Zaten kafamın içinde dolaşan yeterince erkek vardı.

"Onu da yanınıza alın. Siz ne kadar bana aitseniz, leoparlar da öyle."

"Korunup sürü mensubuymuş gibi mi davranılacak?" diye sordu Kevin.

Şakaklarımı ovdum. Başım ağrımaya başlamıştı. "Evet, evet. Ona korumamı veriyorum. Korumamı isteyen her leopar, korumam altına girebilir."

"Lupa'mız olduğuna göre, bu bizim de onları korumamızı gerektirir. Onlar için hayatımızı bile vermeliyiz. Onlar da aynı şeyi yapacak mı?" diye sordu Lorraine.

Başım ağrımaya başlıyordu. Yok, aslında zaten ağrıyordu.

Nathaniel gerçek olamayacak kadar zarif ve neredeyse gözle takip edilemeyecek bir hızla doğruldu. Stephen'ın yatağının dibinde oturdu ve bana parlak, hevesli gözlerle baktı. "Benim bedenim sizin. Eğer isterseniz hayatımı alabilirsiniz," dedi. Bunu neredeyse durum onu ilgilendirmiyormuş gibi, sanki iyi bir şeymiş gibi neşeyle söylemişti.

Ona baktım. "Hayatını istemiyorum Nathaniel ama eğer sürü seni korumak için kendi hayatını tehlikeye atacaksa, ben de senin aynı şeyi yapmanı beklerim."

"Ne istersen yaparım. Tek yapman gereken söylemek," dedi.

'İste' dememişti. 'Söyle' demişti. Hayır demeye hakkı olmadığını ima etmişti. "Buradaki herkes benimle tartışmaya hakkı olduğunu biliyor değil mi? Yani, ben ziplayın dediğimde, ne kadar yükseğe diye sormazsınız, değil mi?"

"Sormayız," dedi Stephen. Yüzü ifadesiz ve dikkatliydi.

"Ya sen?" dedim Nathaniel'e dönüp.

Dizleri üzerinde doğruldu, iki eli yatağın kenarını tutarken vücudunun üst kısmı bana doğru eğildi. Bana dokunmaya çalışmıyordu, sadece yaklaşmıştı. "Ya ben, ne?"

"Beni reddetme hakkın olduğunu biliyorsun değil mi? Benim sözümün ilahi bir şey olmadığını biliyorsun değil mi?"

"Sadece bana ne yapmamı istediğini söyle Anita ve ben de yapayım."

"Öylece mi? Hiç soru sormadan, ne istersem yapacak mısın?"

Başıyla onayladı. "Ne olursa."

"Bu leoplarlar, yani pard arasında yaygın bir şey mi?"

"Hayır. Sadece Nathaniel böyle," dedi Stephen.

Başımı iki yana salladım, sanki duyduklarımı kafamın içinden atmaya çalışıyordum. "Bunun için zamanım yok. O iyileşti. Onu da alın ve gidin."

"Senin odanda beklememi mi istiyorsun?" diye sordu Nathaniel.

"Eğer dinlenmek istiyorsan yatağı kullanabilirsin. Ben orada olmayacağım."

Mutlu bir şekilde gülümsedi ve garip bir şekilde benim söylediğim şeyi, söylediğim şekilde duymadığını hissettim. Odadan çıkmak istiyordum, hepsinden uzaklaşmak istiyordum. Padgett'e hepsini güvenli bir yere gönderdiğimi söyleyecektim. Büyük ihtimalle bana inanırdı çünkü bu işten kurtulmak istiyordu. O da en az benim kadar onlardan uzaklaşmak istiyordu.

Doktor, Nathaniel'in gösterdiği gelişmeye hayran kalmıştı. Onu taburcu etmişlerdi ama başka testler yapmaktan bahsediyorlardı. Bunu kabul etmemiştim. Gitmemiz gereken yerler, görüşmemiz gereken insanlar vardı. Hepsi Ke-

vin ve Teddy'nin arabalarına doluştular, ben de kendi cipime bindim. Onlardan bir süre için kurtulduğuma seviniyordum. Başka bir suç mahalline gidiyor olsam da mutluydum. Malcolm'un aşağıda, karanlıkta, canlı olup olmadığını nasıl anlayacağımı hiç bilmediğim halde mutluydum. Nathaniel, içinde oturduğu arabanın arka camından bana bakmıştı, leylak rengi bakışı araba köşeyi dönünceye kadar üzerimden ayrılmadı. Kaybolmuştu ve şimdi bulunduğunu zannediyordu. Ama eğer benimle arkadaştan öte bir şey olmayı umuyorsa hala kayıp demekti.

39

Kendimi bok gibi hissediyordum ve bunu gösterecek morluklarım yoktu. Bir sonraki meseleye konsantre olmuştum, yaptığım işi zorluyordum ve diğer her şeyi erteliyordum. Diğer problemleri, Jean-Claude ve Richard'la konuşmadan halledemezdim. Kendimi bir vampire bağlama konusunda endişeliydim ama bir kurtadama bağlanma konusunu hiç dert etmemiştim. İki taraftan da işlerin boka saracağını tahmin etmeliydim.

Üç dakikada üç çağrı almıştım. Önce McKinnon, sonra Dolph, sonra bilinmeyen bir numara aramıştı. Bilinmeyen numara on dakika içinde iki kere çağrı yollamıştı. Lanet olsun. Bir servis istasyonuna çektim. Önce Dolph'u aradım.

"Anita."

"Nasıl oluyor da her seferinde benim aradığımı biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Neler oluyor?"

"Yeni bir yere gitmen gerek."

"Ben McKinnon'ın yanına, kiliseye gidiyordum.

"Pete burada benimle."

"Bu pek iyi haber değil gibi."

"Elimizde hastaneye yetiştirilen bir vampir var," dedi.

"Tabutunda mı?"

"Hayır."

"O zaman nasıl?"

"Merdivenlerde, battaniyelere sarılı olarak bulunmuş. Kurtarabileceklerinden emin değiller. Kilisenin evlerinden birindeymiş. Hastaneye giden vampirin, genç vampirler için bakıcılık yapan bir vampir olduğunu, genç vampirlerin hala içeride olduğunu söyleyen iki ısırık almış biri var. Kadın, genç vampirlerin onları sakinleştirecek ve besleyecek bakıcıları olmadan uyandıklarında yapacaklarından endişeli.

"Onları besleyecek mi?" diye sordum.

"Kadın, hepsinin bakıcılarının verdiği ufak içeceklerle geceye başladıklarını söylüyor. O olmazsa açlıkları artarmış ve tehlikeli olabilirlermiş."

"Daha fazla bilgi vermemiş mi?"

"Korkuyor Anita. Boynunda iki vampir ısırığı var ve korkuyor."

"Hassiktir. Geliyorum ama açıkçası benden ne yapmamı istediğinizden pek emin değilim," dedim.

"Vampir uzmanı sensin, sen söyle." Bu söylediklerinde biraz saldırganca bir hava vardı.

"Yolda bir şey düşünürüm. Belki oraya gelinceye kadar aklıma bir-iki şey gelir."

"Onlar yasal olmadan önce, onları yakardık."

"Evet. Eski güzel günler," dedim.

"Evet," dedi. İğnelemeyi farkettiğinden emin değildim. Ama konu Dolph olunca bunu anlamak zordu.

Üçüncü numarayı aradım, Larry cevap verdi. "Anita." Sesi gergin, acı içindeydi.

"Ne oldu?" diye sordum. Bir anda boğazım düğümlenmişti.

"Ben iyiyim."

"Sesin pek iyi gelmiyor," dedim.

"Sadece çok hareket etmek dikişlerimi acıtıyor. Ağrı kesici almam gerek ama araba kullanamıyorum."

"Birinin seni alması mı gerek?"

Bir süre sessiz kaldı, "Evet," dedi sonra.

Beni aramanın ona neye mal olduğunu biliyordum. Bu bensiz çıkacağı ilk polis göreviydi. Benden herhangi bir şey için yardım istiyor olmak ona zor geliyor olmalıydı. Ben olsaydım çok rahatsız olurdum. Aslında aramazdım. Bayılıncaya kadar kendimi zorlardım. Burada Larry'yi değil kendimi eleştiriyorum. Larry bazen benden daha akıllı olabiliyordu. Bu da o anlardan biriydi.

"Neredesin?"

Bana adresi verdi, yakın bir yerdeydi. Şanslıydık. "Beş dakikalık mesafedeyim ama seni evine götüremem. Başka bir suç mahalline gidiyorum."

"Araba kullanmam gerekmediği sürece dert değil. Acı, dikkatimi yola vermemi engelliyor. Durum bu kadar kötüyken araba kullanamam."

"Akıl katsayın gerçekten benden yüksek."

"Bu, eğer sen olsaydın bu noktada yardım istemeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Şey... Evet."

"Sen olsan ne zaman yardım isterdin?"

"Yoldan çıktığımda, çekici çağıracağım zaman."

Güldü ve canı yanmış gibi keskin bir nefes aldı. "Seni bekliyorum."

"Geliyorum."

"Biliyorum. *Sana söylemiştim* demediğin için de teşekkür ederim."

"Aklıma bile gelmemişti Larry."

"Gerçekten mi?"

"Kalbim ve..."

"Söyleme."

"Batıl inançlar edinmeye mi başlıyorsun Larry?"

Bir süre sessiz kaldı. "Belki. Belki de uzun bir gün geçirmişimdir."

"Gece daha da uzun olacak," dedim.

"Sağol, ben de bunu duymak istiyordum," dedi ve veda etmeden telefonu kapadı.

Belki de Larry'yi hoşçakal dememeye ben alıştırmıştım. Belki de kötü şeyler hep benden kaynaklanıyordu ve herkes benimle olan telefon konuşmalarını mümkün olduğu kadar kısa tutmaya çalışıyordu. Hayır.

40

Larry'yi arabada otururken bulacağımı zannediyordum. Öyle olmadı. Arabasına yaslanmıştı. Bu mesafeden bile acı çektiğini görebiliyordum. Sırtı gergindi, gereğinden fazla hareket etmemeye çalışıyordu. Arabamı yanına park ettim. Yakından daha da kötü görünüyordu. Beyaz gömleğinde koyu renk lekeler, is lekeleri vardı. Yazlık pantolonu kahverengiydi, o yüzden lekeleri fazla göstermiyordu. Alnında da siyah is lekesi vardı. Mavi gözlerinin birinin etrafındaki leke o kadar koyu renkti ki gözü de daha koyu renkmiş gibi görünüyordu. Oniksle çevrelenmiş safir gibi. Gözlerindeki bakış cansızdı. Acı onu bitkin düşürmüştü.

"Yüce Tanrım, bok gibi görünüyorsun," dedim.

Az kalsın gülümsüyordu. "Sağol, buna ihtiyacım vardı."

"Bir hap yut ve cipe bin."

Başını iki yana sallamaya başlıyordu ki durdu. "Hayır, eğer arabayı sen kullanacaksan diğer vakaya ben de gelebilirim."

"Biri elbiselerini ateşe vermiş gibi görünüyorsun."

"Sen de tertemiz görünüyorsun," dedi. Bana darılmış gibiydi.

"Ne oldu Larry?"

"Sırtıma kızgın demir çubuk sokulmuş gibi hissetmem dışında mı?"

"Onun dışında."

"Arabada söylerim." Sesi hem aksi hem çok yorgundu.

Onunla tartışmadım, sadece cipe binmek için yürüdüm. Birkaç adım attım ama peşimden gelmediğini farkettim. Döndüğümde hala hareketsiz durduğunu gördüm. Gözleri kapalıydı, yumruklarını sıkıyordu.

Tekrar yanına gittim. "Sana bir el atayım mı?"

Gözlerini açıp gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim ve nazikçe koluna girdim. Bana bunu yapmamamı söylemesini bekliyordum ama bir şey söylemedi. Çok canı yanıyordu. Zorlukla adım attı ve ben onu dengede tuttum. Cipe doğru yavaş ama emin adımlarla yaklaştık. Onu yolcu tarafından arabaya getirdiğimde nefes nefese kalmıştı. Kapıyı açtım, onu içeriye nasıl sokacağımdan emin değildim. Nasıl yaparsam yapayım canı yanacaktı.

"Sadece kolunu tutmama izin ver, gerisini ben hallederim," dedi.

Kolumu uzattım. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi tuttu ve oturdu. Dişleri arasından tıslar gibi hafif bir ses çıkardı. "İkinci gün daha kötü acıyacağını söylemiştin. Nasıl oluyor da hep haklı çıkıyorsun?"

"Mükemmel olmak kolay değil ama bu asla baş etmeyi öğrenemediğim bir dert," dedim. Ona en iyi, en saf bakışımla baktım.

Gülümsedi, sonra gülmeye başladı, sonra neredeyse acıdan büküldü ve bu da canını daha çok yaktı. Koltuğun üzerinde bir süre kıvrandı. Yeniden oturabildiğinde, parmaklarından renk gidinceye kadar torpido gözünü sıktı. "Tanrım, beni güldürme."

"Özür dilerim," dedim. Arabanın bagajından aloe ve lanolinli bebek mendillerinden çıkardım. Kanı temizlemede çok işe yarıyorlardı, büyük ihtimalle is için de faydalı olurlardı. Ona mendilleri verdim ve kemerini bağlamasına yardım ettim. Evet, eğer kemeri olmazsa canı daha az yanardı ama hiç kimse emniyet kemerini takmadan benimle bir yere gidemezdi. Emniyet kemeri taksaydı, annem bugün hayatta olurdu.

"Bir hap yut Larry. Arabada uyu. Bu vakadan sonra seni eve bırakırım."

"Hayır," dedi ve sesi inatçı çıkmıştı. Çok kararlıydı ve onu vazgeçiremeyeceğimi biliyordum. O zaman niye deneyecektim ki? "Nasıl istersen. Ama böyle beneklerini gizliyormuş gibi görünmek için ne yaptın?"

Bana bakmak için sadece gözlerini kaydırdı, kaşlarını çattı.

"İste yuvarlanmak. Hiç Disney filmlerini seyretmedin mi ya da çocuk kitabı okumadın mı?" dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Son zamanlarda okumadım. Vampirlerin ölü olduklarını onaylamak için üç yangın mahalline gittim. İki yerde hiçbir şey yoktu, sadece kül vardı. Üçüncüsü siyah bir sopaya benziyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum Anita. Nabzını bulmaya çalıştım. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Kafatası patladı ve her yanım kül oldu." Çok dik ve kontrollü oturuyordu ama acıdan kıvrandığı bel-

liydi. Bu arada bugün gördüğü şeylerin etkisinden kurtulmaya da çalışıyordu.

Benim söyleyeceğim hiçbir şey durumu düzeltmeyecekti. "Vampirler kül oluncaya kadar yanar Larry. Eğer geriye iskelet kaldıysa, bu onun bir vampir olmadığı anlamına gelir."

O zaman bana baktı, ani hareketi yüzünden gözleri yaşardı. "Yani onun insan olduğunu mu söylüyorsun?"

"Belki... Emin değildim ama belki de öyleydi."

"Sayemde asla emin olamayacağız. Kafatasındaki sivri dişler olmadan farkı ayırt edemeyiz."

"Bu tam olarak doğru değil, DNA testi yapabilirler. Ama tabii ateşin DNA örneğini ne hale getireceğinden de emin değilim. Eğer bulabilirlerse, en azından insan mı, vampir mi olduğunu anlayabilirler."

"Eğer insansa, diş kayıtlarından kimliğini tespit etme şansını yok ettim demektir," dedi.

"Larry, eğer kafatası o kadar hassassa, dişlerini hiç kimsenin kurtarabileceğini zannetmiyorum. Diş kayıtları için geriye bir şey kalmamış zaten."

"Emin misin?"

Dudaklarımı yaladım ve yalan söylemek istedim. "Yüzde yüz emin değilim."

"Sen olsaydın onun insan olduğunu hemen anlardın. Canlı olduğunu düşünüp ona dokunmazdın, değil mi?"

Arabadaki sessizliğin uzamasına izin verdim.

"Bana cevap ver," dedi.

"Hayır, nabzına bakmazdım. İnsan kalıntısı olduğunu düşünürdüm."

"Lanet olsun Anita, bir yıldan fazladır bu işteyim ve hala aptalca hatalar yapıyorum."

"Aptalca değil, sadece hata."

"Aradaki fark ne?"

Sırtının yaralanmasına izin vermenin aptalca olduğunu düşünüyordum ama bunu yüksek sesle söylemedim. "Aradaki farkı biliyorsun Larry. Kendin için üzülmekten vazgeçtiğinde, bunu hatırlayacaksın."

"Beni küçümseme Anita."

Sesindeki kızgınlık kelimelerden daha çok batmıştı. Bugün böyle bir şey istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. "Larry, egonu okşayıp onu düzeltmeyi isterdim ama üzerimde hiç şekerleme kalmadı. Benim günüm de hiç eğlenceli geçmedi."

"Ne oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Hadi. Özür dilerim. Anlatırsan dinlerim."

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ve hastane odasında olanları henüz kimseye anlatmaya hazır değildim, özellikle de Larry'ye.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum Larry."

"Dene," dedi.

"Richard bana biraz çıkıştı."

"Erkek arkadaş problemi," dedi. Sesi neredeyse neşeli gelmişti.

Yan gözle ona baktım. "Bunu küçümseme Larry."

"Özür dilerim."

"Sadece o değil. Bu acil arama gelmeden önce, benim Sonsuz Hayat Kilisesi'ne gitmemi istiyorlardı. Malcolm bodrumda mahsur kalmış. Müritleri onun kurtarılmasını istiyor. İtfaiyeciler onu gece kendiliğinden uyanıncaya kadar orada bırakırlarsa ne olacağını bilmek istiyor."

"Yani?" diye sordu Larry.

"Yani, Malcolm'un hayatta olup olmadığını nasıl öğreneceğimiz konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

Bana baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke öyle olsaydı."

"Ama sen bir nekromensırsın," dedi.

"Zombileri ve arada bir vampirleri diriltiyorum ama Malcolm'un gücünde bir başvampiri diriltemem. Ayrıca, diriltsem ne olacak ki? Bu onun canlı ya da ölü olduğunu gösterir mi? Yani eğer onu diriltirsem, bu belki de zombi olmaya hazır olduğu anlamına gelir. Kahretsin, Jean-Claude uyandı, belki Malcolm da uyanmıştır."

"Bir vampir zombi mi?" diye sordu Larry.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla vampirleri, zombi gibi diriltebilen tek kişi benim. Bu konuyla ilgili pek fazla kitap yok."

"Ya Sabitini?"

"Şu büyücü mü?"

"Gösterileri sırasında zombi de diriltiyordu ve emri altında vampirler vardı. Bunu gören şahitler var."

"Öncelikle, 1880'de öldü. Benden biraz önce yani. İkincisi, vampirler onunla çalışan dublörlerdi. Bu, vampirler için normalde görüldükleri yerde öldürülecekken, insanlar arasında rahat rahat dolaşma imkanı sağlıyordu. Onlara Sabitini ve evcil vampirleri deniyordu."

"Hiç kimse onun sahtekar olduğunu ispatlayamadı Anita."

"Peki. Ama o öldü ve geride günlük gibi bir şey bırakmadı."

"Onu dirilt ve sor," dedi Larry.

Ona, frenlere asılıp öndeki arabaya çarpmadan önce zar zor duracak kadar uzun süre baktım. "Sen ne dedin?"

"Sabitini'yi dirilt ve vampirleri gerçekten diriltip diriltemediğini öğren. Cesedi yüz senenin biraz üzerinde. Ondan çok daha yaşlı cesetleri dirilttin."

"Geçen sene bir nekromensır dirilten vaudun rahibesinin davasını kaçırdın galiba. Zombi tamamen kontrolden çıkmıştı ve insanları öldürmeye başlamıştı."

"Bana anlatmıştın. Ama rahibe, zombinin kim olduğunu bilmiyormuş. Eğer bilerek gidersen önlem alırsın."

"Hayır," dedim.

"Neden?" dedi.

Ağzımı açıp konuşmadan kapadım çünkü iyi bir cevabım yoktu. "Ölüleri sadece meraktan diriltmeyi onaylamıyorum. Meşhur ölüleri diriltmem için ne kadar çok para teklif edildiğini biliyor musun?"

"Ben hala Marilyn Monroe'ya ne olduğunu merak ediyorum," dedi.

"Ailesi gelip sorarsa belki yaparım. Ama bir bulvar gazetesi patronuma para salladı diye zavallı kadını diriltmem."

"Patronumuza çok fazla para salladılar. Jamison'ı gönderip denetmesini sağlatacak kadar çok paraydı. Onu diriltemedi. Öleli çok olmuştu, kurbanı yetmedi."

Başımı iki yana salladım. "Jamison bir zavallı."

"Animatörler A.Ş.'deki herkes reddetti."

"Sen de mi?" dedim.

Omuz silkti. "Onu diriltip nasıl öldüğünü sorabilirdim ama bunu kameralar önünde yapmazdım. Zavallı kadın canlıyken rahat edemedi. Öldü ve hala peşindeler. Bu hiç adil değil."

"Sen iyi bir adamsın Larry."

"Vampirlerin kül oluncaya kadar yandığını, iskeletlerin insan olduğunu bilecek kadar iyi değilim."

"Yine başlama Larry. Bu tecrübeyle ilgili bir şey. Bugün işe çıkmadan önce sana söylemem gerekirdi. İşin doğrusu, bu işte o kadar iyisin ki sana söylemem gerektiğini düşünmedim."

"Bildiğimi mi düşündün?" dedi.

"Evet."

"Günlük olarak anlattığın şeylerin azaldığının farkındayım. Eskiden seninle çalışırken üniversitede aldığımdan daha fazla not alıyordum."

"Artık o kadar çok almıyor musun?" dedim.

"Hayır, bunu hiç düşünmemiştim ama hayır." Bir anda yüzünü aydınlatan bir sırıtış belirdi, gözlerindeki korkular gitti. Bir an için kapımda beliren parlak gözlü, iyimser genç dönüştü. "Yani sonunda işi nasıl yapacağımı öğrendiğimi mi söylüyorsun?"

"Evet, öğrendin. Aslında, silah çekmeye biraz daha hevesli olsaydın, bu işte iyi olduğunu bile söyleyebilirim. Ama her şeyi öğrenmek çok zordur Larry. Bazen öyle bir şey gelip seni bulur ki ortada neyin olup bittiğini bile anlamazsın."

"Senin için bile mi?" dedi.

"Benim için bile."

Derin bir nefes alıp verdi. "Senin bir-iki kere şaşırdığını gördüm Anita. Canavarlar o kadar garipleşmişti ki sen de ne olduğunu bilmiyordun. O zaman işler çok hızlı bir şekilde sarpa sarmıştı."

Haklıydı. Öyle olmamasını umuyordum çünkü şu anda da neler olduğunu bilmiyordum. Nathaniel'le aramızda ge-

çenin ne olduğunu bilmiyordum. Richard'la aramızdaki izlerin nasıl çalıştığını bilmiyordum. Malcolm hala yaşayan ölü olarak duruyor muydu, yoksa ebedi ölülüğe giden o sınırı geçmiş miydi, bilmiyordum. Aslında o kadar çok soru ve o kadar az cevap vardı ki eve gitmek istiyordum. Belki Larry'yle beraber bir ağrı kesici alıp yarına kadar uyumalıydım. Elbette yarın iyi bir gün olacaktı. Tanrım, öyle olmasını umuyordum.

41

Oraya vardığımızda evin hala dumanı tütüyordu. Kararmış kolonlardan yükselen ince gri duman, minyatür hayaletlere benziyordu. Yangının garip bir oyunu sayesinde binanın tepesindeki kubbe sağlamdı. Alt katlar yıkılmış ve kararmıştı ama kubbe yıkıntılar üzerinde beyaz bir fener gibi yükseliyordu. Sanki siyah dişli bir dev, evden büyük bir ısırık almış gibi görünüyordu.

İtfaiye arabası dar sokağın büyük bölümünü kaplamıştı Caddenin üzerinde sığ bir nehir gibi su akıyordu. İtfaiyeciler suyun içinde geziniyor, kilometreler uzunluğundaki hortumları topluyordu. Üniformalı bir polis bizi olay yerinden uzak bir mesafede durdurdu.

Camı açıp ona kimliğimi gösterdim. Plastik kaplı, yakaya tutturma yeri olan bir karttı, resmi görünüyordu ama bir rozet değildi. Bazen üniformalılar beni geçirirdi ama bazen teyit isterlerdi. Washington'da dolaşan Brewster Yasası geçerse, vampir infazcıları federal müfettiş statüsüne yükselecekti. Bu konuda ne düşündüğümden emin değildim. Polis olmak için bir rozetten fazlası gerekiyor-

du ama şahsen elimde göstereceğim bir rozet olmasını çok isterdim.

"Anita Blake ve Larry Kirkland, Çavuş Storr'u göreceğiz."

Memur kimliğe bakıp kaşlarını çattı. "Bunu birine onaylatmam gerek."

İçimi çektim. "Peki, burada bekleriz."

Üniformalı, Dolph'u aramaya gitti, biz de bekledik.

"Eskiden onlarla tartışırdın," dedi Larry.

Omuz silktim. "Sadece işlerini yapıyorlar."

"Bu ne zamandan beri senin onlara çıkışmanı engelliyor?"

Ona baktım. Gülümsüyordu. Bu onu dilimin ucuna gelen azardan kurtardı. Ayrıca şu anda onu gülümserken görmek her şeyden daha güzeldi. "Evet olgunlaştım... Biraz. Ne olmuş?"

Gülümsemesi arttı, amcam buna, pişmiş kelle gibi sırıtmak derdi. Amcam bunu komik buluyordu. Ben bu benzetmeyi komik bulduğumdan emin değildim.

"Jean-Claude'a aşık olmak mı seni olgunlaştırdı, yoksa düzenli seks mi?"

Hoş bir şekilde gülümsedim. "Düzenli seksten bahsetmişken, Dedektif Tammy nasıl?"

Önce o kızardı. Ben mutluydum.

Üniformalı, ıslak caddeden bize doğru, yanında Dedektif Tammy Reynolds ile beraber geliyordu. Ah, hayat güzeldi.

"Bak sen, bu gelen senin şekerparen değil mi?" dedim.

O zaman Larry de onu gördü. Kırmızı rengi bir anda saf ateş rengine dönüştü, saçlarından da kırmızı bir renk almıştı. Nefes almakta güçlük çektiği için mavi gözleri büyümüştü. Neyse ki isi temizlemişti. "Bir şey söyleme, tamam mı Anita? Tammy onunla uğraşılmasından hoşlanmıyor."

"Kim hoşlanır?" dedim.

"Özür dilerim," dedi. Onlar bizim yanımıza ulaşmadan önce mümkün olduğunca hızlı konuşmaya başladı. "Affedersin. Bu bir daha asla olmayacak. Lütfen beni Tammy'nin önünde utandırma."

"Hiç yapar mıyım?"

"Hem de anında. Lütfen yapma."

Artık arabaya çok yaklaşmışlardı. "Sen benimle uğraşma, ben de seninle uğraşmayayım," diye fısıldadım.

Camı açtığımda gülümsüyordum. "Dedektif Reynolds, seni gördüğüme sevindim."

Reynolds kaşlarını çattı çünkü ben onu gördüğüme nadiren sevinirdim. O bir cadıydı ve polis kuvvetine alınan psişik güçleri olanlar dışında olağandışı güçleri olan ilk kişiydi. Ama genç, hevesli, parlak ve benim arkadaşım olmak için gereğinden fazla uğraşan biriydi. Benim ölüleri diriltiyor olmamdan çoook etkilenmişti. Bu konuyla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Beni böyle bir garabetmişim gibi gösteren bir cadıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Pek çok cadı, ruhlar alemi konusunda bilgiliydi. Belki de bu merakının sebebi, Reynolds'ın bir Hıristiyan bir cadı olması veya Yolun İzleyicileri adlı bir gruba üye olması olabilirdi. Tarikat, neredeyse bütün büyülü yetenekleri kabul eden Gnostikler'e kadar dayanıyordu. Engizisyon döneminde yok edilmişlerdi çünkü inançları kiliseye uymuyordu ama bir şekilde ayakta kalmayı başarmışlardı. Her nasılsa, fanatikler bunu daima başarıyordu.

Reynolds uzun boylu ve inceydi, düz kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve gözleri ben elayın diyordu ama o yeşil olduğunu iddia ediyordu. Gözbebeği etrafında

geniş, açık kahverengi bir halka vardı, dışı gri ile yeşil arası bir renkteydi. Kedilerin gözleri yeşil olurdu. Çoğu insanın olmazdı. Benim arkadaşım olmaya çalışıyordu ve ben ona ölü diriltmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmayınca o da Larry'ye yönelmişti. Larry önce benimle aynı sebeplerden çekingen davranmıştı ama Reynolds bana seks teklif etmemişti. Bu teklif, Larry'yi uçurumun kıyısından onun kollarına atmıştı.

Eğer benimkinin ahlaki bir dayanağı olsaydı, Larry'nin sevgili seçimi konusunda ona söylenebilirdim. Beni rahatsız eden cadı ya da polis olması değildi. Rahatsız eden fanatik dindarlık bölümüydü. Ama yürüyen bir ölüyle aynı çarşafları kullanırken söylenmeye pek hakkınız olmuyordu.

Reynolds'a hoş bir şekilde gülümsedim.

Reynolds kaşlarını daha da çattı. Daha önce onu gördüğüm için hiç bu kadar mutlu görünmemiştim. "Seni gördüğüme ben de sevindim Anita." Selamı dikkatliydi ama içten görünüyordu. Her zaman diğer yanağını çeviriyordu. İyi bir Hıristiyancıktı.

Ben hala iyi bir Hıristiyan olup olmadığımı merak ediyordum. Tanrı'dan hiç şüphe etmemiştim. Kendimden şüphe ediyordum. Bir vampirle evlenmeden seks yapmak kendime inancımı pek çok yönden sarsmıştı.

Bir yetmiş beşlik endamını yan camdan içeriye eğdi ve üzerimden Larry'ye baktı. "Selam Larry." Gülümsemesi içtendi. Gözleri parlıyordu. Reynolds'dan Larry'ye utangaç bir akım gibi geçen -aşk değilse de- arzu dalgalarını hissedebiliyordum.

Larry'nin yüzündeki kızarıklığın yerini çillerini mürekkep lekeleri gibi gösteren bir beyazlık aldı. Büyük mavi gözleri

Reynolds'a döndü ve Larry'nin ona bakışı hiç hoşuma gitmedi. Larry tarafında sadece arzu yoktu. Belki Reynolds'da da öyleydi ama onun duygularından Larry'ninkiler kadar endişe etmiyordum.

"Dedektif Reynolds," dedi Larry. Acaba ben mi yanlış duymuştum, yoksa sesi daha mı kalın çıkmıştı? Hayır.

"Larry." O tek kelime çok fazla sıcaklık doluydu.

"Nereye park etmemizi istersin?" diye sordum.

Ela gözlerini bana çevirip kırpıştırdı, sanki bir an için orada olduğumu unutmuştu. "Şuraya, istediğiniz bir yere."

"Harika."

Geri çekildi ve park etmeme izin verdi ama gözleri Larry'nin üzerindeydi. Belki de arzudan fazlası vardı. Lanet olsun.

Park ettik. Larry acı içindeydi, emniyet kemerini dikkatlice çözdü. Benzin istasyonunda onun için kapıyı ben açmıştım.

"Kapıyı açmamı ister misin?"

Kapıya doğru yöneldi, vücudunun üst tarafını hareketsiz tutmaya çalışıyordu. Eli kapı kolunun üzerine gelince durdu. Nefesi biraz hızlanmıştı. "Evet, lütfen."

Ben olsaydım, sırf inadım yüzünden kapıyı kendim açardım. Larry gerçekten daha akıllı olanımızdı.

Kapıyı onun için tutup elimi uzattım. Bacakları üzerinde doğrulmaya çalışırken ben de onu çektim ve en sonunda onu ayağa kaldırmayı başardık. Acıdan iki büklüm olmuştu ama öyle eğik durunca acı daha da arttı. Sonunda olabildiği kadar dik durdu, cipe dayandı, nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Acı insanın nefesini kesiyordu.

Reynolds bir anda yanımızda belirdi. "Ne oldu?"

"Sen ona anlat, ben gidip Dolph'la konuşacağım."

"Elbette," dedi Larry, sesi titriyordu. Yatakta ağrı kesicilerini almış bir halde yatıyor olması gerekirdi. Belki o kadar da akıllı değildi.

Dolph'u görmek pek zor olmadı. Pete McKinnon da yanındaydı. Sanki iki küçük dağa doğru yürüyordum.

Dolph'un koyu renk takımı ütüden yeni çıkmış gibiydi, beyaz gömleği kolalıydı, kravatı yakasında sıkıca bağlıydı. Sıcağın altında uzun zamandır dikiliyor olamazdı. Dolph bile terlerdi.

"Anita," dedi.

"Dolph."

"Bayan Blake, sizi yeniden gördüğüme sevindim," dedi Pete McKinnon.

Gülümsedim. "Birinin beni gördüğüne memnun olduğunu bilmek güzel."

Dolph imayı anladıysa bile anlamazlıktan geldi. "Herkes seni bekliyor."

"Dolph her zaman az konuşurdu."

Ona sırıttım. "Kişisel bir şey olmadığını bilmek de güzel."

Dolph ikimize de kaşlarını çattı. "Eğer sohbetiniz bittiyse yapacak işlerimiz var."

Pete ve ben birbirimize sırıtıp Dolph'un peşinden ıslak caddeyi geçtik. Nike'larıma kavuştuğuma çok memnundum. Doğru ayakkabılar içinde, bir erkek gibi yürüyebiliyordum.

Uzun, ince, gri bıyıklı bir itfaiyeci caddenin karşısından gelişimi seyretti. Temmuz sıcağında bile üzerinde montu ve kaskı vardı. Diğer dördü tişörtlerine kadar soyunmuş-

lardı, altlarında plastik gibi görünen pantolonlarından giymişlerdi. Biri üzerlerine su dökmüştü. Erkeklerarası Islak Tişört Yarışması'nın tanıtım afişi gibi görünüyorlardı. Hepsi, sanki hayatları buna bağlıymış gibi su ve Gatorade içiyordu.

"Yakınlarda bir Gatorade kamyonu mu devrildi, yoksa bu eski bir itfaiyeci geleneği mi?" diye sordum.

"Tam teçhizatla bir yangına girince orası çok sıcak olur. Çok su kaybedersin. Suyu, su kaybını gidermek için, Gatorade'yi de ısıdan bayılmamak için elektrolit yüklemek amacıyla içiyorlar," diye cevapladı Pete.

"Ah," dedim.

Hortum saran itfaiyecilerden biri yanımıza geldi. Kaskının altından, kadının narin, üçgen yüzü göründü. Açık gri gözlerini benimkilere dikti. Çenesi hafif kalkıktı, sanki olası bir meydan okumaya karşı hazır tutuyordu. Belirtileri tanımıştım. Aynı tavırlar bende de vardı. Onu erkek zannettiğim için özür dilemeyi düşündüm ama yapmadım. Hakaret gibi olurdu.

Pete beni uzun boylu adamla tanıştırdı. "Bu Yüzbaşı Fulton. Buradaki görevli amir."

O hala düşünürken ben elimi uzattım. Eli büyük ve kemikliydi. Elimi sanki çok sert sıkmaya korkuyormuş gibi sıktı ve çabucak bıraktı. Eminim biriminde bir kadın itfaiyeci olması, onu en fazla bir yumruk yemenin edeceği kadar mutlu etmişti.

Beni kadınla tanıştırdı. "Onbaşı Tucker." Kadın elini uzattı.

Sert bir el sıkışı vardı ve göz teması o kadar içtendi ki saldırgan görünüyordu.

Gülümsedim. "Olay yerindeki tek kadın olmamak hoş bir değişiklik."

Bu, yüzüne bir gülümseme getirdi. Başıyla hafif bir selam verdi ve geri çekilip konuşmayı yüzbaşıya bıraktı.

"Yangın yerleri hakkında ne kadar bilginiz var Blake Hanım?"

"Bayan Blake. Ve pek fazla değil."

Düzeltmemi duyunca kaşlarını çattı. Dolph'un da yanımda gerildiğini hissettim. Yaptığım hoşuna gitmemişti. Yüzünden belli olmuyordu ama benim bir baş belası olduğumu düşündüğünden neredeyse emindim. Kim baş belası, ben mi?

Onbaşı Tucker bana kocaman gözlerle bakıyordu, yüzü sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi kaskatıydı.

Başka bir itfaiyeci bize katıldı. Islak tişörtü gereğinden fazla çekilen mekiklerle şekillenmiş karnına yapışmıştı ama yine de manzara hoşuma gitmişti. Uzun boylu, geniş omuzlu, sarışındı ve elinde bir sörf tahtasıyla dolaşması ya da Barbie'yi Malibu'daki rüya evinde ziyarete gitmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Gülümseyen yüzünde iş lekeleri vardı ve gözleri kızarmıştı.

Tanıştırılmadan elini uzattı. "Ben Wren." Rütbesini söylememişti, sadece adını vermişti. Kendinden emindi.

Elimi gereğinden biraz fazla uzun tuttu. Sevimsiz bir hareket değildi, sadece ilgiliydi.

Gözlerimi kaçırdım. Utandığımdan değil ama bazı erkekler doğrudan göz temasını 'hadi' olarak algılar. Yakışıklı itfaiyeciler olmadan da elimde baş edebileceğimden fazla gürbüz erkek vardı.

Yüzbaşı Fulton, Wren'e kaşlarını çattı. "Sorularınız var mı Bayan Blake?" Bayan kelimesini öyle bastırarak söylemişti ki sanki sonunda üç tane 'n' harfi vardı.

"Elimizde içi vampir dolu bir bodrum var, biz onları güneşe çıkarmadan ve insanları yemelerine fırsat vermeden oradan çıkarmak istiyoruz, değil mi?"

Bana biraz baktı. "Kabaca böyle."

"Neden onları hava kararıncaya kadar bodrumda bekletmiyorsunuz?" diye sordum.

"Tavan her an çökebilir," dedi.

"Bu da onları güneş ışığı altında bırakır," dedim.

Başıyla onayladı.

"Dolph battaniyelerle sarılı bir vampir olduğunu ve hastaneye kaldırıldığını söyledi. Bu yüzden diğerlerinin de tabutları içinde olmayabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Gözlerini kırptı. "Ayrıca aşağıya inen merdivenlerde de bir vampir vardı. O..." Bakışları yere kaydı, sonra bir anda doğrulup benim gözlerime baktı, kızgındı. "Daha önce de yanan kurbanlar görmüştüm ama böyle değildi."

"Vampir olduğundan emin misiniz?"

"Evet, neden?"

"Çünkü vampirler güneş ışığına çıkarlarsa ya da yanarlarsa kül oluncaya kadar yanarlar ve geriye sadece birkaç parça kemik kalır."

"Ona su sıktık. Önce insan zannettik," dedi Wren.

"Fikrinizi ne değiştirdi?"

Bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. "Hareket etti. Kıkırdağa, kemiğe ve kaslara kadar üçüncü derece yanıkları vardı ve elini bize doğru uzattı." Yüzü sararmıştı, dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Hiçbir insan bunu yapamazdı. Ona su sıkmaya devam ettik, onu kurtarabileceğimizi düşünüyorduk ama hareketi durdu."

"Yani öldüğünü düşündünüz?"

Üçü birbirine baktılar. "Yani ölmemiş olabileceğini mi söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Bir vampirin hayatta kalabilme yeteneğini asla küçümsemeyin Yüzbaşı."

"İçeri girip onu hastaneye götürebiliriz," dedi Wren. Sanki eve gitmek ister gibi arkasını döndü. Fulton onu kolundan yakaladı.

"Vampirin canlı olup olmadığını söyleyebilir misin?" diye sordu Fulton.

"Sanırım."

"Sanır mısın?"

"Daha önce ateşten sağ çıkan vampir duymadım. Yani evet, sanırım canlı olup olmadığını söyleyebilirim. Başka şekilde söyleseydim yalan söylemiş olurdum. Durum bu kadar önemliyken bunu yapmamaya çalışırım."

Başını hızla iki kere aşağı yukarı salladı, sanki benim hakkımda kararını vermişti. "Üzerinden yürüyeceğimiz zemine kundakçı tutuşturucu dökmüş. Bodruma indiğimizde o zemin üzerimizde olacak."

"Yani?"

"O zemin çok dayanmayacaktır Bayan Blake. Bu işe adamlarımı sadece gönüllü olurlarsa yollayacağım."

Ciddi yüzüne baktım. "Zeminin çökme ihtimali nedir ve ne zaman olabilir?"

"Bilmenin bir yolu yok. Açıkçası ben hala çökmemiş olmasına şaşıyorum."

"Bu Kutsal Hayat Kilisesi'nin evlerinden biri. Eğer kiliseye ait gördüğüm son bodruma benziyorsa, orasının tavanı çelik destekli betondu."

"Bu neden çökmediğini açıklar," dedi Fulton.

"Yani güvendeyiz, değil mi?" diye sordum.

Fulton bana baktı ve başını iki yana salladı. "Isı betonu zayıflatmış olabilir, hatta çeliğin gücünü bile azaltmıştır."

"Yani hala çökebilir," dedim.

Başıyla onayladı. "Beraberinde bizi de götürür."

Harika. "Hadi gidelim."

Fulton kolumdan yakaladı, çok sıkı tutuyordu. Ona baktım ama gözlerini kaçırmadı ve kolumu bırakmadı. "Orada diri diri yanabileceğimizin, ezilip öleceğimizin, hatta yeterince su varsa boğulabileceğimizin farkında mısın?"

"Beni bırak Yüzbaşı Fulton." Sesim sakin ve düzgün çıkmıştı, sinirli değildi. Bir puan kazanmıştım.

Fulton beni bıraktı ve geri çekildi. Gözleri biraz vahşi bakıyordu. Korkmuştu. "Ne olabileceğini anlamanı istiyorum."

"Anlıyor," dedi Dolph.

Aklıma bir fikir geldi. "Yüzbaşı Fulton, adamlarını birkaç vampiri kurtarmak için potansiyel bir ölüm kapanına gönderdiğin için kendini nasıl hissediyorsun?"

Koyu renk gözlerinden bir şey geçti. "Kanunlar onların birey olduğunu söylüyor. Bireyleri yaralı ya da mahsur halde bırakamayız."

"Ama..." diye ekledim.

"Ama adamlarım bir avuç cesetten daha değerli."

"Çok yakın bir zaman önce ben de mantar ve sosis getirir, mangal partisine katılırdım," dedim.

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu Fulton.

"Canavarlardan daha canavarca davranan insanlarla karşılaştım. Belki onlardan daha korkutucu değillerdi ama onlar kadar şeytanca davranıyorlardı."

"Polisiye olaylar insanın halka olan güvenini sarsar," dedi Dedektif Tammy. O ve Larry de sonunda bize katılmıştı.

Larry'nin o birkaç metrelik mesafeyi geçmesi çok vakit almıştı. Eve girmek için ısrar edemeyecek kadar yaralıydı. İyi.

"Ben içeri gideceğim çünkü işim bu. Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim," dedi Fulton.

"Peki. Ama hava kararmadan dışarıya çıktığımızdan emin olalım çünkü başlarında vampir bakıcı olmayan bir bodrum dolusu yeni vampirle beraber olacağız. Açlıklarını kontrol edebilecek kadar güçlü olmayabilirler."

Fulton'un gözleri büyüdü, gözlerinin akı görünüyordu. Onun sivri dişlilerle daha önce yakın temasta bulunduğuna bahse girerdim. Boynunda yara izi yoktu ama bu bir şey göstermezdi. Filmlerde nasıl olursa olsun, vampirler her zaman boyna saldırmazdı. Kan pek çok yerde tene yakın akardı.

Koluna hafifçe dokundum. Sanki bir ip çekilmiş gibi kollarındaki kaslar gerildi. "Kimi kaybettin?"

"Ne?" Beni görmekte zorluk çekiyor gibiydi.

"Vampirler senden kimi aldı?"

Bana baktı, koyu renk gözleri yüzüme odaklanmıştı. Gözlerinin ardındaki korkunç görüntü her ne ise geri çekilmişti. "Karımı ve kızımı," derken yüzü neredeyse normaldi.

Daha fazlasını söylemesi için bekledim ama aramızdaki sessizlik o iki kelime üzerinde beliren derin bir havuz gibi çoğaldı. Karısı ve kızı. İkisini de kaybetmişti. Hayır, ondan alınmışlardı.

"Ve şimdi o karanlık yere gidip o kan emicileri kurtarırken kendini ve adamlarını tehlikeye atacaksın. Bu gerçekten kötü."

Burnundan derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Onun kontrolünü kazanmasını, zırhının yeniden parça parça yeri-

ne oturmasını seyrettim. "İçeride ne olduğunu öğrendiğim zaman onları yanmaya bırakmak istedim."

"Ama yapmadın. İşini yaptın," dedim.

"Ama işimiz bitmedi," dedi hafifçe

"Hayat kötü," dedim.

"Ve sonra ölüyorsun," diye tamamladı Larry.

Dönüp ona kaşlarımı çattım ama söylediğini tartışmak zordu. Bugün o haklıydı.

42

Dolph'un şairane bir şekilde isimlendirdiği 'İki Isırıklı', otuzlu yaşlarında ufak tefek bir kadındı. Kahverengi saçları geriye sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplamış, boynunu ve vampir ısırıklarını ortada bırakmıştı. Vampir-seviciler, yani vampirleri cinsel zevkleri için tercih edenler, kendi takıldıkları yerler dışında genellikle ısırık izlerini gizlerdi. Sonsuz Hayat Kilisesi'nin insan üyeleriyse ısırık izlerinin kesinlikle görünmesine çalışırdı. Kadının saçları olması gereken şekildeydi, eğer ısırık izleri bileklerinde olsaydı, kısa kollu bir şeyler giyerdi. Isırık izlerinden gurur duyuyor, onları kurtuluş işaretleri olarak görüyordu.

Diş izlerinin üst tarafta kalanları daha genişti, teni daha kırmızıydı, daha çok parçalanma vardı. Biri yemeğiyle oynamıştı. İkinci iz daha zarifti, neredeyse ameliyat izi gibiydi. İki Isırıklı'nın gerçek adı Caroline'di ve hala üşüyormuş gibi kendisine sarılıyordu. Hava kaldırımda yumurta pişirilebilecek kadar sıcakken üşüdüğünü zannetmiyordum ya da bu en azında havaya bağlı bir üşüme değildi.

"Beni görmek istemişsin Caroline?"

Başıyla onayladı, kafası şu bazen arabaların arkasında gördüğünüz köpek biblolarınınki gibi oynadı. "Evet," dedi nefes nefese. Dolph'a, McKinnon'a, sonra bana baktı. Bakış yeterliydi. Yalnız konuşmak istiyordu.

"Ben Caroline'la bir yürüyüşe çıkacağım. Tabii sakıncası yoksa?"

Dolph başıyla onayladı. "Kızıl Haç kahve ve soğuk içecek dağıtıyor," dedi McKinnon. Yanında bir brandayla gölgelik yapılmış küçük kamyonu gösterdi. Kızıl Haç gönüllüleri, polis ve itfaiyecilere huzur ve kahve dağıtıyordu. Onları her suç mahallinde göremiyordunuz ama yine de iyi çalışıyorlardı.

Dolph bakışlarımı yakaladı ve hafifçe başıyla onayladı. Benim onu yalnız sorgulamama güveniyordu, eğer suçla ilgili bir bilgi edinirsem ona söyleyeceğime inanıyordu. Bana hala güveniyor olması günümü biraz güzelleştirdi. Bu iyi gelmişti.

Ayrıca işe yarar bir şey yapıyor olmak da iyiydi. Dolph beni suç mahalline getirmeye çok hevesliydi. Şimdi her şey rayına oturmuştu. Fulton adamlarını birkaç ceset için tehlikeye atmaya hevesli değildi. Ama durum bundan ibaret değildi. Eğer aşağıda altı insan mahsur kalsaydı, şimdiye kadar çoktan üzerimizi giyinmiş, gitmeye hazırlanıyor olurduk. Ama onlar insan değildi ve kanun ne derse desin arada bir fark vardı. Dolph haklıydı, Addison ve Clark davasından önce, itfaiyecileri yangının diğer evlere sıçramadığından emin olmak için çağırırlardı ama vampirlerin yanmasına izin verirlerdi. Bu standart çalışma metoduydu.

Ama bu dört yıl önceydi ve dünya değişmişti. Ya da biz kendimize böyle söylüyorduk. Eğer vampirler tabutlarında

değillerse ve tavan çökerse, güneş ışığına maruz kalacaklardı ve işleri bitecekti. İtfaiyeciler merdivenlerdeki ikinci vampir cesedini, merdivenlerin yanındaki duvarı delince görmüşlerdi. Tamamı yanmıştı ama toz olmamıştı. Bedenin neden bu kadar bütün kaldığı konusunda bir fikrim yoktu. O şeyin hava kararmadığında iyileşmeye başlamayacağından bile yüzde yüz emin değildim. O şey... Ben bile hala böyle söylüyordum işte. Ama ceset o kadar kötü yanmıştı ki sanki siyah sopalardan ve kahverengi deriden ibaretmiş gibi görünüyordu. Yüzündeki kaslar çekilmiş, sivri dişli ağzını acı çekiyormuş gibi bir halde bırakmıştı. İtfaiyeci Wren bana ateşe maruz kalan kasların bazen kemikleri kıracak kadar kasıldıklarını söylemişti. Ölüm hakkında bütün kötü şeyleri bildiğinizi zannederken bir anda farkediyordunuz ki her şeyi bilmiyordunuz.

Cesedi 'şey' olarak düşünmeliydim yoksa ona bakamazdım. Caroline vampiri tanıyordu. Galiba o cesedi 'şey' olarak düşünme konusunda daha çok sıkıntı çekiyordu.

İyi kalpli Kızıl Haç görevlisinden soğuk içecek aldı. Ben bile Coca-Cola almıştım. Bu, havanın kahve istemeyeceğim kadar sıcak olduğu anlamına geliyordu.

Onu, içinden olan biteni seyretmek için hiç kimsenin çıkmadığı komşu evlerden birinin bahçesine götürdüm. Perdeler kapalıydı, garaj girişi boştu. Evdeki herkes günü geçirmek için bir yere gitmişti. Tek hayat belirtisi üçgen gül bahçesi ve üzerinde uçuşan siyah kelebekti. Bu huzurlu bir manzaraydı. Bir an Warrick'in kelebeklerinden biri olabileceğini düşündüm ama bir güç hissi yoktu. Sadece bahçenin üzerinde küçük kağıt uçurtma gibi uçan bir kelebekti. Çimene oturdum, Caroline de yanıma çöktü. Sanki daha çok etek giymeye alışıkmış gibi açık mavi şortunu düzeltti. So-

dasından bir yudum aldı. Şimdi benimle baş başa kalmıştı ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

Belki onun başlamasını bekleseydim daha iyi olurdu ama sabrım taşalı çok olmuştu. Sabır benim başlıca özelliklerimden biri değildi. "Bana ne söylemek istiyorsun?" diye sordum.

Soda kutusunu dikkatlice çimenlerin üzerine koydu, ince elleri şortunun kenarlarını düzeltti. Tırnaklarını, atletindeki pembe çizgilerle uyumlu, açık pembe ojeyle boyamıştı. Açık maviden daha iyi olmuştu, galiba.

"Sana güvenebilir miyim?" diye sordu. Sesi, tıpkı yüzü gibi kırılgan ve soluktu.

Böyle sorulardan nefret ederdim. Yalan söyleyecek havada değildim. "Belki. Bu bana ne hakkında güvenmek istediğine bağlı."

Caroline biraz sarsıldı, sanki 'elbette' dememi bekliyordu. "Çok dürüstsün. Pek çok insan hiç düşünmeden yalan söylerdi." Söyleyiş biçimi bana Caroline'a güvendiği kişiler tarafından çok fazla yalan söylendiğini düşündürdü.

"Yalan söylememeye çalışırım Caroline ama eğer burada bize yardımcı olacağını düşündüğün bilgiler varsa bana söylemen gerek." Kendi içeceğimden bir yudum alıp rahat görünmeye, bedenimi gevşetmeye çalıştım, ona bağırıp ne söyleyecekse söylemesini istediğimi belli etmedim. Bu yolla insanları konuşturamazdınız, gerçekten. Caroline bana sırlarını anlatmak istiyordu. Sadece sakin olup ona fırsat vermeliydim. Eğer çok hevesli ya da ısrarcı olursam ya açılır ve her şeyi anlatırdı ya da kapanıp bizi çürümeye terkederdi. Nasıl olacağını asla bilmezdiniz, o yüzden önce sabırlı olmayı denemeliydiniz. Nasılsa diğer yola her zaman başvurabilirdiniz.

"Ben son üç aydır bu evin insan görevlisiyim. Gençlere gözetimi ise Giles yapıyordu. Kuvvetli ve güçlüydü ama yine de gerçek karanlık çökünceye kadar tabutunda kalıyordu. İki gece önce gün ortasında uyandı. Bu onun için ilkti. Merdivenlerdeki ise genç vampirlerden biri olmalı."

Bana baktı, kahverengi gözleri kocamandı. Bana doğru eğildi, yumuşak sesi iyice kısıldı. Ne dediğini duymak için benim de eğilmem gerekti, saçım omzuna değecek kadar yaklaştım. "Gençlerden hiçbiri öleli iki seneden fazla olmadı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bu onların gündüz uyanamayacakları anlamına geliyor. Bu merdivenlerdekinin kül oluncaya kadar yanması gerektiği anlamına geliyor."

"Kesinlikle," dedi. Sonunda onu anlayan biri çıktığı için rahatlamıştı.

"Bu erken uyanmalar sadece sizin evinizde mi oluyor?"

Başını iki yana salladı, artık fısıldıyordu. Sınıfta konuşan birinci sınıf öğrencileri gibi baş başa vermiştik. Gözlerindeki kızarıklıkları görecek kadar yakındım. Caroline uykusuzluk çekiyor olmalıydı. "Bütün evlerde ve bütün kiliselerde bir anda bütün vampirler erken uyanmaya başladı. Gençlerin açlığı daha da artmış gibiydi." Elini boynundaki kötü yara üzerinde gezdirdi. "Kontrol edilmeleri bakıcılara rağmen çok zorlaştı."

"Bunun neden olabileceği konusunda teoriler var mı?" diye sordum.

"Malcolm birilerinin onlarla uğraştığını düşünüyor."

Onlarla kimin uğraşabileceği konusunda birkaç adayım vardı ama buraya benim fikrimi almak için gelmemiştik. Buraya Caroline'ın cevaplarını almak için gelmiştik. "Kim olabileceği konusunda fikriniz var mı?"

"Meşhur konuklarımız var, biliyorsun değil mi?" diye sordu. Sanki söylemekten korkuyormuş gibi bunu daha da alçak söylemişti.

"Vampir Konseyi'nden mi bahsediyorsun? Onlarla görüştüm."

Benden uzaklaştı, şaşırmıştı. "Görüştün mü? Ama daha Malcolm bile onlarla görüşemedi."

Omuz silktim. "Onlar önce Şehrin Efendisi'ne... Saygılarını sundular."

"Malcolm hazır olduklarında bizimle bağlantı kuracaklarını söyledi. Onların gelişinin, vampir camiasının gerçek inancı kabul etmeye hazır olduklarını gösteren bir işaret olduğunu söyledi."

Burada oturup Konsey'in neden şehre geldiğini tartışacak değildim. Eğer kilise bilmiyorsa, bilmemeleri gerekiyor demekti. "Konsey'in din konusunu pek düşündüğünü zannetmiyorum Caroline."

"Başka ne için gelmiş olabilirler ki?"

Omuz silktim. "Konsey'in kendince sebepleri vardır." Gördünüz mü; bu bir yalan değildi, belki çok gizemliydi ama yalan değildi.

Bu söylediğimi kabullenmiş gibi göründü. Belki de gizemli saçmalıklara alışkındı. "Neden Konsey bize zarar vermek istesin?"

"Belki de bunu zarar olarak görmüyorlardır."

"Eğer itfaiyeciler oraya gidip gençleri kurtarmaya çalışırsa, onlar bakıcıları olmadan uyanır..." Dizlerini göğsüne doğru çekti, bacaklarına sarıldı. "Bu şekilde uyanırlarsa, beslenineye kadar bilinçsiz dirilmiş gibi olurlar. Onlar kendilerine gelmeden önce insanlar ölebilir."

Omzuna dokundum. "Onlardan korkuyorsun değil mi?" Daha önce vampirlerden korkan bir kilise üyesiyle karşılaşmamıştım. Özellikle de insanlarla irtibatlarını sağlayan ve kan veren bir tanesiyle hiç karşılaşmamıştım.

Atletinin ön tarafını küçük göğüsleri görününceye kadar indirdi. Soluk teninde vampir ısırığından çok köpek ısırığına benzeyen bir iz vardı. Teni çok kötü morarmıştı, sanki vampir emmeye başladığı anda üzerinden çekilmişti.

"Giles onu benim üzerimden almak zorunda kaldı. Onu tutması gerekti. Yüzüne bakınca, eğer Giles orada olmasa beni öldüreceğini anladım. Beni almak ya da kucaklamak için değil, sırf yemek olduğum için öldürecekti." Göğüslerini kapattı, yine kendine sıkı sıkı sarıldı. Sıcak temmuz güneşi altında titriyordu.

"Ne kadar zamandır kilisedesin Caroline?"

"İki yıl."

"Ve ilk defa mı korkuyorsun?"

Başıyla onayladı.

"O zaman sizin etrafınızda çok dikkatli davranıyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Sol kolumu açıp yara izlerini gösterdim. "Eklem yerindeki yara izi yumağı vampirin beni çiğnediği yer. Kolumu kırdı. Hareket yeteneğimi kaybetmediğim için şanslıyım."

"Ya bu?" Ön kolumu boydan boya geçen pençe izine dokundu.

"Şekil-değiştirici bir cadı yaptı."

"Kolundaki haç şeklindeki yanık nasıl oldu?"

"Senin gibi birkaç ısırığı olan insanlar beni haçla dağlamanın komik olacağını düşündü. Efendileri gece için uyanmadan önce biraz eğleniyorlardı."

Gözleri büyüdü. "Kilisedeki vampirler öyle değil. Biz öyle değiliz."

"Bütün vampirler böyledir Caroline. Bazıları bunu diğerlerinden daha iyi kontrol eder ama hepsi insanlarla beslenir. Senin için yemek olan bir şeye gerçekten saygı gösteremezsin."

"Ama sen Şehrin Efendisi'yle birliktesin. Onun için de aynı şeyleri mi düşünüyorsun?"

Biraz düşündüm ve içtenlikle cevap verdim. "Bazen."

Başını iki yana salladı. "Ne istediğimi bildiğimi zannediyordum. Bunu sonsuza kadar yapacaktım. Şimdi hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi çok... Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum." Büyümüş gözlerinden gözyaşları süzüldü.

Kolumu omuzlarına koydum ve o da bana yaslandı. Küçük, tırnakları dikkatlice boyanmış elleriyle bana sarıldı. Sessizce ağladı. Sadece nefesindeki titreme onu ele veriyordu.

Ben de ona sarıldım ve ağlamasına izin verdim. Eğer bu itfaiyecileri, yeni ölmüş ve bilinçsiz olarak dirilmiş altı vampirin arasına götürürsem, ya itfaiyeciler ölürdü ya da vampirleri öldürmek zorunda kalırdım. İki yol da kazanç sağlamıyordu.

Eğer vampirler hayattaysa, onlar üzerinde bir kontrol sağlamalıydık. Eğer bu sıkıntılar Konsey'den kaynaklanıyorsa, belki durumu onlar düzeltebilirdi. Beni öldürmeye gelen kötü büyük vampirlerden genelde yardım istemezdim Ama burada sadece insanların değil vampirlerin de hayatlarını kurtaracaktık. Belki yardım ederlerdi. Belki de etmezlerdi. Ama sormanın bir zararı olmazdı. Pekala, sormanın zararı olabilirdi ve büyük ihtimalle de olacaktı

43

Konsey'den yardım isteme fikrimi Jean-Claude'un şaşkınlıkla karşıladığını, telefonun diğer ucundan bile farkettim. Buna bir içgüdü diyebilirsiniz ama resmen nutku tutulmuştu. Bu neredeyse ilk defa oluyordu.

"Neden onlardan yardım istemeyecekmişiz?"

"Onlar Konsey *ma petite*," dedi. Adeta nefesi kesilmişti.

"Kesinlikle. Onlar sizin liderleriniz. Liderlik sadece ayrıcalık demek değildir. Bir bedeli vardır."

"Bunu Washington'da üç bin dolarlık takım elbiselerle dolaşan politikacılarına söyle," dedi.

"Bizim daha iyi olduğumuzu söylemedim. Mesele bu değil. Bu problemi onlar getirdi. Tanrı bilir, düzeltebilirler de." Aklıma kötü bir fikir geldi. "Elbette isteyerek yapmıyorlarsa."

Uzun bir iç çekti. "Hayır *ma petite*, bunu bilerek yapmıyorlar. Bunun diğerlerine olduğunu farketmemiştim."

"Vampirlerimize neler oluyor?"

Galiba güldü. "Vampirlerimize mi *ma petite*?"

"Ne demek istediğimi anladın."

"Evet *ma petite*, ne demek istediğini anladım. Ben adamlarımızı koruyordum."

"Bunu yanlış anlama ama adamlarını Konsey'den koruyacak güce sahip olmana şaşırdım."

"İşin doğrusu *ma petite*, ben de."

"Yani artık Malcolm'dan daha mı güçlüsün?"

"Öyle görünüyor," dedi sessizce.

Bunu biraz düşündüm. "Ama neden erken dirilme? Neden artan açlık? Konsey bunun olmasını neden istesin ki?"

"Bunu istemiyorlar *ma petite*. Sadece burada olmalarının bir yan etkisi."

"Açıkla," dedim.

"Onların sadece varlıkları bile korumasız vampirlere fazladan güçler verir. Erken uyanma, belki birkaç başka beceri daha. Gençlerin kontrolünü kaybetmesi ve artan açlıkları, Konsey'in benim bölgemdeyken beslendiği anlamına geliyor olabilir. Gezgin onları ele geçirmeden bile zayıf vampirlerden enerji alabilir."

"Yani içtikleri kanın bir bölümünü mü alıyor?"

"*Oui, ma petite*."

"Diğerleri besleniyor mu?" diye sordum.

"Eğer bütün kilise üyeleri bu sıkıntıları yaşıyorsa, zannetmiyorum. Galiba Gezgin hepsinden birden enerji almanın bir yolunu bulmuş, gerçi Yvette'in birilerine acı çektirmeden bir gece bile geçirebileceğini hiç zannetmiyorum."

"Onun uğraşacak Warrick'i var." Bunu söylediğim anda Jean-Claude'a Warrick'in gündüz gezintisini ya da uyarısını anlatmadığımı hatırladım. Ben hastanede hayvanadamlarla çevriliyken uyanmıştı. O zamandan beri bir acil işten diğerine koşuyordum.

"Bugün sen uyurken Warrick beni ziyarete geldi," dedim.

"Ne diyorsun *ma petite*?"

Ona anlattım. Her şeyi.

Sessizleşti. Orada olduğunu gösteren tek şey hafif nefesiydi. Sonunda konuştu. "Yvette'in efendisi sayesinde güç kazandığını biliyordum ama onun Warrick'in güçlerini azalttığını bilmiyordum." Bir anda güldü. "Belki de ben de bu yüzden Konsey'deyken bir başvampir olduğumu farketmemiştim. Belki de benim efendim de benim güçlerimin gelişmesini engelliyordu."

"Warrick'in uyarısı planlarımızı değiştirecek mi?" diye sordum.

"Resmi bir eğlenceye davetliyiz *ma petite*. Eğer leoparadamlar için kabul ettiğimiz bedeli ödemezsek, o zaman Padma ve Yvette'e bize meydan okumaları için aradıkları bahaneyi veririz. Söz verdikten sonra bunu bozmak bizim aramızda affedilmez bir günahtır."

"İkimizi de tehlikeye atıyorum," dedim.

"*Oui* ama olduğun gibi davranarak daha azını yapamazdın. Warrick bir başvampirmiş demek, kimin aklına gelirdi? O kadar uzun süredir Yvette'in oyuncağıydı ki."

"Ne kadar süredir?" diye sordum.

Jean-Claude bir süre sessiz kaldı. "Warrick, Haçlı Seferleri'nde şövalyeydi *ma petite*," dedi sonunda.

"Hangisinde? Birkaç tane olmuş," dedim.

"Tarihini bilen biriyle konuşmak güzel, *ma petite*. Ama sen onu gördün. Kaç yaşındaydı?"

Biraz düşündüm. "Aiağı yukarı dokuz yüz civarında."

"Yani bu ne demek?"

"Sınanmaktan hoşlanmam Jean-Claude. İlk Haçlı Seferi 1000'li yılların sonunda olmuş."

"*Exactement.*"

"Yani Yvette ondan bile mi yaşlı?"

"Onun yaşını bilmiyor musun?"

"Bin yaşında. En azından bin vardır. Onun yaşında olup ödümü patlatan vampirlerle karşılaştım. O patlatmıyor."

"Evet, Yvette yaşı yüzünden ya da gücü yüzünden korkutucu değil. Dünyanın sonuna kadar yaşayabilir ama efendi olmaz."

"Ve bu da feci şekilde kıçını sıkıştırıyor," dedim.

"Kabaca ama çok güzel açıkladın *ma petite.*"

"Gezgin'den yardım isteyeceğim."

"Onlardan alabileceğimiz bütün yardım için bir anlaşma yaptık *ma petite.* Lütfen kendini onlara minnettar bırakma. Sana yalvarıyorum."

"Daha önce bana hiçbir şey için yalvarmamıştın," dedim.

"O zaman beni dinle ve bunu yapma *ma petite.*"

"Anlaşma yapmayacağım," dedim.

Sanki tutuyormuş gibi nefesini verdi. "Güzel, *ma petite,* çok güzel."

"Sadece isteyeceğim."

"*Ma petite, ma petite,* biraz önce ben sana ne dedim?"

"Bak, burada sadece insanların değil vampirlerin de hayatını kurtarmaya çalışıyoruz. Vampirler bu ülkede yasal. Bu bazı ayrıcalıkları olduğu anlamına gelmiyor. Bunun bir bedeli var. Ya da olmalı."

"Konsey'in adalet duygusuna mı hitap edeceksin?" Sesindeki hayreti gizlemeye çalışmadı bile. Aslında özellikle bunu vurguluyordu.

Bu şekilde söyleyince kulağa aptalca geliyordu ama... "Olanlardan biraz da olsa Konsey sorumlu. Onlar kendi insanların tehlikeye attılar. İyi liderler bunu yapmaz."

"Hiç kimse onları iyi liderler olmamakla suçlayamaz *ma petite*. Onlar oldukları gibidir. Bu bir iyi-kötü meselesi değil. Onlardan korkarız, bu da yeterlidir."

"Hassiktir. Bu yeterli değil. Hatta yeterliye yakın bile değil."

İçini çekti. "Sadece bana onlarla anlaşmayacağına söz ver. İstekte bulun ama yardımları karşılığında hiçbir şey teklif etme. Bana söz vermen gerek *ma petite*. Lütfen."

Bu 'lütfen' ve sesindeki korku hatırına konuştum. "Söz veriyorum. Bunu yapmak onların görevi. Zaten yapmaları gereken bir şeyi yapsınlar diye anlaşma yapılmaz."

"Eleştiri ve saflığın harika bir kombinasyonusun *ma petite*."

"Konsey'in bu şehirdeki vampirlere yardım etmesini beklemek saflık mı?"

"Yardım etmenin onlara ne çıkar sağlayacağını soracaklardır *ma petite*. Sen ne diyeceksin?"

"Onlara bunun görevleri olduğunu söylerim ve eğer yapmazlarsa şerefsiz piçler olduklarını söylerim."

O zaman güldü. "Bu konuşmayı dinlemek için para verip bilet almaya razıyım."

"Eğer dinlersen bir faydası olur mu?"

"Hayır. Eğer bunun benim fikrim olduğunu düşünürlerse bedel isterler. Sadece sen *ma petite*, karşılarında bu kadar saf ve inandırıcı olabilirsin."

Kendimi saf olarak görmüyordum ve bana böyle denmesi de çok rahatsız ediciydi. Ama benden neredeyse üç yüz sene daha yaşlıydı, Madonna bile ona saf görünürdü. "Nasıl gittiğini sana anlatırım."

"Ah, Gezgin kesinlikle sonucun ne olduğunu öğrenmemi sağlayacaktır."

"Senin başını derde mi sokacağım?"

"Başım zaten dertte *ma petite*. Daha derine batamam."

"Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyordu?" diye sordum.

"*Un peu*," dedi.

"Bu 'biraz' demek, değil mi?"

"*Oui, ma petite. Vous dispose a apprendre.*"

"Kes şunu," dedim.

"Nasıl istersen." Sanki daha önce ıslak rüyalara ait bir sese sahip değilmiş gibi, sesini baştan çıkarıcı bir fısıltı oluncaya kadar kıstı. "Ben bugün uyandığımda ne yapıyordun?"

Neredeyse küçük hastane maceramı unutmuştum. Şimdi bir anda hatırlayınca yüzüm kızardı. "Hiç."

"Hayır, hayır *ma petite*, bu doğru değil. Kesinlikle bir şey yapıyordun."

"Stephen ve Nathaniel eve vardı mı?"

"Vardılar."

"Harika. Sonra konuşuruz."

"Soruma cevap vermek istemiyor musun?"

"Hayır, sadece kendimi yosma gibi hissettirmeyecek bir özet düşünemiyorum. Şu an uzun halini anlatacak vaktim yok. Yani, bekleyebilir misin?"

"Eğer leydim isterse sonsuza kadar bekleyebilirim."

"Saçmalığı kes *Jean-Claude*."

"Eğer sana Konsey'le görüşmende şans dilersem, bu seni daha çok mu memnun eder?"

"Evet, evet."

"Leydi olmak iyi bir şey Anita. Kadın olmak kötü değil."

"Kadın olmayı bir dene, öyle konuşalım," dedim. 'Leydim' sözü, kulağıma köpeğim gibi geliyordu. Sahiplenme vardı. Ben onun insan hizmetkarıydım. Onu öldürmek di

şimdi hiçbir şey bunu değiştirmezdi. Ama ona ait değildim. Eğer birine aitsem bu sadece kendimdi. Ve Konsey'le bu şekilde görüşecektim, kendim olarak: Anita Blake, vampir infazcısı, polisin canavar danışmanı olarak. Jean-Claude'un insan hizmetkarını dinlemezlerdi ama beni dinleyebilirlerdi.

44

Sirk'in telefonuna Thomas cevap verdi. "Ayak işlerini sana mı yaptırıyor?" diye sordum.

"Efendim?" dedi.

"Özür dilerim, ben Anita Blake."

Bir süre sessiz kaldı. "Özür dilerim, hava kararıncaya kadar kapalıyız."

"Fernando mu orada?"

"Evet, bu doğru, hava kararıncaya kadar."

"Gezgin'le konuşmam gerek Thomas. Polis işi için arıyorum, Jean-Claude'un insan hizmetkarı olarak değil. Başı dertte olan bazı vampirler var ve bence o yardımcı olabilir."

"Evet. Rezervasyon alıyoruz," dedi.

Ona Dolph'un araba telefonunu verdim. "Çok zamanımız yok Thomas. Eğer bana yardım etmezse polisler ve itfaiyecilerle beraber gitmem gerekecek."

"Bu gece görüşmeyi ümit ediyorum." Telefonu kapadı.

Fernando ölmüş olsaydı, hayat çok daha kolay olacaktı. Ayrıca Sylvie'ye onu öldüreceğime söz vermiştim. Sözlerimi daima tutmaya çalışırdım.

Dolph kapıya dayanmış, bu işin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederken telefon çaldı. Ona baktım. Başını aşağı yukarı salladı ve çekildi. Telefonu açtım.

"Evet."

"Benimle konuşmak istediğini söylediler."

Kimin dudaklarını kullandığını merak etmiştim. "Beni aradığın için teşekkür ederim Gezgin." Biraz kibarlığın bir zararı olmazdı.

"Thomas şaşırtıcı bir şekilde senin adına iyi konuştu. Benden ne diliyorsun?"

Olabildiğince kısa bir şekilde açıkladım.

"Bu derdiniz için benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Onların aracılığıyla enerji almayı bırakabilirsin. Bu işe yarar mesela."

"O zaman canlı insanlardan beslenmem gerekir. Onların yerine bize sunacağın biri var mı?"

"Hayır, teklif yok, anlaşma yok. Bu polis işi Gezgin. Arkamdaki insan yasaları adına konuşuyorum, Jean-Claude adına değil."

"İnsan yasaları benim için nedir ki? Bizim için nedir ki?"

"Eğer oraya gidersek ve vampirler bize saldırırsa bazılarını öldürmem gerekecek. Ve onlar da polisleri ve itfaiyecileri öldürebilir. Bu tam da Brewster Yasası geçmek üzereyken sizin için çok kötü bir propaganda olur. Konsey, kanunun durumu belli oluncaya kadar buradaki vampirler arasındaki dövüşleri yasakladı. Acaba polisleri öldürmeleri de yasak değil midir?"

"Öyle," dedi. Sesi çok dikkatliydi. Bana hiç renk vermedi. Kızgın mıydı, neşeli miydi, yoksa hiç umrunda değil miydi, bir halt anlamamıştım.

"Vampirlerinizin hayatı için bana yardım etmeni istiyorum."

"Onlar sizin kilisenize ait. Benim değiller," dedi.

"Ama Konsey bütün vampirlerin lideri değil mi?"

"Biz onların nihai kanunuyuz."

Bu şekilde bir tanım pek hoşuma gitmemişti ama deşmeye devam ettim. "Yanmış binaların içindeki vampirlerin canlı olup olmadığını öğrenebilirsin. Vampirlerin erken uyanıp bize saldırmasını engelleyebilirsin."

"Bence güçlerimi biraz abartıyorsun Anita."

"Hiç zannetmiyorum," dedim.

"Eğer Jean-Claude bize yiyecek temin ederse, diğerlerinden ödünç almaktan seve seve vazgeçerim."

"Hayır, bundan hiçbir şey elde edemeyeceksin Gezgin."

"Eğer bana bir şey vermezsen sana hiçbir şey vermem," dedi.

"Lanet olsun, bu bir oyun değil."

"Bizler vampiriz Anita. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Bizler senin dünyandan değiliz. Size olan şeyler bizi etkilemez."

"Hassiktir. Buradaki bazı fanatikler Inferno'yu taklit etmeye çalışıyor. Bu sizi de etkiler. Sen uyurken Thomas ve Gideon saldırganları uzaklaştırmak zorunda kaldı. Bu seni etkiledi."

"Farketmez. Bizler senin dünyanda yaşıyoruz ama ona ait değiliz," dedi.

"Bak, bu tavır 1500'lerde işe yaramış olabilir ama şu anda, vampirler yasal vatandaşlar olduklarından beri işler değişti. Bir vampir ambulans içinde hastaneye götürüldü. Onu hayatta tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu size bir şey ifade etmiyor mu? İtfaiyeciler yanmış binaların içinde

vampirleri kurtarmak için kendilerini tehlikeye atıyor. Fanatikler sizi öldürmeye çalışıyor ama geri kalan insanlar sizi kurtarmayı deniyor."

"O zaman aptalsınız," dedi.

"Belki. Ama biz zavallı insanlar, korumak ve hizmet etmek için yemin ettik. Biz sözümüzü tutarız."

"Benim tutmadığımı mı ima ediyorsun?"

"Sadece, eğer bize bugün, burada yardım etmezsen, o zaman Konsey'de olmaya layık olmadığı söylüyorum. Sizler lider değilsiniz. Sadece altınızdakilerin korkularıyla beslenen parazitlersiniz. Gerçek liderler kendi insanlarını kurtarabilecekken ölüme terketmez."

"*Parazit.* Bizim için ne düşündüğünü Konsey'in geri kalanına da söyleyebilir miyim?" Artık sinirlenmişti. Bunu hattın diğer ucundan gelen bir sıcaklık gibi hissediyordum.

"Evet, onlara hepsini anlat. Ama şunu anla Gezgin, vampirler yasal vatandaş olunca sadece ayrıcalık kazanmaz. Ayrıca onları yasal ilan eden insan yasalarına karşı sorumluluk da üstlenirler."

"Öyle mi?"

"Evet, aynen öyle. O pek manalı, 'sizin dünyanızdayız ama parçası değiliz' lafı eskiden işe yarayabilirdi. Ama şimdi beni dinle, yirmi birinci yüzyıla hoş geldiniz, çünkü yasal statünün anlamı budur. Bir kere vergi ödeyen, kendi işi olan, evlenen, miras bırakan, çocuk sahibi olan vatandaşlar oldunuz mu mezarınızı bir yere saklayıp yılları sayamazsınız. Artık bizim dünyamızın bir parçası oldunuz."

"Söylediklerin üzerinde düşüneceğim Anita Blake."

"Bu telefonu kapatınca içeri gireceğim. İçerideki vampirleri, tavan çökünce göçük altında kalmasınlar diye ceset tor-

baları içinde dışarıya çıkaracağız. Eğer bilinçsiz vampirler olarak dirilirlerse orası kan gölüne döner."

"Problemin farkındayım," dedi.

"Konsey'in varlığının onlara erken uyanma gücü verdiğinin de farkında mısın?"

"Varlığımızın güçsüz vampirler üzerindeki etkilerini değiştiremem. Eğer bu Malcolm, üstat statüsüne erişmek istiyorsa, o zaman adamlarını güvende tutmak onun görevi. Bunu onun için yapamam."

"Yapmaz mısın, yapamaz mısın?"

"Yapamam," dedi.

Hmmm... "Belki de güçlerini abarttım. Eğer öyleyse özür dilerim."

"Kabul edildi ve senin için herhangi bir konuda özür dilemenin ne kadar nadir olduğunun farkındayım Anita." Hat kesildi.

Tuşa bastım ve çevir sesi geldi.

Arabadan çıktığımda Dolph yanıma geldi. "Evet?" diye sordu hemen.

Omuz silktim. "Görünüşe göre içeri vampir desteği olmadan gireceğiz."

"Onlara güvenemezsin Anita, özellikle destek olarak." Elimi tutup sıktı, bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. "Tek güveneceğin şey bu. Başka bir insan. Canavarlar bizi umursamıyor bile. Eğer umursadıklarını düşünüyorsan, o zaman kendini kandırıyorsun demektir." Elimi bıraktı ve ben söyleyecek bir şey düşünemeden gitti. Öylece gitti. Gezgin'le konuştuktan sonra, söyleyecek bir şeyim olduğundan da pek emin değildim zaten.

45

Bir saat sonra Zararlı Maddeler kıyafeti içindeydim. Kısa adı Zar-Mad'dı. En iyi tarifle çok hantaldı ve St. Louis sıcağında mobil sauna gibiydi. Dirseklerimle bileklerimden bant sarıp eldivenlerle kıyafetin kolları arasındaki açıklıkları kapatmışlardı. Yürürken botlar iki kere ayağımdan çıktığı için ayak bileklerimi de bantlamışlardı. Kendimi yanlış terziye gitmiş bir astronot gibi hissediyordum. Yetmezmiş gibi, sırtımda bir Bağımsız Nefes Alma Cihazı (Self-Contained Breathing Apparatus) yani SCBA vardı. Buna Sualtı'nı (Underwater) ekleyince SCUBA oluyordu ama suya dalmayı planlamıyorduk.

Sadece ağızlık ve regülatörden oluşan nefes alma aygıtı yerine insanın kafasını kaplayan bir maskesi vardı ama onun dışında SCUBA teçhizatıyla neredeyse aynıydı. Dalgıç sertifikam vardı. Üniversitedeyken almıştım ve devamlı yeniletiyordum. Çünkü eğer kaçırırsanız, o lanet kursu yeniden almanız gerekiyordu. Florida'daki bir dalış kazası yüzünden artık klostrofobim vardı. Asansörlerde sıkıntı çekecek kadar çok değildi ama bu kıyafetin içinde suratımda

maske ve kafamda Zar-Mad başlığı varken paniğe kapılmaya başlamıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bütün bunların gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordum kim bilir kaçıncı defa. Eğer SCBA teçhizatıyla birlikte bir itfaiye kaskı verselerdi bana gani gani yeterdi.

"Eğer bizimle geleceksen evet," dedi Onbaşı Tucker. Aramızdaki yedi santimlik boy farkı bir işe yaramamıştı. İkimiz de ödünç kıyafetler giyiyormuş gibi görünüyorduk.

"Bodrumdaki cesetler suda yüzüyorsa bulaşıcı hastalık tehlikesi de ortaya çıkar," dedi Teğmen Wren.

"Bodrumda gerçekten o kadar çok su olacak mı?"

Birbirlerine baktılar. "Hiç yangından sonra bir eve girmedin değil mi?" diye sordu Tucker.

"Hayır."

"Girince anlarsın," dedi.

"Bu çok gizemli oldu."

"Öyle olsun istememiştim," dedi.

Tucker'ın pek espri anlayışı yoktu ve Wren'in çok fazla vardı. Biz Tucker'la kıyafetlerimizin içine girmeye çalışırken Wren çok hevesli ve meraklıydı. Kıyafetimin bantlarını kendisi yapıştırdı ve şimdi bile o hoş gülümsemesini üzerimden eksik etmiyordu. Ama çok aşırı bir şey yapmıyordu. *Hey, bana bak, benim erkek arkadaşım var,* demem gerektirecek kadar bariz davranışlar içinde değildi. Anladığım kadarıyla her zaman böyle davranan biriydi ve bunu kişisel bir durum gibi algılarsam salak durumuna düşebilirdim.

"Maskeyi tak, ben de başlığını geçirmene yardım edeyim," dedi Wren.

Başımı iki yana salladım. "Bana normal bir kask verin, sadece SCBA'yı kullanayım."

"Başlığın takılı olmadan suya düşersen, kıyafetin olmasa da olur."

"Şansımı denerim," dedim.

"Burada bile Zar-Mad kıyafeti içinde yürümekte zorlanıyorsun. Biraz çalışırsan alışırsın ama derin suda, biz bile ayakta durmakta zorluk çekeriz," dedi Tucker.

Yeniden başımı iki yana salladım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Maskeyi taktım. Nefes aldım ve o korkunç ses başladı. Dart Vader'ın nefes alışına benziyordu ama aslında duyduğunuz sizin nefesinizdi. Suda, karanlıkta, tek duyduğunuz ses kendi nefesinizdir. Ölmeyi beklerken gök gürültüsü gibi artan bir sestir.

"Şu kayışı sıkmak gerek," dedi Wren. Sanki beş yaşındaymışım ve kartopu oynamaya gidiyormuşum gibi kayışı düzeltmeye başladı.

"Ben yaparım." Sesim maskenin içinden telsiz konuşması gibi geldi.

Eldivenli ellerini kaldırdı, hala gülümsüyordu. Hakaret edilmesi zor bir adamdı ama ben deniyordum. Her şeyi savuşturan bir iyi niyeti var gibiydi. Devamlı gülümseyen insanlara asla güvenmemeliydiniz. Ya bir şeyin peşinde olurlardı ya da çok zeki olmazlardı. Wren bana pek aptal görünmemişti.

Yetmezmiş gibi, maskedeki lanet kayışı düzeltememiştim. Elimde ameliyat eldiveninden daha kalın bir şey varken iş yapmaktan hep nefret etmişimdir. Maskeyi çıkardım ve aldığım ilk nefes çok sesli ve çok uzun oldu. Terliyordum ve sebebi sadece sıcak değildi.

Browning ve Firestar yanımdaki ittaiye arabasının üzerinde duruyordu. Üzerimdeki kıyafetin bir düzine silah taşıyacak kadar cebi vardı. Vampir teçhizatım içindeki kesik çifte, sırtımdaki çantada asılıydı. Evet, yasadışıydı ama bilinçsiz bir vampirin peşindeyken Dolph da benimle aynı görüşte olacaktı. Onlar Melek Tozu kullanıcıları gibiydi. Acı hissetmezlerdi ve normal vampirlerden daha güçlüydüler. Cehennemden gelmiş sivri dişli canavarlardı. Çıkarmadan önce çifteyi ona göstermiştim, o da onaylamıştı. Onlarla son karşılaşmamızda iki güvenlik görevlisi ölmüştü ve bir çaylak polis hole saçılmıştı. En azından artık Dolph ve adamlarının da gümüş mermileri vardı. Son sefer, Dolph'la Zerbrowski neredeyse ölüyordu. Bu da bürokratik işlemleri biraz hızlandırmıştı. Gümüş mermi istihkakı resmen çıkmadan önce, Noel'de onlara birer kutu gümüş mermi hediye etmiştim. Sırf gümüş mermileri olmadığı için öldüklerini görmek istemezdim.

Bıçakları bilek kılıflarında bırakmıştım. Su ve hava geçirmez bir kıyafetin içinde bıçak taşımak pek akıllıca değildi. Eğer iki tabancayı da kaybedersem bıçaklara kıyafetin üzerinden uzanmam gerekecekti, o zaman büyük ihtimalle işimiz biterdi. Şimdi bunu düşünmenin bir anlamı yoktu. Gümüş haçım boynumda açıkta sallanıyordu. Genç vampirlere karşı en iyi koruma oydu. Eğer inançla gösterilirse, sadece haçı görmek bile onları durdururdu. Parlayan bir haçı geçip bana zarar verebilen sadece tek bir vampirle karşılaşmıştım. Ve o da ölmüştü. Eninde sonunda hepsinin ölüyor olması çok enteresandı.

Tucker yanıma geldi. "Maskeyi düzeltmene yardım edeyim."

Başımı iki yana salladım. "Beni sona bırak. Bunun içine ne kadar geç girersem o kadar iyi olur."

Dudakların yaladı, bir şey söyleyecekti, sonra durdu. "İyi misin?" dedi.

Normalde evet derdim ama bana güveniyorlardı, belki de hayatlarını emanet ediyorlardı. Ne kadar korkuyordum? Korkuyordum. "Pek değil," dedim.

"Klostrofobin var değil mi?" dedi.

Şaşkın görünüyor olmalıydım. "Pek çok insan itfaiyeci olmak ister. Ama yangının ortasında suratında maskeyle durup elini bile göremeyeceğin kadar dumanın içinde klostrofobi krizine tutulmak istemezler."

Başımla onayladım. "Bunu anlıyorum."

"Eğitimin bir bölümünde tamamen gözlerini kapatıp sanki her yeri duman kaplamış gibi malzemeleri sadece dokunarak bulmanı isterler. Kimin kapalı yerlerden hoşlanmadığını o eğitimde anlarsın."

"SCBA olmadan kıyafeti giyebilirim. Kıyafet ve kendi nefesimi duyuyor olmam beni rahatsız ediyor. Üniversiteden hemen sonra bir dalış kazası geçirdim."

"Bunu yapabilir misin?" Suçlama yoktu, dürüstçe soruyordu.

Başımla onayladım. "Size ayak bağı olmam."

"Bunu sormuyorum," dedi.

Birbirimize baktık. "Bana birkaç dakika ver. Sadece Zar-Mad'ın ne olduğunu tam olarak kavrayamadım. Toparlanırım."

"Emin misin?"

Başımla onayladım.

Başka bir şey söylemedi, sadece gitti ve beni toparlanmam için yalnız bıraktı.

Wren de sonunda Fulton'la konuşmak için uzaklaşmıştı. Wren ve Tucker da geliyordu çünkü ikisi de ilkyardım eğitimi almışlardı ve onların tıbbi bilgilerine ihtiyacımız olabilirdi. Ayrıca açıkçası, bir sürü vampire karşı karanlıkta Fulton'la yalnız kalmak istemiyordum. Çok korkuyordu. Onu suçlayamazdım ama arkamı kollamasını da istemiyordum. Elbette, kendimi terlerken ve düzgün nefes almaya çalışırken görseydim, kendimin de orada olmasını istemezdim. Lanet olsun. Bunu yapabilirdim. Yapmalıydım.

Dedektif Tammy Reynolds da üzerinden dökülen kıyafetiyle geldi. Dolph'un boyuna uygun bir tane bulamamışlardı, o yüzden desteğim o olacaktı. Aman ne güzel. İtfaiyecileri oraya sadece Tammy'yle gönderemezdim.

Tammy omuz askısını tulumunun üzerine giymeyi başarmıştı, onunki sadece omuzdan geçen türdendi, kemere takılmıyordu. Benim omuz askısı aldığım dönemde, sadece omuza takılanlar bana çok büyük geliyordu. Bu dar omuzlara sahip olmanın bir bedeliydi. Bu omuz askısını bile kestirmem gerekmişti. Üzerinde uğraşılacak elbise ve silah kılıfı almamaya çalışırdım.

Reynolds bana gülümsedi. "Larry bizimle gelemediğine çok üzüldü."

"Benim içim rahat etti."

Kaşlarını çattı. "Onun sana destek olmasını isteyeceğini düşünüyordum."

"Evet ama tavan üzerimize çökerse silahın ona bir faydası olmaz."

"Üzerindekinin bir faydası olur mu?" diye sordu.

Omuz silktim. Kıyafetimle ilgilenmeye başladım, Wren'in oynadığı küçük detaylarla uğraştım. Yürürken altımızdan kayabilecek bir zeminden geçeceğimizi, sonra içi tabut ve

vampir dolu suyun içindeyken, altından geçtiğimiz tavanın üzerimize çökebileceği düşüncesini aklıma getirmemeyi başardım. Daha ne olsun?

"Tedbirliyim diyelim."

"Ve Larry'yi riske atmak istemiyorsun."

"Bu doğru. Larry'nin herhangi bir sebepten incinmesi fikri hoşuma gitmiyor." Bunu söylerken ona baktım.

Ela gözlerini bana doğru kırptı, sonra gülümsedi. "Ben de, Anita, ben de."

Başıyla onayladı ve üzerinde durmadım. Ben ebeveynlik görevimi yerine getirmiştim. Tammy'ye neden güvenmediğimi bilmiyordum ama güvenmiyordum. Kadınlık içgüdüsü yüzünden olabilirdi. Belki de artık tam olarak hiç kimseye güvenmediğim içindi. Belki.

Tucker yanımıza geldi. "Giyinme zamanı." Bana bakıyordu.

Başımla onayladım. Onun maskeyi yüzüme oturtmasına izin verdim. Gözlerimi kapadım ve kendi nefesime konsantre oldum. İçeri, dışarı, içeri, dışarı. Dalarken eğer çok hızlı nefes alırsanız, ciğerlerinizi patlatabilirdiniz. Şimdi de bunu fazla oksijenden bayılmamak için yapıyordum.

Tucker tulumun başlığını kafamın üzerinden geçirdi. Bunu yaparken onu seyrettim. Gözlerimin korkudan biraz büyüdüğünün farkındaydım.

Maskenin içindeki telsizden Wren'in neşeli sesi duyuldu. "Normal nefes al Anita."

"Normal nefes alıyorum," dedim. Kendi nefesim kulaklarımda uğuldarken sesimin normal çıkması garibime gitmişti. Ağızlıkla konuşmanız mümkün değildi ama dişlerimin arasında ağızlık varken çığlık atabileceğimi öğrenmiştim. Su altında ses acayip yankılanıyordu.

Maskenin üzerine kask takılınca görüş çok iyi olmuyordu. Başımı çevirmeye çalıştım, kör noktalarımın sınırlarını anlamaya çalışıyordum. Yanları neredeyse hiç göremiyordum.

Telsizden Tammy'nin sesi duyuldu. "Bu şeyin içinde etrafı görmek çok zor."

"Alışırsın," dedi Tucker.

"Umarım bunların içinde alışacak kadar kalmayız," dedim.

"Eğer biz 'koş' dersek deli gibi koşun," dedi Tucker.

"Çünkü zemin çöküyor demektir değil mi?" dedim.

Galiba başıyla onayladı ama arada bu kadar kat varken emin olmak zordu. "Doğru."

"Peki. Ama merdivenlere geldiğimizde ben öne geçeceğim ve 'deli gibi koşun' dediğimde, vampirler bizi yemeye geliyor demek olacak."

Wren ve Tucker birbirine baktı. "Sen sadece koş de, biz koşarız," dedi Wren.

"Anlaştık," dedi Tucker.

"Harika," dedim. Açıkçası onlarla tartışmamak çok rahatlatıcı olmuştu. Kavga yoktu. Ne büyük rahatlık. Eğer domuz gibi terlemiyor, kendi nefesimin yankısını beni ikaz eden bir korkunç bir kalp gibi duymuyor, metal kaplı botlar içinde yürümeyi yeniden öğrenmiyor olsaydım, itfaiyeyle çalışmanın çok zevkli olduğunu söyleyebilirdim. Ama değildi. Özel Tim'le iplerle kayıp ateş etmenin serbest olduğu alanlara inmeyi, bu mumya kıyafeti içinde kendimi kaybetmeye tercih ederdim. Lanet olsun, bu sadece bir fobiydi. Kötü giden bir şey yoktu. Hiçbir şey bana zarar vermeyecekti. Sadece, vücudum bu mantığı bir türlü kabul etmiyordu. Fobiler böyle şeylerdi. Mantık onları yatıştırmıyordu.

Wren kapıya doğru ilerleyip uykusundan uyanıp kükreyen bir dev gibi bir ses çıkardı. Durdu, sonra ayağını yere o kadar sert vurdu ki yüreğimin ağzımdan fırlayacağını sandım.

"Daha sessiz olmamız gerekmiyor mu?"

Kulağımda Wren'in sesi duyuldu. "Sadece benim yürüdüğüm yerlerde yürüyün. Başka tarafa sapmayın, dağılmayın."

"Neden?"

"Çünkü benim yürüdüğüm yerin sağlam olması, diğer yerlerin de sağlam olduğu anlamına gelmiyor."

"Ah," dedim.

Wren'in tam arkasına geçtim, o yüzden ayağını yere vurarak yaptığı küçük dansı yakından seyretmek zorunda kaldım. Tucker arkamdan geliyordu, en arkada Dedektif Reynolds vardı.

Herkese haç vermiştim, ceplerine koymuşlardı. Neden herkes benim gibi boynuna asmıyordu? Çünkü Tucker ve Wren üzerilerinde siyah renkli ceset torbalarından taşıyordu. Plana göre vampirleri ceset torbalarına koyup yukarı çıkaracaktık. Ceset torbaları içinde ambulansa girince, hava kararıncaya kadar güvende olacaklardı. Eğer bu işi becerirsek ve hava kararmadan önce tavan çökmezse, o zaman bu riske girdiğimiz için gıcık olacaktım. Biz aşağıdayken çökmediği sürece, bununla idare edebilirdim.

Wren'in bastığı yerlere, dini vecibeymiş gibi basıyordum. "Bu kıyafetin dışındayken bile adımlarım seninki kadar büyük değil. Bu kıyafetin içindeyse topal gibiyim. Daha küçük adımlar atmamın sakıncası var mı?" demem gerekmişti.

"Benimle aynı hatta olduğu sürece sakıncası yok," dedi Wren.

Rahatlamıştım. Yer yıkıntılarla kaplıydı. Kararmış tahtaların her tarafında çiviler vardı. Botların altındaki metal destek-

lerin sebebini şimdi anlamıştım. Onların olduğuna şimdi seviniyordum ama hala yürümeyi kolaylaştırmıyorlardı.

Yerdeki delikten aşağı bir hortum iniyordu. Dışarıdaki pompaya bağlı sert bir hortumdu. Bodrumdaki suyu boşlatıyorlardı. Eğer bodurum su geçirmezse, tavana kadar su dolu olabilirdi. Ne rahatlatıcı bir düşünce.

Fulton su için bir Zar-Mad tankeri çağırmıştı. Görünüşe göre, vampirlerde bir tür bulaşıcı hastalık olduğunu düşünüyordu. Vampirlik bulaşıcıydı ama onun düşündüğü şekilde değildi. Ama Olay Sorumlusu oydu. Bu titrin, yangın yerinde Tanrı'yla aynı anlama geldiğini öğrenmeye başlamıştım. Ve Tanrı'yla tartışamazdınız. Ona kızabilirdiniz ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Bacaklarımın hareketine konsantre oldum. Yıkıntılara dikkat ediyordum. Wren'in bastığı yerlere basıyordum. İlerlemek düşüncesi dışında dünyada olan her şeyi göz ardı ediyordum. Güneşin battığının farkındaydım, sırtımdan ter akıyordu ama bunların hepsi çok uzaktı. İlerlemek dışında hiçbir şey yoktu. Düşünmek gerekmiyordu. Wren'in sırtına çarptığımda nefesim normale dönmüştü.

Dondum, hareket etmeye bile korkuyordum. Bir şey mi olmuştu?

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Merdivenler," dedi.

Tabii, diye düşündüm. *Artık benim öne geçmem gerekiyor.* Hazır değildim. İşin doğrusu, bu lanet tulumun içinde merdivenlerden nasıl ineceğimden bile emin değildim. İçinde yürümenin bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Böyle binaların en tehlikeli yeri merdivenlerdir. Eğer herhangi bir şey çökecekse önce merdivenler çöker," dedi Wren.

"Bunu biz kendimizi daha iyi hissedelim diye mi söylüyorsun?" diye sordu Reynolds.

"Sadece hazırlıklı olun. İlk birkaç basamağı ben ineceğim. Eğer sağlam görünürse geri çekileceğim ve Blake devam edecek," dedi. Artık şaka yapmıyordu. Tamamen işe konsantre olmuştu ve şimdi birbirimize soyadlarımızla hitap ediyorduk.

"Merdivenlerdeki cesede dikkat edin," dedi. İlk adımı attı, ancak benim zıplayarak yapacağım bir güçle ayağını yere vurdu.

Merdivenlerdeki ceset siyahtı, kömürleşmişti. Ağzı sessiz bir çığlıkla açık kalmıştı. Sivri dişleri görmek için yakından bakmanız gerekiyordu. Vampir dişleri gerçekte çok büyük olmazdı. Cesedin tendonları geri çekildiği için çenesi sanki dokunsanız kapanacakmış gibiydi. Ceset çok kırılgan görünüyordu, sanki dokunursam toza dönüşecekti. Aklıma Larry dokununca toz olan kafatası geldi. Bu ceset daha sağlam görünüyordu ama çok da iyi durumda değildi. Canlı olabilir miydi? İçinde hava kararınca parlayacak, ona hayat verecek bir kıvılcım var mıydı? Bilmiyordum. Küle dönüşmesi gerekirdi. Üzerine ne kadar su dökmüş olurlarsa olsun güneşe çıktığında yine de yanması gerekirdi.

Wren'in sesi beni korkuttu. "Artık öne geçebilirsin Anita."

Merdivenlere baktım ve Wren'in birkaç basamak aşağıda durduğunu gördüm. Neredeyse yolu yarılamıştı. Aşağıdaki karanlık, ayaklarının dibinde havuz gibi birikmişti. Karanlığa, iştahlı bir vampirin uzanıp bacağından yakalayarak onu aşağıya çekebileceği kadar yakındı. Duruma konsantre olamamıştım. Bu benim hatamdı.

'Yukarı gel Wren," dedim.

Geldi, içinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi. Lanet olsun. "Merdivenler beton, yani güvenli. Meraklanmana gerek yok."

"Her adımda yere vurmam gerekiyor mu?"

"Daha güvenli olur," dedi.

"Eğer çöktüğünü hissedersem bağırayım mı?"

"Evet," dedi. Yanımdan geçti.

Styx nehrinin derinliklerine baktım. "Bu kıyafet içinde tırabzanlara tutunmak için bir elimin boş kalması gerek. Bir elimde silahım olacak. Feneri tutacak bir yerim kalmıyor," dedim.

"Ben yolunu aydınlatmayı deneyebilirim ama ışık istediğin yerde olmayacaktır."

"Ben özellikle istemediğim sürece bunu dert etme." Browning'i cebimden çıkarmam bir ya da belki iki dakika sürdü. Silahım kesinlikle elimde duracaktı. Ağır eldivenlerle emniyeti açmak için iki elimi kullanmam gerekti. Parmağımı tetik koruması üzerinde tuttum. Normalde silahı bu şekilde tutmazdım. Ama eldivenli parmağım tetik koruması içine sığmıyordu. Artık gitmeye hazırdım. Eğer önce emniyeti açıp öyle ateş etmeyi planlasaydım asla zamanında ateş edemezdim. Kışlık eldivenlerle talim yapmıştım ama vampirlere Zar-Mad tulumu içindeyken ateş edeceğimi hiç düşünmemiştim. Kahretsin, bugüne kadar Zar-Mad tulumunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

"Nasıl gidiyor?" dedi Fulton'un sesi. Onun söylediğim her şeyi duyduğunu unutmuştum. Sanki gözetleniyordum.

"Bu lanet eldivenlerle rahat ateş edilemiyor."

"Bu da ne demek?" diye sordu.

"Bu, aşağıya inmeye hazırım demek," dedim. Browning'i yukarı ve biraz ileriye doğru tuttum. Kıyafet içindeyken yere düşersem ve silah yanlışlıkla ateş alırsa arkamdakini vurmamak için çok dikkat etmem gerekecekti. Dedektif Tammy'nin de silahını çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordum. Silah kullanmada ne kadar iyi olduğunu merak ediyordum. Acil durumlarda ne kadar iyiydi? Bunu öğrenmemeyi dileyen kısa bir dua ettim, tırabzana hayatım buna bağlıymış gibi tutundum ve ilk adımı attım. Zemin çökmedi. Merdivenlerin ortasındaki yoğun karanlığa doğru ilerlemeye başladım. Karanlık güneş ışığını bıçak gibi kesmişti.

"Evet baylar ve bayanlar, işte gidiyoruz," dedim. Ve hep beraber aşağı indik.

46

Son birkaç basamak su altındaydı, bodrum göle dönüşmüştü. Wren'in feneri karanlık suların üzerinde deniz feneri gibi dolaşıyordu. Su, katı bir karanlık gibiydi, sırlarını sessizce ve sıkıca tutuyordu. Merdivenlerden üç metre ötede suyun üzerinde bir tabut vardı, kapkara suyun içinde hafifçe süzülüyordu.

Kendi nefesimin uğultusuna rağmen damlayan suyun sesini duyuyordum. İskeleye bağlı kayıklardan gelen sesler gibi, tahta sesleri geliyordu. Wren'in feneri, işaret ettiğim yeri aydınlattı. Karşı duvarın yakınında iki tabut daha suyun içinde birbirine çarpıyordu.

"Görünürde üç tabut var ama dört tane daha olmalı. Biri gözcü için, biri merdivenlerdeki için ve bir de diğeri için."

Suya inen son adımı attım. Tulumumun içinden bile sıvıyı hafif bir serinlik gibi hissettim, suyun ağırlığı ayak bileklerimi çevreledi. Su hissi nefesimi kesti, yüreğimi ağzıma getirmeye yetti.

"Bayılacaksın. Nefesini yavaşlat," dedi Wren.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, nefesimi yavaşlatmak için saymaya başladım. On beşe kadar saydım, sonra bir nefes daha aldım.

"İyi misin?" diye sordu Wren.

"Neler oluyor?" diye sordu Fulton.

"Hiçbir şey," dedi Wren.

"İyiyim," dedim.

"Ne oluyor?" dedi Fulton.

"Dört tabut kayıp. İkisi batmış olabilir ama yine de iki tane eksik. Nerede olduklarını merak ediyoruz," dedim.

"Orada dikkatli olun," dedi Fulton.

"Düğün gecesindeki bir bakire gibi olacağız," diye fısıldadım.

Biri güldü. Komik olmak her zaman güzeldi.

Son adımda da, dizime kadar gelen suyun içinde, yere vurmayı denedim ve ayağım kaydı. Bir anda merdivenlerden kaydım ama tırabzanı tuttuğum için suyun içine gitmedim. Çeneme kadar gelen suyun içinde, kendimi aptal gibi ve korkmuş hissederek oturdum. Hiç hoşuma gitmeyen bir kombinasyondu.

Wren gelip tepemde durdu, ayağa kalkmama yardım ederken fenerinin ışığıyla çevreyi kolaçan ediyordu. Yardıma ihtiyacım vardı. Browning'i üzerinden su damlarken ışığa tuttum.

"Silahın çalışacak mı?" diye sordu.

"Su altında bile ateş etsem çalışır," dedim. Hala insanların silahların sudan etkilendiği düşünüyor olması beni şaşırtıyordu. Islandıktan sonra çok iyi temizlemeniz gerekiyordu ama ateş ederken suyun hiçbir sakıncası yoktu. Barutun kuru tutulması gereken günler çoktan geçmişti.

Son basamaklardan dikkatlice indim ve serin suyun içindeki zemine ulaştım. Nefesim hırıltılı çıkmaya başlamıştı. Siktir, çok korkuyordum. Suyun içinde dengesizce yürüyordum. Cebimdeki feneri ya da sırtımdaki çantadan çifteyi çıkarabilirdim. Ama silahlarımı değiştirmeden önce beni koruması için Dedektif Tammy'yi buraya çağırmalıydım. Hala silah kullanma konusunda ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum ama hiç yoktan iyiydi.

Su göğüs hizamdaydı, koltukaltlarıma kadar gelmiyordu ama yakındı. Dikkatlice suyun içinde kaydım. Yürümekten çok yüzüyordum. Silahımı iki elimle tutmuştum ve hazırdım. Yani ödünç astronot kıyafeti içinde, yarı yüzerken ne kadar hazır olunursa o kadar hazırdım.

İçinde vampir olan iki tabutun kayıp olması fikri hoşuma gitmemişti. Belki sadece batmışlardı ama midemde bir düğüm vardı. Ellerinin, ayak bileklerimden kavrayıp beni suya çekmesini bekliyordum. Ayağıma sert bir şey sürtündü ve bir an nefesim kesildi. Ayağım değince hareket etti. Belki de boya kutusu gibi bir şeydi. Galiba vampirlerin de bodrumlarında, bizimkilerde olduğu gibi çerçöp vardı.

"Burada bazı yıkıntılar var," dedim.

"Gerçek bir itfaiyeci gibi konuştun," dedi Wren.

"Tabut mu?" diye sordu Dedektif Tammy merdivenlerden. Sonunda suya inmişti.

"Hayır, kutu gibi bir şey."

Tabut neredeyse önümde yüzüyordu. Hareket yoktu. Uzanıp dokundum, küçük dalgalar oluşturup yüzmeye devam etti. "Wren ve Tucker tabutun yanına gelince geri çekileceğim. Çifteyi çıkarırken beni kolla."

"Tamamdır," dedi Tammy. Feneri ve silahını iki elinde tutuyordu, ikisi üst üsteydi, böylece ışık da namlunun oldu-

ğu yere dönecekti. Suda hareket var mı diye bakıyordu. Onu bu şekilde görmek bile omuzlarımdaki gerginliği biraz olsun azalttı.

"Ben hazır oluncaya kadar tabutu açmayın," dedim. O anda artık nefes almamda bir sıkıntı olmadığını farkettim. Boğucu basıklık, göğsüme kadar su içinde ve etrafımda vampirlerle çevrili olmanın getirdiği saf adrenalin akışıyla yok olmuştu. Fobimden korkmaya daha sonra devam ederdim. Hayatta kaldıktan sonra.

Wren ve Tucker tabutu iki ucundan tuttu. Onlar bile tulumları içinde suyun içinde zor hareket ediyordu. "Çifteyi çıkarıyorum Reynolds."

"Sen koruyorum," dedi.

Geri çekildim ve çantayı çevirdim. Bir an Browning'i cebime sokmakla çiftenin olduğu çantaya koymak arasında kaldım. Çantayı çektim. Çifteyi çıkarıp kabzasını omzuma dayadım. Suyun içinde olabildiğince dengede durdum. "Açın," dedim.

Tucker tabuttu tuttu ve Wren kapağını açtı. Açarken önüme geçti. "Atış alanımın önüne geçtin Wren."

"Ne?"

"Sağa kay," dedim.

Başka soru sormadan söylediğimi yaptı ama bu kadarcık bir gecikme onun yaralanmasına ya da ölümüne yol açabilirdi. Vampir tabutta sırtüstü yatıyordu. Uzun saçları soluk yüzünün etrafına saçılmıştı. Bir eli, uyuyan bir çocuk gibi göğsünün üzerindeydi.

"Onu kaldırabilir miyiz?" diye sordu Wren.

"Ateş alanımda durmazsan istediğini yapabilirsin," dedim.

"Affedersin," dedi. Mikrofondan bile utandığı belliydi.

Egosunu okşayacak vaktim yoktu. Vampirleri gözlemekle meşguldüm. Dikkatim daha çok açık tabuttaydı, kıyafetin içinde etrafımı göremiyordum. Duyuşum yarı yarıya, hatta daha fazla azalmıştı. Kendimi tamamen hazırlıksız hissediyordum.

"Neden haçlarımız parlamıyor?" diye sordu Reynolds arkamdan.

"Haçlar cesetlerin etrafında parlamaz," dedim.

Wren ve Tucker cesedi torbaya koymakta zorlanıyordu. Wren sonunda cesedi omzuna attı ve Tucker bacaklarını torbanın içine sokmaya başladı. Vampir, Wren'in sırtında tamamen hareketsiz yatıyordu. Vampirin uzun saçları suya kadar dökülmüştü, suyu emdikçe rengi koyulaşıyordu. Onu ceset torbasının içine tamamen soktuklarında, ölüm solukluğundaki yüzünü şöyle bir gördüm. Boğulmuş biri gibi görünüyordu. Islak saçları yüzüne yapışmıştı.

Tucker ceset torbasının fermuarını çekti. "Torbanın içinde su var. Nasıl çıkaracağımı bilemedim," dedi.

Wren cesedi olabildiğince dengede tuttu ve merdivenlere yöneldi. "Sadece ikimiz taşırsak bu iş çok vakit alır," dedi Wren.

Telsizden Fulton'un sesi duyuldu. "Tulum içinde iki adamımız daha var Bayan Blake. Aşağısı güvenli mi, gelebilirler mi?"

"Kurbanlık koyunlardan biri olarak konuşursam evet. Neden herkes eğlenceye katılmasın?" dedim

Wren merdivenlere ulaşmıştı, bir eli tırabzanda, tırmanmaya başladı. Aşağıya inerken yaptığı gibi ayağını yere vuruyordu ama dengesini kaybetti, neredeyse düşüyordu

"Merdivenlerden çıkıyorum. Eğer çökerse, havam bitmeden beni buradan çıkarmak konusunda dikkatli olun."

"Elimizden geleni yaparız," dedim.

"Sağol," dedi. İğneleme mikrofondan bile gayet net anlaşılıyordu.

Tucker tabutlardan birini çekmişti. Reynolds, Tucker kapağını açarken tabutu tuttu. Tucker'ın boyu kısa kaldığı için, kapağı Wren gibi düzgün bir şekilde açamadı. Savurarak açtı. Kapak diğer tabuta gürültülü, yankılı bir sesle çarptı. Ses, parmakuçlarımı karıncalandırdı.

"Hassiktir," dedi Reynolds.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Fulton.

"Evet, sadece biraz gerginiz," dedim.

"Sen iyi misin Tucker?" diye sordu.

"Bendim. Affedersin," dedi Reynolds.

İkinci tabuttaki vampir kısa ve kahverengi saçlı, beyaz teninde çiller olan bir erkekti. Boyu bir seksenin üzerindeydi. Onu ceset torbasına sokmak daha da zor olacaktı.

Tucker'ın aklına tabutu merdivenlere kadar sürükleyip cesedi torbaya basamaklardan destek alarak sokmak geldi. Bana da bu daha iyi bir fikir gibi göründü. Merdivenlerin başladığı yerde güneş ışığı yoktu, yani vampir de aldırmazdı.

Reynolds ve Tucker tabutu merdivene sürüklerken Wren de aşağıya inmişti. Fermuarı açık bir ceset torbasını yere serdi. "Reynolds ve Tucker tabutu tutsun, ben de cesedi torbanın içine yuvarlayayım," dedi.

"Bana uyar," dedi Tucker. Suyun içinde eğildi.

Reynolds bana baktı. "Elbette," dedim. Reynolds tabutun diğer tarafına geçti. Şimdi silahını belli bir yere doğru tut-

muyordu. Fenerini aşağıya doğrultmuştu. Fenerin ışığı, karanlık suyun içinde altın bir top gibi parlıyordu.

Wren cesedin üzerine eğildi ve yuvarlamak için uzandı. "Yine önüme geçtin Wren," dedim.

"Affedersin," dedi ama kolları cesedin altına gitmişti, yuvarlıyordu. Önümden çekilmedi.

"Çekil, lanet olsun," dedim.

"Onu neredeyse tabuta soktum."

Vampirin başı titredi. Bu 'uyku'larında bazen olurdu ama şimdi olduğu gibi olmazdı. "Onu bırak ve çekil Wren, hemen." Benim ve Reynolds'ın üzerindeki haçlar küçük güneşler gibi parladı.

Wren söylediğimi yaptı ama çok geç kalmıştı. Vampir ona döndü, ağzı açıktı, sivri dişleri gerilmişti. Tulumu ısırdı ve hava boşladı. Çifteyle ateş etmeye cesaret edemeyeceğim kadar birbirlerine yakındılar. "Reynolds, o senin," dedim.

Wren bağırdı.

Reynolds'ın silahı karanlıkta kıvılcımlar saçtı. Vampir, Wren'den uzaklaştı, alnında bir delik açılmıştı. Ama ölmemişti. Ölmeye yakın bile değildi. Bilinçsiz vampirler kolay ölmezdi. Soluk yüzüne ateş ettim. Yüzünden geriye sadece kan ve et parçaları kaldı, küçük parçalar suya hafif sesler çıkararak döküldü. Vampir tabutun açık kapağı üzerine düştü. Kafası gitmişti. Elleri hala beyaz saten kaplamanın içinde titriyordu. Bacakları oynuyordu. Wren popo üstü merdivenlere düştü.

"Wren, Wren, bana cevap ver," diyordu Tucker.

"Buradayım, buradayım," dedi. Sesi hırıltılıydı.

Su kaplı merdivenlere doğru iki adım daha attım ve vampirin göğsüne bir fişek daha sıktım. Vampirin üzerinde yat-

tığı tabut kapağında bir delik açıldı. Çifteye bir fişek daha yükledim. "Merdivenlerden yukarı, hemen," dedim.

Wren'in yanına diz çöktüm, elimi kolunun altına soktum, diğer elim sıkı sıkı çifteyi tutuyordu. Kulaklarımın çınlaması arasında, Tucker'ın "Bacağıma bir şey sürtündü," dediğini duydum.

"Çıkın, hemen!" Sesimle onları dışarıya çıkmaya zorlamaya çalışıyordum. Wren'i ayağa kaldırdım ve onu merdivenlerden yukarıya ittim. Çok fazla zorlamam gerekmedi. Işığa ulaşınca döndü ve bizi beklemeye başladı.

Reynolds neredeyse bize ulaşmıştı. Tucker'ın yanından iki ıslak kol yükseldi.

"Tucker," diye bağırdım.

Kollar kapandı ve Tucker bir anda havalanıp sırtüstü suya düştü. Su, koyu renk bir yumruk gibi üzerine kapandı. Ateş edecek hiçbir şey yoktu.

Sesi telsizden hala çok net duyuluyordu. Nefesi o kadar hırıltılı geliyordu ki sesi canımı yakıyordu. "Wren! Bana yardım et!"

Merdivenlerden kayıp kendimi suya bıraktım, karanlığın üzerime kapanmasına izin verdim. Haçım suyun içinde fener gibi parlıyordu. Hareketi görüyordum ama Tucker olduğundan emin değildim.

Arkamdan kollar beni yakalamadan önce, suyun içindeki hareketi hissettim. Dişler tulumu deldi, eller kaskı kağıt gibi parçaladı. Beni suyun içine çekti ve ben buna izin verdim. Hevesli ellerin, çifteyi çenesine dayayıp ateş edinceye kadar beni çekmesine izin verdim. Vampirin başının bir kan bulutu içinde dağılmasını, haçın ışığı altında seyrettim. Hava maskesi hala yüzümdeydi. Bu sayede boğulmuyordum.

Tucker'ın çığlıkları artmıştı. Çığlıkları her yerden geliyordu. Telsizden, sudan yankılanıyordu.

Ayağa kalktığımda tulumdan artakalanlar üzerimden kaydı. Tucker'ın çığlıklarının bir kısmı gitti. Su, çığlıkları amfi gibi artırıyordu.

Reynolds ve Wren de suyun içindeydi. Bu kötü bir fikirdi. Wren suyun içinden bir şey almaya çalışıyordu. Ne olduğunu gördüm. Tucker'ın Zar-Mad tulumu suyun üzerindeydi, bodrumun diğer ucunda yüzüyordu. Wren suyun içine atladı ve ona doğru yüzmeye çalıştı. Reynolds elinde silahı, onunla kalmaya çalışıyordu. Haçı kör edici bir parlaklıkla parlıyordu.

"Herkes çıksın! Çıkın, lanet olsun, çıkın!" diye bağırdım telsizden. Hiç kimse dinlemiyordu.

Tucker'ın çığlıkları bir anda kesildi. Diğer herkes daha yüksek sesle bağırmaya başladı. Benim dışımda herkes bağırıyordu. Ben susmuştum. Bağırmanın bir faydası olmazdı. Burada bizimle beraber en az üç vampir daha vardı. Üç bilinçsiz vampir vardı. Eğer burada kalırsak ölecektik.

Tam önümde, suyun içinden bir vampir fırladı. Ben daha ne yaptığımı bile farketmeden çifte ateş aldı. Vampirin göğsü parçalandı ama yine de beni tuttu. Yeni bir fişek yükleyecek vaktim vardı ama ateş edecek kadar yoktu. Böyle durumlarda dünya hem çok hızlanıyordu hem de çok yavaşlıyordu. Hiçbir şeyin olmasını engelleyemiyordunuz ama her şeyi en ince detayına kadar görüyordunuz. Vampirin parmakları omzuma battı. Beni canımı yakacak kadar sıkı tutuyordu. Saldırmak için geriledığinde bile beni tutuyordu. Koyu renk sakalla çevrelenmiş sivri dişlerini gördüm. Haçımın ışığı vampirin yüzünü aydınlatmıştı. Vampirin yüzü,

Cadılar Bayramı feneriyle aydınlatılmış gibi görünüyordu. Çifteyi tam çenesinin altında ateşledim. Silahı sabitleyecek vakit yoktu, sadece tetiği çektim. Başı patladı ve maskemin üzerine kırmızı bir yağmur gibi yağdı. Kan ve daha yoğun şeyler önümü görmemi engelliyordu. Silah geri tepmiş, beni suyun içine fırlatmıştı. O şey öldü mü, yoksa hala üzerime mi geliyor bilemeden, öylece suyun içinde oturdum.

Sonra yüzeye çıkmaya çalıştım. Su kanı temizledi ama daha yoğun parçalar maskeye yapışık duruyordu, hala önümü göremiyordum. Maskeyi suratımdan çıkardım. Telsizi kaybetmiştim ama görüşümü kazanmıştım.

Vampir suda yüzüyordu. Yüzü aşağıda ya da yukarıda değildi. Bir yüzü yoktu. Ne güzel.

Reynolds silahını ateşlediğinde ses bana bir garip geldi. O zaman, çiftenin çıkardığı gürültü yüzünden sağ kulağımın duymadığını farkettim. Vampirin bedeni isabet eden mermiler yüzünden titriyordu, dengesini kaybediyordu ama durmuyordu. Reynolds atış poligonunda öğrettikleri gibi bedenine ateş ediyordu.

"Kafasından vur," diye bağırdım.

Reynolds silahını kaldırdı ama silahı boştu. O şey Reynolds'ın üzerine atlayıp ikisi beraber suyun içinde kaybolduklarında, galiba Reynolds yedek şarjörüne uzanıyordu.

Kıyafetin üzerimde kalan bölümünden kurtuldum. Bantlı yerler bile üzerimden dökülen deri gibi kaydı. Çifteyi daha iyi tutmak için diğer elime alıp suya daldım. Yüzmek daha hızlıydı ve eğer beni yakalayacak başka bir şey daha olsaydı, şimdiye kadar çoktan yakalardı. Haçım önümü fener gibi aydınlatıyordu. Ama ben Reynolds'ın haçının ışığına doğru yüzüyordum. Benim fenerim oydu.

Birkaç saniye içinde ona ulaşmalıydım, yoksa işi biterdi. Son vampir bana çarpmadan bir saniye önce hareketini hissettim. Döndüm, çifteyi ona doğrulttum ve o silahı tuttu. Sanırım eline gelen ilk şeyi tutmuştu. Ama silahı elimden almayı başardı ve sonra da beni tuttu.

Uzun, açık renk saçları arkasından süzülen vampir, peri masallarından fırlamış bir denizkızını andırıyordu. Bana uzanırken haç tenini parlattı. Bıçağımı çektim ve çenesinin altına sapladım. Rahatça içeriye girdi ama beynine ulaşmadı. Ölümcül bir darbe değildi, hatta ölümcüle yakın bile değildi. Suda doğruldu, elleriyle bıçağa uzanıyordu. Acıdan olduğunu zannetmiyordum. Sadece ağzını beslenebilecek kadar açamıyordu.

İkinci bıçağı kaburgalarının altından kalbine soktum. Vücudu titredi, gözleri inanılmaz derecede irileşti. Ağzı, içinden geçen bıçağı görebileceğim kadar açıldı. Sessiz bir çığlık attı ve bana elinin tersiyle vurdu. Havalanmamı sadece su engelledi. Su darbenin gücünün bir kısmını emmişti. Sırtüstü düştüm ve su üzerime kapandı. Suyun üzerinde kaldığım o bir anda nefes almaya çalıştım, bir ağız dolusu su yuttum. Öksürerek ayağa kalmayı denedim ama ayağa kalktığım anda düştüm. Altımda kalan bacağımda sudan daha sıcak bir şey hissettim. Kanıyordum. Görüşüm grileşti, gözümün önünde beyaz çiçekler uçuşmaya başlamıştı.

Vampir hala bana doğru geliyordu, son bıçağım da üzerindeydi. Bodrumda artık hiç çığlık duyulmuyordu. O kadar uzağı göremiyordum ama bunun bir tek anlamı olabilirdi. Reynolds, Wren ve Tucker'ı kaybetmiştik.

Suda geri gidiyordum. Bir şeye takıldım ve düştüm, su üzerime kapandı. Ayağa kalkmam bu sefer daha zor ve da-

ha yavaş olmuştu. Zar-Mad tulumuma ve içinde Browning'in olduğu çantaya takılmıştım. Vampiri sanki art arda patlayan flaşların ışığında görüyordum. Gözlerimi kapadım ama beyaz çiçekler göz kapaklarım arkasında da görünüyordu. Kendimi suya bıraktım ve ayağımla çantamı buldum. Nefesimi mi tutuyordum, yoksa artık nefes almıyor muydum, hatırlamıyorum. Browning'i gözlerimi açmadan çıkardım. Ateş etmek için görmeme gerek yoktu.

Vampir saçlarımı avuçladı ve beni yüzeye çekti. Çıkarken ateş ettim, soluk yüzüne gelinceye kadar bedeninde fermuar gibi delikler açıldı. Elini silahın namlusuna koydu ve o narin eli parçalandı. Yüzü kırmızı parçalara ayrılıncaya kadar ateş ettim. Artık iki kulağım da duymuyordu.

Vampir suyun içine düştü ve ben dizlerimin üzerine kaydım. Su üzerime kapandı. Yüzeye çıkmaya çalıştım ama yapamadım. Galiba son nefesimi almıştım. Sonra her yerde gri ve beyaz noktalar belirdi. Karanlık görüşümü yuttuğunda, gördüklerim pürüzsüz ve mükemmel bir boşluk gibiydi. Bir an korkmam gerektiğini düşündüm, sonra hiçbir şey kalmadı.

47

Caroline'la konuştuğum çimenlikte uyandım. Su ve safra kustum, kendimi bok gibi hissediyordum ama hayattaydım. Hayatta olmak güzeldi. Sağlık görevlileri üzerimde çalışırken tepemde dikilmiş beni seyreden Dedektif Tammy Reynolds'ı görmek de güzeldi. Kolunu sarıp askıya almışlardı ve ağlıyordu. Sonra her şey gitti, sanki biri kanalı değiştirmiş gibi başka bir gösteri içinde uyandım.

Bu sefer hastanedeydim. Reynolds'ı rüyamda gördüğümü sandım ve gerçekten öldü diye korktum. Larry yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu, başı gerideydi, uyuyordu ya da ağrı kesiciler onu bayıltmıştı. Onun burada olmasını, Reynolds'ın ölmediğine dair bir işaret olarak kabul ettim. Eğer sevgilisi ölü olsaydı, burada oturacağını sanmıyordum. En azından uyuyor olmazdı.

Uyandı, gözlerini kırpıştırdı. Gözleri, herhalde ilaçlar yüzünden, odaklanmakta güçlük çekti. "Nasılsın?"

"Esas sen söyle."

Gülümseyip ayağa kalkmaya çalıştı ama önce derin bir nefes alması gerekti. "Eğer yaralı olmasaydım, şimdi dışarı-

da Tammy'ye vampirleri kurtarmasında yardım ediyor olurdum."

Göğsümdeki sıkışıklık gevşedi. "O zaman hala hayatta. Rüya gördüğümü zannetmiştim."

Bana gözlerini kırptı. "Evet, yaşıyor. Wren de öyle."

"Nasıl?" diye sordum.

Bana sırıttı. "Adı Gezgin olan bir vampirin, diğer vampirlerin bedenlerine girme gücü varmış. Onların meclisinin bir üyesi olduğunu ve yardıma geldiğini söyledi. Senin ondan yardım istediğini söyledi." Larry bana çok dikkatli bakıyordu, benim gerçeği söylememi istediği belliydi. Bunları tam olarak anlayabilmek için kendini toparlamaya çalışıyordu. Ağrı kesicilerin gözlerine yansıyan etkileri azalmaya başladı.

"Temel olarak öyle," dedim.

"Tammy ve Wren'e saldıran vampirin bedenini ele geçirmiş. Böylece onları kurtardı. Vampire kendi kolunu ağzına sokturtmuş ama iyileşecek."

"Wren ne durumda?"

"Iyi."

"Tucker başaramadı," dedim.

Başını iki yana salladı. "Parçalanmıştı, neredeyse ikiye bölünmüştü. Onu sadece Zar-Mad tulumu bir arada tutuyordu."

"Yani ona kazık saplamanız gerekmedi," dedim.

"Vampirler işi kendileri yaptı. Tucker'ın cesedini çıkardılar ama senin öldürdüklerini çıkarmadılar. Onlar hala aşağıda."

Ona baktım. "Tahmin edeyim, tavan çöktü, değil mi?"

"Tucker'ın cesedini çıkarıp seni çimenlere yatırdıktan beş dakika sonra çöktü. Gezgin'in kullandığı vampirin bedeni yanmaya başladı. Daha önce onları hiç yanarken gör-

memiştim. Hem etkileyici hem de korkutucuydu. Yıkıntılar vampirin üzerine çöktü. Hava kararıncaya kadar onu çıkaramadılar çünkü o zaman yine güneş ışığına maruz kalırdı. Kurtarma hazırlıkları başlarken o bir yolunu bulup kendi çıktı."

"Herhangi birine saldırdı mı?" diye sordum.

Larry başını olumsuz anlamda salladı. "Çok sakin görünüyordu."

"Sen orada mıydın?"

"Evet."

Üzerine gitmedim. Vampir dışarıya öfkeyle çıksaydı olabileceklerin üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca Gezgin'in güneş ışığına dayanamadığını ama Warrick'in dayanabildiğini öğrenmek şaşırtıcıydı. Demek ki güneş ışığına dayanabilmek, çok hafif ışığa bile dayanmak, yürüyen ölüler arasında çok ender rastlanan bir özellikti. Ya da belki Warrick haklıydı. Belki de bu ona Tanrı'nın bir hediyesiydi. Ben nereden bilebilirdim?

"Ben mi yanlış görüyorum, yoksa sen daha rahat mı hareket etmeye başladın, ağrın azaldı mı?" diye sordum.

"Bir yirmi dört saat daha geçti. İyileşmeye başladım."

"Efendim?" dedim.

"Neredeyse bir gündür yataktasın. Pazar öğlen oldu."

"Hassiktir," dedim. Acaba Jean-Claude, Konsey'le bensiz mi görüşmüştü? Acaba 'akşam yemeği' ya da her ne halt ise, o şey olup bitmiş miydi? "Hassiktir," dedim yeniden.

Larry kaşlarını çattı. "Gezgin'den bir mesaj var. Bana neden böyle korktuğunu söyle, ben de mesajı sana ileteyim," dedi.

"Bana hemen söyle Larry, lütfen."

Hala kaşları çatıktı, "Sen kendini katılacak kadar iyi hissedinceye kadar akşam yemeği ertelenmiş."

Yastığa geri yatıp yüzümde ve bedenimde beliren rahatlamayı engelleyemedim.

"Ne haltlar dönüyor Anita?"

Belki beyin sarsıntısı yüzündendi. Belki de sadece yüzüne karşı yalan söylemekten hoşlanmıyordum. Sebep her ne ise, ona tüm gerçeği anlattım. Her şeyi anlattım. Richard'dan ve izlerden de bahsettim. Bunu zaten biliyordu ama son zamanlarda öğrendiklerimi bilmiyordu. Birkaç şeyi atlamıştım ama çok fazla değildi. Ben anlatmayı bitirince yeniden sandalyesine yaslandı, şaşırmış görünüyordu.

"Evet, bir şey söyle."

Başını iki yana salladı. "Kutsal Meryem, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Jean-Claude dün gece Gezgin'le bir basın toplantısı yaptı. Bu kötü olayla mücadele için vampir ve insanların işbirliği yapmasından bahsettiler."

"Gezgin kimin bedenini kullandı?" diye sordum.

Larry titredi. "Bu gördüğüm en garip vampir güçlerinden bir tanesiydi. Malcolm'un kilisesinden birini kullandı. Basın toplantısında Malcolm da vardı. Gezgin güçlerini kullanıp Malcolm dahil diğer vampirleri de kurtardı."

"Güneş doğduğunda sözcüsü kim oldu?" diye sordum.

"İnsan hizmetkarı, Balthasar."

"Halka gösterdiği hizmetkarı, Balthasar mıydı? İşte bu garip," dedim.

Larry kaşlarını çattı. "Bana kızıl saçlı erkeklerden hoşlandığını söyledi. Şaka yapıyordu değil mi?"

Güldüm ve başım ağrıdı. Bir anda artan baş ağrımı hissettim, sanki ağrı hep vardı, sadece ilaçlarla maskelenmişti. Modern kimyanın yerini hiçbir şey tutamazdı.

"Belki de yapmamıştır ama merak etme. Mönüsünde sen yoksun."

"Kim var?" diye sordu Larry.

"Henüz bilmiyorum. Dolph bombalamalar ve saldırıların ardında kimin olduğunu buldu mu?"

"Evet." Bu tek kelimeyi sanki yeterliymiş gibi söyledi.

"Bana anlat, yoksa yataktan kalkar ve seni döverim."

"Önce İnsanlar'ın işiymiş. Polis, bu sabah merkezlerini bastı, liderlerinin çoğunu tutukladı."

"Bu harika." Kaşlarımı çattım, bu hareket canımı yaktı, sonra gözlerimi kapadım. "Önce İnsanlar tüm canavarların yerini nereden biliyormuş? Özel evlere, gizli gündüz sığınaklarına bile saldırdılar. Herkesin nerede olduğunu bilmelerine imkan yok,"dedim.

Kapının açıldığını duyduğum anda, "Vampirlerin arasında bir hain varmış," dedi Dolph.

"Selam Dolph."

"Sana da selam. Seni uyanık görmek güzel."

"Uyanık olmak da güzel. Ne haini?" dedim.

"Vicki Pierce'in Yanmış Kurban'daki küçük olayını hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Önce İnsanlar üyesi bir erkek arkadaşı varmış. İkinci sorguda onu ele verdi."

"Neden onu ele verdi?"

"Görünüşe göre bu küçük oyun için ona para ödemişler. Onu saldırı ve cinayete teşebbüsle suçlayacağımızı söyledik. O da iskambil destesi gibi açıldı."

"Bayan Mavi Gözler'in vampir hainle ne ilgisi var?"

"Yanmış Kurban'ın barmeni ve ortağı Harry'yle çıkıyormuş."

Kafam karışmıştı. "O zaman bu işi neden kendi işyerinde yaptırmış? Neden kendisini sıkıntıya sokmuş?"

"Kızın insan erkek arkadaşı, bu iş için kıza para ödemiş. Kız da Harry'yle çıktığını onun bilmesini istemiyormuş. Harry işe girmiş çünkü fanatikler tarafından vurulmayan tek işyerinin kendisininki olmasını istemiyormuş."

"Yani Harry verdiği bilginin ne için olduğunu biliyor muymuş?" dedim. Harry kadar yaşlıları bir yana, herhangi bir vampirin böyle bir şey yapabileceğine inanmakta güçlük çekiyordum.

"Biliyormuş. Paradan pay bile almış," dedi Dolph.

"Neden?"

"Onu bulduğumuzda soracağız."

"Tahmin edeyim. Kayboldu."

Dolph başıyla onayladı. "Bunu erkek arkadaşına söyleme Anita."

"Şimdi, Harry'yi yakalamak için tek şansımız vampirler olabilir."

"Ama onu bize mi verirler, yoksa öldürürler mi?"

Başımı çevirdim, gözlerine bakamamıştım. "Çok kızacaklar."

"Onları suçlayamam ama onu canlı istiyorum Anita. Ona canlı ihtiyacım var."

"Neden?"

"Önce İnsanlar'ın bütün üyelerini yakalayamadık. Onların dışarıda dolaşıp başka kötü sürprizler hazırlamasını istemiyorum."

"Elinizde Vicki var. O söylemiyor mu?"

"Sonunda avukatını istedi ve birden hafızasını kaybetti."

"Lanet olsun."

"Sırada bekleyen böyle kötü bir şey daha varsa, bunu bilmek istiyoruz."

"Ama onu bulamıyorsunuz," dedim.

"Bu doğru."

"Jean-Claude'a söylememi istemiyorsun."

"Bize Harry'yi bulmamız için yirmi dört saat ver. Eğer bulamazsak, o zaman vampirlere söylersin. Onu öldürmeden önce, ondan biraz bilgi edinmeye çalışın."

"Bunu, sanki o ölürken ben de orada olacakmışım gibi söyledin," dedim.

Dolph sadece bana baktı.

Bu sefer gözlerine baktım. "Etrafta ne söylenirse söylensin, ben Jean-Claude için kimseyi öldürmüyorum Dolph."

"Keşke buna inanabilseydim Anita. Buna inanmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

Yastığa yaslandım. "Neye istiyorsan ona inan Dolph. Zaten öyle yapacaksın."

Başka bir şey söylemeden çıktı. Sanki söyleyeceği şey çok acı, bir daha geri alamayacağı bir şey olacaktı. Dolph bana yüklenip duruyordu. Aramızı iyice açıncaya kadar yüklenmesinden korkuyordum. Yine beraber çalışırdık ama arkadaş olmazdık. Baş ağrısı artmaya başladı ve bunun sebebi ilaçların etkisinin geçmesi değildi.

48

Hastaneden taburcu edildim. Doktorlar iyileşme hızıma hayran kalmıştı. Bir de sebebini bilselerdi... Günün ilerleyen saatlerinde Pete McKinnon aradı. New Orleans ve San Francisco'da da bir ateşböceğinin çıkardığına benzer yangınlar olduğunu öğrenmişti. Bu şehirlerin neden önemli olduklarını bir an için hatırlayamadım. Hatırlayınca, "Ya Boston?" diye sordum.

"Hayır, hayır, Boston'da olmamış. Neden?"

"Hiç," dedim ama bu söylediğime inandığını hiç zannetmiyordum. Ama Dolph'un aksine, McKinnon üzerinde durmadı. Vampir Konseyi'ni suçlamaya henüz hazır değildim. Yangınlar onların gittiği şehirlerde oldu diye bunun sebebinin ille de onlar olması gerekmiyordu. Boston'da hiç yangın çıkmamıştı. Şu anda St. Louis'de gizemli yangınlar çıkması ve Konsey'in de burada olması hiçbir şey ispatlamazdı. Evet, zaten Paskalya tavşanı da bana her yıl hediyeler getirirdi.

Şüphelerimden Jean-Claude'a bahsettim. "Ama Konsey neden boş binaları yakmak istesin ki *ma petite*? Eğer içlerin-

den biri ateş yakma gücüne sahipse bile, bunu boş binaları yakmak için harcamazdı. Tabii yaktıkları bina onlara bir şey kazandırmıyorsa," dedi.

"Yani finansal bir motivasyon olabilir mi?" dedim.

Omuz silkti. "Belki. Gerçi kişisel motivasyonlar onların tarzına daha uygun."

"Yetkililere Konsey'den şüphelendiğimi söylemeden, daha fazla bilgi edinmem mümkün değil."

Bunu biraz düşündü. "Belki de bu intihar girişiminden önce, bu geceyi atlatmamızı beklemelisin."

"Elbette," dedim.

Gerçek karanlık çöktüğünde, üzerimde V yakalı, kolsuz, bedenimi saran siyah bir elbise vardı. Elbisenin bel bölümü sadece danteldi. Dantellerin altından beyaz tenim görünüyordu. Bacaklarımın epeyce üstüne kadar yükselen ince siyah çoraplar giymiştim, aslında çoraplar biraz daha yukarıya uzanıyor ve dantelli uçları, siyah saten iç çamaşırımın kenarındaki dantellere değiyordu. Naylon çorap bir beden büyüktü. Jean-Claude bilerek böyle almıştı. Kasıklarıma kadar uzanan naylon çorapları daha önce de giymiştim ve bu tip çorapların kısa bacakları daha hoş gösterdiğini kabul etmeliydim. Bu ölçüdeyken tam onlardan beklenen yerleri sarıyordu. İş için bir yere gidiyor olmasaydık, üzerimde sadece naylon çoraplarla dururken yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim. Ama bu gece yapacağımız şey sıkıcı ve biraz korkutucuydu.

Jean-Claude'un seçtiği yüksek topuklu ayakkabıları reddetmiştim. Onun yerine kendi düz ayakkabılarımı giymiştim. Topuklular kadar şık değildi. Hatta daha rahat bile değildi. Ama topukları, gerekirse koşabileceğim ya da bayılmış leoparadamları taşıyabileceğim kadar alçaktı.

"Mükemmelsin *ma petite*, tabii ayakkabılar dışında."

"Aklından bile geçirme, bu ince çorabı giymeyi kabul ettiğime şükret. Bu gece görüşmeye gittiğimiz kişilerin iç çamaşırımı görmesini gerektirecek bir durum olursa diye giyinmenin düşüncesi bile garip geliyor."

"Gezgin'i bedel ve sorumluluk konusunda sen ikna ettin. Bu gece de leoparadamları kurtarmanın bedelini ödeyeceksin. Şimdi pişman mı oldun?"

Gregory hala yatak odamda yatıyordu, rengi soluktu ve kırılgan görünüyordu. Vivian oturma odasındaydı. Tek kelimelik, kısa cümlelerle konuşuyordu.

"Hayır, hiç pişman değilim."

"O zaman ekibimizin geri kalanını da toplayıp yola çıkalım." Ama hareket etmedi. Beyaz kanepede yüzüstü yatıyordu, başı kollarının üzerindeydi. Eğer başka biri olsa kanepeye yayıldığını söylerdim ama Jean-Claude yayılmazdı. Poz verirdi, tembelce otururdu ama yayılmazdı. Boylu boyunca uzanmıştı, siyah çizmelerinin uçları kanepenin kenarına değiyordu.

Üzerinde daha önceden gördüğüm bir kıyafet vardı ama yeniden görüyor olmam hoşluğunu azaltmamıştı. Kıyafetlerini seviyordum. Onu giyinirken ve soyunurken seyretmeyi de seviyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Keşke bu gece evde kalsaydık. Üzerindeki kıyafetleri tek tek çıkarmak istiyorum, her çıkardığım parçada vücudunun tadına varmak istiyorum."

Sadece lafının geçmesi bile içimi gıdıkladı. "Ben de," dedim ve önünde yere diz çöktüm. Eteğimi kırışmaması ya da yukarı sıyrılmaması için düzelttim. Bunu bana Jean-Claude

öğretmemişti, büyükannem öğretmişti. Neredeyse bir ömür boyu gittiğimiz pazar ayinlerinde kılık kıyafet meselesi, vaazdan daha önemli gibiydi.

Çenemi kanepeye, Jean-Claude'un yüzüne yakın bir yere dayadım. Saçlarım yüzümün etrafına döküldü; üzerine yattığı kollarını okşuyor, yüzünün etrafında kıvrılıyordu.

"İç çamaşırların benimkiler kadar hoş mu?" diye sordum.

"İpek saten," dedi yavaşça.

Zihnimde beliren görüntü o kadar güçlüydü ki titredim. Kalın ipeğin altından onu hissettim, neredeyse canlı dokusu olan parlak kumaşın altında sertliğini hissettim. Onu gözümün önünde daha iyi canlandırabilmek için gözlerimi kapadım. Görüntü o kadar canlıydı ki yumruklarımı sıktım.

Alnımı öpmeden bir saniye önce hareketini hissettim. Dudakları hala tenimin üzerindeyken konuştu. "Düşüncelerin sana ihanet ediyor *ma petite*."

Yüzümü yukarı kaldırdım, dudakları yüzümde kaydı. Dudaklarımız birleşinceye kadar, ben onu üzerimde hareket ettirirken o tamamen pasifti. Sonra dudaklarını benimkilere bastırdı, dudaklarımız ve dillerimiz harekete geçti. İkimiz de ellerimizi kullanmadık. Sadece ağızlarımız dokunuyor, yüzlerimiz birbirine değiyordu.

"Rahatsız etmiyorum ya?" Kızgınlıkla kalınlaşmış tanıdık bir ses beni Jean-Claude'dan uzaklaştırdı.

Richard kanepenin ucunda durmuş bize bakıyordu. Geldiğini duymamıştım. Jean-Claude duymuş muydu? Duyduğuna bahse girerdim. Arzunun doruğundayken bile Jean-Claude'un hiç kimsenin ona habersiz yaklaşmasına izin vereceğini zannetmiyordum. Ya da belki bu kadar dikkat dağıtıcı olabileceğimi düşünmüyordum. Kendine güvensizlik mi, kimde, bende mi?

Topuklarımın üzerine oturup Richard'a baktım. Üzerinde, kuyruğu bile olan bir frak vardı. Uzun saçları sıkıca atkuyruğu yapılmıştı, sanki kısaymış gibi görünüyordu. Richard her zaman yakışıklıydı ama ne zaman saçlarını yüzünün önünden çekse, yüzünün ne kadar mükemmel olduğu bir kez daha ortaya çıkıyordu. Yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları, gamzesi. Bana yakışıklı, tanıdık yüzüyle bakıyordu ve kendini beğenmiş görünüyordu. Üzerimdeki etkisini biliyordu ve bıçağı biraz daha derine sokmaya çalışıyordu.

Jean-Claude kanepede doğruldu, ağzına rujum bulaşmıştı. Kırmızı, soluk teninde o kadar belirgin duruyordu ki kan lekesi gibi görünüyordu. Dilini ağzının etrafında gezdirdi, sonra parmağını kırmızılık gidinceye kadar üst dudağı üzerinde yavaşça dolaştırdı. Parmağını ağzına sokup ruju çok yavaşça, çok belirgin bir şekilde emdi. Gözleri benim üzerimdeydi ama gösteri Richard içindi.

İkimiz de onun gelişine hem sevinmiş hem de kızmıştık. Richard'ın beni üzmeye çalıştığını Jean-Claude da biliyordu, bu yüzden o da Richard'ı üzüyordu. Ona yem atıyor, kelimenin tam anlamıyla yarasına tuz basıyordu.

Richard'ın yüzündeki ifade o kadar açıktı ki başka tarafa bakmam gerekti. "Bu kadar yeter Jean-Claude, bu kadar yeter," dedim.

Jean-Claude neşeli görünüyordu. "Nasıl istersen *ma petite*."

Richard yeniden bana baktı. Gözlerine baktım. Belki benim yüzümde de aynı ifade vardı; bir anda arkasını döndü ve odadan çıktı.

"Lezzetli rujunu tazelemen gerek, sonra çıkarız." Jean-Claude'un bazen neşe bazen cinsellik olan sesinde, şimdi pişmanlık vardı.

Elini tuttum, nazikçe dudaklarıma götürdüm. "Gösterdikleri iyi niyetten sonra bile hala onlardan korkuyor musun? Bizi öldürmek istiyor olsalardı, seninle birlikte kameraların karşısına geçmezlerdi." Bacağına dokundum, parmaklarım kumaşın üzerinde geziniyordu, altındaki bacak kaslarını hissediyordum. "Tanrı aşkına, Gezgin, St. Louis Valisi'yle el sıkıştı."

Yüzüme dokundu, yanağımı avcunun içine aldı. "Konsey daha önce, nasıl denir, göz önüne çıkmayı hiç denememişti. Bu onların, bu yeni arenaya ilk çıkışı. Ama onlar binlerce yıldır kabusların yaratıklarıydı *ma petite*. İnsanlara özgü politika dünyasında bir gün geçirdiler diye başka bir şeye dönüşmelerini bekleyemezsin."

"Ama..."

Parmaklarıyla dudaklarıma dokundu. "Bu iyiye işaret, *ma petite*. Buna katılıyorum. Ama onları benim gibi tanımıyorsun. Onları en kötü hallerinde görmedin."

Gözümün önünde Rafael'in parçalanmış, kanlı bedeni, zincirlerden sarkan Sylvie'nin kırılgan, ince sesi ve Vivian'a tecavüz eden Fernando belirdi. "Şehre geldiklerinden beri çok kötü şeyler yaptıklarını gördüm. Kuralları sen belirledin Jean-Claude. Bizi hırpalayamazlar, tecavüz edemezler ya da öldüremezler. Geriye ne kalıyor?"

Dudaklarımdan hafifçe öptü ve ayağa kalktı, bana elini uzattı. Ben de tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Neşeli maskesini takmıştı, bir zamanlar bunun onun normal yüzü olduğunu zannediyordum. Şimdiyse bunu sadece bir şeyler gizlemek istediği zaman kullandığını biliyordum. Korktuğu ve bunun bilinmesini istemediği zamanlarda böyle oluyordu.

"Beni korkutuyorsun," dedim hafifçe.

Gülümsedi. "Hayır *ma petite*, onlar bunu benim yerime, hepimizin yerine yapacaklar." Bu rahatlatıcı cümleyle diğerlerinin yanına gitti. Ben de çantama uzanıp rujumu aldım. Konsey de kendi kurallarını koymuştu. Bu gece silah yoktu. O yüzden böyle giyinmiştim. Üzerimde silah olmadığı bir bakışta anlaşılıyordu. Jean-Claude bu şekilde giyinirsem üzerimi aramaları için bahane bulamayacaklarını düşünmüştü. Bunun ne önemi olduğunu sorduğumda, "Onlara sana dokunmaları için bahane vermek istemezsin *ma petite*. Bana bu konuda güven," demişti.

Ona güveniyordum. Konsey'dekilerin bana dokunmalarını istemiyordum, hem de hiç istemiyordum. Uzun bir gece olacaktı.

49

Bir zamanlar Jean-Claude'un oturma odası, ondan önce de Nikolaos'un tahıt odası olan oda, bir şölen salonuna dönüşmüştü. Boyu üç metreden daha uzun bir masa bulmuşlardı. Masanın ayakları kocaman aslan pençeleri şeklinde oyulmuştu. Masa örtüsü üzerinde o kadar çok altın işleme vardı ki örtüsü masanın üzerindeki ışıkların altında pırıl pırıl parlıyordu. Eğer bizim gerçekten yemek yememizi isteselerdi, örtüyü kirletmeye korkardım ama yemek yoktu. Sandalye yoktu. Tabak yoktu. Altın halkalara geçirilmiş beyaz keten peçeteler, kristal şarap kadehleri ve parlak yüzeyinin altında mavi gaz aleviyle parlayan büyük boy yemek ısıtıcılarından vardı... Parlak masanın üzerinde bileklerinden asılı duran, bacaklarını çaresizce sallayan bir adam vardı. Isıtıcının tam üzerine asılmıştı. Adı Ernie'ydi. Kaslı vücudunun üst tarafı çıplaktı. Ağzını bağladıkları şey yüzünü ikiye bölmüş, atkuyruğu saçının bir kısmını altına almıştı. Saçlarının yanları tamamen tıraşlıydı. Konsey bunları ona işkence amaçlı yapmamıştı. O bunları kendi kendisine yapmıştı. O, Jean-Claude'un en yeni adamların-

dandı. Vampir olmak isteyen ve onun yanında bir çeşit hizmetçi ya da ulak gibi hizmet eden bir insandı. Görünüşe göre, şimdi aperatif olmuştu.

Richard, Jean-Claude ve ben, arkamızda Jamil, Damian, Jason ve şaşırtıcı bir şekilde Rafael'le duruyorduk. Fare Kral bize eşlik etmek için ısrar etmişti. Fazla karşı çıkmamıştım. Jason'ın yanı sıra, hepimiz beraberimizde bir kişi getirmekte serbesttik. Yvette, Jason'ı özellikle istemişti. Onu yanımıza alarak fazladan bir kurtadam kazanmıştık ama mavi gözleri korkudan büyümüştü ve nefes alıp verişi biraz hızlıydı. Yvette, Jason'ın gözünde cehenneme denkti ve cehennem ona davetiye göndermişti.

Ernie bize baktı, çırpınıp bacaklarını salladı, ağız bağının altından konuşmaya çalıştı. "Beni indirin," diyordu galiba ama çok emin değildim.

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Jean-Claude. Sesi büyük odayı doldurdu, gölgelerin içinde sert, ıslığa benzer bir şekilde yayılıp yankılandı.

Padma holden çıktı. Üzerindeki kıyafet en az masa örtüsü kadar işlemeliydi. Hatta başına, üzerinde sülün tüyleri ve başparmağımdan daha büyük bir safir olan altın renkli bir sarık bile takmıştı. *Maharaja*'nın oyuncu seçimlerinden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu.

"Bize hiç ev sahipliği yapmadın Jean-Claude. Malcolm ve adamları bize yiyecek sundu. Ama sen, Şehrin Efendisi, bize hiçbir şey sunmadın." Yukarıdaki Ernie'yi işaret etti. "Bu bizim iznimiz olmadan geldi. Sana ait olduğunu söyledi."

Jean-Claude masanın yanına, Ernie'nin yüzüne bakabileceği bir yere kadar yürüdü. "Şehre, aile ziyaretinden iki gün

erken döndün. Eğer mümkün olursa, bir dahaki sefere önce bana haber ver."

Ernie ona baktı, gözleri kocamandı, ağız bağının altından *mmm* sesleri çıkarıyordu. Bacaklarını hızla oynattı.

"Debelenirsen daha çok canın yanar. Rahat ol," dedi Jean-Claude. Daha kelimeleri söylerken Ernie hareketsizleşti. Jean-Claude onu gözleriyle yakalamıştı ve onu sakinleştiriyordu, uyutmuyordu ama rahatlatmıştı. Üzerindeki gerginlik gitti. Jean-Claude'a bakan kahverengi gözleri şimdi boş ve ümitliydi. En azından artık korkmuyordu.

Gideon ve Thomas gelip Padma'nın iki yanında durdu. Thomas üniforma giymişti, çizmeleri siyah aynalar gibi parlıyordu. Beyaz miğferi üzerinde büyük ihtimalle atkuyruğundan yapılmış, püskül vardı. Ceketi kırmızıydı, düğmeleri bakırdı. Beyaz eldivenleri, hatta kılıcı bile vardı.

Gideon neredeyse çıplaktı. Üstünde sadece, bedenini belli belirsiz örten beyaz tanga vardı. Boynuna, üzerinde küçük elmaslar ve büyük zümrütler olan kalın bir altın tasma takmıştı. Dikkatlice taranmış altın rengi saçları, tasmanın etrafına dökülmüştü. Tasmadan çıkan zincir Thomas'ın eline uzanıyordu.

Padma, elini Thomas'a uzattı ve Thomas zinciri ona verdi. Thomas'la Gideon birbirine hiç bakmadı. Onlar bu gösteriyi daha önce de görmüştü.

Matrak bir şey söylememi engelleyen tek şey, bu gece konuşma işini Jean-Claude'un yapmasına izin vereceğime söz vermiş olmamdı. Benim birilerini kızdıracak bir şey söylememden korkuyordu. Kim, ben mi?

Jean-Claude masanın etrafında dolaştı. Richard'la ben onun iki adım gerisindeydik, Padma ve hizmetkarlarının

hareketlerinin aynısını yapıyorduk. Sembolizm hiç kimsenin gözünden kaçmamıştı. İşin doğrusu, Richard ve ben numara yapıyorduk. Diğerlerinin numara yaptığını zannetmiyordum.

"Galiba boğazını kesmeyi ve kanını ısıtıcıya akıtmayı planlıyorsunuz, sonra kanını herkese servis edeceksiniz?" dedi Jean-Claude.

Padma gülümsedi, başıyla nazik bir şekilde onayladı.

Jean-Claude, o dokunulabilecek güzellikteki kahkahalarından birini attı. "Eğer bunu gerçekten yapacak olsaydın Hayvanların Efendisi, onu ayak bileklerinden asardın."

Arkasında, Richard'la birbirimize baktık. Dönüp Ernie'nin huzur içinde asılı duran bedenine baktım. Jean-Claude onun ayak bileklerinden asılması gerektiğini nereden biliyordu? Aptalca soru sorarsan aptalca bir cevap alırsın.

"Blöf yaptığımızı mı söylüyorsun?" diye sordu Padma.

"Hayır, sadece gösteriş yapıyorsunuz," dedi Jean-Claude.

Padma gülümsedi, gülümsemesi neredeyse gözlerinede yansıdı. "Bu oyunu her zaman çok iyi oynuyorsun."

Jean-Claude hafifçe eğildi, gözlerini diğer vampirden hiç ayırmadı. "Benim hakkımda iyi şeyler düşünmene sevindim Hayvanların Efendisi."

Padma sert bir şekilde güldü. "Tatlı dillisin Şehrin Efendisi." Neşesi puf diye bir anda söndü. Yüzü aniden sertleşti, öfke dışında bir şey kalmadı. "Ama kötü bir ev sahibi olduğun gerçeği değişmedi. Hizmetkarlarım aracılığıyla beslenmek zorunda kaldım." Esmer eliyle Gideon'un çıplak omzunu okşadı. Kaplanadam hiç tepki vermedi. Sanki Padma orada değildi. Kim bilir, belki de Gideon orada değildi.

"Ama aramızda benim kadar şanslı olmayanlar da var. Onlar açlık çekiyor Jean-Claude. Onlar senin topraklarında konuk ve açlık çekiyorlar."

"Gezgin onları besliyor. Seni de beslediğini düşünüyordum," dedi Jean-Claude.

"Onun artık enerjisine ihtiyacım yok. Gezgin, şu..." Boştaki eliyle beni gösterdi. "Şu, ona durmasını söyleyinceye kadar diğerlerini besliyordu."

Konuşmaya başlarken neredeyse izin isteyecektim. Sonra düşündüm ve vazgeçtim. "Ondan durmasını rica ettim. Hiç kimse Gezgin'e ne yapacağını söyleyemez," dedim. İşte bu o kadar diplomatikti ki dişlerim kamaştı.

Odaya kendisinden önce gülüşü girdi. Gezgin'in yeni bedeni, genç ve yakışıklı bir erkekti. Öleli o kadar kısa süre olmuştu ki tenindeki güneş yanığı bile duruyordu. Balthasar yanına geldi, elleri adamın üzerinde, onu sahiplenir gibi dolaştı. Keşfedilecek yeni bir oyuncaktı. Malcolm'un ona bir kilise üyesi ödünç verdiğini söylemişlerdi. Malcolm'un, Gezgin ve Balthasar'ın o bedenle neler yaptıklarını gerçekten bilip bilmediğini merak ettim.

İkisi de toga giyiyor diyebilirdim ama tam da öyle değildi. Gezgin üzerinde yakut olan altın broşla bir omzundan tutturulmuş, mor renkli güzel bir kumaşa sarınmıştı. Sol omzu çıplaktı, pürüzsüz bronz tenini çok hoş bir şekilde gösteriyordu. Kumaş belinden birbirine dolanmış iki kırmızı kordonla bağlanmıştı. Neredeyse ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Alttan, ayağına giydiği bilekten bağlı sandaletleri görünüyordu.

Balthasar'ın üzerindeki kırmızıydı, omzunu tutan broşu gümüştü ve broşun üzerinde ametist vardı. Çıplak omzun-

dan, göğsünün kaslı olduğunu belli edecek kadarı görünüyordu. Sanki bundan şüphesi olan da! Kırmızı kumaş, belinden mor kordonla bağlanmıştı.

"Bobbsey İkizleri gibi görünüyorsunuz," dedim.

Jean-Claude boğazını temizledi.

Sustum. Ama eğer herkes böyle acayip şeyler giyiyorsa kendimi tutabileceğimden emin değildim. Yani, çok kolay değildi.

Gezgin başını geriye atıp güldü. Neşeli bir gülüştü ama altında yılanların tıslamasına benzer bir şey vardı. Kahverengi gözler bana döndü, derinliklerinde Gezgin vardı. Kimin gözlerinden bakarsa baksın onu tanırdım.

Balthasar, Gezgin'in bu yeni bedeninden üç dört santim daha kısa kalmıştı. Gezgin'e, sanki uzun boylu bir adamış da yanında beraber yürüdüğü kadına kolunu atıp onu kendisine yaslayıp koruyacakmış gibi yakın duruyordu.

"Senin insanlarını kurtardım Anita. Pek çok vampiri de kurtardım. Bu senin için yeterli değil mi?"

"Jean-Claude?" Adını soru sorar gibi söylemiştim.

Nefesini uzun bir iç çekişle verdi. "Senden söz vermeni istemem gereksizdi. Kendin gibi davran *ma petite* ama çok hakaret etmemeye çalış." Geri adım attı, böylece aynı hizaya geldik. Belki o da sembolizmden pek hoşlanmamıştı.

"Arkadaşlarımı kurtardığını öğrenince çok memnun oldum. Bütün vampirleri kurtarmanaysa hayran kaldım. Ama sen de kendini tehlikeye atmadan, çok iyi bir reklam yapmış oldun. Biraz modernleşip çağa ayak uydurmanız gerektiğini kabul ettiğinizi düşünüyordum."

"Ama ben ediyorum Anita, ben ediyorum." Gezgin yanağını, Balthasar'ınkine sürdü. Bana o kadar dik bakıyordu ki heteroseksüel olmadığına sevinmiştim.

"O zaman bu boktan Ortaçağ numarası da nedir?" Başparmağımla Ernie'yi işaret ettim.

Gözleri önce adama, sonra bana kaydı. "Ben olsaydım bırakırdım ama diğerleri kalması için oy verdi. Ayrıca Jean-Claude'un ihmalkar bir ev sahibi olduğu da doğru."

Jean-Claude koluma dokundu. "Eğer buraya davetimle gelseydiniz ya da topraklarıma girmek için izin alsaydınız, size avlanma haklarınızı vermekten mutluluk duyardım. Yasal olmanın faydalarından biri de gönüllü kurban sayısının inanılmaz artmış olması. İnsanlar bedenlerini kullanıp açlığımızı gidermemiz için para bile teklif ediyor."

"Bu aramızda eski bir yasadır. Bir başkasının topraklarında, onun izni olmadan beslenmeyiz. Ben diğerlerini doyurdum ama sonra insan hizmetkarın bana güçlerimin yerel halk üzerinde ciddi yan etkileri olduğunu gösterdi," dedi Gezgin. Balthasar'dan uzaklaştı, Jean-Claude'a dokunacak kadar yaklaştı.

"Ama senin vampirlerinden hiçbiri etkilenmedi. Onların gücünü çalamıyordum, onlara fazladan güç veremiyordum. Bunu engelledin. Bu beni, yaptığın her şeyden daha çok şaşırttı Jean-Claude. Bu senden göreceğimi hiç ummadığım bir güç gösterisi. Ne şimdi ne de bundan bin sene sonra." Yürüdü, Richard'ın önünde durdu. Yeni bedeni Richard'dan da uzundu. En az bir doksan vardı.

O kadar yakın duruyordu ki mor kumaş Richard'ın bedenine değiyordu. Etrafında o kadar yakın dolaştı ki kumaş Richard'ın üzerinden hiç ayrılmadı, özel dikilmiş smokininin üzerinde kumaştan bir el gibi dolaştı. "Padma kendi birleşmesinden bu kadar güç elde edemiyor." Sonunda Jean-Claude ve Richard arasında durdu. Elini, Richard'ın yanağını okşamak için kaldırdı, Richard onu bileğinden yakaladı.

"Bu kadar yeter," dedi Richard.

Gezgin elini yavaşça aşağıya indirdi, böylece eli Richard'ınkine değdi. Gülerek Balthasar'a döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence Jean-Claude şanslı bir adam," dedi Balthasar.

Richard'ın yüzü kızardı, yumruklarını sıktı. Genelde kadınların düştüğü bir duruma düşmüştü. Eğer biriyle yattığınızı reddederseniz size inanmazlardı. Ne kadar çok reddederseniz, herkesi bunu yaptığınıza o kadar ikna etmiş olurdunuz.

Richard benden akıllı çıktı. Reddetmeye çalışmadı. Sadece dönüp Gezgin'e baktı. Onunla neredeyse göz hizasındaydı "Benden uzaklaş," dedi.

Bütün kötü adamlar güldü. Biz gülmedik. 'Biz'e Gideon ve Thomas'ın da dahil olması çok garipti. Onların Padma'yla ne işleri vardı? Ne olmuştu da onun ağına düşmüşlerdi? Eğer hayatta kalırsak belki sormaya fırsatım olurdu ama şüpheliydim. Padma'yı öldürürsek, büyük ihtimalle onlar da ölecekti. Eğer Padma bizi öldürürse, şeey... Ölecektik.

Gezgin etrafındaki mor kumaş bulutuyla bana doğru yürüdü. "Gelelim sana Anita." Yeni bedeni tam önümde dikiliyordu, benden nerdeyse otuz santim daha uzundu ama hey, ben buna alışkındım.

"Ne?" dedim. Dimdik ona bakıyordum.

Yeniden güldü. Çok mutluydu. Bunun ne olduğunu anladım. Seks sonrası parıltı. İyi vakit geçirmişti. Balthasar'la birlikte aile mücevherlerini parlatmış olmalıydılar.

Gülümseyen yüzüne baktım. "Bu yeni beden çift eklemli falan mı, yoksa sadece Balthasar mönüdeki değişikliği mi beğendi?" dedim.

Gözlerindeki, yüzündeki gülüş, ufukta batan güneş gibi kayboldu. Geriye soğuk, uzak ve hiçbir şekilde konuşarak ikna edemeyeceğiniz bir şey kaldı.

Belki de çok konuşuyordum.

Jean-Claude omzuma dokundu ve beni geri çekti. Tam önüme geçecekken onu durdurdum. "Onu ben kızdırdım. Beni koruma."

Jean-Claude önde durmama izin verdi ama belirgin olmayan bir işaretle grubumuzun geri kalanı ilerleyip etrafımızı çevirdi.

Yvette ve Warrick, Liv'le beraber içeri girdi. "Hepiniz yenilecek kadar güzel görünüyorsunuz." Kendi esprisine güldü. Üzerinde beyaz, sade bir elbise vardı. Çıplak omuzları kıyafetinden daha beyazdı. Onu gördüğüm anda beslenmediğini anladım. Bileğinden koltuk altına kadar uzanan kolları, elbisesine bağlı değildi. Elbisenin vücudunun üst tarafına yapışmış kısmı aşağıya inince, elbisenin garip bağımsız kollarıyla aynı dokudan geniş bir eteğe dönüşüyordu. Beyaza yakın sarı saçları örgülü kıvrımlar ve bukleler halinde yüzünün etrafına dökülüyordu. Yvette sıradan şeyler giymiyordu, sadece özel tasarımları tercih ediyordu. Makyajı, teninin beyazlığı üzerinde biraz koyu kalmıştı ama bu kadar bitkinken duygularını gizlemek başka türlü mümkün olmazdı.

Warrick, kravat takmanın mümkün olmadığı, yakasız, beyaz bir takım giymişti. Yvette'le kıyafetleri o kadar uyumlu ve hoştu ki özenle hazırlanmış bir düğün pastasının üzerindeki biblolara benziyorlardı.

Yvette kıyafeti sanki sadece onun için yapılmış gibi giymişti. Warrick ise sanki kıyafet onu boğuyormuş gibi rahatsız duruyordu.

Liv hepimize ayrı ayrı sert bir şekilde baktı. Daha az kaslı, daha yumuşak hatlı bir kadın için yapılmış mavi bir elbise giymişti. Kıyafetin ona büyük mü dar mı geldiğini anlayamamıştım. Kesin olan tek şey, ona hiç yakışmadığıydı.

Bu Liv'i, onun Sylvie'ye işkence ettiğini öğrendiğimden beri ilk görüşümdü. Şansım varken onu öldürmediğim için pişmanlık duymayı bekliyordum. Ama gözlerinde bir kararsızlık, bedeninde bir rahatsızlık vardı. Bu hali, belki de biz yokken Konsey'in diğer yüzünü gördüğünü söylüyordu. Korkuyordu. Bu hoşuma gitmişti.

"Ödünç kıyafetler giymiş gibi görünüyorsun Liv. Birinin fakir akrabası gibisin," dedim.

"Gezgin seni, Yvette'e hizmetçi olarak mı verdi? Seni bu kadar çabuk mu bıraktı?" dedi Jean-Claude.

"Yvette sadece giyinmeme yardım etti," dedi. Başı yukardaydı ama elleriyle kıyafetini düzeltmeye çalıştı. Bir işe yaramadı.

"Dolabında daha çekici kıyafetlerin vardı," dedi Jean-Claude.

"Ama elbise yoktu. Resmi bir davette kadınsı bir şeyler giyilmesi gerekir," dedi Yvette. Hoş bir şekilde gülümsedi.

Bu söylediği beni elbise giydiğime pişman etti. "Sylvie'ye ne yaptığını biliyorum Liv. Dizlerin üzerindeyken kafanı uçurmadığıma pişman oldum. Ama biliyor musun Liv, Konsey'le birkaç yıl geçirince buna sen de pişman olacaksın."

"Hiçbir şeyden pişman değilim," dedi. Ama kaşlarında bir gerginlik vardı, güzel gözleri titriyordu. Bir şey onu çok kötü korkutmuştu. Bir parçam ona ne olduğunu öğrenmek istiyordu ama ne kadar korku içinde olduğunu görmek de yeterliydi.

"Eğlenmene sevindim Liv," dedim.

Asher geldi. Arkada toplanıp sıkıca örülmüş olan saçları, masa örtüsündeki desenlerle neredeyse aynı renkteydi, insan bile olsa olağandışı bir renkti. Saçları geri çekilince yüzü ve yara izleri ortaya çıkmıştı. Onlara bakmamak, gözlerini dikmemek çok zordu. Kıyafetinin geri kalanı da durumu kolaylaştırmıyordu.

Vücudunun üst tarafı zıtlıklardan oluşmuş bir gösteriydi. Tıpkı yüzü gibi, yarısı melekler kadar güzel, diğer yarısı erimiş bir kabus gibiydi. Deri pantolonunun yan kısımlarından, kasığından baldırının altına kadar ince bir çizgi halinde içi görünüyordu, geri kalanını çizmeleri örtüyordu. Sağ baldırı, yara izi içindeydi. Yara izleri baldırının ortasında bitiyor gibi görünüyordu. Ama büyük soru hala gizemini koruyordu. İşkenceciler onu hadım etmiş miydi, yoksa bütün mü bırakmıştı? Bir araba kazası gibiydi. Hem bilmek istiyordunuz hem de istemiyordunuz.

"Jean-Claude, Anita, bize katılmanız ne hoş." Bu kibar kelimeleri, alaycı bir tonla söylemişti. Kelimeleri, tehdidin sıcak tıslamasıyla dolduruyordu.

"Senin varlığın da her zaman bir zevk," dedi Jean-Claude. Kelimeler boştu, tamamen duygusuzdu, bir övgü ya da hakaret yoktu. Dinleyicinin tercihine kalmıştı.

Asher bize doğru kayar gibi geldi, mükemmel dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ağzının iki yanı da çalışıyordu. Yara izlerinin altındaki kaslar işliyordu. Gelip tam önümde durdu. Rahat edeceğimden iki adım daha yakındı ama geri çekilmedim ya da şikayet etmedim. Sadece gülümsemesine karşılık verdim. İkimizin de gülümsemesi gözlerimize yansımadı.

"Kıyafetimi beğendin mi Anita?"

"Sence de biraz saldırgan olmamış mı?"

Parmakucunu belimdeki danteller üzerinde gezdirdi. Parmağı açık dantelin içine kaydı, çıplak tenime dokundu. Bir an için nefesim kesildi.

"Bana istediğin gibi dokunabilirsin," dedi.

Elini çektim. "Kusura bakma, ben aynı şekilde karşılık veremeyeceğim."

"Bence verebilirsin," dedi Gezgin.

Ona baktım. "Hayır, olmaz."

"Jean-Claude kurallarınızı çok net belirledi. Asher beslenmek istiyor. Senden beslenmek, kurallara uygun. Sana başka şeylerini de batırmayı isteyecektir ama sivri dişleriyle yetinmek zorunda," dedi Gezgin.

Başımı iki yana salladım. "Hiç zannetmiyorum."

"*Ma petite*," dedi Jean-Claude hafifçe.

Bunu söyleyişi hiç hoşuma gitmemişti. Döndüm ve tek bir bakış yeterliydi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Yaklaştı, beni yanına çekti. "Bana söylediklerin arasında kan paylaşmayı engelleyen hiçbir şey yok."

Ona baktım. "Gerçekten benden beslenmesini mi istiyorsun?"

Başıyla reddetti. "Bu isteme meselesi değil *ma petite*. Ama eğer bize işkence edemiyorlarsa ya da tecavüz edemiyorlarsa, onlara çok az şey bırakmış olduk."

"Eğer leoparadamlarımdan birini vermek istersen, mesela Vivian'ı... Eğer tatlı Vivian'ımı bana geri verirsen güvenliğini sağlayabilirim," dedi Padma.

Sanki sırası gelmiş gibi Fernando içeri girdi. Yaralıydı ama yürüyordu. Aman ne kötü. Mücevherli bir yelek ve ha-

rem pantolonu gibi bir şey giymişti. *Maharaja*'dan çok *Arabistan Geceleri* filminden çıkmış gibiydi.

"Fernando, ona tecavüz ettiğini söylemedi mi?"

"Oğlumun ne yaptığını biliyorum."

"Bu, Vivian'ı senin gözünden düşürmüyor mu?" diye sordum.

Padma bana baktı. "Yeniden benim olduktan sonra onunla ne yapacağım seni hiç ilgilendirmez, insan."

"Mümkün değil," dedim.

"O zaman başka çaren yok. Birimizi beslemek zorundasın. Eğer aramızda seni daha çok memnun edecek, daha az... Daha az tiksindirici biri varsa, bir şeyler ayarlayabiliriz. Belki seni kendime alırım. Asher'ı aramızda sadece Yvette çekici buluyor ama zaten onun zevkleri biraz garip ve grotesktir."

Asher'ın yüzünden hiçbir şey belli olmadı ama duyduğunu biliyordum. Duysun diye söylenmişti. Son iki yüz seneyi ona bir sirk garabetiymiş gibi davranılarak geçirmişti. Acayip hareketler yapması normaldi.

"Senin bana dokunmana izin vermeden önce, Asher'ın bana istediği her şeyi sokmasına izin veririm."

Bir an için Padma'nın yüzünde bir şaşkınlık belirdi, sonra yerini kendini beğenmişlik aldı. Ama hakaret hoşuna gitmemişti. Ne güzel. "Belki gece bitmeden önce, Anita, istediğini elde edersin."

Çok rahatlatıcı değildi ama Asher sanki korkuyormuş gibi bana bakmakta güçlük çekiyordu. Tam olarak benden korkmuyordu ama bu onu incitmek için tasarlamış abartılı bir oyundu. Üzerinde çok farklı şeyler yüzünden çok sık tokatlanan kurbanların gerginliği vardı.

"Teşekkür ederim *ma petite*," dedi Jean-Claude. Galiba rahatlamıştı. Galiba boyun eğmektense kendimi ateşe atacağımı düşünüyordu. Padma komiklik yapmaya başlamasaydı, biraz daha direnebilirdim. Bunu yapacaktım. Eğer çizgiyi burada çekersem ve reddedersem, bu onlarla dövüşmemiz gerekeceği anlamına geliyordu. Kaybederdik. Eğer kan vermek hepimizin sabaha canlı çıkmasını sağlayacaksa bunu yapabilirdim.

Bir leopar kükredi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Odaya, boyunlarındaki mücevherli tasmaları parlayan, iki leopar girdi. Elizabeth olduğunu tahmin ettiğim siyah olanı geçerken bana hırladı. Leoparlar, leopar boyundaydı, Büyük danua'lar kadar yüksek değillerdi ama onlardan daha uzunlardı. Kaslarının üzerinde kadife varmış gibi dolaşıyorlardı. Enerjileri odayı doldurdu. Diğer şekil-değiştiricilerin güçleri, sanki kimyasal bir reaksiyona girdi. Leoparlar, Padma'nın ayaklarının dibine yattı.

Richard'ın gücünün büyüdüğünü hissettim. Gücü, leoparların sakinleşip insan formuna dönüşmesini istiyordu.

"Hayır, hayır, onlar benim. Onları hangi formda istersem, istediğim kadar o formda tutarım," dedi Padma.

"İnsan özelliklerini kaybetmeye başlayacaklar. Elizabeth hemşiredir. Eğer sivri dişleri olursa ya da gözleri düzelmezse işini yapamaz," dedi Richard.

"Bana hizmet etmek dışında bir işi yok," dedi Padma.

Richard bir adım ileri çıktı. Jean-Claude omzuna dokundu. "Bize yem atıyor *mon ami*."

Richard, Jean-Claude'un elini itti ama başıyla onayladı. "Onları insan formuna geçirmeyi istersem Hayvanların Efendisi'nin beni engelleyebileceğini zannetmiyorum."

"Bu bir meydan okuma mı?" diye sordu Padma.

"O leoparadamlar sana ait değil Richard," dedim.

"O ikisi hiç kimseye ait değil," dedi.

"Eğer isterlerse benim olabilirler," dedim.

"Hayır. Hayır, artık hiçbir şey vermeyeceğim. Size hiç kimseyi vermeyeceğim," dedi Padma. Duvara doğru geriledi, Mücevherli tasmasına bağlı olan Gideon'u da geri çekti. Thomas da aynı şekilde peşinden gitti. "Asher onu al."

Asher kolumu tutmaya çalıştı ama ben geri çekildim. "Sakin ol. Beklemenin zevki arttırdığını sana söyleyen olmadı mı?"

"Bunu iki yüz senedir bekliyordum *ma cherie.* Eğer beklemek zevki artırıyorsa, o zaman gerçekten harika olacaktır."

Asher'ın hevesli gözlerinden uzaklaştım ve Jean-Claude'un yanına gittim. "Tavsiyen var mı?"

"Bunu bir tecavüz gibi yapmaya çalışacaktır *ma petite.*" Bir şey söyleyemeden beni susturdu. "Gerçek tecavüz değil ama etkileri şaşırtıcı derecede benzer olacaktır. Eğer yapabilirsen bunu bir baştan çıkarma gibi yap. Zorunlulukları, zevke dönüştür. Bu onun bekleyeceği en son şey olacaktır ve onu rahatsız edecektir."

"Nasıl rahatsız edecektir?" diye sordum.

"Bu değişir. Bu galiba senin sinirlerinin ne kadar güçlü olduğuna bağlı."

Yan gözle Asher'a baktım. Yüzündeki heves korkutucuydu. Yüzyıllar boyunca onunla uğraşıldığı için üzülmüştüm ama bu benim hatam değildi. "Çok iyi olduğunu zannetmiyorum."

Richard dinliyordu. Fısıldayacak kadar yaklaştı. "Bir vampire zaten kan veriyorsun, bir tane eklenirse ne olur ki?"

"*Ma petite* ve benim, gücümüzü paylaşmamız için kan paylaşmamıza gerek yok," dedi Jean-Claude.

Richard kaşlarını çatarak önce ona, sonra bana baktı. "Hala kendini tutuyor musun? Birine kendini tamamen vermeyi beceremiyor musun?"

Jean-Claude'un yüzü duygusuz, boş ve güzeldi. Onun ifadesiz yüzünden Richard'ın kızgın yüzüne baktım ve başımı iki yana salladım. "Eğer yerini dolduracak bir üçüncü bulsaydım, onu alırdım Richard. Ama birbirimize ihtiyacımız var. O yüzden eşeklik etmeyi kes." Onu tokatlamamak için kendimi zor tutuyordum ama dengesini bozacak kadar sertçe itmeden edemedim. Yalnızken de kötü davranmak hoş değildi ama bunu kötü adamların önünde yapmak kurallara aykırıydı.

50

Asher beni bir köşeye çekti, diğerleri de ilkokulda hikaye dinleyen çocuklar gibi etrafımıza toplanıp bir çember oluşturdu. Belki de sessiz film oynamak için toplandılar demek daha iyi bir benzetme olurdu. Asher sert bir şekilde beni kendine çekti, bir eli saçlarımın arasında, başımı kontrol ediyordu. Ağzımı açmasaydım dudaklarımı morartacak kadar sert bir şekilde beni öptü. Ben daha iyisini yapabilirdim. Gözlerimi kapattım ve dilimi ağzının içine soktum. Dilim sivri dişlerinin arasında dolaştı. Bir yerimi kanatmadan vampirlere Fransız öpücüğü vermekte mükemmelleşmiştim. Görünüşe göre hakikaten çok iyiydim çünkü Asher önce şaşkınlıkla geri çekildi. Eğer onu tokatlasaydım bu kadar şaşırmazdı. Hatta hiç şaşırmazdı çünkü tokat atmamı zaten bekliyordu.

Jean-Claude haklıydı. Eğer Asher'a çalım atabilir, ondan daha cesur olabilirsem, dişlerini asla bana batırmayacaktı. Denemeye değerdi. Jean-Claude'un bile benden beslenmesine izin vermiyordum. Bunun yaptığım şeyi hafiflettiğine emin değilsem de bir kızın bazı sınırları olmalıydı.

Asher yüzünü bana yaklaştırdı, neredeyse burunlarımız birbirine değiyordu. "Bana bak kızım, bana bak. Buna dokunmak istemezsin."

Gözlerini neredeyse beyaza yakın açık mavi rengi, altın rengi kirpiklerle çevrelenmişti, çok hoştu. Gözlerine konsantre oldum. "Saçlarını aç," dedim.

Beni o kadar hızlı itti ki sendeledim. Onu kızdırıyordum, intikamını çalıyordum. İstekli birine tecavüz edilmezdi.

Ona doğru gittim, etrafında dolaştım. Bir yarım, Jean-Claude'un bana verdiği şu topuklu ayakkabıları giymiş olmayı istiyordu. Asher'ın sırtı saf ve dokunulmamıştı. Sadece kutsal suyun akıp damladığı yerlerde birkaç iz vardı. Ellerimi pürüzsüz teninde gezdirdiğimde, sanki onu ısırmışım gibi titredi.

Dönüp kollarımdan yakaladı, beni kendisinden uzak tutuyordu. Neredeyse delirmiş gibi bir bakışla yüzüme baktı. Her ne gördüyse, gördüğü şey hiç hoşuna gitmedi. Ellerini bileklerimi tutuncaya kadar yukarı kaldırdı, sonra ellerimi göğsünün yara izleri dolu bölümüne koydu. "Gözlerini kapatıp yokmuş gibi davranması kolay. Bozulmamış yerlere dokunmak kolay." Ellerimi göğsünün sert derisi üzerine bastırdı. "Gerçek olan bu. Her gece yaşadığım, sonsuza kadar yaşayacağım şey bu. Onun bana yaptığı bu."

Ona yaklaştım, kolumu ve ellerimi yara izlerine dayadım. Teni sertti, pürüzlüydü, sanki donmuş, sulu et gibiydi. Birkaç santim öteden yüzüne baktım. "Sana bunu Jean-Claude yapmadı. Çok uzun zaman önce ölen insanlar yaptı," dedim. Parmakuçlarımda yükselip yara izli yanağını öptüm.

Gözlerini kapadığında pürüzlü yanağından bir damla yaş aktı. Gözyaşını öperek sildim ve gözlerini yeniden açtığında, beni şaşırtacak kadar yakındaydı. Gözlerinde korkuyu, yalnızlığı, yüreğini de derisini eriten kutsal su gibi eriten eksikliklerini gördüm.

Gözlerinde gördüğüm acıyı alıp götürmek istedim. Acısı geçinceye kadar onu kollarımda tutmak istedim. O an bunu isteyenin ben olmadığımı anladım. Hisler Jean-Claude'a aitti. Asher'ın acısını dindirmek istiyordu. O korkunç boşluğu almak istiyordu. Asher'a, ona karşı daha önce hiç hissetmediğim duygularla baktım, güzel geçmiş gecelerin nostaljisini yaşadım, soğuk karanlıktaki sıcak bedenlerin aşk ve neşesini hissettim.

Çenesinden aşağıya doğru öpmeye başladım, şimdi sadece yara izlerine dokunuyordum. Daha önce yaptığımın tersine, artık pürüzsüz teniyle ilgilenmiyordum. Garip bir şekilde boynu bütün, dokunulmamış kalmıştı. Beyaz yara izi yumağına dönüşmüş köprücük kemiğini öptüm. Elleri gevşedi ama beni bırakmadı. Ellerinden kurtulup vücudunda aşağıya kaydım, hafif öpücükler konduruyordum.

Dilimi, karnının pantolonun içinde kaybolduğu yerin üzerinde gezdirdim. Titredi. Kalçasındaki açık yere kaydım ve aşağıya indim. Yara izleri baldırının ortasında bitince ben de durdum. Ayağa kalkarken o da da beni seyretti, bir sonraki hareketimden korkuyormuş gibi bakıyordu.

Parmakuçlarımda yükselip saç örgüsüne uzandım. Arkasından daha kolay olurdu ama bunu bir reddetme olarak görebilirdi. Yara izlerini göz ardı edemezdim, yaptığım şey bu olmasa bile bunu yapamazdım. Örgüyü açtım. Saçlarını açtım, sonra parmaklarımı altın saç telleri arasında gezdire-

bilmek için vücudumu onunkine dayadım. Doğru zamanda birinin saçına dokunmak çok özel bir şey olabilirdi. Ben acele etmeyip saçlarının hissinin, renginin, sıradışılığının, parmaklarım arasındaki gürlüğünün tadını çıkardım. Saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülünce ayaklarımı yere bastım. Parmakuçlarım üzerinde çok durduğum için baldırlarıma kramp girmişti.

Gözümün önündeki şeye bakınca, onun çok güzel olduğunu gördüm.

Asher alnımdan öptü, hafif bir dokunuştu. Bana bir süre sarıldı, sonra geri çekildi. "Seni gözlerimle etki altına alamıyorum. Etki altında değilsen ya da arzu duymuyorsan, bu sana sadece acı verir. Başka biriyle de beslenebilirim. Yüzünde gördüğüm şeyi, bana başka hiç kimse veremezdi." Jean-Claude'a baktı. Bir süre sadece birbirlerine baktılar. Sonra Asher uzaklaştı ve ben de Jean-Claude'a gittim.

Yanına oturdum, dizlerimi altıma alıp eteğimi düzelttim. Jean-Claude bana sarıldı ve Asher gibi alnımdan öptü. Tenimin üzerinde Asher'ın tadına mı baktı diye merak ettim. Bu düşünce beni rahatsız etmedi. Belki de etmeliydi ama ona sormadım. Bilmek istediğimden emin değildim.

Gezgin sanki bir büyü gibi doğruldu, bir anda ayaktaydı. "Sanırım, Anita havadan bir ejderha oluştursaydı bu kadar şaşırmazdık. Asher'ı hiç kan dökmeden sakinleştirdi." Ortadaki açık alana kayar gibi ilerledi. "Yvette bu kadar kolay olmayacaktır." Yvette ayağa kalkarken ona gülümsedi. "Değil mi hayatım?"

Yvette, Jason'ın yanından geçerken ellerini onun saçları arasında gezdirdi. Jason sanki, Yvette onu sokmuş gibi sıçradı. Bu, Yvette'i çok neşelendirdi. Beyaz eteklerini uçura-

rak dönüp kollarını Jason'a doğru açtığında hala gülüyordu. "Bana gel Jason."

Jason kendine sarıldı, kollarıyla dizlerini kendisine çekip küçük bir topa dönüştü. Sadece başını iki yana salladı.

"Seni seçiyorum çocuk. Beni reddedecek kadar güçlü değilsin," dedi Yvette.

Aklıma çok kötü şeyler geldi. Jean-Claude'un, insanların üzerindeyken çürümeyi de kabul etmeyeceğimizi söyleyen bir anlaşma yaptığını zannetmiyordum. Jason'ın çürüyen yaşayan ölülerle yaşayacağı başka bir deneyimi atlatabileceğinden emin değildim. Jean-Claude'a eğildim, "İşkence olmayacağına dair anlaşmıştın, işkence olmayacak değil mi?" diye sordum.

"Elbette," dedi.

Ayağa kalktım. "Ondan beslenebilirsin ama üzerindeyken çürüyemezsin."

Yvette soğuk gözlerle bana baktı. "Bu konuda hiçbir söz hakkın yok."

"Jean-Claude işkence olmayacağına dair anlaşmıştı. Beslenirken Jason'ın üzerinde çürümek, onun için işkence demek. Bunu biliyorsun. Bu yüzden onu istiyorsun."

"Ben bir parça kurtadam kanı istiyorum ve en çok hoşuma giden şekilde alacağım," dedi.

"Benden beslenebilirsin," dedi Richard.

"Ne teklif ettiğinin farkında değilsin Richard," dedim.

"Jason'ın benim korumam altında olduğunu biliyorum ve o buna dayanamaz." Ayağa kalktı, yeni smokini içinde harika görünüyordu.

"Jason sana Branson'da neler olduğunu anlattı mı?" diye sordum. Jason iki vampirle sevişmeye zorlanmıştı ve vam-

pirler onun üzerindeyken çürümeye başlamıştı. Hala üzerinde çıplaklarken uzun süre önce ölmüş cesetlere dönüşmüşlerdi. Bu, Jason'ın en kötü kabusuydu, artık bir fobiye dönüşmüştü. Olayı görmüştüm, hatta o çürümüş ellerden biri, Jason'ı kurtarmaya gittiğimde üzerimde dolaşmıştı. Korktuğu için onu suçlayamazdım.

"Jason bana anlattı," dedi Richard.

"Dinlemek, orada olmakla aynı şey değil Richard."

Jason yüzünü dizlerinin arasına gizlemişti. Hafif sesle bir şeyler söylüyordu. Ne dediğini duymak için eğildim. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," diye tekrarlıyordu. Koluna dokundum, bağırdı, gözleri açıktı, şaşkınlık içindeydi.

"Tamam, Jason. Tamam." Richard haklıydı. Jason bunu yapamazdı.

Başımı iki yana salladım. "Haklısın Richard."

"Hayır. Hayır, Kurt Kral benim. Onu paylaşmam," dedi Padma.

"Ben şekil-değiştiriciden daha azını kabul etmem," dedi Yvette.

Jamil ayağa kalktı.

"Hayır, Jason'ı korumak benim işim, senin değil Jamil," dedi Richard.

"Seni korumak da benim görevim Ulfric."

Richard başını iki yana salladı ve siyah papyonunu çıkarmaya koyuldu. Gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtı ve güçlü, mükemmel boynunu ortaya çıkardı.

"Hayır," dedi Yvette. Ayağını yere vurdu, elleri belindeydi. "O korkmuyor. Ben korkan birini istiyorum."

Aklının içinden, Richard'ın da korkacağı düşüncesi geçti. Hem de çok korkacaktı. Ben atılıp Jason'ın yerine geç-

meye çalışmamıştım. Ben bu gösteriyi görmüştüm. Başrolde oynamak gibi bir niyetim yoktu.

"Ve benim senin için başka planlarım var Ulfric," dedi Padma.

Gezgin sanki hepsi yaramaz çocuklarmış gibi çık çıkladı. "Bu adil bir teklif Yvette. Alt kademedeki kurtlardan biri yerine Ulfric'in kendisi."

"Benim istediğim kanın kalitesi değil. Dehşet."

"Konsey'den olmayan birine yapılmış çok cömert bir teklif," dedi Padma.

"Her zaman böyle tartışırlar mı?" diye sordum.

"*Oui*," dedi Jean-Claude.

Neredeyse sonsuz hayat, korkutucu bir güç... Ve hepsi mızmızlanıp duruyordu. Hayal kırklığına uğramıştım. Çok tipikti. Jason'ın yüzüne dokundum, o da bana baktı. Nefesi hızlanmıştı. Ellerine dokundum, teni soğuktu.

"Jason, eğer üzerindeyken çürümezse senden beslenmesine izin verir misin?"

Konuşmadan önce iki kere yutkundu. "Bilmiyorum."

Dürüst bir cevaptı. Çok korkuyordu. "Ben de seninle geleceğim."

O zaman bana baktı, bana bakıyordu ve başının içinde bir çığlık yoktu. "Bu onun hoşuna gitmeyecektir."

"Onu siktir et. Ya alır ya da bırakır."

Bu söylediğim, Jason'ı biraz gülümsetti. Kendi elleri üzerindeki ellerimi tuttu. Başıyla onayladı.

Hala yanımızda oturan Jean-Claude'a baktım. "Çok yardımcı olmuyorsun."

"Gösteriyi ben de gördüm *ma petite*." Düşüncelerimin içinde o kadar yakın dolaşıyordu ki hangilerinin benimkiler

olduğunu merak etmiştim. Ama söylediği şey korkutucuydu. Jason'ı kurtarmak için Yvette'e kendini sunmayacaktı.

Ayağa kalktım, Jason'ı da ayağa kaldırdım. Elimi, anaokulunun ilk gününde annesinin onu zorbalarla yalnız bırakmasını istemeyen bir çocuk gibi tutuyordu.

"Eğer onun üzerindeyken çürümeyeceğine söz verirsen ondan beslenebilirsin."

"Hayır. Bu bütün zevkini kaçırır," dedi Yvette.

"Senin seçimin. Eğer Padma izin verirse Richard'ı alabilirsin ama o korkmayacaktır. Onun üzerindeyken çürüyebilirsin ama bu sana Jason'ın dehşetini kazandırmaz." Jason'ı görebileceği bir yere çekildim.

Jason titredi ama olduğu yerde kaldı. Yvette'in gözlerine bakmıyordu ya da bakamıyordu. Bana baktı. Galiba gerçekten elbisemin içine bakıyordu. Ama bu seferlik ona engel olmadım. Şu an ihtiyacı olan şey dikkatinin dağılmasıydı. Jason'ı tanıdığım kadarıyla birazcık röntgencilik tam ona göre bir seçimdi.

Yvette dudaklarını yaladı. Sonunda başıyla onayladı.

Jason'ı ona doğru götürdüm. O da kendi dikiz gösterisine göre giyinmişti. Üzerinde, gözlerinden iki ton daha koyu renge boyanmış deri pantolon vardı. Pantolonunu içine soktuğu çizmelerle aynı renkteydi. Gömlek giymemişti, sadece pantolonunun rengine uyan bir yeleği vardı ve üç deri kayışla tutturulmuştu.

Ortadaki açıklığa çıkarken dengesini kaybetti. Yvette kayar gibi ona yaklaştı, Jason ondan uzaklaştı. Sadece onu tutan elim kaçmasını engelledi. "Sakin ol Jason, sakin ol."

Başını iki yana sallamaya başladı, eli titriyordu. Tam olarak direnmiyordu ama uyumlu da davranmıyordu.

"Bu istediğiniz çok fazla. O benim kurdum ve onun eziyet çektiğini görmek istemiyorum," dedi Richard.

Richard'a baktım, gururlu ve kendinden emindi. "O benim de kurdum." Jason'ın elini yavaşça bıraktım ve yüzünü iki yanından tuttum. "Eğer bu istediğimiz çok fazlaysa söyle, biz de başka bir şey yaparız."

Bileklerimi tuttu ve kendini toparlamasını seyrettim. Zor kazandığı kontrolünün gözlerini, yüzünü doldurmasını seyrettim. "Beni bırakma."

"Buradayım."

"Hayır. Ben beslenirken elini tutamazsın," dedi Yvette.

Ona döndüm, Jason o kadar yakındı ki vücutlarımız birbirine değdi. "O zaman bu iş burada biter. Ona dokunamazsın."

"Önce Asher'ı ehlileştirdin. Şimdi de beni mi ehlileştirmek istiyorsun? Sende istediğim hiçbir şey yok Anita."

"Jason var."

Bana tısladı, o özenli güzelliği dağılıyor, içindeki canavar ortaya çıkıyordu. Etrafımdan dolaşıp Jason'a tırmık attı ve Jason sıçradı. Bir kedi gibi onu tırmalıyordu. Bedenimi aralarında tuttum. Bir daire çizerek dönüyorduk. Jason'ın sırtının duvara çarptığını hissettim ve Yvette'in kolunu yakaladım.

"Dehşetini hisset Yvette. Kalbinin atışını sırtımda hissediyorum. Benim elini tutuyor olmam, senin dokunuşa karşı onu cesaretlendirmez."

Jason yüzünü arkama sakladı, elleri belime sarıldı. Elini okşadım. Vücudu da kalbi gibi atmaya başlamıştı. Kanı vücudunda o kadar hızlı akıyordu ki bunu hissedebiliyordum. Dehşeti havada, sıcak görünmez bir sis gibi dolaşıyordu.

"Anlaştık," dedi Yvette. Açık alanın ortasına doğru geriledi. Soluk elini bize doğrulttu. "Gel Anita, hediyemizi getir."

Koluna girdim ve onu yönlendirdim. Avuçları terliyordu. Beraber yürüdük. Sırtı Yvette'e dönüktü. Ellerimi tuttu. Elleri titriyordu. Yüzüme sanki dünya üzerinde kalan son şeymiş gibi baktı.

Yvette sırtına dokundu.

Jason inledi. Onu kollarımız birbirine değinceye kadar kendime çektim, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim mesafedeydi. Onu rahatlatacak kelimelerim yoktu. Ona tutacak bir el ve düşünecek başka şeylerden başka bir şey veremezdim.

Yvette parmaklarını, Jason'ın omuzları üzerinde gezdirdi, sonra yeleğini bağlayan kayışları çözdü. Düğümlerle uğraşırken eli bana değdi. Geri adım atıyordum ki Jason'ın elleri gerildi. Olduğum yerde kaldım ama benim de yüreğim ağzıma gelmişti. Ben de ondan korkuyordum. Yapacağı şeylerden korkuyordum.

Yvette son bağı çözmek için elini Jason'ın beline sardı, sırtına yaslandı. Jason'ın kulağını yaladı, açık pembe dilini hızla hareket ettirdi.

Jason gözlerini kapadı, başını alınlarımız birbirine değinceye kadar öne eğdi.

"Bunu yapabilirsin," dedim.

Başıyla onayladı. Gözleri hala kapalıydı, alnı hala benimkine değiyordu.

Yvette ellerini yeleğin altında gezdirdi. Sonra çıplak göğsüne uzandı. Tırnakları teni üzerinde geziniyordu.

Jason'ın nefesi kesildi ve o anda bunun korkudan olmadığını farkettim. Yvette'le daha önce de yatmıştı, kim oldu-

ğunu biliyordu. Jason da onun vücudunu tanıyordu. Onu nasıl aşka getireceğini, sadece bir aşığın bilebileceği bir şekilde biliyordu. Yvette şimdi bunu onun aleyhine kullanıyordu.

Jason başını kaldırdı. Bana baktı, kaybolmuş görünüyordu.

Yvette yeleği Jason'ın omuzları üzerinden çıkarıp omurgasının üzerini ıslak bir iz bırakarak yaladı.

Jason yüzünü çevirdi, gözlerini göremiyordum. "Eğer bunun bir kısmı hoşuna gidiyorsa bunda yanlış bir şey yok Jason."

Bana geri döndüğünde gözlerinde korku dışında bir şeyler vardı. Korku varken ben daha rahattım ama acı çeken oydu.

Yvette diz çöktü ve sırtının alt kısmına diliyle bir şeyler yaptı. Bir anda Jason'ın dizlerinin bağı çözüldü, beraber yere indik. Ben altta kalmıştım, Jason üzerimdeydi. Bir bacağımı altından kurtarmıştım ama bu hem iyi olmuştu hem de kötü, çünkü bu onu tam olarak benim üzerime getirmişti. Vücudunun orada olmaktan ne kadar mutlu olduğunu hissediyordum. Diğer kısımlarının nasıl hissettiğinden emin değildim. Boğazından hafif sesler çıkıyordu

Altında kaydım, böylece beli üzerime yüklenmiyordu. Doğrulunca, Yvette'in ona ne yaptığını görebildim. Sırtının altında, omurgasına yakın bir yerde diş izleri vardı. Kan, mavi derinin üzerine bir desen gibi yapışmıştı.

Kolları belime sarıldı. "Beni bırakma, lütfen." Yanağını belime yasladı. Vücudundaki gerginlik kalp atışlarını hızlandırdı.

"Seni bırakmayacağım Jason." Onun üzerinden Yvette'e baktım.

Yerde diz çökmüştü, beyaz eteği etrafında yayılmıştı. Sanki fotoğrafçılara poz veriyordu. Gülümsedi ve gülümsemesi gözlerini parlattı. Gözleri, koyu renkli, neşeli bir ışıkla doldu. Çok eğleniyordu.

"Beslendin işte. Bitti," dedim.

"Bu beslenme değil ve sen de bunu biliyorsun. Tadına baktım ama beslenmedim."

Denemeye değerdi. Haklıydı. Beslenmediğini biliyordum. "O zaman hadi işini bitir Yvette."

"Eğer çürümeme izin verseydin, o zaman çok çabuk olurdu ama ben onun dehşetini ve zevkini istiyorum. Bu biraz vakit alacak."

Jason karanlıkta ağlayan bir çocuk gibi hafif bir ses çıkardı. Richard'a baktım. Hala ayaktaydı ama artık bana kızgın değildi. Gözlerinde gerçek bir acı vardı. Jason'ın yerinde olmayı tercih ederdi. Gerçek bir kral gibi o acıyı kendisi çekerdi.

Gür ve yeşil bir ormanın kokusunu aldım. Yaprak ve yosun kokusu o kadar yoğundu ki boğazım düğümlendi. Richard'a baktım ve ne teklif ettiğini anladım. Munin hakkında ufak bir tartışma yaşamıştık. Bir şekil-değiştirici olmadığım için güvende olduğumu düşünüyordu. Onunla paylaştığım izlerin beni tehlikeye attığını bilmiyordu. Ama artık böyle bir ihtimal vardı. Raina'yı çağırmak söz konusu değildi, bunu yapmayı bir daha asla istemezdim ama sürünün gücünü çağırabilirdim. Onların sıcaklığı, dokunuşu... Bu yardımcı olabilirdi.

Gözlerimi kapayıp izin bedenimin içinde bir perde gibi açıldığını hissettim. Jason başını kaldırdı, bana bakıyordu. Burun delikleri büyüdü. Beni kokluyordu. Gücü kokluyordu.

Yvette sırtındaki yeleği kağıt gibi yırttı.

Jason'ın nefesi kesildi.

Yvette, Jason'ın sırtını boydan boya yaladı, sonra ağzı bir anda kaburgalarının üzerine kapandı. Jason üzerimde titrerken Yvette'in çene kaslarının gerildiğini gördüm. Jason üzerime yığıldı, sanki ne yapacağını bilmezmiş gibi ellerini yere sürtüyordu, bedeni kontrolden çıkmıştı.

Yvette geride düzgün delikler bırakıp başını kaldırdı. Yaradan kan aktı. Yvette dudaklarını yalayıp bana gülümsedi.

"Acıdı mı?" diye sordum Jason'a.

"Evet ve hayır," dedi Jason.

Onu doğrultmaya başladım.

Yvette elini, Jason'ın sırtının ortasına koydu. "Hayır, onun yerde olmasını istiyorum. Onu altımda istiyorum."

Tüylerin sert, miske benzer kokusunu aldım. Jason bana bakmaya çalıştı ama Yvette başını kucağımda tutmaya zorladı. Yüzüme doğru yaklaşırken Jason'ın bedeninden destek aldı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Ben onun Lupa'sıyım. Sürünün yardımını çağırıyorum."

"Ona yardım edemezler," dedi.

"Evet, edebilirler," dedim. Yerde kaydım, Jason'ın vücudunun altına girdim. Kısa siyah elbise belime kadar yükseldi. Herkes çoraplarımı ve iç çamaşırımı gayet güzelce görmüştü. Hepsinin uyumlu olması güzeldi. Jason'ın yüzünü görebiliyordum. Vücudunu, istediğimden daha fazla hissediyordum. Ama bakmak istediğim gözleri ve yüzüydü. Onun da bana bakmasını istiyordum.

Daha önce kendi boyumda bir erkekle misyoner pozisyonunu denememiştim. Göz teması çok etkiliydi. Gergin bir şekilde güldü. "Buna benzer fantezilerim vardı."

"Komik. Benim yoktu," dedim.

"Ah, çok zalimce." Omurgası gerildi, vücudunu benimkine dayadı. Yvette bir ısırık daha atmıştı. Korkusu bir anda geri geldi, gözleri panikle doldu.

. "Buradayım. Buradayız," dedim.

Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Yaprakların, tüylerin, tanıdık bedenlerle dolu karanlık yerlerin, sürü gibi kokan her şeyin kokusunu içine çekti. Ve Yvette yeniden ısırdı.

Jason çığlık attı. Başımı kaldırıp vampirin ne yaptığına bakınca ısırdığı yerde derinin sallandığını gördüm. Teninden kan akıyordu.

Jean-Claude çemberin köşesine geldi. "Bu işkence, beslenme değil. Bu iş burada biter."

"Hayır, besleneceğim," dedi Yvette.

"O zaman beslen ama sabrımız tükenmeden bu işi bitir."

Yvette, Jason'ın sırtında ilerledi, ağırlığını Jason'ın üzerine verdi. Beni yere bastırıyordu. Karnı üzerinde bana o kadar sert yaslanıyordu ki canım yanıyordu. Jason'ın nefesi hızlanmaya başladı. Bayılacaktı.

"Bana bak," dedim.

Yvette saçlarından tutup Jason'ın başını geri çekti. "Hayır, bana bak. Çünkü canını yakacağım Jason. Rüyalarında bile peşini bırakmayacağım."

"Hayır," dedim. Güç içimde birikti ve gücü Yvette'in suratına tükürdüm. Yanağında açılan sıyrıktan kan akmaya başladı.

Her şey dondu. Yvette elini kanayan yanağına götürdü. "Bunu nasıl yaptın?"

"Eğer emin olmadığımı söylersem bana inanır mısın?"

"Hayır," dedi.

"O zaman şuna inan fahişe, bu işi hemen bitir, yoksa seni paramparça ederim." Bu işi nasıl yapacağımı bilmesem de söylediğim şeye inanıyordum. Sadece başvampirler böyle uzak mesafelerden kesik açabilirdi. Jean-Claude'u bile böyle bir şey yaparken görmemiştim.

Yvette bana inandı. Yüzünden akan kan, Jason'ın saçına damlayacak kadar eğildi. "Nasıl istersen *putain* ama şunu bil, onu etkim altına almayacağım. Bunun için..." Dönüp kesik yanağını bana gösterdi. "Bunun için acı çekecek."

"Her zaman böyle olur," dedim.

Bana kaşlarını çattı, beklediği cevap bu değildi. Jason'ın yüzünün iki yanını avuçlarımın içine aldım, gözlerini benimkilere bakmaya zorladım. Korkusunun altında şaşkınlık vardı çünkü Jason biraz önce Yvette'e yaptığım gibi bir şeyi daha önce yapamadığımı biliyordu. Ama kötü adamların önünde *Vay, harika,* diyecek halimiz yoktu.

Yvette vücudunu Jason'ın üzerine yaydı. Jason da benim üzerime yayıldı. Aramızda deri pantolonu ve biraz saten dışında hiçbir şey yoktu. Vücudum tepki verdi. O görmesin diye gözlerini kapama sırası bendeydi. Belki fiziksel tepki yüzünden, belki de tüy kokusu ve vücudunun sıcaklığı yüzünden başım döndü. Munin gelmişti ve gitgide artıyordu.

Yüzümü kaldırıp onu öptüm. Dudaklarımız birbirine dokunduğu anda, güç aramızda aktı. Farklı bir şekilde akıyordu. Nathaniel'le olduğundan daha iyiydi. Sebebini anlamıştım. Nathaniel sürüden değildi.

Jason önce beni öpmedi. Sonra ağzıma, sıcak güce yumuldu ve güç bedenimden, bedenimizden esen sıcak bir

rüzgarmış gibi akıncaya kadar arttı. Güç Yvette'in üzerine de aktı ve vampir bir çığlık atıp dişlerini Jason'ın boğazına sapladı. Jason ağzımın içinde bağırdı. Vücudu gerildi. Sonra acısı, sıcak güçle birlikte aktı gitti.

Yvette'in ağzını gücü emen bir sifon gibi hissediyordum. Gücü ona yönlendirdim ve ona kandan fazlasını gönderdim.

Yvette'in bedeninden kurtulan Jason üzerime çıktı. Sanki içime tırmanmış, beni sarmış gibi öpüyordu. Ben de onu öptüm. Raina'nın muninini kucaklamıştım ve bunu nasıl durduracağımı bilemiyordum.

Jason'ın bedeninin alt kısmının verdiği tepkiyi, boşaldığını hissettim ve bu benim kontrolü ele geçirmek için harekete geçmeme yetti.

Jason üzerime düştü, nefes nefeseydi ama bunun sebebi korku değildi. Başımı yana çevirdim, böylece bizi seyredenlerin yüzünü görmedim. Yvette yakınımızda yan yatıyordu, bir top gibi büzülmüştü, çenesinden kan akıyordu. Sanki bu hareket çok fazla güç gerektiriyormuş gibi güçlükle kanı yaladı. Benimle Fransızca konuştu. "*Je reve de toi.*" Bu söylediğinin başka bir versiyonunu Jean-Claude'un da söylediğini duymuştum. Bizi rüyalarında göreceğini söylemişti.

"Nasıl oluyor da Fransızlar her zaman böyle anlara en uygun sözleri bulabiliyor?" dedim.

Jean-Claude yanımızda diz çöktü. "Genetik, *ma petite.*"

"Ah," dedim. Jason hala üzerimde yattığı için Jean-Claude'un gözlerine bakamıyordum.

"Jason," dedim ve çıplak omzuna vurdum. Hiçbir şey söylemedi, sadece üzerimde dönüp yere yattı. Yvette'e, olmak istediğinden daha yakın bir yere yattı.

Bir anda eteğimin belime kadar yukarıda olduğunu farkettim. Jean-Claude ayağa kalkmama yardım ederken ben de eteği indirmeye çalıştım.

Richard da yanımıza geldi. Azarlayıcı bir şey söylemesini bekliyordum. Ona yeterince malzeme vermiştim. "Raina gitti ama unutulmadı," diyerek beni şaşırttı.

"İşte bu doğru," dedim.

"Özür dilerim Anita. Bana söylediğinde, bunun neredeyse bütün bir birleşme olduğunu farketmemiştim. Artık neden korktuğunu anlıyorum. Yeniden olmasını engellemenin yolları vardı. Sana, bu kadar kötü olduğunu anlamayacak kadar kızgındım." Yüzünden yarı acı yarı şaşkınlık dolu bir ifade geçti. "Bunun için özür dilerim."

"Eğer bunun bir daha olmamasını sağlayacaksan özrün kabul edildi."

Bir anda Padma tepemizde belirdi. "Şimdi sen ve ben dans edeceğiz Ulfric. Lupa'nın bize sergilediği gösteriden sonra, senin tadına bakmaya daha da heveslendim.

Richard yan gözle bana, sonra da sanki en ufak bir hareket bile onlara çok fazla geliyormuş gibi yerde yatan Yvette ve Jason'a baktı. "Bu kadar iyi olacağımı zannetmiyorum."

"Bence kendini küçümsüyorsun kurt," dedi Padma. Richard'a elini uzattı ama Richard kendi başına ayağa kalktı. İki adam neredeyse aynı boydaydı. Birbirlerine baktılar ve ikisinden akan gücü, birbirlerini test edişlerini hissettim.

Jean-Claude'un göğsüne yatıp gözlerimi kapadım. "Onlar başlamadan beni buradan götür. Bu kadar kısa sürede, bu kadar fazla güce yeniden dayanamam." Ayağa kalkmama yardım etti ve bacaklarımın tutmadığını görünce beni

kollarına aldı, zorlanmadan kaldırdı. Beni kucağında tutup durdu, sanki karşı çıkmamı bekliyordu.

Kollarımı boynuna doladım. "Sadece götür," dedim.

Gülümsedi, bu harika bir gülümsemeydi. "Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum." Sonunda kucakta taşınmak romantik miydi? Evet. Ama Jason sonunda yerden doğrulmayı başarınca, mavi deri pantolonun önündeki leke göründü ve bu hiç romantik değildi.

51

Padma ve Richard birbirlerine uzanamayacak bir mesafede karşı karşıya duruyordu. İkisi de güçlerini, ilk kimin takılacağını görmek için, bir oltanın ucunda sallanan yem gibi dışarı bırakmıştı. Richard'ın gücü her zamanki gibiydi, elektrikli bir sıcaklıktı. Fakat Padma'nın gücü de buna yakındı. Tanıdığım bütün vampirlerden daha güçlüydü. Gücü sıcak, daha doğrusu canlıydı. Richard'ınki gibi bir parlaklığı yoktu ama ısıya sahipti.

Güçleri sanki içerideki hava güçle şarj ediliyormuşçasına odayı doldurdu. Her yerdeydi ve hiçbir yerdeydi. Richard'ın gücünü tenimde hissettim. Nefesim kesildi. Jean-Claude'un da öyle. Padma'nın gücü tenime, sanki ateşe çok fazla yaklaşmışım gibi bir yanma hissi veriyordu. Bu iki gücün birleşimi neredeyse acı vericiydi.

Rafael gelip arkamızda durdu. Jean-Claude beni hala kollarında tutuyordu, bu da kendimi ne kadar boktan hissettiğimi anlatmaya yeterdi. Fare Kral sıradan bir mavi takım giymişti. Beyaz gömlek, gevşetilmiş bir kravat... Siyah ayakkabıları parlayıncaya kadar cilalanmıştı ama bir iş gezisin-

den bir cenazeye kadar herhangi bir yere gidiyor olabilirdi. Evet, bu sadece cenazelerde veya düğünlerde kullanılan elbiselerden biriydi.

"Güçleri denkmiş gibi görünüyor ama bu yalan." Bunu sadece bizimle konuşuyormuş gibi hafifçe söylese de Richard'ın bizi duyabileceği kadar yakındık. "Beni yendiğinde, bana da bunun neredeyse aynısını yaptı."

"Seni yenmedi, sen kazandın," dedim.

"Çünkü sen beni kurtardın."

"Hayır. Fareadamları ona göndermedin. Sen kazandın." Jean-Claude'un omzuna dokundum, o da beni aşağı bıraktı. Artık ayakta durabiliyordum. Yaşasın.

"Çok etkileyici Ulfric ama şimdi ne kadar etkileyici olabileceğini görelim, değil mi? Sürprizi mahvettiğin için teşekkürler Rafael. Bu iyiliğinin karşılığını bir gün mutlaka vereceğim," dedi Padma. Onların deyimiyle, eldivenler çıkmıştı. Padma'nın gücü odanın içinde gürledi. Sendeledim, Jean-Claude tutmasaydı yere düşecektim.

Richard bağırdı ve dizlerinin üstüne çöktü. Biz Padma'nın gücünün artçı şoklarını hissediyorduk. Richard'sa etkinin tamamına maruz kalıyordu. Richard'a da, bana yaptığının aynısını yapacağını sandım ama yapmadı. Başka planları vardı.

"Benim için değiş Richard. Yemeğimi tüylü severim."

Richard başını iki yana salladı. Sesi boğuk çıkıyordu, sanki biri boğazını sıkıyormuş gibiydi. "Asla."

"*Asla*, biraz uzun bir süre olabilir," dedi Padma. Gücünü tenimde dolaşan böcekler gibi hissedebiliyordum, kırmızı karıncalı karıncalar beni ısırıyormuş gibiydi. Leoparkadın Elizabeth'i cezalandırmak için yaptığı şey de buydu.

Richard yerde onun yaptığı gibi kıvranmadı. "Hayır," dedi, kalktı ve vampire doğru sendeleyerek bir adım attı.

Yanma daha da kötüleşmişti. Kırmızı karıncaların ısırıkları bir alev gibi sıklaşmaya başladı. Kısık bir ses çıkardım. Richard orada duruyordu. Sendeleyerek bir adım daha attı.

Güç o kadar ani kesildi ki acının yokluğu Richard'ı neredeyse Padma'nın ayaklarının dibine düşürdü. Bu ani sessizlikte nefes alıp verişi çok açık bir şekilde duyuluyordu.

"Acı seni bana getirmeyecek. Oyun oynamayı bırakalım mı Ulfric? Artık beslenebilir miyim?" dedi Padma.

"Sadece bitirelim şu işi," dedi Richard.

Padma gülümsedi fakat gülümsemesinde hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Sanki her şeyin kontrolü ondaydı, her şey planladığı gibi gidiyordu.

Richard'ın karşına dikildi ve zarif bir hareketle dizlerinin üstüne çöktü. Elini Richard'ın boynuna götürdü, başını rahat bir saldırı yapabileceği şekilde yana çevirdi. Bir eli Richard'ın göğsüne kaydı ve onu sabit bir şekilde tuttu, diğeriyle yüzünü geriye itiyordu.

Padma eğilip Richard'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Richard'ın vücudunda bir kasılma oldu. Padma'nın elinden kurtulmaya çalıştı fakat vampir inanılmaz derecede hızlıydı. İki elini de Richard'ın arkasına götürdü. Parmakları Richard'ın ensesini kavramıştı. Tam bir klasik Nelson pozisyonuydu. Richard'ın direnişi sona erdiğinde yerdeydi ve üstünde bir vampir vardı. Eğer bu bir güreş müsabakası olsaydı, Richard tuş olmuş, kaybetmiş olurdu. Fakat gelip 'tuş' diyecek bir hakem yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Richard'ı uyarmıştım, o her zaman çok güçlüydü," dedi Rafael.

"Ne?" diye sordum.

"Richard'ın içindeki hayvanı çağırıyor *ma petite*. Bunu yaptığını daha önce de görmüştüm," dedi Jean-Claude.

Richard'ın vücudu o kadar sert kasıldı ki kafasını büyük bir gürültüyle yere çarptı. Yan tarafına döndü ama vampir hala üstündeydi, durmadan fısıldıyordu.

"Bu şekilde senin içindeki hayvanı çağırmayı başarmış mıydı?" diye Rafael'e sordum.

"Evet."

Ona baktım.

O da gösteriyi seyrediyordu, göz göze gelmedik bile. "İçimdeki hayvanı tenimden aşağı akan bir su gibi çağırmıştı, sonra hepsini emdi. Ben bayılıncaya kadar bunu defalarca yaptı. Beni bulduğun şekilde uyanmıştım, soyulmuş vaziyette." Bunları anlatırken sesi çok duygusuzdu, sanki bütün bunlar başka birinin başına gelmişti.

"Ona yardım et," dedim Jean-Claude'a.

"Olaya müdahale edersem Padma bunu bana meydan okumak için bir bahane olarak görecektir. Bir düello olursa ben kaybederim."

"O zaman sana yem atıyor," dedim.

"Aynı zamanda eğleniyor *ma petite*. Böyle durumlarda zoru başarmak, onun en sevdiği şeydir."

Richard'dan bir çığlık yükseldi. Sonu ulumaya dönüşen bir çığlıktı.

"Ben ona yardım edeceğim."

"Nasıl?"

"Padma bana meydan okuyamaz ve benim içimdeki hayvanı çağıramaz. Dokunuş, izleri daha da güçlendirir, değil mi?"

"*Oui.*"

Gülümseyip Richard'a doğru yürümeye başladım. Jean-Claude beni durdurmaya çalışmadı. Kimse beni durdurmaya çalışmadı. Richard dizlerinin üstünde durmayı başarmıştı, vampir hala arkasına yapışmış vaziyetteydi. Richard'ın gözleri bir kurdunki gibiydi ve paniklemek üzereydi. Bu kadar yakınken, içindeki hayvanı karanlık bir gölün yüzeyinin hemen altındaki büyük bir şekil gibi hissedebiliyordum. Yüzeye çıktığında, onu da beraberinde götürecekti. Rafael onun kaybını kabullenmiş gibi görünüyordu ama Richard asla kabul etmezdi. Richard yenilgiyi alır ve kendini bununla mahvederdi.

"Ne yapıyorsun insan?" diye sordu Padma bana bakarak.

"Ben onun Lupa'sıyım ve triumvirliğin bir parçasıyım, işimi yapıyorum." Richard'ın yüzünü iki elimle tuttum. Bu yeterli olmuştu. Fiziksel dokunuş onun kontrolü eline alması için yeterliydi. Nabzının yavaşladığını hissettim, kalp atışları sakinleşmişti. Yüzeydeki büyük şekil yavaşça diplere doğru battı. Richard izime, boğulan bir adamın ipe uzanması gibi sarıldı.

"Hayır. O, benim," dedi Padma.

Ona gülümsedim. "Hayır, benim. Bundan hoşlanalım ve ya hoşlanmayalım, o kesinlikle benim."

Richard'ın gözleri eski kahverengi haline döndü, ağzından "Teşekkürler," kelimesi çıktı.

Padma telaşla ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki sanki bir büyü yapmıştı. Beni bileğimden yaralayacak kadar sert bir

biçimde kavradı. "Bana meydan okuyamazsın çünkü ben bir vampir değilim. Benimle beslenemezsin çünkü kurban rolünü bu gece sadece bir kez oynayabilirim ve onu da Asher'la oynadım," dedim.

Richard bir kolundan destek alır vaziyette yerde yatıyordu. Çok yorgun ve güçsüz görünüyordu.

"Kurallarımızı iyi biliyorsun Anita," dedi Padma. Beni kendine doğru çekti, vücutlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Sen bir vampir ya da yemek değilsin ama hala onun Lupa'sısın."

"Benim içimdeki hayvanı mı çağıracaksın?" Orada olmayan bir şeyi çağıramazsın," dedim.

"Senin gücünü küçük kurtadamlayken hissetmiştim." Elimi yüzüme doğru kaldırdı ve derimi egzotik bir parfümmüş gibi koklamaya başladı. "Sürü gibi kokuyorsun Anita. Senin içinde çağırılacak bir şey var. O her ne ise, ben ona sahip olacağım."

"O pazarlığın bir parçası değil," dedi Jean-Claude.

"Kendisi dahil oldu. Bu onu bu cümbüşün bir parçası yapar. Merak etme. Ona zarar vermeyeceğim. Fazla değil," dedi Padma.

Bana sokulup kısık ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. Fransızca konuşuyordu ve ben söylediklerini takip edecek kadar iyi Fransızca bilmiyordum. Kurt sözcüğünü anlamayı başarmıştım, güç ve Ay'ı da, sonra içimdeki gücün harekete geçmeye başladığını hissettim. Jason'dan sonra, bu çok çabuk olmuştu. Güç yüzeye çok yakındı. Padma onu çağırdı ve ben bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Güç tenimden sıcak bir su gibi fışkırdı. Dizlerim büküldü ve üzerine doğru düşerken Padma beni yakaladı.

Richard bacağıma dokundu fakat artık çok geçti. Benim ona yaptığım gibi, kontrolümü güçlendirmeye çalıştı ama henüz kontrolüm yoktu. Padma çağırdı ve munin cevap verdi. Raina'yla bir saat içinde ikinci kez mücadele ediyordum.

Güç tenimin içini doldurdu. Padma'ya dayanarak ayakta duruyordum, birkaç santim mesafeden ona bakıyordum. Güç birine dokunmak istiyordu, herhangi birine, kim olduğu umrunda değildi. Benim umrumdaydı ve buna karşı koyabilecek kadar kontrolü kendimde bulmuştum. "Hayır," dedim, kendimi ondan uzağa ittim ve yere düştüm.

Padma beni takip etti, ben ondan uzaklaşmak için sürünürken saçıma, yüzüme dokundu. "Güç seksle ilgili, belki de bir eşleşme arzusudur. Ne kadar ilginç."

"Onu rahat bırak Hayvanların Efendisi," dedi Jean-Claude.

Padma güldü. "İçindeki hayvanı çağırmaya devam edersem ne olacağını sanıyorsun? Sence vazgeçer mi? Onun benimle birlikte olacağından mı korkuyorsun?"

"Bunu öğrenemeyeceğiz," dedi Jean-Claude.

"Eğer eğlenceme müdahale edersen o zaman bu iş bizim aramızda olacak."

"Başından beri istediğin de bu zaten."

Padma tekrar güldü. "Evet, senin Yersarsıcı'nın ölümünden dolayı öldürülmen gerektiğini düşünüyorum. Ama seni sadece bu yüzden öldüremem. Konsey bunu kabul etmedi."

"Ama beni bir meydan okumada öldürürsen kimse seni suçlayamayacak. Olay bu mu?"

"Olay bu."

Yerde toparlandım, sanki gücü tekrar içime almak istermişçesine kendime sarıldım ama pek bir işe yaramıyordu. Richard bana doğru süründü, çıplak koluma dokundu. Ko-

lumu, sanki yanmış gibi çektim çünkü onu istiyordum, onu o kadar açık ve ilkel bir şekilde istiyordum ki bu acı vermişti.

"Lütfen, bana dokunma."

"Geçen sefer bu durumdan nasıl kurtulmuştun?"

"Seks veya şiddet, munin sadece seks veya şiddetten sonra gidiyor." *Ya da tedavi oluyor,* diye düşündüm.

Padma'nın gücü üstümüzde bir tank gibi dolaştı, dikenli paletleri olan bir tank gibi. İkimiz de çığlık attık ve Jean-Claude da bizimle beraber bağırdı. Ağzından kıpkırmızı kan fışkırdı. Padma'nın ne yaptığını biliyordum. Bunu bana da yapmaya çalıştığını hissetmiştim. Kendi gücünü Jean-Claude'un içine göndermiş ve içeride bir şeylere vurmuştu.

Jean-Claude dizlerinin üstüne düştü, beyaz gömleğine kan damlıyordu. Bense bir şey düşünmeden, Padma'yla Jean-Claude'un arasında duruyordum. Güç tenimi yakıyordu. Öfkem gerçek bir canavar gibi güçleniyordu.

"Yolumdan çekil insan, yoksa önce seni sonra da efendini öldürürüm." Padma'ya bu kadar yakın olmak, görünmez bir ateş duvarının içinde olmak gibiydi. Richard'ı güçsüzleştirmişti, sonra da beni. İzlere bir şey yapmıştı. Biz olmadan Jean-Claude asla kazanamazdı.

İçimdeki enerjiyle mücadele etmeyi bıraktım. Onu kucakladım, besledim ve güç tüylerimi diken diken edecek bir kahkaha şeklinde ağzımdan çıktı. Bu benim gülüşüm değildi. Cehennemin bu tarafında duymayı hiç beklemediğim türde bir gülüştü.

Padma beni iki kolumdan tuttup ayaklarımı yerden kesecek şekilde kaldırdı. "Eğer bir meydan okumaya müdahale edersen seni öldürme iznim var."

Onu öptüm, dudaklarımı nazikçe kullanarak.

Bir an için şaşırıp donakalmıştı, sonra o da beni öptü, ellerimi arkamda kilitlemişti, ayaklarım hala boşlukta sallanıyordu. Yüzünü kaldırdı. "Benimle şimdi, burada birlikte olsan bile, bu onu kurtarmayacak," dedi.

Tekrar kahkaha attım ve karanlığın gözlerimi doldurduğunu hissettim. Kafamın içindeki duygu ve hislerden arındırdığım, bir anlamda öldürdüğüm, tekdüzelik ve sessizlikten başka bir şey olmayan yeri Raina doldurdu. Nathaniel'in kalbinin verdiği hissi hatırladım, o an onu öldürebileceğimi farketmiştim. Onu iyileştirmektense öldürmek istediğimi farketmiştim. Öldürmek çok daha kolaydı.

Kollarımı Padma'ya doladım ve dudaklarını öpmeye başladım. Gücümü onun içine bir kılıç gibi gönderdim. Vücudu sertleşti, kolları açıldı ama bu sefer onu ben bırakmıyordum. Kalbi yavaşlamış ve ağırlaşmıştı. Gücün karşısında atışları ağa takılmış bir balık gibiydi. Gücü ona fırlattım. Dizlerinin üstüne düştü ve ağzının içinde bir çığlık attı. Kan ılık bir şekilde fışkırıp ağzımın içini tuzlu bir tatla doldurdu.

Beni çektiler, Padma'dan ayırmak istediler. Ona sıkıca sarıldım, bacaklarım beline, kollarım boynuna dolanmış vaziyetteydi. "Geri çekilin, yoksa kalbini parçalarım. Geri çekilin dedim!"

Thomas karşımızda dizlerinin üstüne düştü, çenesinden kan damlıyordu. "Beni ve Gideon'u da öldüreceksin."

Onları öldürmek istemiyordum. Güç giderek etkisizleşiyordu ve pişmanlıkla beraber kayboluyordu. "Hayır," dedim yüksek sesle. Gücü tekrar hırs ve öfkeyle besledim. Munin kabardı ve içimi doldurdu. Padma'nın kalbini sıktım, nazikçe ve yavaşça.

Yüzümü yanağına dayadım. "Neden mücadele etmiyorsun Hayvanların Efendisi? Büyük, yakıcı gücün şimdi nerede?" diye fısıldadım.

Bir cevap gelmedi ama zorlukla alıp verdiği nefesinin sesini duyabiliyordum.

Biraz daha kuvvetli sıktım.

"Beraber ölebiliriz," diye mırıldandı. Kendi kanından ıslanmış bir sesle bunu söylemişti.

Yanağımı yüzüne sürdüm. Dudaklarından akan kan derimizin arasından süzülüyordu. Bu kanın likantropları her zaman harekete geçirdiğini biliyordum ama bunun cazibesini bir türlü anlayamamıştım. Ortada kanın hissinden çok kokusu vardı. Sıcak, tatlı, metalik ve bunların altında, korkunun esansı vardı. Gerçekten çok korkmuştu. Bunu koklayabiliyordum, hissedebiliyordum.

Yüzünü görebilecek kadar ondan uzaklaştım. Kandan bir maske gibiydi. Bir tarafım ürkmüştü. Bir tarafım onu bir kaseden süt sıyıran bir kedi gibi yalayıp temizlemek istiyordu. Bunun yerine kalbini biraz daha sıkıp ağzından daha hızlı fışkıran kanı seyrettim.

Gücünün ısısı arttı. "Ölmeden önce seni de öldüreceğim Lupa."

Onu tuttum ve gücün artışını hissettim, hala zayıftı ama işi bitirmeye yeterdi. "Hala iyi bir Hindu musun?" diye sordum.

Duyduğu şaşkınlık gözlerine yansıdı.

"Çarkın bu dönüşünde ne kadar kötü karma biriktirdin?" Dudaklarını hızlı bir hareketle yaladım ve alnını onunkine dayadım, muninin benden yapmamı istediği şeyi yapmamak için gözlerimi kapadım. Eğer burada olsaydı Raina ne yapardı? "Bir sonraki reenkarnasyonunda yaptıklarının be-

delini nasıl ödeyeceksin Padma? Bu dönüşü dengelemek için kaç hayat geçirmen gerekecek?"

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. Yüzünü yalayıp temizlemeyecek kadar kontrolümü sağlamıştım. Gözlerine baktım, haklı olduğumu biliyordu. Ölümden ve sonrasında geleceklerden korkuyordu.

"Kendini kurtarmak için ne yaparsın Padma? Ne verirsin? Kimi verirsin?" Sonuncusunu fısıldamıştım.

"Her şeyi," diye fısıldadı.

"Herkesi de mi?" diye sordum.

Sadece bana baktı.

Jean-Claude doğrulmuştu, Richard'ın kucağındaydı. "Bu hala ölümüne bir meydan okuma. Bunu bitirmeyi isteme hakkımız var."

"Ölmeye bu kadar meraklı mısın? Birinizin ölümü, hepinizin ölümü demek olur," dedi Gezgin. Yakınımızda ama sanki bizimle münasebet kurmak istemiyormuş gibi biraz uzakta duruyordu. Çok kanlı, çok ilkel, çok ölümlüydük.

"Bu sorunun cevabını ben vermeyeceğim, Padma verecek," dedi Jean-Claude.

"Ne bedel istiyorsun?" diye sordu Padma.

"Oliver'ın ölümü için artık cezalandırılmayacağız. O meydan okumayı kaybetti, bu kadar basit." Jean-Claude öksürdü ve dudakları arasından daha fazla kan aktı.

"Anlaştık," dedi Padma.

"Anlaştık," dedi Gezgin.

"Ben zaten hiçbir zaman onların Yersarsıcı'yı öldürdükleri için ölmelerini istememiştim. Anlaştık," dedi Yvette.

"Yersarsıcı ölmeyi haketmişti. Anlaştık," dedi Asher.

Jean-Claude elini bana uzattı. "Gel *ma petite*. Artık güvendeyiz."

Başımı iki yana salladım, Padma'nın alnına nazik, masum bir öpücük kondurdum. "Sylvie'ye ona tecavüz eden herkesin öleceğine dair yemin ettim."

Padma'nın bedeni kasıldı, sonunda bir tepki vermişti. "Kadını alabilirsin ama oğlum olmaz."

"Bunu kabul ediyor musun Gezgin? Liv seni efendisi olarak görüyor. Ondan bu kadar çabuk vazgeçer misin?"

"Eğer reddedersem Padma'yı öldürür müsün?" diye sordu.

"Sylvie'ye söz verdim," dedim. Ve bunun tam olarak ne ifade edeceğini biliyordum.

"O zaman Liv senin. Ona ne istersen yapabilirsin."

"Efendim," dedi Liv.

"Sus," dedi Gezgin.

"Gördün mü Liv, onlar sadece canavar." Padma'nın kanlı yüzüne baktım ve korkunun gözlerini bardağı dolduran su gibi doldurmasını seyrettim. Yüzüme bakıp boşluğu görüşünü seyrettim. İlk defa öldürmeyi istiyordum. İntikam için değil, güvenliğim için değil, söz verdiğim için değil; sadece yapabileceğim için yapmak istiyordum. Çünkü içimdeki karanlık şey için, onun kalbini parçalayıp üzerinden akan kanı seyretmek zevkli olacaktı. Bunun sebebini Raina'nın muninine yüklemek istiyordum ama emin değildim. Belki de kendim istiyordum. Belki de hep böyleydim. Kahretsin, belki de bizim çocuklardan biri bunu istiyordu. Bilmiyordum ve önemli değildi. Düşüncenin yüzümü ve gözlerimi doldurmasına izin verdim. Padma'nın görmesine izin verdim. Yüzü, gözleri korkuyla doldu. Anlamıştı.

"Fernando'yu istiyorum," dedim yavaşça.

"O benim oğlum."

"Suçları yüzünden birinin ölmesi gerek Padma. Ben, o olmasını tercih ederim ama eğer onu bana vermezsen o zaman onun yerine seni alırım."

"Hayır. Size çok cömert davrandık. Bir Konsey üyesini öldürmenizin cezasız kalmasına izin verdik. Size ihanet edeni ve bizim yeni oyuncağımızı da geri verdik. Size başka borcumuz yok," dedi Yvette.

Padma'ya baktım ama söylediklerim Gezgin içindi. "Eğer sadece bu şehirdeki vampirlere saldırsaydınız, o zaman bu iş biterdi ve bize hiçbir borcunuz olmazdı. Ama biz lukoiyiz, vampir değiliz. Bizim Geri'mizi çağırdınız ve o da geldi. Onu kırmaya çalıştınız ve o size boyun eğmeyince ona işkence ettiniz. Onun size lukoiyi vermeyeceğini anlayınca ona işkence ettiniz. Sırf yapabildiğiniz için, sebepsiz yere şerefini zedelediniz. Bunu yaptınız çünkü bir bedel ödeyeceğinizi düşünmüyordunuz. Hayvanların Efendisi sürümüzün önemsiz olduğunu düşündü. Bizi, büyük bir oyundaki piyon zannetti."

Padma'nın kalbini bıraktım çünkü eğer bırakmasaydım munin onu öldürebilirdi. Gücü daha da içine soktum. O bağırıncaya kadar içine sapladım. Gideon ve Thomas da aynı şekilde bağırdı.

Padma sırtüstü yere düştü, beraberinde beni de taşıdı.

Doğruldum, ellerim göğsünün üzerindeydi, bacaklarım bedenini sarmıştı. "Bizler Thoronos Rokke'yiz, Kaya Taht insanlarıyız ve bizler hiç kimsenin piyonu değiliz."

Fernando çemberin biraz dışında, dizleri üzerine çöktü. "Baba," dedi.

"Ya onun hayatı ya da seninki Padma. Onunki ya da seninki."

Padma gözlerini kapadı. "Onunki," diye fısıldadı.

"Baba! Beni ona veremezsin. Onlara veremezsin!"

"Onu, ölümle bile sonuçlansa, cezalandırmamız için bize vereceğine söz veriyor musun?"

Padma başıyla onayladı. "Söz veriyorum."

Damian, Jason ve Rafael bir anda Fernando'nun etrafında belirdi. Fernando babasına uzandı. "Ben senin oğlunum."

Padma ona bakamadı. Ben üzerinden kalktığımda bile, yan dönüp Fernando'ya bakmadı.

Çenemdeki kanı elimin tersiyle sildim. Munin akıp gidiyordu. Kanın tadını alabiliyordum. Yan dönüp kustum. Yeniden ağzıma kan tadı gelmesi durumu kolaylaştırmadı.

Jean-Claude bana elini uzattı ve ben de ona gittim. Serin eli bana dokunduğu anda kendimi daha iyi hissettim. Çok değil, sadece biraz. Richard'ın eli nazikçe yüzüme dokundu. Beni kollarına almalarına izin verdim. Jean-Claude sadece bana dokunarak gücünü geri kazanıyormuş gibi göründü. Biraz daha düzgün oturmaya başladı.

Yan gözle bakınca Thomas ve Gideon'un da Padma'ya aynı şeyi yaptıklarını gördüm. Hepsinden kan akıyordu ama sadece Padma'nın gözlerinde korku vardı. Onu uçurumun kıyısından atacaktım. İkimizi birden atacaktım. Ben de bir Katolik olarak büyütülmüştüm ve dünya üzerinde, son zamanlarda yaptıklarımı affettirecek kadar dua olduğunu zannetmiyordum.

52

Fernando kurtulmaya çalıştı ama etrafında çok fazla adam vardı. Ya da çok fazla canavar vardı mı demeliydim? Onu gümüş zincirlerle bağlayıp ağzını tıkadılar. Sonuncusu hiç bitmeyen yalvarmalarını engellemek içindi. Babasının ona ihanet ettiğine inanamıyordu.

Liv karşı koymadı. Olanları neredeyse olgunlukla karşılamıştı. Onu şaşırtan benim onları hemen oracıkta öldürmemem olmuştu. Ama onlar için başka planlarım vardı. Sürüye hakaret etmişlerdi. Adaleti sürü sağlayacaktı. Bu bir çeşit grup aktivitesiydi. Belki fareadamları da davet edip türlerarası bir toplantı düzenlemeliydik.

Liv ve Fernando önümüzde dururken odadaki sessizlik o kadar yoğun ve büyüktü ki kulaklarımız uğulduyordu. O sessizliğin içine Yvette girdi. Gülümsüyordu ve çok hoş görünüyordu. Jason'ın kanıyla karışan gücüm onu yenilemiş ve güzelleştirmişti.

"Jean-Claude ihanet girişimlerinin hesabını vermeli," dedi.

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi Gezgin.

"Efendim Morte d'Amour, onu bu ülkede yeni bir konsey kurmaya çalışmakla suçladı. Gücümüzü çalıp bizi komik kuklalara dönüştürecek bir konsey."

Gezgin eliyle onu susturdu. "Jean-Claude pek çok şeyden suçlu olabilir ama bu onlardan biri değil."

Yvette gülümsedi ve sadece bu gülümseme bile yeterliydi. Kötü bir şey söyleyecekti. "Sen ne düşünüyorsun Padma? Eğer o bir hainse, o zaman onu idam edebiliriz. Konsey'in gücüne göz dikenler için iyi bir örnek olacaktır."

Padma hala yerde, iki hizmetkarının kolları arasındaydı. Kendini pek iyi hissetmiyordu. Bizim küçük grubumuza baktı. Biz de hala birbirimize sokulmuş duruyorduk. Bu gece hiçbirimiz dans edemeyecektik. Padma'nın yüzündeki bakış her şeyi anlatıyordu. Onu küçük düşürmüştüm, ödünü patlatmıştım ve tek oğlunu mutlak ölüme göndermiştim. Gülümsedi. Bu hoş bir gülümseme değildi. "Eğer hainlerse, o zaman cezalandırılmaları gerek."

"Padma bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi Gezgin.

"Hain olduklarını söylemedim Gezgin. Eğer hainlerse. Eğer hainlerse, o zaman cezalandırılmaları gerek. Buna sen bile katılırsın."

"Ama onlar hain değil," dedi Gezgin.

"Ben efendimin vekaletinde oy kullanacağım. Galiba diğer üç oyun da ne olacağını biliyorum," dedi Yvette.

Asher gelip yakınımızda durdu. "Onlar hain değil Yvette. Bunu söylemek yalan olur."

"Yalanlar çok garip şeylerdir. Sence de öyle değil mi Harry?" Sanki işaret verir gibi elini uzattı ve barmen Harry onun yanına geldi. Bu gece başka sürpriz beklemiyordum. Yanılmıştım.

"Harry'yi tanıyorsunuz," dedi Yvette.

"Polis seni arıyor Harry," dedim.

"Biliyorum," dedi. En azından gözlerime bakamamıştı. Bu kendimi daha iyi hissettirmedi ama biraz rahatladım.

"Hary'nin sizin soyunuzdan olduğunu biliyordum ama o gerçekten seninkilerden biriymiş," dedi Jean-Claude.

"*Oui.*"

"Bu ne anlama geliyor Yvette?" dedi Gezgin.

"Harry, o korkunç fanatiklere canavarları öldürmeleri için bilgi sızdırdı."

"Neden?" diye sordu Gezgin.

"Ben de tam aynı şeyi soracaktım," dedim.

"Efendim değişimden korkuyor, pek çok kadim gibi. Bizim yasallaşmamız, daha önce karşılaşmadığımız kadar kötü bir tehdit. Bu değişimden korkuyor. Durmasını istiyor."

"Tıpkı Oliver gibi," dedim.

"*Excatement.*"

"Ama vampirlerin ölmesi bunu engellemez. Eğer bir işe yararsa, sadece vampirleri savunan lobi girişimlerini güçlendirir."

"Ama şimdi intikamımızı alacağız ve intikam o kadar kanlı ve feci olacak ki herkes bizim aleyhimize dönecek."

"Bunu yapamazsın," dedi Gezgin.

"Padma bana anahtarı verdi. Şehrin Efendisi zayıf. Hizmetkarlarıyla bağı çok zayıf. Eğer biri ona meydan okursa rahatça öldürülebilir."

"Sen Jean-Claude'a meydan okuyabilirsin ama asla Şehrin Efendisi olamazsın Yvette. Hiçbir zaman başvampir olacak gücün olmadı. Seni yüksek yerlere efendinin gücü getirdi."

"Asla başvampir olamayacağım doğru ama Jean-Claude ve hizmetkarından nefret eden başka bir başvampir var. Asher." Adını, sanki bunu planlamış gibi söylemişti.

Asher, Yvette'e baktı ama şaşırmış görünüyordu. Yvette her ne planladıysa, Asher'ın bundan haberi yoktu. Asher, Jean-Claude'a baktı. "O dövüşemeyecek kadar zayıfken onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi Yvette.

"Hayır. Ben Jean-Claude'un yerini istemiyorum, bu şekilde istemiyorum. Onu adil bir meydan okumada yenmek başka bir şey ama bu... İhanet."

"Ondan nefret ettiğini düşünüyordum," dedi Yvette.

"Ediyorum. Ama şerefin benim için anlamı farklı."

"Benim için anlamı olmadığını mı ima ediyorsun?" Omuz silkti. "Haklısın. Eğer Şehrin Efendisi olabileceksem bunu yapardım. Fakat gerçek şu, bir bin yıl daha yaşarım ve asla başvampir olamam. Seni durduran şeref değil. O." Beni işaret etti. "İçinde benim göremediğim bir büyü olmalı Anita. Sana yaklaşan her şekil-değiştiriciyi ve vampiri büyülüyorsun."

"Senin zevklerin farklı ve benimle hiç ilgisi yok gibi," dedim.

"Benim zevklerim senden daha egzotik, animatör."

"Eğer Asher, Şehrin Efendisi olmayı kabul etmiyorsa, o zaman sen şehrin vampirlerini kontrol edemezsin. Onların insanlara kötü şeyler yapmasını sağlayamazsın," dedi Gezgin.

"Planımı yürümesini Asher'ın üzerine kurmamıştım. Şehrin vampirlerini kontrol edebilmek faydalı olurdu ama gerekli değil. Katliam zaten başladı," dedi Yvette.

Hepimiz sessiz kaldık, ona bakıyorduk, hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Ben yüksek sesle söyledim. "Ne demek, zaten başladı?"

"Onlara anlat Warrick, dedi.

Warrick başını iki yana salladı.

Yvette içini çekti. "Peki, ben anlatayım. Warrick ben onu bulmadan önce bir kutsal savaşçıydı. Elleriyle Tanrı'nın ateşini çağırabiliyordu, değil mi?"

Warrick hiçbirimize bakamıyordu. Sadece orada duruyordu. Dev bedeni beyazlar içinde parlıyordu, yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi başı öndeydi.

"New Orleans, San Francisco ve buradaki yangınları sen çıkardın. Boston'da neden hiç yangın çıkmadı?" diye sordum.

"Efendimizden uzaklaştıkça gücümün arttığını söylemiştim. Boston'da hala güçsüzdüm. New Orleans'a gelince, neredeyse bin yıl sonra, Tanrı'nın lütfunun geri döndüğünü hissettim. İlk önce bu beni sarhoş etti. O binayı yaktığım için çok utandım. Bunu istemiyordum ama kendimi harika, çok saf hissettim."

"Ben de onu yakaladım. Ona gittiğimiz her yerde, bunu başka binalara da yapmasını söyledim. Ona insanları öldürmesini söyledim ama işkenceyle bile bunu yapmadı."

O zaman başını kaldırdı. "Hiç kimsenin yaralanmayacağından emin oluyordum."

"Sen pyrokinetiksin," dedim.

Kaşlarını çattı. "Tanrı tarafından ödüllendirildim. Bu, Tanrı'nın yeniden gözüne girdiğimin ilk işaretiydi. Önce galiba Kutsal Ateş'den korktum. Beni yok edeceğinden korktum. Ama artık yok olmaktan korkmuyorum. O benim Tan-

ri'nın hediyelerini kötülük için kullanmamı istiyor. Bu gece içinde insanlar da varken stadyumunuzu yakmamı istedi."

"Warrick, sen ne yaptın?" dedim.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı.

Yvette onu duydu. Bir anda yanımızda belirdi, beyaz etekleri uçuşuyordu. Warrick'i çenesinden yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı. "Diğer binaları yakmak sadece bu gecenin kurbanları için bir dizi ipucu bırakmak içindi. Efendimiz için küçük bir adak. Planladığımız gibi stadyumu yaktın mı?"

Başını iki yana salladı, mavi gözleri büyümüştü ama korkmuyordu.

Yvette ona yanağında kırmızı bir iz bırakacak kadar sert vurdu. "Seni kutsallık budalası piç. Bana aynı efendimize itaat ettiğin gibi itaat edeceksin. Bunun için etini kemiklerine kadar çürüteceğim."

Warrick çok dik duruyordu. Onun yaklaşmakta olan eziyete hazırlandığını görebiliyordunuz. Parlak ve beyaz bir halde duruyor, gerçekten kutsal bir savaşçıya benziyordu. Yüzünde bir huzur vardı, bakınca çok hoş görünüyordu.

Yvette'in gücü atıldı ve ben sadece hafif bir etki hissettim. Ama Warrick orada hiç etkilenmemiş, saf bir halde durdu. Hiçbir şey olmadı. Yvette bize döndü. "Ona kim yardım ediyor? Onu benden kim koruyor?"

Ne olduğunu anlamıştım. "Ona hiç kimse yardım etmiyor Yvette. O bir başvampir ve artık ona zarar veremezsin," dedim.

"Sen neden bahsediyorsun? O benim. Ona istediğimi yapabilirim. O hep benimdi."

"Artık değil," dedim.

Warrick gülümsedi, bu çok güzel bir gülümsemeydi. "Tanrı beni senden kurtardı Yvette. Sonunda beni gözünden düşüşümden kurtardı. Senin beyaz tenine duyduğum arzu beni cehenneme götürmüştü. Artık bundan kurtuldum. Senden kurtuldum."

"Hayır, hayır," dedi Yvette.

"Görünüşe göre Konsey'deki kardeşimiz Warrick'in güçlerini sınırlıyormuş. Sana güç verirken Warrick'den de alıyormuş", dedi Gezgin.

"Bu mümkün değil. Bu şehrin tamamın yakacağız ve bu bizden bilinecek. Onlara canavar olduğumuzu göstereceğiz," dedi Yvette.

"Hayır Yvette, bunu yapmayacağız," dedi Warrick.

"Bunun için sana ihtiyacım yok. Ben kendim de yeterince canavarlaşabilirim. Eminim, yanıma alacağım bir muhabir vardır. Kameraların önünde onun için çürüyeceğim. Efendimizin planını gerçekleştireceğim. Onun bizden olmamızı istediği gibi bir canavar olacağım. Gerçekten olduğumuz gibi bir canavar olacağım." Elini Harry'ye uzattı. "Gel, gidip halkın arsında kurbanlarımızı bulalım."

"Buna izin veremem," dedi Gezgin.

"Hayır," dedi Padma. Gideon ve Thomas'ın yardımıyla ayağa kalktı. "Buna izin veremeyiz."

"Hayır. Onun başka birini baştan çıkarmasına izin veremeyiz. Bu kadar yeter," dedi Warrick.

"Hayır, yetmez. Asla yetmez. Senin yerini alacak birini bulacağım Warrick. Senin aynından bir tane daha yapacağım. Bana devamlı hizmet eden biri olacak."

Warrick yavaşça başını iki yana salladı. "Benim yerime başka bir adamın ruhunu çalmana izin veremem. Senin cehennemine başka bir adamın düşmesine razı olamam."

"Ben senin cehennemden korktuğunu zannediyordum. Yüzyıllar boyunca günahların yüzünden pişeceğin için korktun." Kelimeleri ona tükürüyordu, sesini abartmıştı. "Yüzyıllar boyuca senin saflık ve gözden düşme mızmızlanmalarını ve seni bekleyen cezayı dinledim," dedi Yvette.

"Artık cezamdan korkmuyorum Yvette."

"Çünkü affedildiğini zannediyorsun," dedi Yvette.

Warrick başını iki yana salladı. "Gerçekten affedilip edilmediğimi sadece Tanrı bilir ama eğer cezalandırılacaksam, o zaman bunu haketmişimdir. Hepimiz etmişizdir. Benim yerime başka birini koymana izin veremem."

Yvette, Warrick'in yanına geldi, parmakuçları Warrick'in beyaz kıyafetinde gezindi, Warrick'in geniş omuzları arkasında kayboldu, yeniden görebileceğim bir yere geldiğinde çürümeye başlamıştı. Çürüyen ellerini Warrick'in beyaz kıyafeti üzerinde gezdirirken ardında iğrenç, sümüklüböcek gibi siyahlı, yeşilli lekeler bırakıyordu. Yaralarla dolu yüzüyle Warrick'e güldü.

"Ona ne oluyor?" diye sordu Richard.

"Yvette oluyor," dedim.

"Seninle beraber Fransa'ya döneceğiz. Artık başvampir olsan bile bana hizmet etmeye devam edeceksin. Eğer böyle bir fedakarlık yapacak biri varsa o da sensin Warrick."

"Hayır, hayır. Eğer yeterince güçlü ve Tanrı'nın gözüne girmeye layık olsaydım, o zaman belki seninle geri dönerdim. Ama o kadar güçlü değilim," dedi Warrick.

Yvette çürüyen kollarını Warrick'in beline sarıp ona gülümsedi. Yvette'in vücudu dağılıyordu. Beyaz elbisesinin üzerinden siyah sıvılar akıyordu. Gür, açık renkli saçları, gözlerimizin önünde kuruyordu. "O zaman öp beni

Warrick, son bir kere. Şafaktan önce yerine birini bulmam gerek."

Warrick onu beyaz cüppeli kollarıyla sarıp uzun vücuduyla kucakladı. "Hayır Yvette, hayır." Ona baktığında yüzünde şefkate benzer bir şey vardı. "Beni affet," dedi. Onu kollarında tuttu.

Ellerinde, gaz alevinden daha açık renkte, garip, mavi bir ateş parladı.

Yvette çürüyen yüzünü çevirip ateşe baktı. "Buna cesaret edemezsin," dedi.

Warrick'in kolları onu sıkıca sardı. Önce elbisesi tutuştu. Yvette çığlık attı. "Aptallaşma Warrick! Beni bırak!"

Warrick tutmaya devam etti. Ateş Yvette'in tenine ulaştığında, vücudu sanki gazyağıyla kaplıymış gibi tutuştu. Mavi bir alevle yanıyordu. Yvette çığlık attı, debelendi ama Warrick onu göğsüne yaslamıştı. Yvette alevleri eliyle söndürmeye bile çalışamıyordu.

Ateş, Warrick'i de mavi bir hale gibi sardı ama onu yakmıyordu. Mavi ateşin içinde sarı ve beyaz bir halde duruyor, bir aziz gibi görünüyordu. Kutsal, harika ve bakılamayacak kadar kudretli bir şey gibiydi. Yvette kollarında kararıp dökülürken, Warrick parlak bir şekilde duruyordu. Bize gülümsedi. "Tanrı beni unutmadı. Beni onca yıl onun etkisi altında tutan şey sadece korkumdu."

Yvette, Warrick'in kollarında çırpındı, kurtulmaya çalıştı ama Warrick onu sıkıca tuttu. Sonra Warrick dizleri üzerine çöktü, Yvette onunla mücadele ederken başını eğdi. Yvette yanıyordu, eti kemiklerinden dökülüyor ve hala çığlık atıyordu. Odayı yanmış saç ve pişmiş et kokusu kapladı ama neredeyse hiç duman yoktu, sadece sıcaklık artıyordu. Bu

yüzden odadaki herkes onlardan uzaklaştı. Yvette'in debelenmesi sonunda bitti, bağırmayı kesti.

Yvette titreyerek yanarken Warrick dua ediyordu sanırım. Mavi alevler neredeyse tavana kadar yükseldi, sonra rengi değişti, sarı-turuncu bir renge büründü, normal alev gibi oldu.

McKinnon'un ateşböceğinin alevinin nasıl değiştiğiyle ilgili anlattıkları aklıma geldi. "Warrick, Warrick onu bırak. Sen de onunla beraber yanacaksın."

Warrick'in sesini son bir kez daha duyduk. "Tanrı'nın kucaklamasından korkmuyorum. Adak istiyor ama Tanrı merhametlidir." Hiç bağırmadı. Ateş onu da yakmaya başladı ama o hiç ses çıkarmadı. O sessizliğin içinde hepimiz farklı bir ses duyduk. Anlamsız ve acımasız tiz bir çığlık umutsuzca yükseldi. Yvette hala canlıydı.

Biri sonunda yangın söndürücü istedi. "Yok," dedi Jason. Odanın karışından ona baktım ve o da gözlerime baktı. Birbirimize baktık ve ben onun yangın söndürücünün nerede olduğunu bildiğini biliyordum. Hala elini tuttuğum Jean-Claude da biliyordu. Kahretsin, ben de biliyordum. Hiçbirimiz almaya gitmedik. Yanmalarına izin verdik. İkisinin de yanmasına izin verdik. Eğer mümkün olsaydı Warrick'i kurtarırdım ama Yvette için tek bir şey söyleyebilirdim: Yan bebeğim, yan.

53

Konsey evine geri döndü. İki üyeden, bizi artık rahatsız etmeyecekleri sözünü aldık. Onlara güvendiğimden pek emin değilim ama elde edeceğimizin en iyisi buydu. Richard'la arada buluşuyoruz ve Jean-Claude izlerimizi nasıl kontrol edeceğimizi öğretiyor. Hala munini kontrol edemiyorum ama üzerinde çalışıyorum ve Richard da bana yardım ediyor. Birbirimize daha az aksi davranmaya çalışıyoruz. Richard yazın geri kalanını olağandışı biyoloji master tezini tamamlamak için eyalet dışında geçirdi. Aramızda bu kadar mesafe varken izler üzerinde çalışmak kolay iş değil.

Yeni bir Lupa bulmak için oradaki sürüye yanaştı. Bu konuda ne hissettiğimden pek emin değilim. Özleyeceğimin sadece Richard olduğundan bile emin değilim. Sürüyü, lukoiyi özleyeceğim. Her zaman yeni bir erkek arkadaş bulabilirsiniz ama yeni bir aile, hele de böyle garip bir aile, eşine az rastlanan bir hediye. Bu arada bütün leoparadamlar bana bağlılık bildirdi. Elizabeth bile. Sürpriz.

Leoparlar bana Nimir-Ra, yani Leopar Kraliçe diyor. Ben ve Tarzan, ha?

Fernando ve Liv'i, Sylvie'ye verdim. Sylvie'nin hatıra olarak sakladığı birkaç parça dışında, ikisi de yok oldu.

Nathaniel yanıma taşınmak istedi. Kaldığı dairenin kirasını ben ödüyorum. Hayatını düzenleyecek birinin yokluğunda yolunu kaybediyor. Zane iyileşti. Bana Nathaniel'in bir efendiye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Onun, Sahip ve Köle takılanların 'evcil hayvan' dediklerini türden biri olduğunu düşünüyor. Bu terim, kölenin bir adım altındakiler, tek başına hareket edemeyenler için kullanılıyormuş. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ama kulağa doğru geliyor, en azından Nathaniel için. Hayır, henüz onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Stephen ve Vivian çıkmaya başladı. İşin doğrusu, ben Stephen'ın erkeklerden hoşlandığını düşünüyordum. Bu işlerden ne kadar anladığım ortada!

Asher, St. Louis'de kaldı. Garip, artık arkadaş sayılırız. O ve Jean-Claude benim sadece tarih kitaplarında okuduğum ya da tarihi filmlerde gördüğüm konulardan bahsediyor. Asher'a bir plastik cerraha gitmesini tavsiye ettim. Yanıkların yine de iyileşmeyeceğini çünkü kutsal su tarafından yapıldığını söyledi. Birilerine danışmanın bir zararı olmayacağını söyledim. Modern tıbbın, kendi mükemmel vücudunun iyileştiremediği bir şeyi düzeltebileceği fikri karşısında geçirdiği şoku atlatınca bir doktora gitti. Doktor çok ümitli.

Jean-Claude'la birlikte yeni evimdeki küveti sonunda şenlendirdik. Her yerde yanan beyaz mumları ve çıplak göğsü üzerinden yansıyan ışığı görmeliydiniz. İki düzine gülün yaprakları suyun üzerinde yüzüyordu. Bir sabah saat üçte eve geldiğimde bu manzarayla karşılaşmıştım. Sabaha kadar oynaştık, ardından onu yatağıma yatırdım. Sıcaklık

vücudunu terkedinceye kadar onunla kaldım, sonrasına sinirlerim dayanmadı.

Richard haklı. Kendimi Jean-Claude'a tamamen bırakamıyorum. Hala onun benden beslenmesine izin vermiyorum. Onunla yatağımı gerçek anlamda paylaşamıyorum. O ne kadar hoş olursa olsun, bir yürüyen ölü. Bu gerçeği bana çok net bir şekilde hatırlatan, kan içmek ya da vücut ısısının aniden düşmesi gibi konulardan uzak duruyorum. Jean-Claude kesinlikle libidomun ve bedenimin anahtarını elinde tutuyor... Ya kalbim? Bir yürüyen ölü, kalbimin anahtarına sahip olabilir mi? Hayır. Evet. Belki. Üf, nereden bilebilirim ki!

HasretKardeş